TAN E

F E
C İ R

MERVE ÖZCAN

pórtakal

TAN YERİ

FECİR

"Haramdan Sakın" serisiyle yüz binlerce okurun dünyasına giren Merve Özcan, "Tan Yeri" serisinin ikinci kitabı *Fecir* ile tekrar okurlarıyla!

Ateşoyuk halkı alevlerin gölgesinde, artık savaşın çığlıklarını dinliyor. Kızıl gök ve kara kışın ortasında kalan tüm sırlar, çorap söküğü gibi birer birer çözülmeye başlıyor. Sınanan bir aşk, kaybedilen güven ve kapıda bekleyen kayıpların hikâyesi bir kez daha yazılıyor...

Bir orman yandı.

Adamla haykırdı, kadınla sustu, dalları arasında şafağın doğumunu sancıladı.

Kadın adamı vurmuş ama kendi kanını akıtmıştı. Adam kadının zihnindeki çatlaklara sızmak için her anı kolladı.

Bastığı toprak alevlerle yarılırken ikisi de iki uçtan birbirine baktı, çünkü başlayan savaşın ilk narası ikisi arasında atılmıştı. Ne adam kadını bıraktı ne de alevler bir an olsun durup soluklandı.

"Buradayım Arsıl Alaz ya da... Ya da değilim, çünkü artık kendime bile güvenim yok. Zihnimin bana ihaneti öyle sıradanlaştı ki, hatıralarımı sıkı sıkı tuttuğum anlarda bile avuçlarımın bomboş kaldığını görebiliyorum."

ISBN: 978-975-2468-64-1

9 789752 468641

portakal www.portakalkitap.com

TAN YERİ

FECİR

MERVE ÖZCAN

En güçlü ışığım için...

FECİR

Gördü adamın saklı suretini
Akrep ve yelkovan birbiri ardınca dönerken aynı yeri
Ne vakit aynı yerde durdu ne bir dakika döndü geri
Önce bir düşmana baktı gözleri
Sonra uçuşturdu anılarını etekleri
Ve kaldı sisli gözlerinde, yabancı bir adamın sureti

Kadını izliyorum, ormanın serinliğinde
Kayan tüm yıldızların cesetleri birikmiş çehresine
Ölümün güzelliği yansıyor saklı saçlarının gölgesine
Fakat yaşam, kahve cesetlerin ilişmiş üzerine
Kızıl sancı elmacık kemiklerinde doğum halinde
Kadın gözlerini kapatıyor ve kopuyor fırtına kirpiklerinde

Bir damla mürekkebe gizlenmiş sükûn
Susmuş yakarışları duy, kopmadan önce tayfun.
Yönün olan adam bu sözlerin ardında mahzun ve yorgun
Saht'ın kanı da gücü de kahrolsun,
Çünkü bu zehir ancak serveti olur Karun'un

Zifir sardı geceyi, fecir yakın
Tan yeri ağaracaksa adımlarında kadının
Sürüklerdi adam cesedini, karanlığında ormanın
Yeter ki geçmişin topraklarından çıktığında elleri,
Gözlerindeki denizlerin derinliğinde adamı boğmasın

Saht'ın zindanını efsunlu çehresi süslerken
Çığlığı boyadı gökyüzünü, aldı ışığı güneşin elinden.
Kehribar bir gül açtı dudaklarında, manen
Sonra gülümsedi kalben
Yıkıldı duvarlar, ruhen ellerimi tutarken
Tutuşmuş ellerimizin arasında devran dönerken.

Sisli ve karanlıktı orman, dün
Kadının zihni hâlâ hatıralarına küskün
Fakat... Fakat artık günü görmek, hatırlamak mümkün
Artık bu diyara uğrayacak olsa bile hüzün

Ne dokunacak göğsündeki kadına ne adam onun ruhundan olacak sürgün
Ayak bastığımız topraklar dökülen kanla yeşerecek günbegün
Nihayet gökyüzü tan yeriyle boyandı bugün.

Arsıl ALAZ

0.0 TAN YERİ

Gökyüzü tan yeriyle boyandı ve doğurduğu günü, ormanın kollarına bıraktı. Yağmura direnmiş karların üzerinden yansıyan kızıl gök, gecenin nasıl bir sancıyla güne ulaştığının şahitliğini üstlenmiş, letafetle parıldıyordu. Gece kırılmıştı, bu perişanlık karşısında hakimiyetini muhafaza edemeden düştü. Ağaçlar ortaklık ettiği bu yıkım ve kayba karşı duyduğu utancı, erimiş kar sularını dallarından bir gözyaşı gibi toprağa akıtarak gösteriyordu. Çam iğneleri, adımların altında gürültüyle ezilmeyi bırakmış, sessiz sedasız yumuşak toprağa gömülüyordu. Ve üzerini örttüğü ölü bedenleri bile bu ana şahit tutan toprak, bu mahrem yıkım karşısında içinde barındırdığı her canlıyı gün doğumuna kadar saklıyordu.

Bu, ormanın özrüydü.

Kadının yabancı kaldığı orman şimdi onu bir anne gibi sarıyordu dallarıyla, yangınından kalan küllerini topluyordu. Ağaçlar, gövdeleri arasından geçecek hiçbir karanlık siluete geçit vermeden tan yerinin renklerini ormana ilmek ilmek işliyordu. Havanın soğuğuna yaltaklanan rüzgârın muzip oyunlarına müsaade edilmiyor; soğuk, buzdan iğnelerini onlardan uzak tutarak sükûnet içinde havada asılı duruyordu.

Genç kadının düştüğü hiçlik, tüm ormanı ihanetle suçladığı sırada kadının boğazından kopan çığlıklara gizlenmiş canavarlar büyük bir açlıkla yağmaladıkları anılarla kaybolup gitmişti ve adam, toprağa düşen boş bedeni kadının kirpiklerinde kalan son gözyaşında boğularak izledi.

Kadının zihni alev aldı, adam o alevin dumanında zehirlendi; kadın gözlerini kapadı, adam ikisi için de her yanını kolladı. Kadın, acının pençesine takılıp ruhu kanlar içinde kalmış ve bir kenara savrulup atılmıştı. Adam hâlâ boğazında bir pençeyle nefes almaya çalışıyordu. Kadının hafızasındaki anılar bir kez daha saçılıp savrulmuştu, adam bir kez daha her bir anıyı onun yerine koruyup kollamış, onları geri alacağı ana kadar zihninde saklamıştı.

Genç adam tam da o saniyelerde zamansal bir kıskaca hapisti artık, o tırnaklarını şimdiki ana geçirmişti ama geçmişinin tırnakları hâlâ adamın ensesindeydi. Geçmişteki adamın, güçlü omuzlarının altında yatan ruhu cerahatli yara berelerle çevriliydi. Bedeni sağlamdı fakat ruhu ayakları altında acılar içinde kıvranıyordu. Şimdiki adamınsa, geçmiş yaralarından kalan izlerin utancı ve kadınının gözlerinden okuduğu hayal kırıklığı dehşet bir karın ağrısı gibi ruhunu yeniden kıvrandırmaya başlamıştı.

Ufak bir vakitte geçmişi anımsamak dahi adamın kapanmış yaralarını kederle sızlatırken adam şimdi yalnızca anımsamak değil geriye dönüp onu kurcalamak zorunda olmanın verdiği afallamış halle müthiş bir hezeyanın ortasına düşmüştü. Hâlbuki bu öngöremediği, bir anda var olan bir ihtimal değildi. Geçmişini karşısına alacağı zamanın artık bir adım gerisine ulaştığından haberdardı. Bugünün eninde sonunda geleceğini, kollarında taşıdığı kadını ilk gördüğü gün biliyordu zaten. Ama hesaplayamadığı bir şey vardı; kendisi her türlü acıya direnç gösterebilir, onunla savaşabilir ve aldığı yaralar için bir an bile sızlanmazdı ama şimdi geçmişin kötücül elleri karşısında yalnız başına değildi. O bunu istemese bile kadını yanı başında olacaktı ve bu kez tüm yükü sırtlanma fedakârlığını gösteremeden bu ıstırap ikisinin arasında pay edilecekti.

Önce ormana iki adım sesi girmişti. Biri bilinmezliğe koşan kadına, diğeri her şeyin bilinciyle yürüyen adama aitti ve iki kişinin ayakları altında ezilen o topraklar yalnızca adamın adımlarıyla terk edildi.

Düştüğü zeminin çamuru kadının bedenine bulaşmışken adam onu yeni doğmuş bir bebek gibi ormanın rahminden alıp evine götürdü, onların evlerine. Önce çamurun bulaştığı tüm kumaşı kadının teninden sıyırdı, buz kesmiş ellerini ılık bir suyla ısıttı ve ikisine ait odaya götürüp yataklarına yatırdı. Kadın yumuşak yatağın üzerinde gözleri kapalıyken tıpkı birkaç gün öncesinde daldığı huzurlu uykulardan birindeymiş gibi tasasız ve çocuksu görünüyordu, adam onu günlerce izleyebilirdi. Ve izledi de.

Genç adam kadınının yanında olabildiği zamanları sonuna kadar korumaya çalıştı fakat nihayet kadının altında kaldığı o güçlü zihin yıkımından sonra bedeni yavaş yavaş toparlamış ve adamın özenle hazırladığı her bir ilaçla yeniden sağlığına kavuşmanın kıyısına gelmişti. Bu sebeple adam onu güzelce giydirdi, tıpkı yıllar önce felaketlerin başladığı o günün sabahına uyandığında olduğu gibi ve geçen yıllardan bihaber gözlerini açacağı o eve, o odaya, o yatağa götürdü kucağındaki bedeni.

Kadını yatağa bırakırken dudaklarında eskitilmiş bir duanın mırıltısı tekrarlanıyordu: Evi kadın için ısıtırken zihninin içinde ona bir yabancı gibi bakacak gözler beliriyordu. Kadının başındaki şalı çıkarıp siyah saçlarını yastığa sererken vakarlı duruşunun altında bir çocuğun en saf korkularla yatağının altından çıkacak canavarı gözlediği gibi, geçmişinin canavarlarının genç kadının gözlerine yansıyacağı anı gözlüyordu, derin bir heyecan ve korkuyla.

Evin ahşap, tozlu odaları yavaş yavaş ısınmaya başladığında ve kadından bilinçsizliğin yerini alan uykulu birkaç mırıltı duyduğunda bu evi terk etme vaktinin gelip çattığını güçlükle de olsa kabullendi. Etraftaki her şeyi hiçbir şey değişmemiş gibi düzenledi. Kadın uyandığında tuhaf olan hiçbir şey görmeyecek ve o geçmiş günün huzurunu ufak bir zaman bile olsa yeniden yaşayabilecekti.

Eğildi ve gözleri yaşadığı her felakete karşı umarsız bir dinginlikle kapalı olan kadından yaşayacaklarına karşı hakkı olan son öpücüğünü aldı ve kendisi için sancılı, kadın için huzurlu bu sabahı derhal terk etti. Evden çıkıp ardından kapıyı kapatırken göğsünü

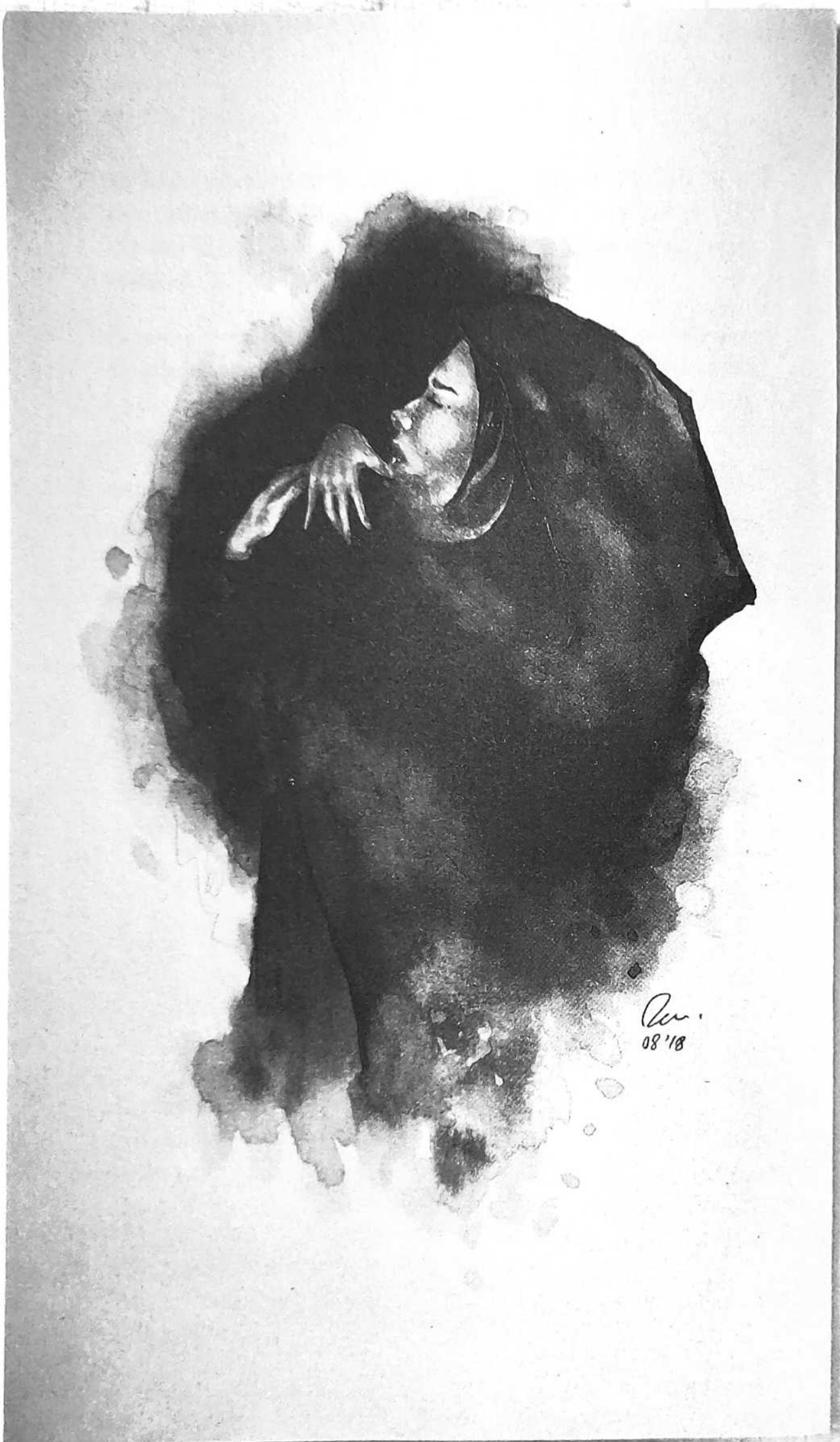
kadının okları için açmıştı, akıbetini bilmiyordu ama hazırdı, hem de bir bilinmezliğe göğüs gerecek kadar hazırdı. Verandadan indi ve çamurlaşmış karların üzerine örtülmüş taze, beyaz karları ezdi ayakları.

Zamanı gelecek, belki de bu dünyada onu tanıyıp bir kere bile ona düşmanlıkla bakmayacak tek bir insan dahi kalmayacaktı ama o yalnızca bir kişinin nefretiyle savaşacak, Kaplan pençesi Pars soluğuna dokunacaktı.

Adımları ormanı doldururken kadının okuduğunu bildiği satırları eski, tatsız bir şarkı gibi sessizce mırıldandı, gölgelerden sıyrılışını acılar içinde kutladı. Bu bir itiraftı; çığlık çığlığa yapılmış, fısıltılara sığdırılmış bir itiraf.

"Birikecek cesetler, gördüğünde suretimin ardını.
Geldiğinde o zaman, göğsümü delerdi göğsünde sakladığı okları.
Yine de gösterirdim ona aynadaki yansımamı,
'Buyum,' derdim, "Ne gölgem kaldı artık ne buğum..'"

01.01 KEHRİBAR

08'18

Orada birileri var.

Gözlerimi kapatıyorum ve yaşanmışlıkları anımsıyorum. Yabancı olduğu kadar aşina bir dürtüyle, hiç görmediğim bir zaman ve hiç bulunmadığım bir anda parmaklarımın arasındaki bu tarihî taşın oluşumuna, içine kazınan her bir anıya ve geçirdiği zamanlara tanıklık ediyorum. İçindeki irili ufaklı toprak kalıntılarının üzerinde gezinen insanların adım seslerini duyuyorum. Dikkatli bakıldığında fark edilmeyen minik yaprak parçalarını dalından koparıp önce savuran sonra da parçalanmasına sebep olan rüzgârın cereyanında kalıyorum. Ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemediğim ama tüm inancımla onun bir karıncadan kalan uzuv olduğuna ikna olduğum şu küçük kılcal siyah parçanın canlı bir karıncaya ait olduğunu ve o karıncanın yuvasındaki diğer birçok karıncanın arasında kaybolmasını izliyorum.

Orada birileri var, o ince kızıl harelerin arasında yaşanan şeylerin izleri var.

Parmaklarımın arasında döndürdüğüm kehribar kolyemi kaldırıp pencereye doğru tuttuğumda içinden yansıyan sönük gün ışığı kasvetli bir parıltıyla, çok da güçlü olmayan yansımasına rağmen gözümü aldı fakat hemen sonra azıcık ışık da çabucak kayboldu perdelerin arasından.

Güneş bugün oldukça güçsüzdü, birkaç haftadır yatağımın ucuna düşen alacalı ışığı şimdi epey halsiz duruyor ve demek ki güneş bile olsa tüm o şatafatlı güce rağmen bulutların arkasında sönük kalabiliyordu.

İlk kez ismimi kendime bu kadar yakın bulmuştum, tuhaf. İsmimin anlamı buydu; babama göre *geceyi dahi yansımasıyla aydınlatacak*

kudrete sahip güneş, bana göre *büyüklüğüne bakılmaksızın bir bulutla gücü kırılabilen güneş*. Gerçi çocukluğumda geceleri odamın ışığını açıp geceyi aydınlatabildiğimi göstererek geceye de güneşe de verdiğim mesajlar düşünüldüğünde pek de umutsuzluğun gölgesinde değildim. Yalnızca, bulutları daima hesaba katmak gerek...

Tuhaf bir rüya görmüştüm, net olarak hatırladığım söylenemezdi. Her şey alabildiğine bulanıktı, bunlara anlam kazandırmak için oldukça takatsizdim bu sabah. O buğulu koşuşturmaca ve gölgeler beni epey yormuş olmalıydı ki birkaç gündür olmadığım kadar bitkindim.

Zihnimin perdesine yansıyan tüm o koşuşturmaca, buğulu bir camdan dışarı bakmak gibiydi. Uzanıp buğuyu silmek istiyordum ama elimdeki imkânlar beni yalnızca o camın bir adım ötesinde tutmuştu ve camın ardındaki tüm macerayı yalnızca gölge ve renklerin oyununda izlemiştim. *Dejavu*... Bu benzetmeyi nedense daha önceden yaptığımı hatırlıyordum ama ne için ve ne zaman yaptığımı hatırlamaya çalışmak beni yeniden o camın ardına sürüklüyordu, *her neyse*.

Rüyam için kötü ya da iyi diyemezdim, sanırım birkaç şey söyleyebilecek olsam bile bunlar; gölgeler, karanlık, daha çok gölge, buğu ve... Ve kehribar olurdu. Nedendir bilmem ama gözlerimi açtığımda yaptığım ilk şey elimi kolyeme götürüp onun orada olduğunu hissetmek ve uykumdaki bu kaotik bulmacanın anahtarıymış gibi anlamsız bir cevap beklentisine girmekti. Ne kadar anlamsız olursa olsun bir an bile olsa kolyemin içinde sakladığı küçük geçmişinde bana dair birkaç cevabın olabileceğine inanmıştım. Sonraki birkaç dakika içindeyse yeniden büyüyüp uyku mahmurluğumdaki bu çocukluktan sıyrıldım.

Tüm bu rüyalı arbedeye rağmen yorganın altına kıvrılmış bedenimi huzurlu bir kış sıcağı sarmalamıştı. Garipti çünkü bu mevsimde bir yorgana bu kadar sarınmışken bunalımın eşiğine gelmiş olmam gerekti fakat aksine, bir yerde var olan sert soğuğa karşı sahiplendiğim bu sıcaklık, üşümüş ellerime aldığım sıcak bir fincan çay gibi rahatlatıcıydı.

Çelişkiler içinde başlayan bu sabahı daha fazla yatağımda harcamamak için üzerimdeki ağır yorganı itip yerimden kalktım. Bedenimin belli birkaç noktası bir yaranın iyileştiği evrede verdiği ufacık sızıyla

gerildiğinde bir kez daha kendimi, kendime yabancı hissettim. Elimi kolumun üzerine götürüp oradaki ince sargıyı fark ettiğimde ne kolumu sıyırıp orada var olduğunu bildiğim yaraya baktım ne de bir kez daha yataktaki durgunluğa kapıldım. Kendimi bildim bileli babamın eğitimlerinde fark etmeden aldığım yaralarla doluydu bedenim fakat hiçbir zaman üzerini sardığım yaralarımı unutacak kadar kendimi kaybetmemiştim. Anneme ya da babama bugünün tuhaflığından bahsederken bu konuyu hakkıyla eşelerdim belki de, çünkü şu an... Evet, tam olarak şu an tek sıkıntımın bu olmadığına dair tatsız ama güçlü bir hissiyata kapılıp gitmek üzereydim...

Pencereye yaklaştım ve mevsime göre bir hayli ters düşen kasvetli beyaz yansımayı görebilmek için perdeyi kenara çektim. Hayretle irileşen gözlerim karşımdaki manzarayı bir anlama kavuşturmak için hızla etrafta dolaşırken beynim, bunun nasıl olabileceği hakkında teoriler üretmek için mantıklı sebepler arıyordu. Dışarısı bembeyazdı, tüm zemin ve ağaç dalları bembeyaz karla örtülüydü... Bu mevsimde, birkaç gün öncesine kadar havaların normalden daha sıcak olduğunu hissederken şimdi kara kışla yüz yüzeydim.

Bugün normal değildi, kolumdaki şu sargı ve dışarıdaki karı fark etmeden önce hatta uyandığım andan itibaren bunun farkındaydım.

Saçlarımı toplarken odadan hızla çıktım, anneme ve babama seslenirken çoktan mutfağa ve diğer odalara girip çıkmıştım, evin içindeki uğursuz sessizlik sanki tuhaf başlayan günün henüz hızını alamadığını gösteriyordu. Yatak odalarının önünde durduğumda çoktan bir yanıt almış olmalıydım, bu cevapsızlık ellerimi üşüten bir ürpertiyle beni sarsıyordu. Kapıyı çalmaya cesaret edemiyordum çünkü bir şeyler yanlıştı. İkisine de yeniden seslendim, kapıyı gürültüyle çaldım. Sesin gelmediği birkaç saniyeyi yeterli görerek kapıyı açtım ve içerideki ıssızlık, tozlu ahşap kokusuyla yüzüme çarptı.

Normal bir şeyler görmeye ihtiyacım vardı. Annem bir odadan çıkıp babamın dükkâna gitmek için beni erkenden uyandırmaya çalıştığını ama uyanmayınca erken çıktığını söyleyebilirdi. Kendime gelene kadar bu mevsimde neden kar yağdığına dair bir şey bile sormazdım.

Yatak odasına girip etrafı bir cevap arar gibi bakışlarımla didik didik ettim fakat öyle büyük bir cevapsızlık hakimdi ki odaya, ne yıllarca hiç kullanılmamış gibi düzenli duran yatak ne de tozlu yüzeyler bana istediğimi verdi. Alabildiğim tek şey biraz daha kafa karışıklığı ve yeni yeni damarlarıma sızmaya başlamış paniğin ısısıydı. Başım feci bir ağrıyla zonklamaya başladığında parmaklarımı şakaklarıma bastırarak odadan çıkmaya hazırlandım ama sonra durdum. Gözlerim, birkaç gün önce annemin dükkândan istediği ve benim de getirip komodinin üzerine bıraktığım kitaplara takılıp geçtiğinde bir fazlalık gözlerimi oyaladı. Kitapların üzerine düzgünce bırakılmış küçük bir kâğıt parçası ve üzerinde yazılı bir şeyler vardı. Bana bir kurtuluş dalı uzatılmış gibi çabucak komodine ulaşarak kâğıdı elime aldım; babamın aceleci ve karışık el yazısıyla yazılmış olan notu algılayabilmek ve bir mantığa oturtabilmek için defalarca okudum... Sonunda, hevesle elime aldığım bu kâğıdın bir cevabın değil bir kaosun başlangıcının anahtarı olduğunu anlayabilmiştim, geri kalan hiçbir şeyi anlayamasam da...

"Eğer geri dönmezsem, Arsıl Alaz'ı bul Helya... Ya da bekle, o seni bulacaktır.

-Baban."

Sorular birbirini doğurdu, zihnimde yankılanan her soruyu yeni bir sorunun ağırlığı yıprattı ve tüm düğümler alacaklı gibi kapıma dayanıp cevap talep etti. Artık önünü almamın mümkün olmadığı bu karmaşanın ortasında, birkaç dakikanın ardında nihayet dudaklarımı aralayabildim ve ben de birkaç soru sordum.

Arsıl Alaz kim, baba? Onu neden bulayım ya da bekleyeyim? Onu nerede bulacağım? O beni neden bulacak?

"Baba..." dedim tükenmiş bir nefesi uğurlarken. "Neredesiniz?"

Bugünden anlayabildiğim bir şey varsa, o da burada böylece oturup bekleyerek hiçbir cevaba ulaşamayacağımdı. Babam beklememi söylese de tanımadığım bir adamın gelip beni bulmasını bekleyemezdim. Elimdeki kâğıtla birlikte odadan çıkıp kendi odama ulaştım. Birkaç gün önce sıcak havaları düşünerek çıkarıp kapımın arkasına astığım ince elbise ve pantolonuma uzanacakken dışarıdaki açıklanamaz kışı

hatırlayarak kışlık kıyafetlerimden birini aldım. Evdeki işlerimi aceleyle halledip çıktığımda ayağımdaki çizmeler ve omuzlarımdaki kalın, ağır pelerin hâlâ gülünç geliyordu fakat yüzüme çarpan kış soğuğu ufak bir lakaytlığa bile müsaade etmeden beni kendime getiriyordu.

Babamın kamyoneti burada değildi ve ne yazık ki kasabaya kadar ya da en azından ormanın sınırına kadar yürümek zorundaydım. Yürümeyi dert ettiğimden değildi ama böyle bir anlamsızlık içinde her şeyin olabildiğince hızlı olmasını istiyordum.

Durgun ve epeyce yalnızlığımı hissettiğim bir yürüyüşün ortasında birinin bana eşlik ettiğine dair kanıtlanamaz bir hisse kapıldım ve o hissin gerektirdiği gibi arkamı dönüp etrafıma baktım. Bu kontrol tıpkı çocukken gece korktuğumda yaptığım kontroller gibiydi. Karanlık odada gözlerimi açar ve birinin odada olup olmadığını görmek için etrafa bakardım, bu kolaçan etme hali birini görmek için değil aksine birinin orada olmadığına kendimi ikna etmek içindi, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm ve... Bir kez daha durup etrafıma baktım ama bu kez omzuma astığım yayımı elime almış, ok kılıfından bir ok çekip nişan almaya hazırlanmıştım. Çünkü karın üzerinde yürüyordum ve karın üzerinde yürümek tıpkı cam parçalarının üzerinde yürümek gibi sessiz adımları bir yerden sonra ifşa ederdi.

Orada birisi ya da bir şey vardı, bir yırtıcı olabilirdi ya da soğuğu umursamayan bir sincap belki de ormana girmiş kasabalılardan biriydi... Ne olduğunu bilmesem de yalnız olmadığıma emindim.

Oku, yayı tutan ellerimin arasında gevşek fakat sağlam bir şekilde tutarak ve çevremi kollayarak yürümeye devam ettim. Gün oldukça tuhaf başlamış ve daha da tuhaf bir halde devam ediyorken bir hayvana ya da bir insana karşı, normalde olduğumdan daha dikkatli davranmalıydım.

Pelerinimin ağır başlığını kafama geçirip gözlerimin üzerine indirirken tedbiri elden bırakmadan ve hızımı kesmeden yürümeye devam ettim. Kasabaya bu şekilde ulaşmak zaman alacağı için tehlikeli bir kestirme kullanmakta sakınca görmüyordum. Ormanın, şehir merkezi sınırına yakın, çiftlik araçlarının rotasının üzerinde olduğunu bildiğim bir yola çevirdim yönümü.

Sınıra yakın desem de en yakın bölgede bile sınıra en az on, on beş kilometre olurdu. Daha ilerisine geçmek, bir sınır askeriyle yüz yüze gelmek demekti. Tabii sınıra yakın olduğumda da aynı durumun başıma gelmesi yüksek ihtimaldi ama en azından ormana yakınken saklanma olanağına sahiptim.

Çok zor olmadı. Ormanın bitiminde, sınıra yaklaştığım için beni sorgulayabilecek birkaç askerden saklandım, bir şekilde yola ulaştım ve çiftlikte çalışan kadınları taşıyan bir çiftlik arabası bulup ormanda kaybolduğumu söyleyerek beni kasabaya kadar yanlarında götürmelerini istedim. Çok uğraşmama gerek kalmadan kabul ettiler ve beni dükkâna yakın bir yere kadar götürüp bıraktılar.

İnmeden önce kadınların birkaçına bu anormal kar yağışı hakkında sorular sorduğumda bana normal olanın bu olduğuna dair şeyler söylediler ve diğerlerinin hiçbiri bu durumu garipsemiş gibi değildi.

Tuhaflıklar hız kesmeden sürüyordu. Meydana ayak bastığımdan beri daha önce görmediğim kadar çok kasaba askeri silahlarını kuşanmış, meydanda ve sokak aralarında dolaşıyordu. Dayanamayıp yoldan geçen kızlardan birini durdurarak asker yoğunluğunun sebebini sordum. Habersizliğim karşısında hayrete düşmüş gibi bakıp, "Çünkü..." diyerek bir şeyler geveledi, sanki hâlâ olanlardan bir şekilde habersiz kalmamı anlayamıyordu. "Çünkü Ateşoyuk'un dört bir yanında saldırılar var, bunu herkes biliyor ve... Sen ciddi misin?"

Söylediklerileyle afallamışken başımı sallayıp onunla dalga geçmediğimi söylemek için epey geç kalmıştım. Bu yüzden kız başını umutsuzca iki yana sallayıp yanımdan geçti ve önüne dönüp hızlı hızlı yürümeye devam etti.

Yarısı karla örtülmüş, ahşap köşelerini buz sarkıtları sarmış ***AMBER Kitap&İnternet*** yazılı tabelanın önünde geldiğimde tahmin ettiğim gibi annem ya da babamın burada da olmadığını gördüm. Dükkânın kepenkleri kapalıydı. Etrafıma bakıp meydandaki birkaç değişikliği gördüğümde başta yoğun bir yabancılık hissederken sonrasında her şey o kadar kuvvetli bir aşinalıkla görüş alanımı doldurmuştu ki tüm bu gelip giden yanılsamalarla bir an dengemi kaybedip yere kapakla-

nıyordum. Son anda yanımdan geçen bir amca kolumdan yakalayıp ayakta durmama yardım ettiği için dengemi yeniden kazanabilmiştim. Amca tereddütle bana bakarken teşekkür edip yalnızca bu havalara karşı hassasiyet göstermiş olabileceğimi söyleyerek yanından ayrıldım ve Amber'e girmeden hemen yandaki fırına attım kendimi.

Evden hiçbir şey yemeden çıkmıştım, en azından ayakta kalabilmek için peynirli bir simit alıp tadını neredeyse hiç hissedemeden bir çırpıda yiyip bitirdim. Fırının başında duran çocuk tanıdığım bir yüz değildi. Daha önce onu görmediğime emindim ve belki ondan bir şeyler öğrenebilirim umuduyla ona birkaç soru sordum. "Bu saldırıların... Yani Ateşoyuk'ta olan bu saldırıların ve şu her yerde dolaşan askerlerin sebebini biliyor musun?"

Çocuğun yüzünde kızdaki gibi aynı şaşkınlığı görsem de bir önceki kadar dışlanmış hissetmedim. "Parslar," dedi. "Biliyorsun zaten, ortalıkta söylentiler dönüp duruyor... Yani lideri aradıklarıyla ilgili. Tabii ayrıntıları bilmiyoruz, herkes bir efsane uyduruyor." İçeri giren kadının istediklerini hazırlarken sözlerine devam etti. "Açıkçası bunu bana sormana şaşırdım çünkü siz biliyorsunuz sanıyordum, yani sizin dükkânda insanlar bunları daha fazla konuşuyor."

Daha önce yüzünü görmediğime emin olduğum bu çocuk dükkânımız ve bizim hakkımızda bu kadar emin konuşabiliyor ve bana lider efsanesinin gerçeğe dökülmüş olabileceğinden bahsediyordu. Tüm sorularımı sesim kısılana kadar haykırmak istiyordum ama bana her şeyi en başından anlatacak kimse yoktu etrafta.

"Arsıl geliyor," dedi dilimlediği ekmeği kadına uzatan çocuk. "İstersen ona sor, onun bildiğine eminim."

"Arsıl mı?" *Arsıl... Arsıl Alaz.* Ondan bahsettiğine emindim... Hatta, kesinlikle ondan bahsediyordu. Çocuğun burnunun ucuyla işaret ettiği yere baktığımda uzakta iki ayrı kişinin olduğunu gördüm. "Nerede?"

Kadından parayı alırken, "Orada işte," dedi aynı yeri işaret ederek. "Siyah pardösülü olan." Gösterdiği yere yeniden baktığımda bahsettiği adamı fark etmiştim fakat adam yüzünü Amber'e doğru çevirip etrafa baktığında nedense geri çekilip kapının yansımasından bakmaya devam

ettim. O beni görmemişti. Buraya doğru geleceğini düşünüyordum ki uzaktaki diğer adama doğru yöneldi ve onu kolundan tuttuğu gibi dükkânların arkasındaki bir ara sokağa girdi. O adamı kaybedemezdim.

Emin olmak için çocuğa bir kez daha sordum, "Onun Arsıl Alaz olduğundan eminsin değil mi?" Kenara bıraktığım yayımı ve çantamı omzuma asarken çıkmak için hazırlandım.

Çocuk bugün karşılamaya alıştığım o tuhaf bakışlardan birini atarak, "Evet, onu gördün işte," dediğinde hemen önümdeki kasaya cebimdeki bozuklukların bir kısmını bırakıp dışarı çıktım. Bir cevap bulabilmenin umuduysa koşar adım adamın girdiği ara sokağa yöneldim. Onun uzaklaşmasına izin veremezdim.

Kapalı birkaç dükkânın arkasında kalan dar sokağa yaklaştığımda boğuşma seslerine benzer birtakım sesler duydum ve nedenini bilmediğim bir dürtüyle dükkânın köşesinde durdum. Birkaç adım daha attım ama attığım bu adımların sesini ben bile duyamamıştım.

Arsıl Alaz'ın adının geçtiği birkaç fısıltı duyduğumda biraz daha yaklaştım, düşündüğüm gibi uzaklaşmamışlardı. Sokağın bu yanında neredeyse kimse yoktu; askerler de meydanın diğer yanlarında, insanların yoğunlukta olduğu kısımlarda topluluk halinde bekliyor ve nadiren diğer ara sokakların yakınında dolanıyordu.

"Bir hain olduğunu biliyorum Arsıl ama söylesene, bu kadar duyarsız olmayı nasıl başarabiliyorsun?" Adamın sözleri alaycı ve kindardı, normal olamayacak şekilde kısık sesi, sessiz bir boğuşma içinde olduğuna işaret ediyordu.

Diğer adamın bir süre nefeslendiğini duydum. "Bu benim meselem, ayağıma dolanma Tufan! Seni bir daha onun yanında görmeyeceğim. Defol git buradan!"

İkisi de birbirini bırakmış olacak ki boğuşma sesleri kesildi. "O biliyor, aptal!" dedi diğer adam. "Kim olduğunu öğrenmiş. Seni umursadığımdan değil, beni de riske atıyorsun!"

"Kimseye bir şey söylemez, onunla henüz konuşmadım bile. İşime karışma!" Arsıl olduğunu düşündüğüm adamın sözlerinin zararsızlığına

rağmen sesindeki tehlike derin bir ürpertiyle bedenimin titremesine neden oldu.

"Bir Pars..." dedi diğer adam nefes nefese, "ancak bir Pars'a güvenebilir kardeşim, kurallarımızı çabuk unutmuşsun..." Bedenim buz kesip kanım duyduğum sözlerle damarlarımda donduğunda adam Arsıl Alaz'a karşı açık bir imayla tamamladı sözlerini. "Ve bizim içimizden bile hainler çıkabiliyorken asla bir Kaplan'a güvenmem."

Yutkunmak istediğimde dilim bir buz kütlesi, boğazım soğuk bir demire dönüştü ve ses çıkarmak öyle hayati bir hataydı ki tam da şu anda, sanki yutkunsam bile dilimdeki buzlar boğazımdaki demirlere çarpa çarpa orada var olduğumu haykıracaktı.

Az evvel attığım sessiz adımlar dahi çok gürültülü gözüktü gözüme. Nefes alsam bir öksürük beni ifşa edecek ve gözlerimi kapatsam bir rüzgârla öne atılacaktım.

"Onun kılına zarar verirsen..." dedi Arsıl Alaz korkumu sesindeki hayvani tehlike ve tehditle körüklerken. "Yemin ederim seni öldürmem için bana yalvarırsın Tufan, yemin ederim."

Nefesimi tutup tüm cesaretimle korkak, sessiz birkaç adım atmayı başarabildiğimde diğer adam konuşmaya başlamış ve farkında olmadan benim varlığımı işaret eden tüm gürültüyü kendi sesinin altında ezmişti. Ta ki karın altına gizlenmiş bir taşa takılıp kalçamın üzerine yere kapaklanarak o ana kadar çıkaramadığım tüm gürültüyü çıkarana kadar. İki adamın da konuşmayı yarıda kesip gürültüme kulak kesildiğini anladığım andan sonra bir saniye bile duraksamadan ilk sokaktan sapıp koşmaya başladım. Yeterince uzaklaşabildiğimde omzumdaki yaya ve ok kılıfıma uzanmıştım ki etrafımda bu kadar asker varken bu davranışın oldukça dikkat çekeceğini fark ederek kendimi durdurdum.

Amber'e gitmek istemiyordum. Eğer babamın dediği gibi Arsıl Alaz beni bulacaksa önce oraya bakacaktı. Hemen şimdi doğruca eve gitmek de istemiyordum. Kendimi bu kadar çabuk açık etmek canıma mâl olabilirdi. Yönümü değiştirip birkaç sokak ötede kalan camiye doğru koşmaya başladım. Aklımdaki tüm sorular ve biriken tüm merakım

korkunun baskısı altında yerini yalnızca güvende kalma ihtiyacına bırakmıştı.

O adamlar Pars'tı hem de ikisi de ama en önemlisi o iki adamdan biri babamın güvenmemi söylediği Arsıl Alaz'dı. Ben, babamdan kalan bir notla bir insana güvenirdim fakat düşmanıma güvenmek için bir kâğıt parçasından fazlası gerekecekti.

Camiye ulaştığımda askerler avlunun dışında bekliyordu. Yanlarından geçip içeri girerken aralarından biri omuzuma asılı yayımla ilgili bir şeyler söylediğinde bunun yasadışı olmadığını söyleyerek kendimi savundum fakat öyle olağanüstü durumlar içindeydik ki eğer bana, artık yasal değil, dese ona inanmam pek kolay olurdu. Yine de hiçbir şey söylemedi, ben de onları geride bırakıp camiye girdim.

Kaç saatim caminin bir köşesinde oturup bu karmaşa ve belirsizlikten net bir kurtuluşla çıkmak için dua etmekle geçti bilmiyordum fakat oldukça erken saatte girdiğim bu camide yaklaşık bir saat önce öğlen namazını kılmıştık, sonra yeniden köşedeki o yere geçmiştim.

Arsıl Alaz babamı kandırmış mıydı ya da babam onun bir Pars olduğundan haberdar mıydı? Hiç sanmıyordum çünkü Arsıl Alaz'ın konuştuğu diğer adam bundan, kimsenin haberdar olmadığı bir sır gibi bahsediyordu ve eğer onlarla bire bir muhatap olsaydım bana bunu söylemeyeceklerinden emindim. O halde, o adam büyük ihtimalle babamı kandırmıştı.

Ben hayatım boyunca kaç Pars görmüştüm ki şimdi babam onlardan birine güvenmemi isteyebiliyordu? Zırvalık! İhtimal yok, babam kesinlikle bu durumdan haberdar değildi ve babam gibi zeki, dikkatli bir adam kandırılabildiyse ben arkama bile bakmadan kaçmalıydım.

Çok arkadaşım olduğu söylenemezdi. Amber'i açma riskine de giremezdim çünkü koca bir dükkânı kimse gizli gizli açamazdı. Şimdilik en güvenli yer Dilşah'ın evi gibi gözüküyordu ama bu da onları riske atardı. Sanırım... Babamın tanıdıklarından birini arayabilirdim hatta belki Direnişçilerden biri bile olabilirdi, durumu onlara anlatabilirdim. Onlara ulaşacağım telefonları bulmak için ya Amber'de babamın

çalışma odasını aramalıydım ya da eve gidip babamın defterlerini kurcalamalıydım.

Aslında kararımımı daha seçenekleri düşünürken vermiştim. Dükkânı açarak Arsıl Alaz denen adama yerimi belli etme riskine girmektense dikkatli davranarak ormana girer ve sonra gizlice evimin yolunu tutardım.

Saatler geçmiş ve dışarı çıkmak için ertelediğim zaman, yatsı ezanının okunmasıyla son bulmuştu. Gökyüzü akşam karanlığına gizlenebileceğim kadar kararmıştı. Cemaatin toplanmasını bekleyip yatsı namazını kıldıktan sonra çıkacak ve kimsenin dikkatini çekmeden ormana ulaşacaktım.

Namazımı kıldım, kendimi kandırıp biraz daha vakit kazanmaya çalışarak duadan sonra birkaç dakika daha bekleyip sonunda cesaretimi topladım ve pelerinimi üzerime aldım. Başlığımı yüzüme düşürmek için avludan çıkmayı bekleyecektim, dikkat çekmemeliydim. Kılıfımdan bir ok çıkarıp pelerinimin altına sakladım ve yayımı saniyeler içinde elime alıp hazır olacağım bir açıyla omzuma asarak dışarı çıktım.

Cemaat neredeyse dağılmıştı. Avluda kalan birkaç yaşlı amca gitmek üzere yavaş yavaş toparlanıyordu. Sokağa çıkıp yürümeye başladığımda başlığımı indirmeden önce birkaç askerin göz ucuyla bana bakarak ses çıkarmadan önlerine döndüğünü gördüm. Dikkatlerini çekmemek için benim gibi camiden yeni çıkmış iki teyzeye selam verip rahat adımlarla sokaktan çıktım. Şimdilik ortalık sessizdi ve kendimi tümüyle yalnız hissediyordum. Bu iyiye işaretti.

"Şükürler olsun," dedim nefes nefese kalmış bedenimi bir ağacın gövdesine yaslarken. Ormanın kıyısında, birkaç ağacın gölgesine gizlenmiş soluklanıyordum ve sokak lambalarının ulaşamadığı karanlık köşelerde bile fener açmadan yolumu bulmuştum. Aldığım nefes dışında tek bir ses bile kulaklarıma ulaşmamıştı.

Bedenimdeki yorgunluğa aldanarak bu ağacın dibinde saatler geçirmemek için ayağa kalkıp kasaba ışıkları ardımda kaybolana kadar ormanın derinliğine doğru yürüdüm. Ayın önüne geçen bulutlar tüm ışığı emdiği için artık feneri açmam bir zaruret haline gelmişti. Her

ne kadar ormanımda kendimi güvende hissetsem, onu tanısam da bu kış karanlığı ve beni arayan bir Pars'ın olduğu düşüncesiyle epeyce korkutuyordu.

Mataramda tek bir damla su kalmamış ve yorgunluktan ağaç gövdelerine tutunarak yürümeye başlamıştım. Eminim ki vakit geceye vuralı çok olmuştu ama evime yaklaşmıştım. Tek umudum eve ulaştığımda annem ve babamın evde endişeyle beni bekliyor olmasıydı.

Eve giden son patikaya ulaştığımda yürüyeceğim dümdüz bir yol kalmıştı önümde. En fazla on dakika sonra evdeydim. Biraz soluklanmak ve devam etmek için güç toplamaya çalışarak geniş gövdeli bir ağacın topraktan çıkmış köklerinin üzerine oturdum. Korkmamak için tekrar ettiğim dualar sessiz mırıltılara dönüşüp sıkışan nefeslerime karıştı.

Doğrulup devam etmek için yerden destek aldığım sırada yabancı adımların altında ezilen kar ve çam iğneleri anlık bir fısıltı gibi kulaklarıma ulaştı. Elimin altındaki feneri çabucak kapattım. Adımlar durdu ya da kalp atışlarımın kulaklarımı dolduran uğultusunun arasında duyu yetim köreldi. Yavaşça omzumdaki yayı ellerimin arasına alıp okumu yerine yerleştirdim ve kirişe asılıp gelecek ufak bir ses için nefesimi tutup bekledim.

Neredeyse bir dakika boyunca tüm orman derin bir sessizliğe gömülmüştü fakat sonunda bu örtünün kenarı bir ağaçtan kopan kabuk ve ezilip çıtırdayan bir dalla aralandı. Ne olduğunu düşünmeksizin yayımı kaldırdım ve oku, sesi duyduğum yöne doğru serbest bıraktım. İkinci yayı kılıftan çekip çabucak yayıma yerleştirdiğimde siyah siluetler halinde dizilmiş ağaç gövdelerinin arasında bir hareketlilik oldu. "Bekle! Bekle!" diye bağırdı okumu ona doğru çevirirken. Sesi duyduğum an yaşadığım duraksama, sesin sahibini tanıdığımda hızla eriyip gitti ve o, "Dur bir dakika!" diye bağırdığı sırada ikinci ok da çoktan yayından ayrılmıştı.

Karanlık işimi zorlaştırmasına rağmen isabetli bir atış yapmıştım ama hızlı davranıp kendini kurtarabildi. Yayıma yerleştirdiğim yeni ok için bu kez daha yüksek sesle, "Sana zarar vermeyeceğim, şu okları atmayı kes!" diye bağırdı. Ellerini tamamen havaya kaldırmıştı. Onu

daha net görebilmek için cebime attığım feneri parmaklarımın arasına sıkıştırarak ışığı açtım.

Ben adım adım geri çekilirken o olduğu yerde durup yüzüne doğrulttuğum ışıkla birlikte gözlerini kıstı. "Kimsin sen, başka biri var mı?"

Kirişe asıldığımı gördüğünde zararsız olduğunu gösterir gibi ellerini biraz daha yukarı kaldırdı. "Her önüne geleni vurur musun yoksa bana özel bir numara mı?"

Sözlerindeki alaya rağmen sesinde zerre kadar lakaytlık yoktu, yine de beni öfkelendirmeye yetti ya da belki ama yalnızca belki, korkmuş da olabilirdim. "Her önüme geleni vurmam," dedim imayla. "Tercihim beni gizlice takip edenlerden yana!"

Büyük bir ciddiyetle, "Peki bu seferlik bir istisna olamaz mı?" dediğinde hiçbir şey söyleyemeden onu dinliyordum. "Çünkü yaralandığımda işler cidden uzuyor."

Yeteri kadar korkmamış olması, aslına bakılırsa hiç korkmamış olması beni oldukça rahatsız ettiği için yayımdaki oku hemen beş on santim yanında duran ağaç gövdesine attım ve çabucak yeni bir ok çektim. Yanına saplanan okla bedenini geri çekip kendini korumaya çalışmıştı. "Zırvalıklarla uğraşacak vaktim yok, sana kimsin diye sordum. Başka biri var mı yanında?"

"İlk atılan ok diğerini teşvik ederdi değil mi?" dedi güzel bir hatırayı anımsamış gibi. "Gerçi ilk oku çoktan geçtik."

"Ne?" Söylediği şeyler, en az bugün yaşadıklarım kadar karışık ve anlaşılmaz geliyordu kulağa. "Saçmalamayı kes ve cevap ver, yoksa..."

"Senin cümleni ben söyledim zaten, kendini yorma," dediğinde artık sabrımın taştığını göstererek bu kez ağaç gövdesine değil bizzat kendi gövdesine nişan aldım ve sonunda tehdidim işe yaradı. "Tamam!" dedi ellerini indirmeden. "Tamam, tümüyle yalnızım. Yanımda kimse yok, buraya geldiğimi benden ve senden başka kimse bilmiyor."

"Ve sen?" dedim aslında tümüyle cevabını bildiğim bir soruyu ona yönelterek. Cevap vermek için nefes aldığını gördüğümde gizli bir

korkuyla titredi parmaklarım çünkü o adı onun ağzından duymak, hemen yanı başımda olduğunu idrak etmeme sebep olacaktı.

"Ben Arsıl Alaz," dedi kendini, kendinden emin bir duruşla takdim ederek. Bu sırada ellerini indirmiş ve beklentiyle bana bakmaya başlamıştı.

Hemen karşımda bir Pars'ın olduğunu bilmenin, karanlığın çöktüğü bu ormanda düşmanımla yapayalnız olduğumu bilmenin hezeyanıyla yayımı tutan parmaklarımdaki ilkel cesareti ve soğuktan uyuşmuş dizlerimdeki saf korkuyu aynı aşırılıkla yaşıyordum.

"Seni tanımıyorum," dedim oldukça yapay bir ses tonuyla. Bu numaramı yutmadı ve gözlerini iyice kısıp tek bir şey söylemeden yüzümdeki tereddüdü sorguladı bakışları. Bundan kaçabilmek için parmaklarımın arasında kaymış olan feneri düzelterek ışığı yüzüne tuttum.

"Lütfen şunu indirir misin?" dedi elini gözlerinin önüne tutarak. Hiç tereddüt etmeden, "Hayır," diyerek isteğini reddettim, üstelemedi ve elini de gözlerinin önünden çekmedi.

"Beni dinle Helya, babanı tanıyorum ve..." diyerek söze başlamıştı ki ismimi onun ağzından duymanın hayretiyle kalakaldım. "Babamı tanıman umurumda değil. Kim olduğunu bilmiyorum Arsıl Alaz," dedim ondan bir an önce kurtulup bu geceden sağ çıkmak için içten içe dua ederek. "Seni tanımıyorum ve şimdi hemen buradan gitmezsen bu kez ıskalamayacağım."

"Kendimi tanıtıyorum, sana isminle hitap ediyorum, babanı tanıdığımı söylüyorum ve sen yalnızca... Dur, bir dakika..." Aklına gelen bir şeyle duraksayıp kaşlarını çatarak bir süre düşündü ve "Hayır..." dedi kendi kendine konuşur gibi. "Beni tanıyorsun... Kim olduğum hakkında çabuk karar veriyorsun." Yüzünü kaldırıp bana doğru bir adım attığında fener bir kez daha parmaklarımın arasında kayıp ışığını onun ayaklarının dibine vurdu ve ben tüm uzuvlarımı donduran bir kafa karışıklığıyla hareketsiz kaldım.

O koca karanlık orman, adamın ardında dalların ağaca olan itaatkarlığı ve bağlılığı gibi onunla bütünleşmişti sanki; düşmanıma duyduğum bu

güçlü his şayet hayranlıksa sonumu getirmek için bir düşmana ihtiyacım dahi kalmayacaktı, kendi kuyumu hevesle kazıyordum.

Kontrolümü kaybettiğim ve geri kazandığım an arasında belki bir, belki de iki saniye vardı fakat bu kısacık zaman elimdeki fenerin yere düşmesi, Arsıl Alaz'ın yanıma gelip okumu elimden almadan güçlü bir tutuşla kontrol etmemi engellemesi ve bana fenerimi geri vermesi gibi fantastik olduğu kadar tehlikeli ve tehlikeli olduğu kadar vahim bir ana tanıklık etmişti.

Ölümün aptallığıma kurban gittiğim birkaç saniye içinde geldiğini bilmenin kahrı ve sona yaklaşmanın bilinciyle sessizce şehadet getirmeye başlamıştım bile... Fakat Arsıl Alaz her an ona doğrultabileceğim yayım ve okumdan başka tek bir şeye bile dokunmadı, bana yaklaşmadı ve söylediği gibi zarar verecek en ufak bir harekette bulunmadı. Yalnızca, "Bizi duyan sendin," dedi mutlak bir farkındalıkla. "Duydun, değil mi Helya, Tufan'la konuşmamızı sen duydun?"

O an bunu inkâr etsem bile cevabını çoktan aldığının bilincindeydim ve sadece, bana yakın değilken bile yakınmış gibi hissettiğim için yayımı bırakıp geri çekildim. Arkamı dönüp koşabilecekken bana bakan gözleri sarı, kızıl bir ışıltıyla parladı. Bana uzattığı fenerin ışığında ve gözlerinin kızıl kehribarı, yaşanmışlıklarla dolu yıllanmış bir ağacın güveniyle ısıttı içimi. Kendimi o harelerin arasında ne olduğunu benim bile bilmediğim anların izlerini ararken bulduğumda elimi boynuma götürüp şalımın altındaki kolyemi parmaklarımın arasına aldığımı ancak fark edebilmiştim.

Arsıl Alaz'ın bakışları parmaklarımın arasındaki kolyemin kabarıklığını bulduğunda onu gördüğüm ilk anda hissettiğim tehlikeye başkaldıracak kadar sıcak ve naif bir tebessümle baktı, içim yabancı bir duyguyla burkulurken yüzümü indirip bu anın vicdan azabını sırtlandım.

Bir adım daha geri çekildiğimde elinde tuttuğu tüm eşyalarımı bana doğru uzattı fakat ben ne yapacağımı bilemez bir halde geri çekilip arkamı döndüm, koşmaya başladım. Kaçtım. Ama kaçarken arkamdan bağırışını kelimesi kelimesine duymuştum. "Özür dilerim!" demişti.

"Helya, özür dilerim! Böyle olmasını istemezdim ama kendimi sana anlatmak zorundayım!"

Söylediklerinden tek bir tanesini bile anlamadan yalnızca koştum. Bağırışı kesildiğinde ne arkamdan gelen ayak sesleri duydum ne de beni geri döndürecek herhangi bir girişimde bulundu. Vicdan azabı, korku ve pişmanlıkla öyle afallamıştım ki evin yolunu bir adım dahi değiştirmeden gelmiş ve takip edilme riskime karşı hiçbir önlem anlamıştım. Gerçi karşımdaki adam için alınacak herhangi bir önlemin işe yarayacağına inanmıyordum.

Nefes nefese kalmış bir halde evin verandasına ulaştığımda tek bir ışığın dahi yanmıyor oluşu tutunduğum umut kırıntılarını ezip geçmişti. Gözlerimden boşalan yaşlarla çantamdan anahtarımı tümüyle anlamsız bir tedbirle etrafı kolaçan ettim ve kapıya ulaştım.

İçeri girip kapıyı hızla kapatıp defalarca kilitledim, arkamı dönüp çizmelerimi çıkartmak için eğildiğim sırada hemen halının önüne bırakılmış bir çiçek ve küçük bir kâğıdın olduğunu fark ettim. Uzanıp çiçeği dikkatle kavradım, solmaya yüz tutmuş yaprakları cansız bir şekilde aşağı sarksa da daha önce hiç görmediğim bu çiçek hâlâ oldukça güzel görünüyordu. Tüm bu anlamsızlığa gözyaşlarımın arasından attığım bir kahkahayla karşılık verirken çiçeği burnuma götürdüm, güzel kokusunu derin derin içime çektim ve hemen yanına bırakılmış kâğıdı içerideki karanlığın arasından pencereye doğru tutarak okumaya çalıştım.

Bilincim parça parça ellerimden kayarken içime çektiğim derin nefeslerdeki bu tehlikeli güzel koku ve kâğıtta yazanlar birleşti, gerçek resmi önüme döktü fakat artık çok geçti. Çünkü bilincimin son parçası da bedenimden çekilirken ellerimden atmaya çalıştığım çiçekle aynı zamanda zemine düştük ve kâğıttaki sözler bir kez daha zihnimde tekrarlandı.

"Mecburum Helya, anlatmak zorunda olduklarım için... Bunun için özür dilerim.

-Arsıl Alaz."

02.02 MAHKÛM

Kuzeyi bulmadan önce kendini bul, derdi babam. Çünkü ben burada değilsem, atacağım her adım biraz daha uzaklaştırır beni kendimden...

Çok geç... Öyle geç ki kendime nerede olduğumu soracak cesarete dahi sahip değilim. Hapsedildiğim bu odada doğu batıya, kuzey güneye karıştı ve ben muazzam bir boşlukta belirsizliğin getirdiği isteksizlikle aynı düşünceleri eşeleyip duruyordum. Kar, pencerenin ardında tüm olanlara nispet ve şiddetle yağmaya devam ediyor.

Yabancısı olarak uyandığım bugünde, yolumu çizmeden başıboş adımlarla koşmuştum. Ve o adam, kapının hemen ardında olduğundan emin olduğum o adam kolumdan tutup ince, zarif bir düşman hamlesiyle hedefsiz maratonumu noktalamıştı ve en nihayetinde hakkını vererek kaybolmuştum.

Kayboluşum öyle acınasıydı ki sakince oturduğum şu odanın biraz ötesinde bir düşman nefesi vardı, bir Pars'ın kalbi birkaç metre ötede atıyordu ve ben... Ben bir ahmak gibi burada bu manasız kafa karışıklığıyla ve sessizliği kabul edebilecek acziyetle susup bekleyebiliyordum. Bu odada geçirdiğim bir gecenin neticesinde radikal nefretimi bir yana bırakarak önümdeki tüm argümanları tarafsız bir gözle değerlendirmek için çabalamıştım. Yemin ederim Parslar tarafından darbe almış bir Kaplan insanı ne kadar tarafsız düşünebilirse o kadar tarafsız düşünmüştüm.

Bir yanımda babamın bana bıraktığı not, öbür yanımda karşımdaki adamın bir Pars oluşu; bir yanımda babamın bu adamın Pars olduğunu anlamayacak kadar aptal bir adam olmadığından emin olmam, diğer

yanda bu adamın beni tıpkı bir Pars'a yakışır şekilde sinsice avlayıp tuzağına hapsetmesi. Çelişkiler içinde nefessiz kalıyor, nefretimi muammalarla besliyor ve kendimi bulmak için çırpınıyordum.

Bu adam evime girmiş ve beni şuursuz bir av gibi görüp önüme bir yem atmıştı; güzel, yabani ve bir insanı bayıltabilecek düzeyde tehlikeli bir çiçekle bilincimi çalıp beni kaçırmıştı. Nasıl da naif bir tuzak... Şimdiyse daha önce adım atmadığıma emin olduğum halde rahatsız edici tanıdıklığıyla beni saran bu odanın içine hapistim. Kapı kilitliydi, pencereyi açacak kulp sökülmüştü ama yine de onu açmak için epeyce uğraşmıştım ve pek tabii ki bağırışlarım karşılık bulmamıştı. Dün geceden beri bana yemek getirdiği üç seferde de kapıya atılıp ondan kurtulmaya çalışmıştım ve sözüm ona, bilge düşmanım büyük bir ağır başlılıkla mahkûmunun nazikçe odaya girmesini sağlamıştı. Bir de üstüne onu dinleyecek kadar sakin olmadığım müddetçe bu odadan dışarı çıkamayacağımı söylemişti.

İçine düştüğüm çaresizlik, belirsizlik ve bana boyun eğdirdiği için içime biriken derin öfkeyle sırtımı yasladığım kapıya hızlı bir darbe indirip bağırdım. "Konuş!" Kapının yakınlarında olduğunu biliyordum. "Seni dinlemeyi istemiyorum ama beni buna mecbur bıraktığın için buna katlanacağım!" Eğer biraz daha bu odada hiçbir şey yapmadan durursam ya aklımı yitirecek ya da ölüp gidecektim.

Beni duyduğuna dair bir hareketlilik hissettim. Ahşap zemin, kapının hemen önünde tiz bir gürültüyle gıcırdadı. "Kapıdan uzaklaş Helya," dedi içimde bir yerde anımsanmayan bir hatıraya dokunan sesi. Bu sahipsiz histen nefret ederek sesini kesmek istedim.

"Kapıyı açıp yemek tepsisini bırakacağım. Eğer bu kez de öncekiler gibi kaçmaya kalkarsan konuşmak istesen dahi tüm gece tek kelime etmeyeceğim." Sesi tanıdık bir tınıya büründü, sanki bana bir şeyi hatırlatmak ister gibi durgunlaştı. "Belirsizlikten nefret edersin, seni buna mecbur bıraktığım için özür dilerim. Sana hiçbir zaman kaba davranmak istemedim, yalnızca sana kendimi anlatabilmeliyim."

"Neyden nefret ettiğimi bilemezsin!" dedim hırsla. O tanıdık tınıya küfreder gibi, "Benim hakkımda hiçbir şey bilemezsin!" dedim ve sanki beni kaçıran o değilmiş gibi davranan düşmanımın düşünceli tavrına sırt çevirdim. Söylediklerini yapmanın beni bir sonuca ulaştırabilmesini umut ederek odanın köşesine çekildim. "Kapıyı açabilirsin. Hiçbir şey yapmayacağım." Buraya geldiğimden beri odadaki küçük lavaboda abdest almak dışında şalımı gevşetmemiştim bile ama yine de ona güvenmediğim için kendime çeki düzen verme mahiyetinde şalımda gezindi ellerim.

Sözlerim üzerine tereddüt etmeden anahtarı yerine yerleştirdi ve kapıyı açtı. Benim ona olan güvensizliğime karşı bana gösterdiği güven, her ne kadar itiraf edemesem de küçük bir yanıma uysallığı bulaştırmıştı.

Üzerinde özenle hazırlanmış birkaç tabağın, su bardağının ve büyük bir fincan çayın olduğu tepsiyi kapının hemen yanına bıraktı. Gözlerim şüpheyle yaptığı her hareketi izlerken bakışları bana doğru tuhaf bir buruklukla seğirip geçti ve hemen ardından kapıyı kapatıp kilitlemesiyle uysal ruh halim üzerimden sıyrılıp düştü.

"Söz veriyorum odaya senden habersiz girmeyeceğim, bu yüzden içeride rahat olabileceğini unutma," dedi tüm o iyi niyetli, anlayışlı tavırlarıyla beni kandıramaya çalışırken. "Boşu boşuna bunalmanı istemem."

Anlayışını elimin tersiyle geri teperek bu ılımlı tavrından etkilenmediğimi kanıtlamak istedim. "Güvendiğim en son insansın Arsıl Alaz, sözlerinin benim için ehemmiyeti yok."

Sustu önce... Sonra birkaç şey söylemek zorundaymış gibi sahiplenilmemiş birkaç kelimeyle konuştu. "Bunlar ne ağır sözler..." Söylediği sönük cümlenin sonunda kapının ardında oluşan kasvetli sessizlik içimi buruk bir ıstırapla doldurdu. Kapıldığım bu hissiyatı kendime yakıştıramadığım için ne bir sebep aradım ne de bunun için kendime kızacak kadar irdeledim.

Bu kez daha gür fakat daha isteksiz bir sesle, "Ama asıl zoruma giden şey, uyandığında... Yani demek istediğim gözlerin yeniden açıldığında..." Çaresizce söylemeye çalıştığı fakat üzerine basmaması gereken kelimeler varmışçasına dikkatli ve duraksayarak ortaya döktüğü cümleler yarım ve perişan bir halde sadece kendisinin anlayabileceği bir derdi gizliyor gibiydi.

"Ne söylediğini anlamıyorum," dedim dürüstçe. "Ama gözlerimin tümüyle açık olduğunu bilmeni isterim. İçinde bulunduğum gerçekliğin oldukça farkındayım ve zaten alabora olmuş her şeyin bu karmaşık konuşmalarla biraz daha sürüncemede kalmasını istemiyorum."

Başımda gezinen ince sızı, biraz önce içeri girdiğinden beri ufak bir yoğunlukla ense kökümden başlayıp başımın arkasına baskı yapmaya başlamıştı. Kendimi çektiğim köşeden kalkıp kapının dibindeki eski yerime döndüm, bacaklarımı karnıma çekip oturdum. "Anlat artık ne anlatacaksan," desem de söyleyeceklerini yalanlamak için çoktan pusuya yatmıştım. Açlıkla guruldayan midem yüzünden gözlerim tepsidekilere takılıp geçtikçe beni nasıl kaçırdığını hatırlattım kendime.

Kapının ardından gelen ses, "Önce bir şeyler ye," dedi. "Dünden beri hazırladığım hiçbir şeye dokunmadın. Şimdi bir şeyler yiyeceksin ve sonra ben de her şeyi anlatacağım."

Öfke ve sinir bozukluğunun yüzüme bıraktığı manasız gülümsemeden kurtulmak için başımı hızla iki yana sallayarak, "Neden yiyeyim bunları?" dedim tümüyle bir suçlamayla. "Sana güvenmediğimi söyledim."

"Yemeğe bir şeyler kattığımı falan düşünüyorsan bu gururumu incitir," dedi somut bir ciddiyetle, "O kadar aptal bir adam gibi mi gözüküyorum?"

"Buradan baktığımda beni kaçırmış bir düşman gibi gözüküyorsun Arsıl Alaz."

Nasıl oldu bilmiyorum ama kapının diğer yanındaki adamın, çaresizlik ve yenilgiyle omuzlarının düşüşü gözlerimin önünde belirdi. Onu daha önce bu şekilde görmemiştim. Zaten bu kadar ketum bir adamın

ruh hallerine tanık olmak için onu epeyce uzun tanımam gerekiyordu. Daha önce şahit olmadığım bu anlamsız görüntü nasıl bir hayal gibi gözlerimin önünde belirdi bilmiyordum ama bunun beni epeyce rahatsız ettiği bir gerçekti. Sanki bu sahte anımsamalar beni bu adama biraz daha yaklaştırıyordu, hem de ondan uzaklaşmayı bu kadar isterken.

"Lütfen," dedi ricasının altından baş gösteren ince otoriteyle. "Yemeğini ye, sana zarar verecek tek bir şey bile yok o tepside ve çayını soğutmadan iç, baş ağrılarına iyi gelecek."

İtiraz etmek üzere derin bir nefes aldığımda söyleyeceğim her şeyin birbirini tekrar eden tatsız tartışmalara sebebiyet vereceğine karar vererek sessizliğimi korumaya karar verdim. Fakat aklım söylediği son cümleye takılmıştı, ona baş ağrılarımdan bahsetmemiştim. Bahsetmemişsem böylesine emin konuşmasına imkân yoktu ama böyle bir şey yaptığımı da hatırlamıyordum.

Bu kadar önemli meselenin arasından böyle küçük bir ayrıntıda daha fazla vakit kaybetmeden tepsiyi önüme çektim. Karnım açtı ve artık işe yarar bir şeyler duymak istiyordum. Duyacaklarım yalan olacak olsa bile bu bilinmezliği zedeleyecek birkaç cümleye muhtaçtım.

Ona bir cevap vermememe karşın çıkardığım ufak gürültülerle tatmin olmuş olacak ki nihayet konuşmaya başladı. "Her şeyi en başından anlatmak daha iyi olacak belki," dedi sözlerindeki saf çıplaklıkla. Sanki bana en mahrem en utanç verici sırlarından bahseder gibi sesinde ince bir fısıltı vardı. "Bunları daha önce bir kez bile dillendirmedim, baban dışında tek bir insanla bunu konuşmadım ve şimdi burada tüm bunları sana anlatmak... Lütfen beni mazur gör, bu benim için çok yeni ve kendimi hazırlasam bile rahat rahat konuşmamın imkânı yok..." Sanki ondaki bu dolandırmalı cümlelere hiç alışık değilmiş gibi sözlerini uzatışını garipsedi bir yanım; sanki onun daha önce karşılaşmadığım bir yönünü görmüş gibi yabancıydım. Fakat ben... Ben ona zaten bir yabancıydım. Ne bu halini tanıyordum ne öncesini.

Aldığı derin nefesle, henüz açamadığı asıl mesele için kendine yol hazırladı. "Bir Pars olduğumu biliyorsun."

Bu cümlenin ardında katıksız bir gurur bekledim ama karşılaştığım şey tamamıyla mahcup bir adamdı. Halkının döktüğü kanla gurur duyan Parsların aksine o bunun yükü altında eziliyor gibiydi. Yine de tutumuna kanmadan acımasız davrandım. "Düşmanım olduğunu biliyorum."

"Hayır," dedi katı bir tavırla beni reddederek. "Düşmanın ben değilim, hiçbir zaman olmadım."

İtirazının benim için nasıl geçersiz olduğunu anlayabilmesi için onu daha fazla dinlemeden, "İşe yarar bir şeyler duymak istiyorum!" dedim.

"Pekâlâ..." Asıl meselenin tam önünde durduğunun göstergesi gibi kaçışsız bir doğrulamaydı bu. "Bak Helya Ala..." Kelimelerin boğazına dizilişini hissettim. Bu kez gözlerimin önünde beliren görüntüsü, kaşlarını çatarak asıl söylemek istediklerini bastırıp isteksiz bir sükunetle devam edemeyişinin memnuniyetsizliğiyle ekşimiş suretiydi. Ben bu hayali irdelemeden önce o sözlerine devam etti. "Ben yalnızca bir Pars değilim."

"Evet," dedim aynı alayla, alaycılığım içimi burktuğunda bunu bastırarak daha da üste çıkmaya çalıştım. "Sana söyledim, aynı zamanda düşman-"

Devam etmeme müsaade etmeden üzerimde kullanmaktan geri durduğu otoriteyi bir tehdit gibi ortaya koydu. "Ciddi ol!" Söyleyeceklerinin onun için taşıdığı önem hafife alınmasına müsaade etmeyecek raddedeydi belli ki. Bu çocuksu, sinir bozucu tavrı daha fazla uzatmadım. Sesi soğudu, cümleleri yumuşak tınıdan sıyrılıp sert, katı kalıplara büründü. "Ben Pars kalesinin içindenim, Saht'ın kilit noktası ve Pars liderinin varisiyim."

Ve sonra sözlerini idrak edebilmem için, içimi donduran bu itirafın sonunda afallatıcı sessizliği bırakarak çekildi. Saht'ın neresi olduğunu bilmiyordum, bilmeme de lüzum yoktu gerçi çünkü sözlerinin devamında bunu yeterince açıklamıştı.

Sessizlik bir türlü sonu gelmeyen bir sökük gibi uzayıp durdu. Zihnimde çaktığı kıvılcım alev alev yanan düşüncelerimin tohumuydu,

aklı başında tek bir fikir dahi kalmamıştı bu yangından. Hapsolduğum bu görünmez bilinmezliğin duvarları daraldıkça daraldı. Mantıklı tek bir açıklamanın yoksunluğuyla beni itaatkâr bir dinleyici yaptığının bilincinde miydi bilmiyordum ama artık söyleyeceği her kelimeye muhtaçtım, açıktım ve ne tuhaftır ki ona bu kadar yabancı olmama rağmen sözlerinin bir kelimesinden bile şüphe duymuyordum.

"Allahım aklıma mukayyet ol," dedim sessizlik içinde. "Bu nasıl bir imtihan, nasıl bir savaş bilmiyorum ama yalvarırım beni bir sonuca ulaştır... Lütfen bir yaprak gibi savrulup gitmeme izin verme..." Gözyaşlarının nemi yoktu kirpiklerimde, akmayacaklardı biliyordum fakat ağırlığı boğazıma çöreklenerek soluğumu kesmişti.

Yeni cümleler için nefeslendiğini duyduğumda göğsüm heyecanla kasıldı, tıpkı bir bağımlı gibi tüm algılarımı ondan gelecekler için açtım. "Baban bunu biliyordu Helya," dedi şüphe kaldırmaz bir açıklıkla. Ya o çok iyi bir yalancıydı ya ben tümüyle saftım ya da söyledikleri tamamıyla doğruydu. "Kim olduğumu biliyordu, hem de en başından beri," dedi devam edip geveze düşüncelerimi susturarak. "On iki, on üç yıl önce gerçekleşen şu meşhur, efsaneleşmiş çarpışmayı hatırlar mısın? İkinci kısmın birinci kısma bakan sınırında... Parslar, Kaplanların Direnişçi kamplarını basmak ve yok etmek üzere sinsice sınıra yaklaşmış, tüm kampı çepeçevre sarmıştı. O gece tüm Ateşoyuk'u ayağa kaldıran bir çatışma yaşanmıştı, iki sınır birbirine karışmıştı."

O geceyi herkes bilir ve o geceden korkuyla bahsederdi fakat ben o gece için uyku ve uyanıklık halinde, akşamüstü babamın apar topar evden çıkışı dışında tek bir şey dahi hatırlamıyordum. Evimiz ormanın derinliklerinde olduğundan, çok sarsıcı olaylar bile bizi kasabada olduğu kadar etkilemiyordu ya da en azından beni ve bizim gibi ormanda yaşayan nadir birkaç aileyi.

Zaten sabah uyandığımda da babam bana bahsetmediği yara izleriyle sapa sağlam yemek masamızda oturuyordu. Hiç şüphelenmedim çünkü babamın her zaman yara izleri olurdu. Kasabaya indiğimizde ve okula gittiğimde karmaşadan haberdar olmuştum ama bunlar hep ikinci ağızdan haberlerdi.

"Henüz on iki yaşındaydım..." diyerek devam etti. "O gece Pars askerlerinin yanındaydım ve askerlerin Direniş kampını nasıl habersizce basıp insanları öldüreceğini önce onların keyifli anlatımından duymuştum... Bana önyargılı yaklaşma lütfen çünkü ben gözlerimi açtığım ilk andan itibaren Pars öğretilerinin en sert yanıyla yetiştirilmiş bir varisim. Kan dökeceğimiz anın saatler öncesinde onlarla birlikte keyifle kadeh tokuşturacak kadar gözüm dönmemişti belki ama babama güçlü olduğumu ispatlamak için elime güzel bir fırsat geçirebildiğim için sevinmiştim."

Tek bir düşünceye bile takılıp söylediklerinden kaçırdığım bir şey olsun istemiyordum; ben sustum, zihnimi de onun için susturdum.

"Biz askerlerle birlikte birliklerden çıktığımız sırada arkada kalanlar kutlamalar için hazırlıklar başlamıştı bile. Çünkü bir galibiyet için yola çıkmamıştık. Yapmak istediğimiz şey bir savaş değildi; arkadan vurmak, yok etmek, öldürmekti. Buna galibiyet diyemeyiz değil mi? Çünkü bir Pars'a erdem, şeref, onurdan önce güç öğretilir. Kan döken sen olmadığın müddetçe haklı olman, erdemli olman fark etmez Helya. Eğer kanın dökülüyorsa kimse sana elini uzatamaz, güçsüz olduğun için suçlanırsın... Bu inanışın nasıl bir felakete gebe olduğunu düşünebiliyor musun? İşte bizim ırkımız yıllarca o felaketin çocuklarıyla büyütüldü."

Birkaç saniye için duraksadığında onu görebilecekmiş gibi yüzümü kapıya çevirdim. O ise, "En azından çayını iç," dedi kapının diğer yanından. İtirazlarla vakit kaybetmeden çaya uzanıp fincanı avuçlarıma aldım, hâlâ sıcaktı.

Çaydan birkaç yudum aldığımda oldukça tanıdık bir tat dilimin üzerinden tüm damağıma yayıldı. Keskin değil ama hoş bir aroması vardı. Kokusunu uzun uzun içime çektim ve farkında olmadan, "Bu nedir?" diye sordum. Ufak bir yudumla daha dudaklarımı ıslattım. "Kokusu çok tanıdık."

"Nadir, yabanî bir bitkidir," diye cevap verdiğinde onunla nasıl hiçbir şey olmamış gibi konuşabildiğime şaşırdım. "Kokusu birçok bitkiyi taklit edebilir, belki daha önce içmişsindir..." Sesindeki ufak oyunu

anlamadım ama kendi kendime konuşur gibi başımı iki yana sallayarak "Hayır," dedim. "Daha önce içmediğime eminim."

Yine o rahatsız edici anımsamalar belirdi gözlerimin önünde. Bu kez Arsıl Alaz'ın hayali buruk bir gülümsemeyle süslenmiş yüzündeydi; sanki kapının hemen ardında bu gülümsemeyle süslenmişti dudak kıvrımları.

"Neyse ne..." Tüm anlamsızlığı reddederek geçiştirdim. "Devam eder misin?"

Derin bir nefesle göğsünü doldurarak, "Pekâlâ..." dedi. "Ne diyordum? Evet, o gece... O gece sınırı sessizce geçip ikinci kısmın sınır tarafındaki tüm Kaplan askerlerini öldürdük. O gün sınırda öyle az asker vardı ki işimiz çok kolay olduğu için durumu alaya almaya başlamıştık. Sonra aynı sınıra çok yakın olan kamp alanına ulaştık ve..."

"Bir dakika..." Bir anda kendimi kaptırıp gittiğim bu hikâyenin bana gerçek bir cevap verip veremeyeceğini sorguladım. Bu bir oyalama mıydı yoksa hazırladığı bir temel miydi emin olamıyordum. "Bana gerçek cevaplar verecek misin Arsıl Alaz? Bana kim olduğunun, babamın ve annemin nerede olduğunun cevabını verebilecek misin?"

"Eğer sabırlı olursan, sana aklına takılabilecek tüm soruların cevabını bulabileceğin bir cevap verdiğimi göreceksin."

Yalnızca kuru bir "Pekâlâ," diyerek sözü yeniden ona verdim.

"Kamp alanına ulaşmıştık," dedi. "Tüm kampın etrafını çepeçevre sarmış ve yakılacak ilk ateşi beklemeye koyulmuştuk. O an bir atak yapmam gerekiyordu. Zaten askeriyenin içinde yeterince geçen adımdan bir kez daha bahsettirmeliydim, gücümü bir kez daha insanların konuşmasını sağlamalıydım çünkü bir varis olarak kendimi sürekli ispatlamak zorundaydım. Aksi takdirde bende görülecek ufacık bir zafiyet bile günlerce sürecek eziyetlere ve aşağılanmalara mâl olabilirdi. Bu yüzden ilk ateşi benim yakmam gerekiyordu, askerler arasında bile ancak gücümü kanıtlayabilirsem itibar görebilirdim. Pars askerinin elinden ateşi aldım ve kampa yaklaştım, ateşi yakmak için elimi kaldır-

dığımda ince bir ses havayı yarıp bacağıma saplandı. Önce ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra acı dalga dalga vücuduma yayıldığında ve Pars askerleri telaşla etrafa bakmaya başladığında bacağıma saplanan okun farkına varabilmiştim." Eski, komik bir anmış gibi hafif bir gülüşle duraksadığını hissettim. "Sonra saniyeler içinde kampın çevresine kurduğumuz çemberin etrafında devasa bir çember oluştuğunu gördük ve o an anladık ki ne biz Kaplanlara kumpas kurabilmiştik ne de Kaplanlar bizim geldiğimizden habersizdi... İçimizden bir casus tüm planımızı Direnişçilere haber vermişti, her şeyi biliyorlardı. O casusun kim olduğundan bahsedeceğim Helya, bu konuyu sakın unutma olur mu? Çünkü bu da düğümlerden biri ve onu senin için çözmek istiyorum."

İtaatkâr bir öğrenci gibi çabucak zihnimde o konunun altını çizdim.

"İçimde kabaran kendimi ispatlama hırsı canımın acısıyla bana apayrı bir saldırganlık kazandırmıştı. Bacağımdaki oku kırarak bacağımdan çıkarmış ve silahımı çekmiştim tıpkı diğer tüm Parslar gibi. Tüm o alaycılığımız, bize en başından beri dayatılan öğretilere zıt bir şekilde bizim zayıf noktamız olmuştu. Öyle çok güç ve kan sarhoşu olmuştuk ki bu bir anda bizi zayıf düşürmüştü, gücü tanrı sayan insanlar için nasıl acınası bir son değil mi?" Bir kez daha güldü, bu kez tümüyle küçümseyici ve acınası bir gülüştü.

"O gece orada birçok Pars askeri öldü. Direnişçilerden de ölenler oldu ama en büyük kaybı biz vermiştik ve Direnişçilerin içimizdeki casus o gün anlaşılmıştı çünkü bu kumpası bildiği halde o gece orada olmayan tek Pars oydu. O Pars'ı sakın aklından çıkarma..."

Onun kim olduğunu sormak istedim ama bir yandan da devam etmesini istiyordum, ben bu ikilem arasında kalmışken o devam ederek beni bu kararsızlıktan kurtardı. "O gece ben de silahımı çektim ve ben de Direnişçilerle göğüs göğüse çarpıştım. Benden daha büyük, daha iri birçok Direnişçi'yle boğaz boğaza geldim fakat geldiğim son kişi babandı Helya. On iki yaşında bir çocuk olan ben, baban gibi bir adamın karşında duruyordu. Yetenekli ve güçlü bir çocuktum, yaşıtlarımdan daha donanımlı ve büyük görünürdüm. Kimse benim o yaşta bir çocuk olduğuma inanmazdı, hatta belki on yedi, on sekizlerimde gösteriyor-

dum ama ne olursa olsun karşımdaki adam babandı... Beni öldürmedi, öldürebilirdi çünkü bunun için fırsatı vardı ama o yalnızca geri çekilip yüzüme baktı ve beni yaraladı. Bayılmadan önce gözlerim kapanırken hatırladığım tek şey beni izbe bir yere götürüp bırakmasıydı, beni sakladı. Sonra da ayağa kalkıp geldiği yöne geri dönmüştü."

Fincandan art arda aldığım heyecanlı yudumlarla tüm çayı bitirmiştim.

"O gece hakkında bildiğim tek şey çok kayıp verdiğimizdi, ben de orada bayılıp kalmıştım... Kendime gelebildiğimde etrafta bizden kimse yoktu. Babanın beni bıraktığı kuytu yerden çıktığımda o savaş alanında Kaplan askerleri ve büyük bir kalabalık vardı. Topallaya topallaya uzaklaştım oradan, nereye gittiğimi bilmiyordum. İstediğim tek şey gözlerimi açtığım ilk andan itibaren bana öğretilen barbar, kana susamış Kaplanların olmadığı bir yere gitmekti. Nasıl komik bir tanım değil mi? Zayıflığı yüzünden bir insanı suçlayabilecek hatta onu öldürebilecek bir ırk, bir başka ırkı barbarlıkla suçlayabiliyor ve bunu halkının aklına yerleştiriyor. Bizden daha barbar olabilirmişsiniz gibi... İşte o gece yalnızca oradan kaçıp kurtulmaya çalıştım. Kayboldum, gücüm tükendi ve sonunda bomboş bir arazinin ortasında düşüp sürünmeye başladım."

Anlattıkları, ona karşı kaskatı bir nefret besleyen yanımı önyargıyla suçlarken tüm bunların beni manipüle etmek için kullandığı bir oyun olma ihtimalini aklımdan çıkarmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Ve ben ilk kez, bir yaratıcının varlığına muhtaç olduğumu hissettim o gece... O çamurun içinde sürünürken. Sonra tüm gücümle bağırıp beni bu sefil durumdan kurtarmasını istedim. Çünkü güç algısı öyle bir işlenmişti ki damarlarıma, hayatımda belki de ilk kez hatırladığım yaratıcının bile bana hizmet etmek zorunda olduğu düşünüyordum. Bana göre o gece beni kurtarmak, hatta bana varlığını kanıtlamak, beni ikna etmek zorundaydı..."

Keskin bir ağrı başımın içinde bir yılan gibi gezinip arkasında hafif bir sızı bıraktığı sırada anlattığı bu geceden sahte hatıralar belirdi zihnimde. Bir anda o küçük çocuğu daha önce ondan dinlediğimi hayal etmeye başlamıştım...

"Yaratıcıyla o gün tanıştım ben, Allah'ı o gün tanıdım ve dua gibi gördüğüm zorunlu isteklerimi Allah'a bir emir gibi sunamayacağımı o geceden sonra anladım. Neyse, bu konuya girmeyeceğim. Bir gün bu anıya zaten sahip olacaksın. Asıl mesele... Baban beni o arazide buldu, beni iyileştirdi ve benimle konuştu. Babanın nasıl güzel bir adam olduğunu bilirsin, korku salan bir asker olmasının yanı sıra çok ince bir insandır... Onunla tek kelime konuşmadan geçirdiğim günlerde bana olan davranışları beni öyle etkilemişti ki, başta onun yanında olmayı onun tutsağı olmak sayarken sonrasında kendimi onun öğrencisi olmak için can atarken buldum. Beni kabul etti, kendi kalemde, kendi insanlarımdan aldığım tüm o sıkı eğitimleri, kendi eğitimleri ve İslam öğretileriyle ehlileştirdi. İstersen bana onunla ilgili her şeyi sorabilirsin, yemin ederim sözlerimin tek bir tanesi bile yalan değil."

Sözlerinin sonunda yüzümde ona inandığımı gösteren yumuşak bir ifade belirdi. Bu teslimiyeti fark ettiğimde kendimdeki bu saflığa karşı hayrete düştüm ve çabucak bu zayıf hallerime çeki düzen vermeye çalıştım.

"Baban beni oğlu olarak bildi; dövüşmekten silah kullanmaya, İslam'dan tarihe ve dil bilimine kadar her alanda öğrencisiydim. Parslardan aldığım eğitimlerdeki saldırganlığı temizleyip bencilliği olabildiğince üzerimden sıyırdı. Parslar uzun zaman boyunca peşime düştü, kampları yakıp yıktı, her yerde beni aradı ama sonunda o gece, o savaş alanında öldüğümü kabullenip peşimi bırakmıştı. Ben de bir daha geri dönmek istemedim, casusluk için bile olsa... İstemedim."

"Babama bu kadar yakınsan neden bunca zaman senden haberim olmadı?"

"Direnişçilerin dışında kimse beni tanımadı, baban bu konu hakkında oldukça titiz davrandı. Direnişçiler bile beni babanın oğlu olarak tanıdılar. Çünkü bir Kaplan bile direnişçilerin arasında kendine kolay kolay yer bulamazken nereden geldği belli olmayan bir çocuk orada kabul görmez ve arkası araştırılırdı. Çok küçük bir ihtimal bile olsa kimliğim ortaya çıkabilirdi. Direnişçiler aralarına tek bir casusun bile girmemesi için herkesi iyice incelerler, bu yüzden aramızda casus barındırmamız

neredeyse imkânsızdır. Baban bu riske meydan bırakmadı, beni tanıyan tüm Direnişçiler onun oğlu olarak tanındı."

Sözleri aklımda var olduğunu dahi bilmediğim bir düğümü rahatlatmıştı sanki. Bir soru sormamıştım ama zihnimi kaplayan bir soru varmış ve buna cevap bulmuş gibi rahatlamıştım.

Beni ona yakınlaştırdığını hissettiğim bu şaibeli his ve anımsamalardan silkinebilmek için ne yapabilirdim bilemiyordum ama bu saf ve aldatıcı teslimiyet ona direnmeye çalıştığım tüm anları gölgede bırakıyordu, akıbetimin hayra çıkması için dua etmek ve zihnime baskı yapmaktan başka çare bulamıyordum.

Anlattıklarının hiçbiri henüz aklıma yerleşmemişken ısrarla zihnimin orta yerine bıraktığı soru işaretini ona hatırlattım. "Casus kimdi?" dedim. "O Pars kimdi?" Alacağım cevabın bende muazzam etkiler bırakmayacağından neredeyse emindim ama yine de kendimi sormak zorunda hissetmiştim.

Kapının ardından varlığını sürdüren uzun sessizlik, kendimden emin tavrıma bir ön cevap niteliğindeydi. Yine de şüphe etmemek için ondan gelecekleri bekledim. "Bizim kendi casusumuz sandığımız fakat aslında Direnişçilerin casusluğunu yapan o Pars..." Sözleri bir engele takılmış gibi kesildi, durdu ve bir süre bekledi. "Belki bu cevap için şimdilik biraz erken... Bunun cevabını sana vereceğim ama şimdilik daha fazla aklını karıştırmak istemiyorum. Kendine geldiğinde bunu bana yeniden hatırlatmayı unutma olur mu?"

Kapının yanından kalktığını duyduğumda yanıldığını ona ispatlamak için, "Oldukça kendimdeyim!" diye çıkıştım. Yine de buna aldırmadan, "Anlattıklarımı iyi düşün, Allah şahidim ki sözlerimin tek bir kelimesinde yalan yok," dedi. "Bunlar gerçeğin ta kendisi."

Gideceğinden korktuğum için çabucak, "Ya ailem?" diye sordum. "Onlar hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Onların bir yolculukta olduğunu düşün, sana durumu tam olarak izah edemem ama seni bana emanet ettiler... Bunu sen de biliyorsun.

Yapman gereken tek şey sakin olmak, ters bir harekette bulunmadan beklemek. Annen ve babanın senden istediği şey bu." Dudakları hep bir acelecilikle sonlandırıyordu cümleleri. Sanki söylemek istemediği şeyler her an firar edebilir gibi duraksayarak konuşuyordu.

"Ne zaman geri gelecekler?" Tüm bu olanları sorgulamadan kabullenmiş değildim ama gideceğini biliyordum. Acele etmeli sorularımı sormalıydım.

"İnşallah," dedi büyük bir mahcubiyet ve biraz da sessiz bir özürle. "İnşallah çabuk gelirler." Arkasını döndüğünü hissettiğim sırada son kez durup, "Sen nasıl davranacağını bilen, aklı başında bir kadınsın," dedi. "Ve ben sana güveniyorum."

Bu teşvik öyle ikna edici ve sinsiydi ki daha önce bu yönlendirmeye maruz kalmış kadar tanıdık ve buna zorunlu hissettim kendimi. Ona kanmamak, en az kanmak kadar zordu fakat bu adam bir yanıma çoktan tesir etmeye başlamıştı bile ve ben göz göre göre bu işgali durduramıyordum.

Soracak çok sorum vardı fakat önüme öyle büyük cevaplar koymuştu ki arkasından bağırıp daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylemeye bile yüzüm kalmamıştı. Kısa bir süre sonra da bir kapının kapanma sesiyle beni yeniden yalnızlığımla baş başa bıraktı.

Bugünden sonra bir daha uyandığım günlere güvenim olur muydu emin olamıyordum. Artık gözlerimi açtığım sabahlarda her şeyin yerli yerinde olduğunu kontrol etme zorunluluğu hissedecektim belki. Önce çevremdeki insanların varlığından emin olmak isteyecek ve sonra rahat bir nefes alabilecektim. Çünkü sanki ben uyurken tüm yaşamımı alıp başka bir yere taşımışlardı. Kimsesiz kaldığım o sabahtan sonra yaşadığım her ana şüpheyle yaklaşacaktım.

Kapının önünden kalkıp abdest almak için odanın içindeki küçük lavaboya girdim. Aynaya bakmaktan kaçınarak hızlıca abdestimi alıp çıktım. Aynada gördüğüm o yüz birkaç gece öncesinde bana ait olan

yüz değildi sanki... Yüzüm birkaç yılın ağırlığını bir gecede ifademe sindirmişti; aynada yetişkin, yabancı bir Helya vardı.

Şalımı sıkı sıkı başıma sarıp buraya geldiğimden beri hiç yerinden kaldırmadığım seccadenin başına geçtim. Önce namaz kılıp tüm bu gayesiz kargaşayı dağıtarak biraz nefes aldım ve sonra kıldığım namazın arkasından ettiğim duaların tesellisiyle içimdeki zayıflığı avuttum.

Anlattığı şeyler beynimin içinde tekrar tekrar başa sarıyor, inanmak için var gücümle direnmeme rağmen beni ikna etmek için türlü yollar arıyordu. Kuşkuyla yaklaştığım sözleri zihnimde ince bir güven temeli oluştururken buna karşı koyup durmanın anlamsız olduğunu düşündüm. Zaten yeterince çaresizdim, kendi yolumu çizemeyecek kadar belirsizliklere batmıştım. Bu adam başta bir düşman gibi belirmiş, şimdiyse bir müttefik gibi yaklaşmıştı bana ve benim ondan başka yolum da yönüm de yoktu.

Bir gece daha yalnız olduğum bu odada, zihnimdeki yoğun kalabalıkla geçip gitti ve birkaç saatlik uykularla yetinmeye çalışan bedenim yorgun bir uykuya kapılıp gitmişti.

Gözlerim sabah ezanının uzak yankısıyla aralandı. Çok geçmeden koridor zemini Arsıl Alaz'ın adımlarıyla gıcırdadı. İçeri girmeyeceğinden tuhaf bir şekilde emindim ama yine de yorganı burnumun üzerine kadar çekip bekledim. Kapımın önüne gelmişti. Bir süre öylece ses çıkarmadan bekledi orada ve sonra kapıyı hafifçe tıklatıp, "Namaz için... Uyandırayım dedim," dedi. Sanki halihazırda uyanık olduğumu biliyor gibiydi ve benden bir cevap beklemeden zeminin ince gürültüsü eşliğinde uzaklaştı.

Yabancı bir adamla aynı evde kalıyordum. Bu beni zaten son derece rahatsız ediyorken bir de o adamın beni buraya kaçırıp zorla yanında tuttuğunu düşünmek diken üzerinde oturmaktan farksızdı. Fakat beni asıl yerle bir eden şey içten içe burada artık o kadar da zorla durmadığımı biliyor olmamdı.

Bana dün anlattığı tüm o şeyler gerçekliğinden emin olmaksızın ona karşı direnemediğim bir hayranlığa sevk ediyordu beni ve çaresizliğime vurulan baltanın ona ait oluşu, ona karşı bir koz gibi öne sürdüğüm düşmanlığı çoktan çekip almıştı önümden.

Vicdanım aç bir hayvan gibi zayıf olduğum her an üzerime atılıp canımı yakıyordu. Aramızda bir sınır gibi duran o kapıyı açmasını istemiyordum çünkü eğer o kapı açılır ve bana özgürlüğümü sunarsa önüne set çekmeme gerek olmayan bakışlarım ona ulaşmak için var gücüyle beni çiğnemeye çalışacaktı.

Ne acınası itiraflardı bunlar... Annem şu halimi görse kızının böylesine iradesi zayıf bir aciz olduğundan utanır mıydı?

Saatler geçti, hava tümüyle aydınlanmış fakat güneşi puslu bulutların arkasına saklamıştı. Kar taneleri, onlara olan hayretime karşı sanki umursamaz bir edayla gözlerimin önünde süzüle süzüle ağaç dallarına konuyordu.

Karşımdaki muazzam güzelliğe karşın bu güzelliğin beynimin içinde oluşturduğu vahim karışıklık yüzünden pencerenin önünde daha fazla zaman harcamadım.

Başımdaki yoğun ağrıyla kapının önüne ulaşıp tıpkı onun sabah namazı için geldiğinde yaptığı gibi kapıyı tıklatıp seslendim. Ona, eğer günleri karıştırmadıysam bugün çiftlikte çalışma günüm olduğunu ve bu yüzden beni buradan çıkarmak zorunda olduğunu söyledim. Şu durumda ve alışamadığım bu havada çalışmak pek işime gelmese bile gitmediğim taktirde sisteme işlenecek fazladan çalışma günleri istemiyordum.

Fakat Arsıl Alaz bana gidip gidemeyeceğimi söylemek yerine, çiftlikteki işime gitme zorunluluğum olmadığını söyledi. Söylediğine göre Direnişçiler ve onların ailelerinin çiftlik sistemindeki kaydı silinmiş, bu güvenlik içinmiş.

Peki ya ben ne yaptım? Onun bu açıklamasından sonra ona tümüyle güvenerek söylediği gibi çiftliğe gitmedim. Söylediklerinin doğru

olmama ihtimalinde ihtar alarak fazladan gün çalışmam gerekeceği gerçeğine rağmen yine, bir gece öncesinde kaskatı düşman kesildiğim adama güvendim.

Kapı beklemediğim bir anda yeniden tıklatıldığında, korkuyla yerimden sıçradım. Sanki kapı çabucak açılacakmış gibi manasız bir heyecanla elbisemi düzelterek kapıya döndüm.

Fakat kapıyı yine açmadı, Arsıl Alaz kapının diğer yanından, "Önemli bir işim var, Direnişçilerin yanına gideceğim," dediğinde küçük adımlarla kapıya ulaşıp ne cevap vereceğimi bilmeden bir elimi kapıya yaslayıp bekledim. "Çıkmadan önce gelip senin için yiyecek bir şeyler bırakacağım. Başının ağrısı için de çay ve ilaç olacak, çayını soğutma olur mu?"

Ayağımın altında ezilen ahşaptan gelen ufak bir gürültü sözlerinin hemen arkasından geldiğinde, bu onun için yeterli bir karşılıkmış gibi adımları kapının önünden uzaklaştı.

Bana ne olacağını sormak istedim. Ailemin ne zaman geleceğini ve beni ne zamana kadar bir tutsak gibi burada tutacağını sormak istedim ama daha önce bir kemirgen gibi zihnimde dolanan iflah olmaz merak, şimdi bayat bir durgunlukla kendini bu adamın sözlerine bırakmış, yalnızca onun sesine tepki vermeye tenezzül ediyordu. Bu saflığım karşısında duyduğum utancı başka seçeneğimin olmayışıyla örtmeye çalışsam da gerçek apaçık ortadaydı.

Ailem geri döndüğünde, annem yüzüme baktığı ilk an duyduğum tüm bu yabancı ve bir o kadar da tanıdık hislerin bendeki etkisini görecekti ve ben saklamaya çalıştıkça açık verecektim. Eğer onlar geri geldiğinde Arsıl Alaz da yanımızda olacaksa işte o zaman işim çok daha güçtü.

Bir yanım derin uykuya dalmış birini uyandırmaya çalışır gibi hışımla koluma yapışmış beni hiddetle sarsıyordu, *"Ya yalansa?"* diye bağırıyordu aklımın içinde. *"Seni bayıltıp kaçırmış bir adama nasıl olur da güvenirsin?"*

Boğuştuğum, boğulduğum düşünceleri bölen şey kapının yavaşça tıklatılıp beni bu hale getiren adamın sesini duymam olmuştu. "Müsaitsen, giriyorum..." dedi bir cevap bekleyerek.

Bağdaş kurduğum bacaklarımı indirip elbisemin uzun eteğini hızla düzelterek pantolonumun üzerine indirdim ve girebileceğini söyledim.

Kapı açıldığında kalbimin atışını yersiz bir heyecanla, bir kelebeğin kanat çırpışı gibi boğazımda hissettim. Arsıl Alaz'ın bakışları saniyelik bir zaman diliminde gözlerime dokunup geçtikten sonra başını eğdi ve elindeki tepsiyi diğer seferlerdeki gibi köşeye bıraktı. Gözlerindeki tanıdık tonların aşinalığıyla parmak uçlarım ani bir dürtüye kapılarak boynumdaki kolyenin kabarıklığını buldu ve Arsıl tam bu sırada geri çekilip kapıyı kapatmak üzereyken gözlerinin kolyemi tutan parmaklarımı yakaladığını gördüm.

Yüzü, duruşundaki zarif sükuta münhasır bir tebessümle yumuşarken bakışları bir kez daha zemini buldu ve o an olgun bir adamın tebessümünde bir çocuğun neşesini hissettim.

Belki üç, belki beş saniyelik bu kısacık anı geriye çekilip kapıyı kapatmasıyla noktaladığında kolyemi tutan parmaklarımı indirip göğsüme bastırdım. Aniden içimi kaplayan özlemin kime ve neye karşı olduğunu bile algılayamadan kimliksiz bir özlemle soluksuz kalakalmıştım.

Midemi doldurmak için birkaç şey atıştırıp verdiği ilaçtan kaçınarak büyük fincandaki çayı bitirdim. Önce merdiven gıcırtıları, ardından dış kapının kapanma sesi duyuldu. Aklıma girmek için çabalayan onca düşüncenin pençesinden kurtulmak için odada dönüp durmaya başladığımda kelimelerimin, dualarım için gittikçe yetersiz kaldığını fark ediyordum. "Allahım... Öyle bir durumdayım ki ne senden ne isteyeceğimi biliyorum ne yanımı görüyorum ne de yönümü... Her şeyi bilen sensin, bana yardım edecek ancak sensin..."

Arsıl Alaz'ın evde bıraktığı yalnızlık kuru bir sessizlikle birleşmişti. O evdeyken evde sessizlik olsa bile varlığı bu boşluk hissiyatını

bastırmaya yetiyordu. O varken bağırsam karşılık bulurdu ama şimdi duyacağım tek şey sesimin yankısı olurdu.

Bunlar normal değildi, içinde bulunduğum duygular ne gerçeği ne de doğruyu yansıtıyordu. Bu ev aklımı karıştırıyor... Bu adam, ona olan bu mesnetsiz hislerle beynimi allak bullak ederek bana baş ağrısı ve bomboş bir akıldan başka bir şey veremiyordu. Yanlış ya da doğru, bunun ayırdını yapamıyordum ama yolunda olmayan bir şey vardı ve bu adam bunu bildiği halde bana söylemiyordu.

Oturduğum yerden hızla kalkıp koşar adım kapıya ulaştım. Gerekirse bu kapıyı kıracak ve bir şekilde buradan çıkacaktım. Dilşah ya da ne bileyim, tanıdık birilerini bulur ve onlarla konuşurdum. Burada günlerce bir robot gibi oturup onun anlattıklarından başka tek bir şey bile duymamıştım. Eğer söyledikleri doğruysa o halde neden hâlâ burada bir mahkûm gibi tutuluyordum?

Kilidi nasıl açabileceğimi bilmiyordum. Ya kapıyı ya da yalnızca kilidi kıracaktım. Kapı kolunu sımsıkı kavrayıp hışımla çekiştirdiğimde kapı aniden açılınca geriye sendeledim.

Kapı kilitli falan değildi.

Kimsenin olmadığını bildiğim halde başımı uzatıp koridora göz gezdirdim. Tuhaf bir tanıdıklık hissi yine eteklerime takılarak peşim sıra odadan çıktı. Hürriyetimin galeyanıyla apar topar merdivenlerden inip dış kapıya yöneldim. Kapının hemen yanında asılı duran pelerinimi gördüğümde hemen omzuma atıp dış kapıyı yoklamak için kola yöneldim. Fakat buna gerek kalmadan kapının hemen yanına asılı anahtarlar bana bir cevap vermişti. Anahtarları alıp dış kapıyı açtım.

Bu adam ne yapıyordu böyle? Ya da... Ya da ben ne yapıyordum? Kendimi bu esaret psikolojisine, tüm kapıların açık olduğunu göremeyecek kadar kaptırmış mıydım yani? O adam beni burada zorla tutmuyordu, ben bu evde bir mahkûm değildim.

Kış soğuğu dolana dolana tenimi sıyırdığında bedenimi titreten ürpertinin havadan mı yoksa bir türlü atamadığım adımımdan mıydı emin

olamıyordum. Verandanın ahşap zeminine düşüp küçük, kara lekeler bırakarak eriyip kaybolan kar tanelerine takılan gözlerim bedenimdeki korkaklığı sindirememiş gibi kısıldı.

Ve bu kez kendimi dahi kandıracak bir kararın peşine takılarak bir adım geriledim. Kapıyı yavaşça kapatarak soğuk havayı kapı dışarı ettim. Pelerinimi hiç dokunmamışım gibi askıya bıraktım ve hırsla indiğim merdiven basamaklarını bir bir çıkarak günlerimi geçirdiğim odaya geri döndüm, kapıyı kapatıp birkaç dakika öncesinde oldukça ani ve radikal bir kararla bu evden kurtulmak üzere kalktığım köşeye dönüp sessiz sedasız oturdum.

"Ne yapıyorum ben?" dedim bir kez daha. Ellerimi yüzüme örtüp histerik gülüşleri bastırmaya ve utancımı örtmeye çalıştım. "Aklımı kaybediyorum... Hayır, hayır bu ben değilim. Ben böyle şeyler yapmam." Beni kendime getirecek olan şey nefes almakmış gibi üst üste derin derin nefesler çektim ciğerlerime.

Akşama kadar geçen süre öyle bir eziyet haline gelmişti ki artık kendimden kaçmaya ve kendimi kandırmaya başlamıştım. Arsıl eve geldiğinde yatsı namazını kılıyordum. Kapıyı tıklatmış fakat girmemişti. Yeniden yiyecek bir şeyler getirmiş ve sonra kendi odasına geçmiş olacak ki uzak, başka bir odadan sesi gelmeye başlamıştı.

Başta duyduklarıma anlam veremedim ama kulağımı kapıya yaslayıp dikkatle dinlemeye başladığımda Kur'an okuduğunu anlayabilmiştim. Tüm gün tereddütlerle daralan göğsüm okuduğu ayetlerle soluklandı, genişledi ama okumayı bitirdiğinde çok daha kötü durumdaydım. Çünkü Arsıl'ın Kur'an okuduğu her saniye zihnim yine sahte anılarla beni kandırmıştı. Şöminenin yanında onu dinlediğimi, bu ayetleri ondan Amber'in koltuklarında duyduğumu hayal etmiştim. Hiçbiri gerçek değildi, çok yakındı hatta neredeyse gerçek gibi ama değil. Belki okuyuşu bu denli babama benzediği için böyle bir karmaşa içindeydim.

Sesi kesildiğinde yeniden okumasını, devam etmesini istedim çünkü bu karmaşadan beni çıkaracak tek şey bu olurdu fakat o devam etme-

di. Halbuki ettiğini duyabilmek için dakikalar boyunca hareketsiz bir vaziyette kapının önünde beklemiştim.

Ve sonunda gece, sessizliğin eşliğinde üzerimize çöktü. Gece boyu bana bölük pörçük uykulara mal olan baş ağrım artık dayanılmaz bir hal aldığında tek çarem Arsıl'ın daha önce getirip bıraktığı ilaç olmuştu. Uyandığım anlardan birinde odanın içinde küçük, kahverengi cam şişeyi bulup küçük birkaç yudumla içtim.

İlacın etkisinden midir bilinmez, sabah uyandığımda baş ağrım tümüyle kaybolmasa da epeyce hafiflemişti. Arsıl yine sabah namazında kapımı tıklatıp beni uyandırmaya gelmiş fakat bu kez uyandırmanın dışında, "Bugün dükkânı açmak ister misin?" diye de sormuştu.

Şaşırdım ama duraksamadan çabucak kabul ettim. Namazımı kılıp üstümdekileri, Arsıl'ın benim için getirip bıraktığı birkaç parça kıyafetle değiştirerek beklemeye koyulmuştum ki odanın içinde hapismiş gibi durmak artık yeterince manasız geldi. Bu yüzden odadan çıkıp aşağı indim ve kapının hemen yanında durup beklemeye başladım.

Arsıl aşağı indiğinde odadan çıkmama hiç şaşırmamış hatta bundan memnun olmuş gibi ufak bir tebessümle önce benim evden çıkmam için kapıyı açıp bekledi, sonra da çıkıp kapıyı kilitledi.

Kamyonetinin arka koltuğuna geçip ondan olabildiğince uzak bir köşeye oturdum ve ormanın karla örtülü zemininde çıkıntı oluşturan küçük tepeciklerini, çalılarını izlemeye başladım.

Kar yüzünden oldukça yavaş yol alıyorduk. Başta ikimiz de sessiz bir yolculukta kararlıydık fakat sonra o bana küçük, eski bir defter uzatınca bu sessizlik çabucak dağıldı. "Al," dedi defteri önüme uzatırken. Daha defteri elime almadan el işçiliğini tanımıştım. Bu babamın defterlerindendi. Kendimi bildim bileli kendine yaptığı küçük defterlerdendi... Muhakkak yanında bir tane taşırdı bunlardan ve bittiğinde aynısını yapardı. Kahverengi kalın deri ve sarı sayfalar...

Bunun ne anlama geldiğini söylemesi için Arsıl'a döndüğümde, "Babanın anı defterlerinden biri," dedi. "Burada benimle ilgili birkaç anısı

var. Düşündüm ki, eğer bunu okursan yani beni babanın hatıralarında görürsen sana anlattığım onca şey için en azından bir güvence olmuş olur."

Ona karşı duyduğum bu asılsız güveni sahtelikle suçlayan yanıma nispet edercesine defterin kapağını açtım ve babamın o tanıdık el yazısını ilk sayfasından okumaya başladım. Hissettiğim güveni temellendirmek için içime çökmüş bu heyecan abartı ama gerçekti.

Okudum. Ben okudukça yol o kadar da bitmek bilmez gelmemişti artık, ben okudukça bu adam o kadar da uzak görünmemişti. Arsıl'la ilgili yalnızca birkaç anı vardı bu defterin içinde, kalanlar Direniş'ten ve babamın araştırmalarından notlardı. Fakat okuduğum birkaç anı bile öyle doyurmuştu ki beni, babamın bu satırlarında Arsıl'ın anlattıklarından öte bir güven bulmuştum. Babam himayesindeki sıradan bir çocuk gibi değil, bir evlat gibi bahsetmişti Arsıl'dan. Ve tüm bu yazanların içinde benim başta şüphesiz bir inançla emin olduğum gibi bir düşmanlığın kırıntısı dahi yoktu.

Onunla aramdaki düğümlerin bu kadar ani çözüldüğünü hissetmek beni derin bir korkuya itmişti. Kaynağını bilmediğim bu korku, uzaktan baktığım bir kasırgayı andırıyordu, aklımı allak bullak edecek bir kasırgayı.

Başımı kaldırsam gözlerimiz buluşacakmış gibi hissettiğimden, Amber'e ulaşana kadar başımı defterden bir an bile kaldırmadan anıların neredeyse tümünü okumuştum. Anılarla başlamış defteri önce anıların arasına notlar sıkıştırmasıyla, sonra da defterin son yarısını not almak için kullanmasıyla bitirmişti. Tıpkı diğer defterlerinde olduğu gibi... Daha önce birkaçını inceleme fırsatı bulabilmiştim. Babam böyle bir adamdı; notları, alıntıları her yerdeydi.

Aklımı başka konulara çekmeye çalışarak önümdeki adamdan sapmaya çalışsam da her düşüncenin köşe başında yine Arsıl Alaz'ı buluyordum. Babam gibi ketum bir adam eğer defterlerini bir şekilde Arsıl'la paylaşmışsa ona duyduğu güvenin ne derece güçlü olduğunu az da olsa çıkarabilirdim.

Kamyonet nihayet durduğunda başımı defterden kaldırıp etrafa baktım, Arsıl kapıyı açıp aşağı inince ben de oyalanmadan peşinden inip kapıyı kapattım. Elimdeki defteri kar tanelerinden korumak için pelerinime saklarken Amber'in çevresinde gözümün alışamadığı birkaç yabancı detayı algılamaya çalışıyordum. Ta ki dükkânı açan Arsıl Alaz bana içeri girmemi söyleyene kadar.

Çevremdeki birkaç ufak değişikliğe öyle dalmıştım ki onun dükkânı açıp girmesi bile dikkatimi çekmemişti. "Demek sende buranın anahtarı var..." dedim bir açıklama talep ederek. Yargılayıcı değil hatta altında tamamen merak yatan bir talepti.

"Baban ikinci anahtarı bana vermişti," dedi kapıda bekleyen erkenci birkaç müşteriyi içeri alırken. "Dükkânın arka plandaki işlerine ben bakıyorum."

Kaşlarım hayretle havalanırken babamın dükkânın asıl işleriyle ilgilenmesi için biriyle çalıştığını söylediği zamanı hayal meyal anımsadım fakat bu yeni bir bilgi değildi hatta yedi, sekiz sene öncesindeki çocukluk anılarımdan birindeydi.

"O sen miydin?" dedim babam ve annemin yemekte konuştukları o anı hatırlamaya çalışırken. "Babamın bunu çok eskiden söylediğini hatırlıyorum, yani en başından..."

"Evet," dedi. "En başından beri ben ilgileniyordum, ondan önce babandaydı."

"İyi de..." Kasanın yanındaki askılığa pelerinimi asarken hâlâ demek istediğini kafamda tam olarak oturtamamıştım. "O zaman sen de küçük değil miydin, yani yeni yetme bir çocuk için bu dükkân fazla büyük."

Geri çekilmemi bekledikten sonra o da ceketini askının öbür yanına astı. "Çocuk kavramı yalnızca yaşım için geçerli Helya. Bunun dışında ben hiçbir zaman çocuk olmadım." İçerisi, yukarıdaki bilgisayarların yanına çıkan iki kişi dışında boştu. Bu yüzden rahat konuşabiliyorduk. "Ve kimse bana çocuk gibi davranmadı."

Yakınımızda kimse olmasa bile yine de insanların arasında bir Pars'la, daha doğru bir Pars varisiyle konuşmak tedirgin ediciydi. Sanki her an birisi beni yakalayacakmış gibi tetikteydim, onun gibi rahat ve kontrollü konuşmam olanaksızdı.

Sormak istediğim çok soru vardı ama kısaca "Pekâlâ," diyerek ondan uzak olma ihtiyacı hissettim, çünkü bunun sonu yoktu. Ona sorular sordukça cevaplara acıkıyor ve dur durak bilmeden onu dinlemek istiyordum. Bu durum beni oldukça zorluyordu. Hele de bakışları...

Bana baktığı kısacık anlarda gözlerimi talan ediyordu, bende birini arıyordu ya da belki görmek istiyordu. Ve ben, o bakışlara karşılık verme hatasına düştüğüm her seferinde yeni tanıdığım bu adamın boşluğunu göğsümün orta yerinde hissediyordum. Sanki uzun zamandır oradaydı ve ben şimdi onun içimdeki yokluğuyla hasret çekiyordum.

Bahaneydi bunlar, bir aldatmaca. Zaten tanıdık gelme yalanından daha klişe bir şey bulabilir miydim? Sanmıyorum ama belli ki kendimi de kandıracak kadar ileri gidebilmiştim.

Bana baktığı her sefer için ona öfkeliydim çünkü ben ahmaklık yaparak böyle bir hata yapmaktan kaçamıyorsam o halde o kendini sakınmalıydı, çünkü onun öğretmeni babamdı. Çünkü ona, sahip olduğu inançları taviz kabul etmeyen babam öğretmişti, gerektiğinde gücünü hissettirdiği o iradesiyle inançlarının gereğini yapmalıydı.

Ona mıydı bu sözler, bana mı? Yine kendimi oyalıyordum. Arkamı dönüp kasaya geçtim ve o da arkasını dönerek görüş alanımdan çıktı.

Gün sessiz ve sakin ilerliyordu. Aksi hiçbir durum olmadan ara sıra birkaç kişi içeri giriyor ve kitaplıkların arasında dolaşıp dükkânı geziyordu. Bilgisayarların bile tümü boşalmıştı neredeyse; hava şartları ve pek tabii ki dışarıda bu kadar fazla oluşuna anlam veremediğim askerlerden sebep içeride pek kimse yoktu.

Arsıl da önce kasaya gelip buraları düzenlemiş, sonra depoya inip oradaki işlerle meşgul olmuş ve yukarı çıkmıştı. Bir hafta öncesine kadar

adını dahi duymadığım bu adamın şimdi hayatıma böylesine hâkim olduğunu görmek artık ben hayrete bile düşüremiyordu.

Dükkânın kapısı açıldığında soğuk, bir avcı gibi içeri süzülüp ince bir ürpertiyle tüylerimi diken diken ederek kaybolup gitti. Üstü başı kar taneleriyle bezeli, esmer, tahminimce otuzlarının sonunda, tıknaz, cüsseli bir adam aralık kapıdan içeri girip aceleyle kapıyı kapadı. Üşümüş ellerini ovuşturup küçük bir baş selamıyla kasanın önüne gelerek birkaç kitap sordu. Sistemden bakıp yerlerini söylediğimde teşekkür ederek kitaplıkların arasına girip istediklerini almaya gitti.

Adam yanlış kitaplığın önünde durduğunda kasanın üzerinden başımı uzatıp doğru yönü gösterdim. Tam bu sırada Arsıl elinde iki fincanla merdiven basamaklarını inerken benimle göz göze geldi. Bakışlarını ilk kaçıran bendim.

Kasanın önünde durduğunda aramızdaki mesafelere rağmen geri çekildim. Kolunu uzatıp elindeki fincanlardan birini tam önüme bıraktığında, "Yine ağrı kesici gibi bir şey mi?" dedim gözlerimi fincandan çekmeden.

"Sayılır."

"Sana baş ağrılarımdan bahsettiğimi sanmıyorum." Suçlayıcı olmaktan tümüyle uzaktım.

Kendi fincanından bir yudum alıp yutkunurken başını, "Neden?" dercesine iki yana salladı. "Neden bu kadar evham yapıyorsun? Bitki çayları bir noktaya kadar oldukça faydalıdır. Kısacık süre içinde yaşadığın olaylara bakılınca ihtiyacın olacağını düşündüm sadece."

Teşekkür etmek için başımı kaldırdığım sırada biraz önce kitap soran adam yeniden kasanın önüne gelmişti. Arsıl kenara çekilip adama yer verdiğinde adam elindeki kitapları kasaya bırakıp etrafa kısaca bir göz gezdirdi. "Affedersiniz..." dedi ben kitapları paketlemeye başladığımda. "Şu etrafta dolaşan söylentiler doğru mu acaba?" İfadesindeki mahcup tebessüm aynı zamanda hafif tedirgin ve endişeliydi.

"Hangi konudan bahsettiğinizi anlayamıyorum," dedim yardımcı olmaya çalışarak.

"Mutlaka biliyorsunuzdur, birçok kişi biliyor... Liderimizle ilgili olan söylentiler, bunlar gerçekten doğru mu?" Yavaş yavaş yüzüne işleyen endişe cümlenin sonunda tümüyle kendine yer bulmuştu. "Lütfen beni yanlış anlamayın. Bir oğlum var, o bir Direnişçi ve lideri korumak için evden ayrılıp kamplara gitti. Ondan uzun zamandır haber alamıyorum. Direnişçilerle görüşmeye çalıştım ama kimse bir şey söylemiyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum." Şimdi endişesi bir babanın tedirginliğiyle örtüşüyordu. "Onun adına çok korkuyorum, acaba sizin, Direnişçilerle nasıl görüşmem gerektiği konusunda bilginiz var mı? Oğlumun nerede olabileceğini bilmek istiyorum ve onun için çok endişeliyim. Annesi zaten hasta ve bu durum yüzünden iyice perişan halde..."

Kaşlarımı çatarak içerideki birkaç müşteriye baktım. Bizden oldukça uzaktılar ama bu konunun böyle aleni konuşulması beni yine de oldukça rahatsız etmişti ve liderle ilgili söylediklerini anlayamamıştım. Yine de bunu Arsıl'a sormayı düşünerek, "Bu şekilde ulu orta konuşamazsınız bu konuları beyefendi," dedim olabildiğince kibarca. "Bakın hem..."

Adamın yüzü acınası bir şekil alırken, bakışları yalvarırcasına kısıldı. "Biz çok korkuyoruz hanımefendi, oğlumuz adına çok endişeliyiz. Eğer başına bir şey gelirse... Eğer... Eğer Cebel'in askerleri ona zarar verirse perişan oluruz."

Onu babamın tanıdığı birkaç Direnişçi'ye yönlendirmeyi düşündüm çünkü adam karşımda böyle eğilip bükülürken bir şeyler yapabileceğim halde yapmamak çok acımasızca geliyordu. Başımı çevirip kenardaki kitaplığın önünde dikilen Arsıl'a yardım istemek için baktım.

Arsıl eline bir kitap almış fakat kitapla hiç alakası olmadığını gösteren bir dalgınlıkla gözlerini kısmıştı. Bir süre sonra başını kaldırdı ve elindeki fincanı kasanın hemen önüne bıraktı. Kasanın iç girintisindeki kalemlikten bir kalem alıp bizi bekleyen adama döndü. "Efendim, size yardım etmeyi isteriz ama bunu bu şekilde, herkese açık bir yerde

konuşmamalıyız. İsterseniz depoda size yardımcı olabilirim çünkü kimse bu konuya kulak misafiri olmamalı."

Adam umutla gülümseyerek başını salladı ve art arda teşekkür etmeye başladı. Arsıl da nezaketen yüzünde taşıdığı tebessümle geri çekilip önden giderek adama yol gösterdi. "Buyurun lütfen."

Arsıl'ın bu kadar çabuk çözülmesi ya da belki de çözülmüş gibi bir tavra bürünmesi beni o kadar işkillendirmişti ki onlar depoya doğru yöneldiği anda yerimden kalkıp peşlerine takılmıştım.

Önde adam, arkada Arsıl merdivenlerden inerken ben deponun kapısını hafifçe aralayıp onlara baktım ve sonra her şey birkaç saniye içerisinde gerçekleşti. Arsıl adamın diz kapaklarının arkasına geçirdiği bir tekmenin ardından ağzını kapadı. Parmaklarının arasında döndürdüğü kalemin arkasını açtı ve kapağın altından çıkan iğneyi dengesini kaybedip yere düşen adamın omzuyla boynu arasındaki girintiye sapladı.

Elimi hayretle ağzımın üstüne kapatıp korkuyla iç çektim ve kapıyı birkaç santim aralık kalacak kadar kapatıp tuhaf davranışlarımı fark eden birinin olup olmadığını kontrol ettim.

Bıraktığım birkaç santimlik aralıkta Arsıl'ın kalemi bırakmış ayağa kalkmak için şuursuzca çabalayan adamın iri vücudunu hareketsiz kalacağı şekilde bacaklarının arasında kıstırmıştı. Kısa bir süre sonra adamın çırpınan bacakları güçsüz şekilde hareketsizleşirken Arsıl'ın kollarını tuttuğu elleri zemine düştü.

Titreyen ellerimle kapıyı kapatırken tüm kontrolümü yitirerek donup kaldım. Arkamı döndüm ve yüzümdeki dehşet ifadesini kimsenin görmesine müsaade etmeden ve ne yapacağımı bilemeyerek kasaya yöneldim. Göğsüm kalp atışlarımla hırpalanırken düşünebildiğim tek şey kasanın yanında duran ok kılıfıma yönelip ellerime bir tane ok alarak beklemekti. Çünkü aşağıda gördüğüm o korkunç adam benim güvendiğim Arsıl Alaz'sa mutlaka bir açıklaması olacaktı. Eğer bir açıklaması yoksa o halde bu okla onun göğsünü delecektim.

Afallamayla göz pınarıma ilişmiş iki damla gözyaşını elimin tersiyle geri teperek onun buraya dönmesini bekledim. Deponun kapısı açıldı, koca bir soluk döndü dolandı boğazımı tıkadı. Arsıl Alaz içerideki üç beş kişiye dükkânı kapatacağımızı söyledi ve içeridekiler çıkmadan yanıma gelmedi. Müşterilerden kimi söylenerek kimi sessizce dışarı çıktı ve Arsıl çıkanların arkasından kapıyı kapattı. Camların perdelerini çekti. İçeride birinin olma ihtimaline karşı tüm dükkânı dolaştı.

Bu temkinli halleri bana daha büyük bir korku ve tedirginlikten başka hiçbir şey vermedi. Elimdeki oku sıktıkça sıktım, kafamın içinde onu nasıl alt edeceğime dair teoriler oluşuyordu. Ayağa kalkıp kasanın hemen önünde durdum. Üst katı dolaşıp merdiven basamaklarını inerken yüzümdeki korkunun ancak farkına varabilmiş gibi bir özür ve anlayışla baktı yüzüme.

"Korkma," dedi temkinli adımlarla yanıma yaklaşırken. "Sana asla zarar vermem, masum hiçbir insana zarar vermem..."

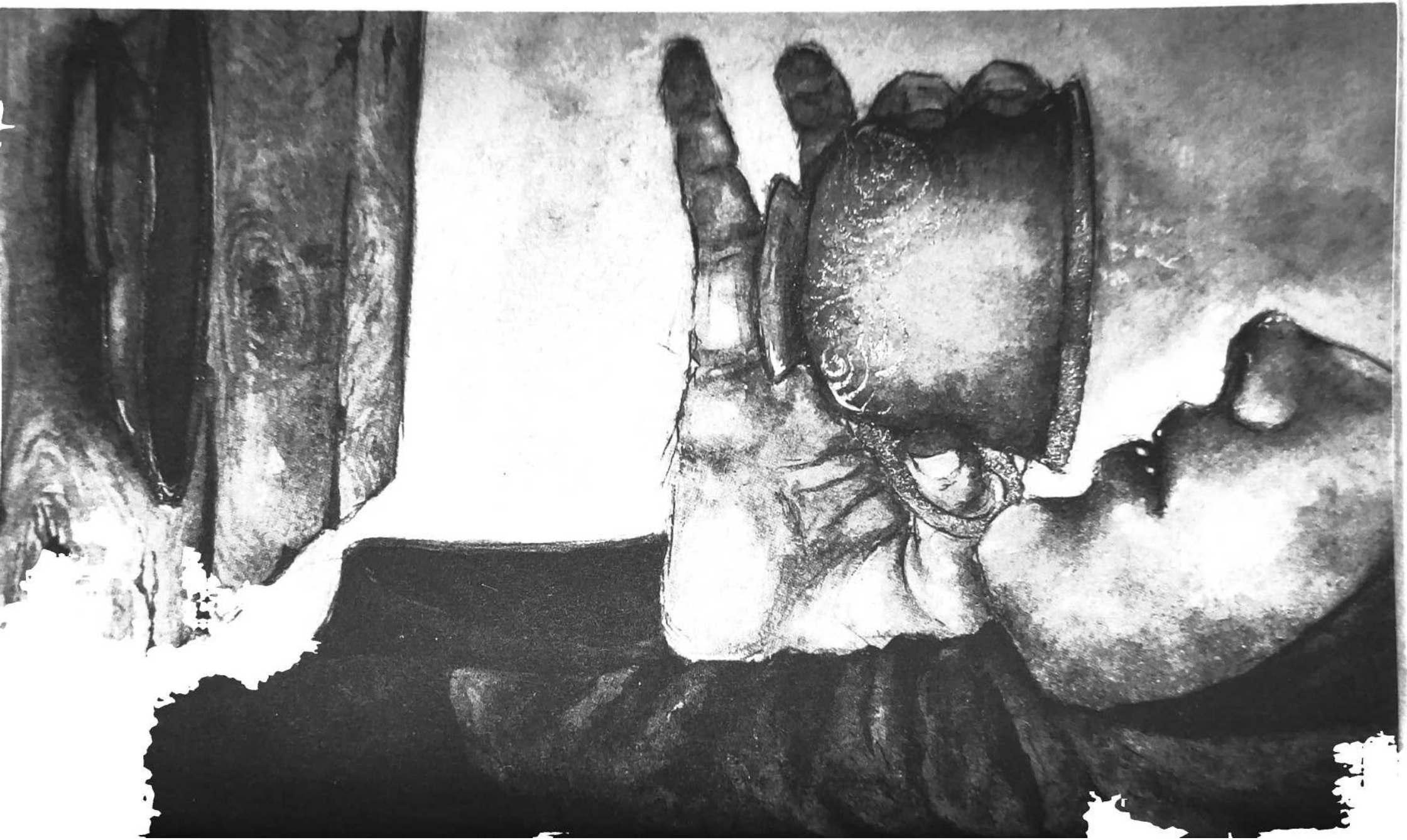
Yalnızca, "Öldü mü?" dedim kuru, soğuk bir sesle.

"Hayır," dediğinde içim büyük bir rahatlamayla genişledi. "Zaten ölmemeli, bize anlatacakları var." Gözleri ellerimin arasında sıkı sıkıya tuttuğum oka kaydığında yüzü pişmanlıkla gerildi. "Özür dilerim... Helya özür dilerim, seni korkuttum."

Cevap vermeden ondan bir açıklama bekledim. Bunu fark ettiğinde başını sallayarak, "O anlattığı gibi bir adam değildi," dedi. "Cebel'i tanır mısın? Parsların gücü yani tanrılarını kendilerine öğrettiğine inandıkları efsanevi lider, ilk liderleri olduğuna inanırlar."

O adamı depoya götürürken yüzüne taktığı tebessüm maskesinin altındaki soğuk, sert ifadesi yeniden yüzüne yerleşti. "Hiç kimse... Ama hiç kimse, Parslara Cebel'in Askerleri demez Helya... Tabii eğer ki bunu söyleyen de bir Pars değilse."

03.03 DÖNÜŞ

Düşmanımla yüz yüzeyim.

Aramızda iki ya da üç metre var fakat görüyorum ki bu mesafe yalnızca sembolik, onlar içimizdeler... Eğer beni bir av gibi kolaylıkla tuzağına düşürecek kadar yaklaştıysa ve eğer ben buna kanıp avlanabilecek raddeye gelebildiysem, tehlike her yanımızı sarmalamış demektir. İki halkı ayıran sınır yıkılmış. Siyah beyazın, beyaz siyahın içinde karışmış ama ortalıkta bunun ayırdını yapacak kadar aydınlık kalmamış. Ateşoyuk karanlıkta ve kimse bu karmaşayı göremiyor, ayıramıyor, durduramıyor...

Karanlığın bir yerde mutlaka var olduğunu bilmenin getirdiği kasvet uçucudur. Çabuk unutulur ve karanlıktakileri hiçbir zaman anlayamazsın. Fakat bir gün gerçekten karanlıkta kalındığında o kasvet öyle ani ve kalıcı siner ki insanın üzerine, karanlıkta olmayanların bunu nasıl anlayamadığına şaşırıp kalırsın.

İşte böyle... Tam olarak böyle, bu zamana kadar Parslar yüzünden kaybettiğim yakınlarıma rağmen onlarla yüz yüze gelmeden bunun nasıl bir yük olduğunu anlamamıştım ama şimdi, Parsların bizden aldığı onca şeye rağmen yeteri kadar telaşa kapılmadığım o zamanları hayretle anımsıyordum.

Saatlerdir deponun kapısının yanındaki ilk basamağa çökmüş, karşısındaki adamın ayılmasını bekleyen Arsıl Alaz'ın olduğu yöne bakmaktan kaçınıyordum. Bana baktığı an aptallığımı yüzüme vuracakmış gibi çekiniyordum. Biliyordum ki bunu yapmayacaktı ama o da gerçek

olanı biliyordu ki ben ufak bir duygu sömürüsüne kanarak Direniş'in gizliliğini zedeleyecek zafiyeti göstermenin kıyısına gelmiştim.

Arsıl, Amber'in tüm perdelerini çekip her yanı sıkı sıkı kilitlemişti. Dışarıda birilerinin olabileceğinden şüpheleniyordu. Yine de havanın saatler öncesinde kararmasına rağmen tek bir tuhaf hareketlilik bile yaşanmamıştı.

Korkuluktan güç alarak doğruldum. "Ben namaz kılmaya gidiyorum." Namaz vakitleri öyle tuhaftı ki her okunan ezanın ardından, bu saatte okunması imkânsız, diyordum. Gerçi birkaç hafta öncesindeki güneşli havaları ve şimdi dışarıda biriken karı düşününce, olaylara karşı imkânsız tanısını koymakta bu kadar aceleci davranmamalıydım.

Namazımı kıldıktan sonra üzerime uzun, kalın bir hırka aldım ve iki fincan çayla birlikte aşağı indim. Çay konusunda Arsıl Alaz kadar başarılı olmasam da idare ediyordum.

Deponun kapısının önüne geldiğimde daha içeriye girmeden tuhaf bir şeyler olduğunu sezmiştim. Dirseğimle hafifçe aralık duran kapıyı açıp başımı içeri uzatınca karşılaştığım manzara beklenmedik olmamasına karşın beni tedirgin etmişti.

Adam uyanmış ve daha şimdiden sorulacak her şeyi reddediyormuş gibi katı bir inat ve bakışlarındaki kindarlıkla karşısında duruyordu. Arsıl'ın soğukkanlı tavrınıysa daha yüzünü bile görmeden fark edebiliyordum.

Elimdeki fincanlara bakarak çay konusunda oldukça yerinde bir zamanlama yakaladığım için kendimi tıpkı bir aptal gibi hissederek Arsıl'ın fincanını merdivenin görünmeyen köşesine bıraktım.

Adam beni görecek kadar kendine gelmemişti, başını kaldırıp Arsıl'a, "Kimsin sen?" dedi kelimeleri saldırganca ortaya saçarak. "Beni neden burada tutuyorsun? Yalnızca sizden yardım istedim ve bana nasıl böyle davranmaya cüret edersin..."

Arsıl sıkılgan bir tavırla onu bağladığı sandalyenin bacağını tekmeleyerek susmasını sağladı. "O ucuz numaranı yutacak son insanım..."

Kollarını göğsünde kavuşturup başını adama doğru eğdi. "Ve eminim senin liderin bu zafiyetini görse bir saniye daha nefes almana müsaade etmezdi, Pars askeri. Değil mi? Yoksa yalnızca bir casus musun?" Gözleri fal taşı gibi açılmış adam Arsıl'a dehşetle bakarken Arsıl adamı küçümser gibi gelir geçer bir gülüşle yetindi. "Bu Parsların en zayıf yönü, biliyorsun değil mi?" dedi adamla karşılıklı sıradan bir sohbetin içindeymiş gibi, ama tavırlarındaki sıradanlık öyle yapaydı ki hemen altındaki tehdit kolayca hissedilebiliyordu.

"Biliyor musun?" dedi bana hitaben. "Parslar öyle güç sarhoşudur ki bu bazen onları aptala çevirir... Casus olarak eğitecekleri insanları seçerken zekasına oldukça önem verirler. Aptal bir insanı casus olması için seçmezler fakat çok zeki olanları... Onları asla seçmezler. Çünkü Kaplanların arasına karışacak bir casus inisiyatifinden önce beynine yerleştirilen yargılarla, emirlerle hareket etmek zorundadır. Bu yüzden aptal olmamalı ama ileri bir zekaya da sahip olmamalı; kör bir itaatle emirleri yerine getirecek kadar uysallaşabilen bir beyne sahip olmalıdır." Geçmişten bir anıyı hatırlamış gibi iki yana salladı başını ve bir kez daha güldü. "Bunun için de casusları işte böyle yakayı ele veriyor. Gerçi önceden zeki insanlar seçerlerdi ama onlar da kendi ırkının sapkınlığını fark ederek karşı tarafa geçti. Bu arada..." Bana dönerek parmağını kaldırdı. "Senden bana hatırlatmanı isteyeceğim şey bununla bağlantılı, lütfen onu zamanı gelene kadar aklından çıkarma, olur mu?"

Mekanik bir hareketle başımı salladığımda sandalyedeki adam Arsıl'ı meraklı ve tedirgin gözlerle incelemeye başladı. "Beni tanıyor musun?" dedi maskeli bir sesle.

"Hayır." Yanındaki sandalyeyi yanına çekip dirseklerini sandalyenin sırtına yaslayarak sandalyeye ters bir şekilde oturdu. "Ama sen beni tanıyorsun... Beni tüm halkın tanıyor."

Adam sormaya cesaret edemiyor ama yakıcı, aceleci bir merakla Arsıl'ı anımsamaya ve tanımaya çalışıyordu.

Arsıl yüzünü bana çevirerek, "Lütfen," dedi nazik bir ricayla. "Dışarı çıkar mısın, hatta lütfen benim için yukarı çık. Çünkü misafirimiz yeterince ayıldı ve artık onunla ciddi konuları konuşmak istiyorum."

Ben çoktan adımlarımı geri atmış, deponun kapısının kenarında çekilmiştim. Adam sıktığı dişlerinin arasından çıkan rahatsız edici sesle, "Seninle hiçbir şey konuşmayacağım!" dediğinde Arsıl soğuk kanlı ve ürpertici bir tebessümle belli belirsiz başını salladı. "Tahmin edemeyeceğin kadar bol vaktimiz var ve elbette ki bir zaman diliminde anlaşacağız."

Arkamdan kapattığım kapıya sırtımı yaslayıp deponun önünde öylece dikildim ve sokaktan geçen askerlerin kapıdaki perdelerin ardına yansıyan gölgelerine kapılıp gitmeden önce kendimi toparladım. Epeyce şiddetlenmiş baş ağrım için Arsıl'ın daha önce verdiği ilaç şişesini bulmak için yukarı çıktım.

Aklımı dağıtmak için ve sürekli ertelediğim Dilşah'la konuşma meselesini aradan çıkarmak istediğimden onu arayıp konuşmuştum. Telefonu açacağım ana kadar Dilşah'ın bendeki tuhaflığı anlayıp sorgulayacağını düşünüp korkuyordum çünkü aklımda olan şey, ailem geri dönene kadar tüm bu olaylardan Dilşah'a bahsetmemekti. Kendi ailesinin üzüntüsünün bu yaşananlarla tazelenmesini istemiyordum. Hatta Arsıl'dan bile bahsetmemeye kararlıydım ve öyle de yaptım. Fakat konuşma esnasında gördüm ki... Tuhaf davranan ben değildim, oydu. Hatta öyle tuhaf davranmıştı ki bendeki garipliği bir an olsun anlamamış ve hatta ben neyi olduğuna dair onu soru yağmuruna tutmuştum.

İyi olduğuna emin olarak telefonu kapattığımda içim yine de rahat değildi. Dakikalarca konuşmuş ama birbirimize hiçbir şey anlatmadığımız boş bir zaman geçirmiştik sanki. İşleri biraz olsun yoluna sokabildiğimde ilk işim yanına gidip onu görmek olacaktı.

Vakit gece yarısına gelmiş ama Arsıl namaz vakitleri dışında depodan çıkmamıştı. Üst kattaki yatak odası ve merdiven arasında yaptığım sayısız git geller neticesinde kayda değer bir gürültü, bir ses bile duyamamıştım. Canıma tak eden sabırsızlık öyle şuursuz bir raddeye

gelmişti ki parmaklarım alışılmamış bir arzuyla kalem ve kâğıt istiyordu. Sanki bir şeyler yazabilirsem rahatlayabilecektim... Bu sahipsiz dürtünün neden ve nasıl içime işlediğini bilmiyordum ama kitap notları dışında not tutmayan ben, bu merdiven köşesine çökmüştüm ve aklımı kaçırmış gibi kâğıt, kalem bulmak istiyordum.

Nihayet deponun kapısı açıldığında ve Arsıl Alaz tüm ihtişamının üzerine güzel bir kusur gibi bırakılmış yorgun bakışlarıyla dışarı çıktığında, üzerimdeki manasızlığı bir kenara sıyırarak burada olduğumu fark etmesi için ayağımı yere vurdum.

Başını kaldırıp bana bakarken elindeki boş fincanı sallayıp "Çay için teşekkür ederim," dedi zarif, mahmur bir tebessümle. Merdivenin köşesine bıraktığım o çayın buz gibi olmadan bitmiş olması imkânsızdı. Yine de tavrındaki nezaket beni utandırmaya yetmişti.

"Adam ne söyledi?" dedim geçiştirerek.

"Şimdilik güvendeyiz." Boynunu ve kollarını iki yana esneterek gerindi. "Tek başına gelmiş... Daha doğrusu bunun gibi adamlardan oluşan bir grup civardaki birkaç dükkâna dağılmış, ufak da olsa bilgi toplamaya çalışıyorlarmış. Birbirlerinin ardını gütmedikleri için bu adamın yokluğundan haberleri olmayacak. Tabii yine de tedbirli davranmalıyız. Yarın gece onu Direnişçilerin yanına götüreceğim."

Ondaki alışmışlığa karşı içimi derin bir huzursuzluk kaplamıştı. "Ne ara bu kadar içimize girdiler? Biz bunu nasıl fark etmedik?"

En azından ondan küçük bir açıklama beklerken o ne diyeceğini bilememenin sükunetiyle yüzünü sakladı ve yalnızca, "Lütfen yerde oturma Hely," dedi. Ardından arkasını döndü ve kitaplıkların arasına girerek görüş alanımdan çıktı.

Gece bir türlü bitmek bilmedi. Zahmetsizce dalabildiğim o huzurlu uykuların özlemini çekerek bir geceyi daha yarım yamalak uykularla tamamladım.

Aklım esrarengiz bir karmaşa içinde savrulurken baş ağrım sabaha karşı katlanılması güç bir düzeye çıkmıştı. Arsıl'ın verdiği ilaç işe yarasa da bazen ağrı öyle ani ve başımı döndüren bir alaborayla geliyordu ki ilaç bile yetersiz kalıyordu.

Dükkânı açmadan önce kafamı toparlayabilmek için kendime yiyecek bir şeyler hazırladım. Bir tabakla yatak odasına yöneldiğim sırada merdiven basamakları ağır adımlarımla gıcırdadı. Önce aceleyle merdivenleri çıkıp eteğimin ucunda duran Tarçın'a, hemen ardından da Arsıl'ın uykusuzluk yorgunluğuyla kanlanmış gözlerine baktım.

Tarçın'la gece tanışmıştık. Çalışma odasının kapısını açtığımda birden üzerime atlamıştı. Korkuyla bağırmam üzerine Arsıl gelip bizi tanıştırmıştı.

Arsıl'ın bakışları ilgisizlikle elimdeki tabağı yakalayıp geçince bencillik ettiğimi düşünerek tabağımı ona uzattım. "Senin için," dedim kendi yemeğimi onun ellerine bakırken.

"Teşekkür ederim." Tabağı alıp aramızdaki mesafeyi koruyarak geri çekildiğinde rica mahiyetinde başımı hafifçe eğdim. "Uyumamışsın," dedim dilimi tutamadan.

Yavan bir gülüşle yine aynı ne söyleyeceğini bilemeyen ifade yerleşti yüzüne. "Birini bekliyorum," dedi tabağa minnetle bakarak. "O etrafta yokken uyku da pek olmuyor. İnşallah bu kez diğerleri gibi gecikmez, İnşallah bu kez beni uzun süre yalnız bırakmaz..."

Sözlerinin sahibine karşı duyduğum bu menfur kin, kendime yabancılaşmama fakat aynı zamanda yeni bir karışıklık girdabına kapılmama sebep oldu. Duyduklarımlın üzerimde bıraktığı bu densiz ruh halinden kurtulabilmek için onun karşısında adeta felçleşen ayaklarımı zorlayarak arkamı döndüm. "Neyse, sana afiyet olsun."

"Ve İnşallah..." dedi beni odaya girmeden hemen önce sözleriyle durdurarak. "Geri döndüğünde bu adamı sahipsiz bırakmaz."

Bunları bana nispet edercesine söyleyişine duyduğum öfkeyle daha fazla beklemeden odaya girdim ve elimde olmadan kapıyı sertçe çarptım.

Tüm gün Arsıl'la aramdaki mesafeyi koruyarak tek bir kelime bile konuşmamıştım. Sözlerinin hedefi apaçık başka bir kadındı ve bu yüzden Arsıl Alaz'ın tüm o kaçamak bakışlarına, aldatıcı nezaketine artık kanmayacaktım. Bir dayanağı olmaksızın inandığım, bir yanımın ona alışkın ve tanıdık olduğu kandırmacasıyla kendimi daha fazla oyalamayacaktım.

Annem ve babam geri döndüğünde tıpkı önceden olduğu gibi bir daha onunla hiç karşılaşmayacak ve karşılaşmamışım gibi yaşantıma devam edecektim.

Gün boyunca ona olan ters ve agresif tavırlarımı incelemekten, küçük gülüşleriyle sinirlerimi bozmaktan başka hiçbir tepki göstermedi. Bunun yanı sıra tüm gün tıpkı dışarıdaki askerler gibi, işlerle uğraşırken bile nöbet tutuyormuşçasına dükkânın önünü gözledi. Ve tuhaftır ki ben aşağıdaki Pars'ı düşündükçe korku ve dehşet içine giriyorken o depoya inip onu kontrol ettiği zamanlarda bile sanki tüm bu felaketlerin kapıda olduğunun farkındaymış gibi serinkanlıydı.

Dükkânı kapatmamızın ardından bu kez yalnızca ve yalnızca kendim için bir şeyler hazırlayarak aceleyle yemeğimi yedim, o ise umarsız tavırlarımdan keyif alıyormuş gibi hiç gocunmadan bu hallerimi kabulleniyordu ama ben içten içe, hiç haddim olmayarak ondan bir açıklama bekliyordum.

Vakit geceye dayandığında etrafta Arsıl'dan birkaç ses beklesem de ortalığa sessizliği bırakarak bir yere çekilmişti belli ki. Ben de biraz ortalığı toplamak ve birkaç ışığı kapatmak için aşağı inmiştim.

İtiraf etmek gerekirse, onu aşağıda bulacağımı düşünmüştüm ama buralarda değildi ve o yokken depodaki o Pars'a yakın olma düşüncesi soğuk bir ürpertiyle cesaretimi söndürüyordu. Arsıl ortalıkta yoksa indiğim merdiveni bile koşa koşa geri tepiyordum. Tıpkı şimdiki gibi. Onu daha fazla bu dükkânda tutamazdım. Belli ki Arsıl ondan birkaç

şey daha öğrenmek istiyordu ama hayır, bu yabancı tehlike buradan bir an evvel gitmeliydi.

Odama geri döndüğüm sırada dükkân kapısının tıklatılmasıyla durup kaldım, bu saatte gelenin kim olduğunu bilememenin korkusuna rağmen ısrarla çalınan kapıyı açmak üzere merdiven basamaklarını inmeye başladım.

Kapıya neredeyse ulaşmıştım ki biraz önce indiğim merdivenin başında bana bakan Arsıl Alaz, "Bekle!" diyerek bağırmak ve fısıldamak arasındaki o uyarıyla beni durdurdu. Bir ona bir de kapının perdesine gölgesi düşen her kimse, ona bakarken Arsıl çoktan aşağı inmiş ve önüme geçmişti. "Hemen şimdi yukarı çık."

"Neden?"

Fakat bana açıklama yapmakla uğraşmadan eliyle yukarıyı gösterdi. "Acele et Helya, lütfen..." Bu sırada kapı birkaç kez daha aynı ısrarcılıkla çalmaya devam etti. Arsıl'ın yüzündeki örtülü tedirginliği sorgular bir tavırla söylediğini yaparak yukarı çıktım ama hemen korkuluğun yanındaki duvarın önüne tüneyip olacak olan her neyse kendimi bunu öğrenmekten alıkoymadım.

Arsıl kapının önünde bekledi ama açmadı, kapının ardındaki adam, "Orada olduğunu ya da olduğunuzu biliyorum. Biraz daha bu şekilde konuşursam birkaç askeri başıma toplamam işten bile değil..." dediğinde yalnızca bu sözleri için bile etrafta dolaşan askerleri buraya toplayabilirdi.

Arsıl'ın kilitleri yavaşça açıp kapıyı araladığını duydum. Tamamen geri çekilerek söyleneceklere kulak kesildim. Adamı içeri almayı istemese bile söyleyebilecekleri her neyse onları başkasının duymasına izin veremeyeceği için onu içeri alacağını biliyordum. Hiçbir şeyden haberim yoktu ama onun gizlilik konusundaki takıntısı anlayacak kadar yanında kalmıştım.

Kapının kapanma sesi duyulduğunda artık içeride bir yabancının olduğunu biliyordum. Bir yanım, Arsıl'ın gerginliğini hissedecek kadar

yakındı ona ve tahminimi haklı çıkarırcasına, "Bana bak Tufan..." dedi. "Bu anlamsız ziyaretlerin canımı yeterince sıkmaya başladı. Ne için geldin ne halt yemeye buralardasın bilmiyorum ve zerre kadar da umurumda değil ama yanımıza yaklaşma."

Karşıdaki adamın hiç de iyi niyetli olmayan bir tınıyla güldüğünü duydum. "Ben aptal bir adam mıyım?" Adamın sesini bu kadar yakından ve berrak duymak, beynimi allak bullak eden bir karmaşanın kıyısına itti beni ve adam konuşmaya devam etti. "Ne halt yemeye burada olduğumu bilmemenin imkânı yok."

"Sen aptal bir adamsın." Arsıl karşısındaki adamı sesindeki hayal kırıklığıyla küçümsüyordu. "Nereden buradasın?" dedi, ancak bir düşmanla pazarlığa oturulan masada gösterilebilecek uysallıkla. "Parsların benden haberdar olmasını mı istiyorsun? Bunu asla istemezsin çünkü ben öğrenilirsem tahta geçme ihtimalin alaşağı olur Tufan ve biliyorsun, ben varken o sana inanmaz."

Bu, depoda tuttuğu adama gösterdiğinden daha derin, daha kemikleşmiş bir öfkeydi.

Dayanamayarak başımı uzatıp uzayıp giden bu sessizliğin hâkim olduğu anı görmek istedim. Gördüğüm şey, karşı karşıya gelmiş iki düşmanın sessiz çekişmesinin ötesinde, gizli bir hesaplaşmaydı. Onlara uzaktım ama bu atmosferi okuyabilmek için yakın olmaya lüzum yoktu. Sessizliği baltalayan taraf Arsıl Alaz oldu, "O kalede senin varlığın, benim yokluğum olduğu sürece önemli. Ve biliyoruz ki Tufan Alaz babasına kendi varlığını kabullendirmek için canını bile verir." Beynim, bana ait olmayan anıların arasında felaket bir karmaşa silsilesinin içine çekilirken Arsıl'ın bu acımasız sözleri sarf ettiği adam için ufak bir acıma duygusu yeşerdi içimde.

Bu sırada Arsıl sözlerini tamamladı, "Bu yüzden gelip rahatını bozmamam için, bizi rahat bırak."

Adam kaçınılmaz bir çaresizlik içinde dahi kibirle gülümseyebildi. "Sakın bu boş sözlere boyun eğdiğimi düşünme ama... İtin tekisin Arsıl

ve bunu da unutma ki bir gün tıpkı bir korkak gibi kaçıp sığındığın bu sefil topraklara hükmettiğimde, seni gebertmek için zerre düşünmeyeceğim. O zaman babam nasıl bir pislik olduğunu görecek, benim hak ettiğimi görecek."

"Buna ihtimal verdiğimi düşünme ama oldu ki bu sözlerin gerçekleşti... O zaman üzüleceğim tek şey, bir ordunun arkasından kardeşini gebertmelerini izlemenin sana zaferi getireceğine inanman olur. Ama söylediğin gibi olsa bile, ömrünün geri kalanında acziyetinin bir an bile aklından çıkmayacak bir sancı olacağını bildiğim için de içim rahat."

Acının bir gülüşe ne kadar yakın olduğuna tanıklık ettim. Çünkü gülüşüyle perdelediği öfkesi, bihaber olduğum bir acıyla yanıp tutuşuyordu. "Geberip gittiğinde seninle ilgili tek bir şey bile düşünmeyeceğim kardeşim, bir hiç olacaksın," dedi adam, acınası bir acımasızlıkla. "Güçten yoksun, aciz bir kasabalı gibi ölüp gittiğinde kimsenin bunu umursamasına müsaade etmeyeceğim."

"Güç..." Arsıl Alaz'ın bana anlattığı geçmişi ve şimdi bu kelimeyi telaffuzu arasındaki o derin bağı artık çok iyi anlayabiliyordum. "Buna çok açsın değil mi? Seni doyurmuyor, her zaman daha fazlasını arzuluyorsun." Biraz önceki hiddetli ve soğuk Arsıl gitmiş, yerine saf bir şekilde yalvaran bir adam gelmişti. "Sana söylemiştim Tufan, bu doyumsuzluktan kurtulabilirsin. Eğer yanıma gelmek istersen... Yani eğer o hastalıklı inançların kandırmacasından kurtularak gerçek gücü bulmak istersen, sana İslam'ı anlatırım ve yemin ederim ödeyeceğin tek bir bedel olmayacak. Bedel ödemeden gücün aslını buymayı..."

"İşte!" dedi adam bir zafer kazanmışçasına. "İşte küçük kardeşimi acınası bir hale getiren bu zayıflık! Babamın nasıl gözdesi oldun hiçbir zaman anlayamadım ama biliyor musun, bu zayıflığı her zaman sende gördüm ben."

Arsıl umutsuzca başını iki yana sallayıp kapının yanına gitti, "Çık," dedi adama, eski öfkesini tazeleyerek. "Çık git Tufan, bir daha da buraya uğrama."

Adamın bakışları dükkânın içinde dolaştığında geri çekilip duvarın arkasına saklandım. "O kız her şeyi biliyor," dedi. "Ve sen ona güveniyor olsan bile bu benim için bir güvence değil..."

"Orası seni ilgilendirmez. Bu sadece senin için değil, benim için de tehlikeli. O yüzden ne merak et ne de bu konuya bulaş."

Uzunca bir sessizlik oldu aralarında. Nihayet adam kapıyı açtı ve çıkıp gitti ama yine de Arsıl Alaz bir süre hiç hareketlilik göstermedi. Başımı uzatıp baktığımda direkt olarak benim olduğum yöne baktığını gördüm. Bu beni ilk bakışta bir hayli ürküttü.

O dönüp kapıyı kitlerken ben de olduğum yerde doğrulup, "Demek bir kardeşin var," dedim imayla. "Başta hiç tanımadığın birinin bir kardeşi olduğunu öğrenmek pek tabii ki hiç tuhaf değil fakat hak verirsin ki bir Pars varisinin kardeşi olduğunu öğrenmek... İşte sorun burada. Sen bana açıklamak ister misin?"

"Açıklayacağım," dedi sesinde yatan ricayla. "Söz veriyorum açıklayacağım ama şimdilik bana biraz müsaade eder misin?"

"Ne için?" Artık beni geçiştirmesine tahammül edemiyordum. "Beni güzel güzel geçiştirebilmen ve her şeyden bihaber bırakabilmen için mi?" Israrcılık fıtratıma ters bir durum olsa bile normal bir hal söz konusu değildi.

"Seni geçiştirmiyorum." Uysallığının emrivaki etkisine kanmamak için algılarımı manipülasyonlarına kapadım. "Geçiştiriyorsun!" dedim ısrarla. "Ve bu kez bunu yapmana izin vermeyeceğim. Eğer sen bir varissen aynı zamanda o adam da öyle ve belli ki hiç de iyi niyetli değil, hatta tıpkı... Tıpkı depoda tuttuğun o Pars kadar düşman bu topraklara!" Cümleleri birbiri ardınca toparladıkça her şey daha anlaşılabilir bir hale geliyordu. "Bu yüzden Arsıl Alaz, bana her şeyi anlatmak zorunda..."

"Lütfen!" diye bağırdı sarf ettiğim her sözün üstüne çıkarak. "Lütfen beni biraz yalnız bırakır mısın? Çünkü seni kırmak, isteyeceğim son şey."

Kendimi özel hissetmem için uğraşması da bir çeşit yönlendirmeden ibaretti. "Pekâlâ," dedim, asla *pekâlâ* olmadığını gösterircesine, merdiven basamaklarını döve döve inmeye başladım. "Bırakırım, tabii ki... Hatta seni hiç yormadan o adama gidip bizzat sorularımı ben soracağım."

Ben kapıya ulaşmadan o birkaç adımda kapının önüne geçip tam karşımda durdu. Aramızda daralan mesafeyi açmak adına birkaç adım gerilesem de pes etmediğimi göstermek için çenemi kaldırarak direttim.

"Sakın, o adamla konuşmayacaksın!" dedi onda daha önce görmediğim bir tedirginlikle. "Yalvarırım biraz dur, aklımı toparlayamıyorum!"

"Ben de öyle!" Sesimin yükselmesine mâni olamıyordum.

"Haklısın." Beni yatıştırır gibi ellerini kaldırıp hiddetimi sakince karşıladı. "Haklısın ama lütfen Helya, lütfen sevgilim bana biraz izin ver!"

Söylediği o tek bir kelime bir yıldırım gibi beynimin orta yerine düştüğünde aklım öyle bir fırtınada kalıp sarsıldı ki başım feci bir ağrıyla kasılıp bir an için başımı döndürecek bir keskinlikle benden koptu gitti. Kafa karışıklığım henüz dağılıp yakamdan düşmeden, yaşadığım bu anlamsız durumun da öfkesiyle, "Sevgilim mi?" dedim tüm sinirimle. "Bana sevgilim mi dedin? Arsıl Alaz, benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok, kendine gel! Böyle bir lakaytlığa asla müsaade etmem!"

"Aklımı yitireceğim!" Ellerini sertçe saçlarının arasına daldırıp hırsla kısa tutamları birbirine karıştırdı ve ardından ellerini yüzüne kapatıp kendine gelmeyi bekler gibi hareketsizce durdu karşımda. "Özür dilerim," dedi sonunda, "Özür dilerim, tamam mı? Sorun yok, sadece bir an boş bulundum. Sadece... Lütfen benden başka biriyle sana anlattığım şeylerin hiçbirini konuşma. Aklım yatıştığında sorularını cevaplamak için yanında olacağım."

"İnanmış gibi yapayım..." Birkaç adım daha gerileyerek merdiven korkuluğuna ulaştığım sırada elini ağzının üzerine kapatıp aceleyle başını salladı. Üzerindeki çaresizliği yadırgarken aynı anda bu çaresizliği gerektiren sebebi anlamaya çalışıyordum.

Kitaplıkların yanına gidip karşımdan tamamıyla ayrılmıştı, arkamı dönüp yukarı çıkacağım sırada kendini oyalamak için kurcaladığı kitaplıktan art arda birkaç kitap devirdi ve onları toplamaya çalışırken birkaçını daha yere düşürdü. Onun bu savruk hali karşısında ayağım basamağın üzerinde donup kalırken Arsıl Alaz elinin tersiyle rafa hızla vurarak, "Gel artık!" diye bağırdı. "Artık geri gel! Evet henüz çok erken ve bu kez çok sabırsızım biliyorum ama karşımda seni görmeye ihtiyacım var!"

Eğer cümlesindeki son kelimeleri üzerime yükler gibi geri çekilip gözlerimin içine bakmasa sözlerinin tek bir tanesini bile üzerime alınmadan dönüp yukarı çıkacaktım fakat bu veryansını bana yıktığından emin olabildiğim için, "Ne söylemeye çalışıyorsun?" dedim. "Buradayım ben!"

Biraz önce ellerinin hırçınlığıyla birbirine karışmış kısa tutamlar bir kez daha parmaklarını saçlarına götürmesiyle yeniden dağıldı. "Allahım hayır..." dedi kendi kendine. "Hayır isyan etmiyorum, özür dilerim. İsyan etmiyorum..." Sözlerinin sonunda kısılan sesi, sırtını dönmüş olmasıyla beraber beni bu andan kapı dışarı etti ve bana son birkaç cümle bırakarak benden tümüyle çekildi. "Sana tüm samimiyetimle yalvarıyorum, lütfen ama lütfen yukarı çıkıp bana biraz zaman tanı."

Öfkeliydim. Alışık olmamın her türlü açıdan imkânsız olduğu bu adamın bu hallerine hiç alışık değildim ve bu anlamsızlık beni daha çok öfkelendiriyordu. Arkamı dönüp topuklarımı basamaklara vura vura yukarı çıktım ve odanın kapısını çarparak kapatıp duyabilmesi için kapının kilidini olabildiğince gürültülü bir şekilde kilitledim. Onu yaralamak için elime gelen ufacık bir sesi dahi gürültüyle harlamak için çabalıyordum adeta. Bu öfkenin asıl sebebinin neredeyse olmadığını iddia edebileceğim kadar zihnimin derinlerinde gizli oluşu beni oldukça saldırganlaştırıyordu. Engelleyemiyordum, tıpkı allak bullak olan beynim ve tıpkı ısrarcı, haylaz bir çocuk gibi bir türlü başımdan atamadığım baş ağrım gibi.

Onunla yeniden yüz yüze gelişim bu olayın üzerinden geçen uzun bir süreden sonra olmadı. Yatsı namazımı kılıp bitirdiğimde seccadenin

üzerinde biraz dinleniyordum, ta ki aşağıdan gelen gürültüleri duyana kadar. Aklımdaki birkaç ihtimalle yerimden kalkıp merdivenin başına geçtiğimde tahminlerimden birinin oldukça yerinde olduğunu gördüm.

Arsıl Alaz depoda tuttuğu adamı, yine baygın bir vaziyetteyken omzuna almış depodan çıkarıyordu.

Buraya geldiği ilk sefer dışında bir defa bile kendindeyken görmediğim adamın şuursuz suratına bakarken, "Onu sürekli bayıltıyor musun gerçekten?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Daha önce aramızda hiçbir gerginlik olmamış gibi tamamıyla nötr bir tavırla, "Sürekli değil, sık sık," dedi. "İşime yarar bir şeyler söyleyeceğinden emin olduğum sıralarda ayık olması işleri karıştırır. Ne kadar az şey görür ve tanırsa o kadar iyi."

Saatlerdir başımdan çıkarmak bir yana gevşetmeye bile yeltenmediğim şalımın sıkılığından bunaldığımda elimi boğazıma götürüp şalımı hafifçe çekiştirdim. "Peki bu kadar uzun süre baygın kalmak ona zarar vermeyecek mi?"

Yılların yıprattığı eski, umutsuz bir gülüş takındı. "Düşmanına merhamet duymak elbette ki takdire şayan bir davranış Helya. Tabii onun, düşmanın olduğunu unutmamak kaydıyla." Sözlerinin ardı kesilecek sansam da açıklamaya ihtiyaç duymuş olacak ki devam etti, "Ve hayır, ona epey uzun sürecek bir afallama yaşatmak dışında bir zarar vermeyecek."

Kapıya yönelip ceketini üzerine aldığını ve geri dönüp adamı sırtına almak için hamle yaptığını gördüğümde geciktirdiğim bir sorunun farkına vardım. "Nereye götüreceksin onu?"

"Söylemiştim..." dedi birkaç kez omuzlarını kaldırıp adamı sıkı sıkı tutmaya çalışırken. "Direniş'ten güvenilir birkaç kimsenin yanına. Orada birkaç tane daha Pars esiri var... Gerçi, aynı durumda değiller ama yine de oraya götürmek en iyisi."

Ondan bir cevap beklemeden hızla aşağı inerek "Ben de geliyorum," dedim ve askıdaki kalın pelerinime uzandım. "Sakın beni işin dışında tutmaya çalışma. Bu kez Direnişçilerin yanına gideceğim ve onlarla konuşacağım."

Merdivenin başında bizi izleyen Tarçın hızlı adımlarla aşağı inip Arsıl'ın ayağının dibine tünemek için davrandığında pelerinimin eteğiyle onu geri çevirip kitaplıkların arasına yönelttim. Hoşnutsuz mırıltılarla uzaklaştı.

Arsıl bana hiç itiraz etmedi ve hatta teklifimi kabullenmiş bir halde işine devam etti, hiç bozuntuya vermeden hazırlanmaya devam ettim.

"İçerideki tüm ışıkları kapat," dedi. "Kapıyı sonuna kadar aç, hiçbir yere dokunmadan, gürültü çıkarmadan çıkmak istiyorum. Tam şu anda askerler nöbet değiştirmek için meydanın bu yanını boş bıraktı ve geri dönmelerine kadar yaklaşık üç dakikamız var. Eğer dikkat çekmek ve başımıza iş almak istemiyorsak olabildiğince hızlı davranacağız, anladın mı?"

Her katın lambasıyla uğraşmak yerine alt katın şalterini indirip dükkânın kapısını sessizce açtım. Aceleyle etrafa baktım, kimse yoktu. Arsıl'ın geçebilmesi için kapının hemen yanına çekildim. Bu ani heyecanın ve plansız maceranın elimi ayağımı bağlayan bir paniğe dönüşmemesi için oldukça soğukkanlı ve sakin davranmaya çalışarak Arsıl'ın arkasından dükkânı kapattım.

Kapının hemen ilerisindeki kamyonetin arkasına adamı yerleştirebilmesi için yardıma gitmiştim ki Arsıl bunu çoktan halletmişti ve eski, soluk siyah bir brandanın üzerinde birikmiş karı elinin tersiyle silkeleyerek adamın üstüne örttü. Vakit kaybetmeden arka koltuğa geçtiğimde, Arsıl zaman hesaplaması yapabildiği her halinden belli bir şekilde kontrollü ve bense olabildiğince tedirgindim.

Dakikalar geçti, ardından saatler ve kasabayı aşıp ormandan devam ettiğimiz bu yolda yavaş, temkinli bir yolculuk geçiriyorduk. Arsıl'ın yol boyu kulaklarıma ulaşıp geri çekilen mırıltılarının hangi kelimeleri

oluşturduğunu çözmek için epeyce dikkat kesilmeme rağmen anlayamamıştım ve birçok kez bana bir şey söylüyor hissiyle ona doğru dönüp beklemiştim. Ama o beni görmedi ve dudakları okuduklarına itaatle hareketlenmeyi sürdürüp merak uyandırıcı mırıltılarına devam etti.

Fakat nihayet Fatiha suresinin birkaç ayetini sessiz fısıltıları arasından seçebildim ve tam bu sırada dikkati dağılmış bir vaziyette dudakları duraksadı, gözleri dikiz aynasına kayarak gözlerimi buldu.

Bu anı böldüğüm için kapıldığım suçlulukla, "Özür dilerim," dedim farkına bile varmadan. "Böldüğüm için."

Özrüme cevap vermeden, biraz önce kulaklarımın erişmek için çırpındığı ayetleri başa aldı ve gür sesiyle bana baştan sona tertemiz bir Fatiha suresi hediye etti. O ayetleri okudukça içimde kabaran karmaşa, sesinin karıştığı ayetlerle ehlileşse de baş ağrıları getiren o keskin dürtüleri örtmüyor hatta bizzat besliyordu.

Okumasını istiyordum hatta zihnimde bir yerde ondan duymadığıma emin olduğum ayetleri sanki daha önce duymuşum gibi onun sesinin yankısıyla duyuyordum. Bunlar apaçık bir yanılsamadan öte değildi... Beynim, bu adama olan inkâr edilemez zaafımı keşfetmiş ve benimle alay ediyordu.

Okuduğu ayetlerden sonra duraksadığında devam etmesi için ona ısrar etmek istedim fakat o, "Nasıl muazzam bir sure olduğunun farkında mısın?" dedi hiç beklemediğim bir şekilde. *"Ancak sana kulluk eder ve ancak senden yardım dileriz." (Fatiha/5)* Geçmişten hatırlanan acı bir anının yüzünde bıraktığı buruk tebessümü gördüm. "Nasıl bir güç? Nasıl bir güven, farkında mısın?"

Cevap veremedim ama o veremediğim tüm cevapların katbekat ötesinde cümleler kuruyordu bana. "Kendimi bildim bileli kanıtlamaya çalıştım... Gücümü, irademi, kuvvetimi kanıtlamaya çalıştım. Çünkü bana gücün tanrı olduğu öğretildi ve tanrıya ulaşmak için hiçbir zayıflığa tahammül edemezdik. O zaman gücün babam olduğunu sanırdım, çünkü babamın bir sözü onlarca, yüzlerce insanın ölümü olabilirdi.

Çünkü babamın bir sözü günlerce hücrede kalmama sebep olabilirdi. Çünkü ağzından çıkacak bir sözle sorgulamama bile müsaade etmeden acılar içinde bırakılabilirdim, hepimiz bırakılabilirdik. Ve bu yüzden ona yalvarmamız gerekirdi, yalvardığımızdaysa zayıflığımızdan ötürü cezalandırılırdık. Hata bile olmayan tek bir hata seni ardı arkası gelmeyen özürlere, yalvarışlara mecbur bırakır ve zayıflığın için en acı şekilde cezalandırılmaya götürürdü." Geçmişin yükü dudaklarına binmiş gibi soldu yarım tebessümü. "Bu sureyi öğrendiğimde gördüm ki gerçek yaratıcıyı, asıl Rabbini tanırsan eğer ona yalvarıp yakarmak bir zayıflık değil, ruhunun kademe kademe yükselmesi olur. Onun önünde eğilmek seni yükseltir, yüceltir; acı vermez, pişmanlığın karşısında alacağın tek yanıt merhamet ve rahmettir."

"Bu yüzden gücü hâlâ vahşice arzulayıp ona ulaşmak isteyen o ölü yanım içimde dönüp durduğunda bu ayetleri hatırlayarak terbiye olurum. Henüz on iki yaşında olmasına karşın binlerce insanların önünde diz çökeceği kadar güçlü olan ve babası gibi acımasız olmanın hayalini kuran o çocuğu bir kez daha öldürürüm. Tıpkı bir ilaç bağımlısı gibi..."

"Peki ya abin?" dedim dükkândaki o kibirli ama tedirgin yüzü hatırlayarak.

"Tufan..." dedi aynı acı gülümsemeyi yüzüne bir kez daha çalarak. "O babama tapardı. Gözlerini güç sarhoşluğu kör etmişti ve bu yüzden daha çok hata yapardı. Hata yaptıkça cezalandırılır, cezalandırıldıkça afallayarak daha çok hata yapardı. Hatta öyle büyük hatalar yaptı ki... Gün geldi ve o güne kadar aldığı en acılı cezaları bile ona unutturacak bir cezaya mahkûm kaldı, varis olma hakkını kaybetti."

"Ne yaptı?" Ağrılarımın ardında hızlanmış nabzım kulaklarımı uğuldatıyordu.

Sanki ayağı takılıp düştüğünü söyler gibi soğukkanlı bir tutumla, "Öz kardeşini öldürmeye çalıştı," dedi.

Zihnim, dönen ve dönmüş tüm bu tehlikeli ihtirasın arasından sıyrılmış bu adama yapılmış acımasızlığa fevri tepkiler vermeyi istemişse de bu çıkışı bastırdım. "Yani seni mi... Öldürmeye çalıştı?"

Bir onaylamanın bile karşılayamayacağı bir sessizlikle gereken cevabı verdiğinde, "Seni öldürmeye çalıştığı için mi kaybetti?" diye tekrarladım.

Kamyonet yavaşlayıp ağaçlık çıkmaz bir alana girdiğinde geldiğimizi yeni fark etmiştim. Kamyoneti durdurup el frenini çekene kadar cevap vermedi ve sonunda inmek için kapısını açtığında durdu, "Hayır Helya..." dedi çıkmak için bir ayağını dışarı attığında. "Beni öldürmeye çalıştığı için değil, ölümüm için hazırladığı tuzağa kendisi düştüğü için kaybetti." Ve sonra kamyonetten indi.

Anlatmak zorunda olduğu şeyler çoğalıyordu. Bu kadarıyla yetinmeyecektim ama kamyonetin arkasına dolanıp hâlâ baygın olan Pars'ı sırtlandığında, kaçış yolunu takdir ederek kısa bir süre için onu rahat bıraktım. İçeride bıraktığı soru işaretleri katlanarak artmaya başladığında içeride alacak nefes bulamayıp onun arkasından aşağı inmek için kapıyı açtım fakat o beni durdurdu.

"Bu şekilde gitmeyelim, önce bu adamı kimseye belli etmeden kampa sokmam gerek. İçeride kim var bilmiyorum ve Direnişçilerin tümünün şimdilik bu durumdan haberdar olmasını istemiyorum. Bu yüzden adamı bırakıp geri geleceğim, o zaman birlikte içeri gireriz. Tamam mı?"

Halihazırda itiraza mahal vermeyen sözlerine karşı verdiğim tek cevap ters bir bakış ve peşinden gelmeyeceğimi belirtecek şekilde geri yaslanışım olmuştu. Ettiği kısa bir teşekkürün ardından ağaçların arasına dalarak kaybolup gidişini izledim.

Bu adam konusunda emin olduğum tek bir şey varsa o da, beni bir uçurumun kenarına bizzat kendi isteğimle getirebilecek yönlendirme yetilerine sahip olduğuydu ve bunun farkında olmak her an irademi yokladığım bir tetikte olma halimi peşi sıra getiriyordu. Onun karşısında sergilediğim tutumların kendi irademi yoksa onun yönlendirmelerine

kurban gittiğim anlardan biri mi olup olmadığını sürekli sorguluyordum ve ne acı ki beni bu acınası ikileme iten adamın yetenekleri karşısında mest olurken buluyordum kendimi. Ona duyduğum hayranlık bir anı gibi içime yerleşmişti ve tuhaftır ki, kendime sürekli olarak onun geçmişime ait olan hiçbir anıda var olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Sabah ezanının heybeti, soğuk havada süzülen ince kar tanelerine dokunup yankısını karanlığa bıraktığında zihnimin kapıldığı bu aciz döngüden başımı çıkarıp ezanı daha rahat duyabilmek için kamyonetin kapısını açtım.

Kasabanın orman sınırındaydık ve ezanın berraklığına bakılırsa cami muhtemelen en fazla yüz, iki yüz metre uzağımdaydı. Belki Arsıl döndüğünde camiye gider ve cemaate katılırdık.

Gözlerimi kapattım. Ateşoyuk'un bu yanına hâkim olan tek sese açtım kulaklarımı ve sesteki davetin özümdeki zayıflığı nasıl anlamlandırıp önemsediğini hissettim. Uzun zaman sonra huzurun saç diplerime kadar işleyen bir titremeyle bedenime yayıldığını fark ettim, dahası için tüm algılarımı bu ana teslim ettim ve... Ve...

Gözlerimi hızla açtım.

Sessizlik, ezanın kasabaya indirdiği hakimiyeti uğursuz bir saygısızlıkla kesti; duraksama ya da nefeslenme için değil, gerilmiş bir ipe vurulan makas gibi kesti sesi ve yerini kuru, melun bir sessizlik kapladı. Ezan birdenbire kesilmişti.

İçim kontrolsüz bir dehşet dalgasıyla kaplandığında yoktan yere telaşa kapıldığımı tekrar ettim kendi kendime fakat sessizlik sonu gelmeyen bir sökük gibi uzayıp gittikçe telaşım haklı çıkıyordu.

Kapıyı açıp kamyonetten indim ve göğsüme sığınmış korkuyla, etrafı kolaçan etmeyi bile akıl edemeden hızla Arsıl'ın gittiği yöne doğru koştum.

Ağaçları ardımda bırakıp kasabaya girdikçe sürüp giden o kısır sessizliği dolduran başka sesler işittim; bağırışlar vardı, koşuşan ayak sesleri, kalabalığın gürültüsü... İnsanlar da çok gecikmeden sahnedeki yerini bir bir aldı. Farkında bile olmadan bir kalabalığın ortasına çıktı yolum. Henüz camiye ulaşmamıştım ama insanların evlerinden çıkıp tıpkı benim gibi camiye koştuğunu gördüm. Kalabalığa bıraktım kendimi ve sonra koştum, tıpkı diğer birçok insan gibi...

Geniş avlunun kapısına geldiğimizde namaz için avluya adımını atmış temiz bedenlerin yere cansız bir soğuklukla savrulduğunu gördük. Herkesin gözü bir anda minareye çevrildiğinde kimse bir şey görememiş fakat herkes göremedikleri duvarın ardında artık canlı olan bir müezzin olmadığını biliyordu.

Tüm kalabalık üzerimize binmiş donuk hayretten sıyrılıp hareketlendiği sırada geldiğimiz yönden herkesi yerinden sıçratacak bir gürültü koptu. Ben dahil kimse bunun patlama sesi olduğunu anlayamadı. Ta ki aynı gürültünün bir yenisi daha sabah karanlığında yankılanana kadar.

Ellerimi başımın çevresine sarıp aklımın bu savaş alanını zihnimde beliren başka alanlarla kıyaslayışının ve beynimi darmadağın edişinin önüne geçmek istedim. Bu yüzden kalabalığın en önünde koşup çıktım avludan. Seslerin geldiği yöne doğru bilinçsizce döndüm, ayağımı bastığım toprak ayrı, zihnim ayrı bir savaş meydanıydı.

Arkamdaki kalabalık, evlerinden yeni çıkan insanlarla beslendikçe büyüdü ve nihayet, ulaştığımız meydanı çevrelemiş diğer kalabalıklarla buluştuk, her şey karıştı.

Yerde yatan insanlar, acıyla bağıran yaralılar, onlara yardım eden küçük gruplar, benim gibi şuursuzca çevresine bakınanlar, haykıranlar...

Fakat benim gözlerim yalnızca tek bir bedende takılıp kalmıştı; başak sarısı saçlarının arasında gözyaşlarına ve hıçkırıklara boğulmuş, kanlar içinde yerde yatan minik bir bedene.

Sanki bedeninden akan kan, ellerime bulaşmış gibi kaldırdım ellerimi, ufak bedeninin ağırlığı kollarımdaymış gibi kucağıma baktım ve

gözlerim, kanlar içinde kollarımın arasına uzanmış bir kız çocuğunun illüzyonuyla benimle alay ederek aklımı yitirmeme sebep oldu. Başıma saplanan keskin ağrıya yenik düştükçe kollarımın arasındaki hatıra kuvvetlenerek beni savunmasız bıraktı.

Kızla aramızdaki uzun mesafelere rağmen hiç düşünmeden ona döndü adımlarım ve var gücümle koşmaya başladım. Fakat yarı yolda başka bir güç tarafından durdurulmuştum. Kollarımı sarmalayan parmaklardan kurtulmaya çalıştığımda önüme çıkan engel, "Kamyonete git Helya!" diye bağırdı.

Yalnızca "O kız!" diyebildim Arsıl'a yalvararak. "Onu kurtarmalıyım!" Metanetini yitirmiş bedenim onun kollarında asılı kalırken "En azından onu kurtarmalıyım!" dedim ne söylediğimin farkında olmadan, sadece zihnimin bana verdiği hayal ürünü bir anıyla.

Fakat kollarımda başka bir bedenin ağırlığını hissediyorum... Parmaklarımda hiç görmediğim bir kızın sarı saçlarına bulaşmış kanın ıslaklığı var.

"Git!" dedi Arsıl kararlılıkla. "Ben onu kurtaracağım, git!"

Başımı bilinçsizce iki yana sallarken Arsıl'ın yanında beliren bir kadın beni Arsıl'ın kollarından aldı, "Zehra Teyze, onu Amber'e götür ve tüm kapıları kilitleyip içeride kalın. Kendinde değil, hiçbir yere çıkmayın!" İtiraz edemeyecek kadar yitik bir vaziyette kadına yaslanan bedenimi çekip küçük kıza doğru koşmak istedim ama Arsıl omuzlarımdan bastırarak, "Hayat kurtarmak istiyorsan önce hayatta kalacaksın!" dedi ve bizi orada bırakıp arkasını döndü. Küçük kızı yerden kaldırıp kucağına aldı ve yanımdaki kadına gitmesi için bir işaret yaptı.

"Haydi Helya," dedi kadın anaç bir tavırla ve beni nazikçe alandan uzaklaştırdı.

Zihnimden bir ses, daha önce bulunmadığım başka bir savaş alanında, tıpkı böyle bu kargaşada Arsıl Alaz'ın ağzından bağırdı kulaklarıma: *"Hayat kurtarmak istiyorsan önce hayatta kalacaksın!"*

Sahipsiz tüm anılar zihnimde bir yer bulmak ister gibi ansızın kapılarımı kırıp girdiğinde, hatıralar omuzlarıma çarpa çarpa hafızama hücum etti. Onların arasında savunmasızca bilincime tutunuyordum çünkü emin olduğum tek bir şey bile kalmamıştı bu muallak kasırgada.

Bedenimi tutan kollar beni bir kamyonetin içine bindirdi. Soğukla ilişiği kesilen tenimi karıncalandıran keskin uyanışı hissettiğimde bunun, söndürülen ateşin son bir harla parlayışı gibi geçici olduğunun farkındaydım... Öyle de oldu, alevler bir canavar gibi yükseldi ve zihnime düşmüş tüm gölgeleri yakıp kül ederek bir uyanışı fitilledi. Sonra da çekilmiş tüm sular hiddetle zihnimin kıyılarına çarpıp alevleri yutarak beni bilinçsizliğin uykusuna yatırdı.

Zihnimde kalan son şey, kehribarda saklanan geçmişin kalıntılarıydı...

04.01 KAHVERENGİ

Arsıl Alaz...

Tattırdığın bu tatlı güvenle uyuşan dilimi, güvensizliğin kekremsi acısıyla harap etmeden önce; özünde var olan zıtlıklara şahit olduğumda, bir gün bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Fakat öyle öngörülemezdin ki siyah ve beyazla boyanmış ruhun sere serpe karşımdayken bile, belirsizlik adının yanı başında yer bulmuşken bile ve ben, cevapsızlığın yüzünden sorularımdan vazgeçmişken bile gözlerine bakarken bir gün güvensizliği göreceğimi aklımın ucundan geçirmeye cüret edemezdim.

Buradayım Arsıl Alaz ya da... Ya da değilim çünkü artık kendime bile güvenim yok. Zihnimin bana ihaneti öyle sıradanlaştı ki hatıralarımı sıkı sıkı tuttuğum anlarda bile avuçlarımın bomboş kaldığını görebiliyorum.

Fakat şimdilik buradayım, yıllarca bir ahmak gibi kandırdığın kadın burada, Helya Alaz burada.

Ona asla vermeyeceğim mektupların, notların, yazıların saklı kaldığı defterimi kapattığımda, tahmin ettiğim öfkeli kararlılıktan çok ne yapacağını bilememenin hissizliği çökmüştü üzerime. Hafızamın yerinde olmayışından yararlanarak anlattığı onca şeyi bir kenara atamadığım gibi, yıllarca beni gözünü kırpmadan kandırışını da kenara atamazdım.

Şimdi Amber'in kapısından içeri girse, ne ona inandığımı söyleyerek inancımı sunabilirdim ne de kinimle üzerine saldırarak karşısına diki-

lebilirdim. Belki de gözlerine Helya Alaz olarak bakmaya bile cesaret edemezdim. Yine bir korkak gibi çözümü kaçmakta bulabilirdim.

Amber'in dış kapısındaki perdeye yansıyan iri gölge, zamanın bana bir meydan okuyuşu gibi belirmişti ve içten içe bunu bekliyormuş gibi hassasiyetle gözlerimi kapıya çevirmişti. Göğsüm büyük bir rahatlamayla yüklendiği ağırlığı üzerinden itti. Onun savaş alanından sağa salim geri dönüşünü kuytu bir köşede kutladım sessizce.

Eğildi, doğruldu ve kapının tüm kilitlerini aheste aheste açarak kapıyı araladı. Perdedeki gölge ahşap zemine düştüğünde oturduğum koltukta kayıp bedenimi kitaplıkların karanlığına çektim, sanki beni çoktan fark etmemiş gibi.

Zehra Teyze beni Amber'e getirirken baş ağrılarımın sıkıştırdığı o zihin fırtınasında bilincimi kaybetmiştim. Beni Amber'e getirdikten sonra ben uyanana kadar başımda beklemişti. Uyandığımda her şey karmakarışıktı, hatıralarımın tümüne sahiptim fakat her şey öyle büyük bir karmaşaya kurban gitmişti ki yıllar önce yaşanmış bir anıyla iki hafta önce yaşanmış bir anı arasındaki zaman farkı dahi belirsizdi. Fakat yine de Zehra Teyze'yi iyi olduğuma ikna ederek göndermiştim. Arsıl'a bir şey söylememesi için de sıkı sıkı tembihlemiştim.

Dükkândan çıktığında gün çoktan aymıştı ama dükkânı açmamıştım. Yukarı çıkıp yatağın bir köşesine kıvrılarak zihnimin karmaşasını dindirecek bir damla uykuyu aradım. Hayatım boyunca ilk kez kendime gelirken yanımda Arsıl yoktu ve gördüm ki bu aslında öyle zormuş ki... Onun, zihnimin doğum sancıları diye tabir ettiği bu acılı kaosu, bu zihin kalabalığını seyreltip katlanılabilir kılan şey ellerimi tutuyor olmasıymış meğer. Çünkü gözyaşlarımın soğuk terime karıştığı o yatağın köşesinde yabancı bir kalabalıkta kaybolmuş kadar kimsesizdim ve ne olursa olsun, o Pars varisinin ellerini tutmak istedim.

Gün böyle tükenmişti. Hava kararmış ve herkes yeniden evlerine çekilmişti. Gelen giden kimse yoktu. Bu sessizlik gitgide beni ürkütse de kendimi zapt etmek zorundaydım. Zaman şımarıktır, gözlendiğini

anladığında nazlı nazlı atar adımlarını. Ve tam da böyle, korku içinde geçen bugünde yaşadığım her dakika belki de bir güne tekabül ederdi.

Kapıyı ardından kilitledi ve sanki bana zaman tanır gibi ağırdan alarak yanıma ulaştı. Avcısı tarafından izlendiğinin farkına varan bir av kadar köşeye sıkışmıştım, ne acıdır ki kaçış yolum da oydu.

Dizlerimizin arasında kalan kısa mesafeyi bir yabancı gibi yadırgayarak, ona Helya Alaz olmadığımı düşündürmek istedim ve rahatsızca geri çekildim. Bunu kabullenerek birkaç adım geriledi ve koltuğun diğer ucunun kolçağına yasladı bedenini. "Küçü kız iyi," dedi düşünmeye cesaret edemediğim meseleyi gün yüzüne çıkararak. "Ağır yaralanmış, çabuk toparlayamaz belki ama hayati bir tehlikesi yok. İyileşecek İnşallah."

Tutuşan zihnimi fitilleyen ilk şey, yerde kanlar içinde gördüğüm o küçük kızın, kollarımda can veren minik bedene olan benzerliğiydi ve hâlâ kollarım o bedenin ağırlığıyla sızlarken bir başkasının kötü haberini almaya gücüm yetmezdi. "İnşallah," dedim, içten bir yakarışla.

Sesindeki tatsız tını kalanların durumunu özetliyordu. "Çok insan kaybettik. Seni gönderdikten sonra bitti sanılan saldırılar peş peşe devam etti... Bir Direniş kampı küle döndü fakat şükür ki küle döndü. Çünkü tümüyle yerle bir olduğu için geriye Parsların işine yarayacak bir şey kalmadı. Zaten öncesinde tüm Direnişçiler kampı terk edip meydana toplanmıştı." Yüzümü kaldırıp ona bakamasam bile sesindeki ağırlıktan nasıl bitkin düştüğünü görebiliyordum. "Belki bana kızıyorsun ama eğer seni oradan uzaklaştırmasaydım aklım sende kalacaktı... Aklım sende kaldığı zamanlarda her şey birbirine karışır, bu yüzden gitmen iyi oldu."

Neredeyse sessiz kalarak sözlerini kabullenecek ve kendimi ele verecektim. Yine de geç de olsa bir tepki vermeyi akıl ederek, "Aklının bende kalacağı kadar çok zaman geçirmedik," dedim, bir cesaret yüzümü kaldırıp gözlerimi ona çevirdim. İfadesindeki tek farklılık hafifçe kalkan kaşları oldu. Sonra yavaşça başını sallayarak sessizliğe büründü.

"Ben yukarı çıkıyorum." Kelimeler birbirine karışarak manasız kekelemelere sebep olsa da beni anlamıştı. Sükunetini bozmadan, ben yüzümü çevirene dek gözlerini gözlerime dikti ve ısrarla baktı.

Okurken kendini kaybettiği o kitap sayfalarından biriymişim gibi büyük bir dikkatle okuyordu ifademi, "Doğru," dedi. "Önce git, biraz dinlen. Kapının önüne bırakacağım çayı iç ve uyu..." Bakışlarındaki ilgi karşısında savunmasız hissederek çabucak ayağa kalktım ve ardıma bakmadan hızla yukarı çıktım.

Çok geçmeden kapım hafif bir tıkırtıyla çalınmıştı. Kalkıp kapıyı açtığımda karşılaştığım tek şey kapının önüne bırakılmış, dumanı üstünde büyük bir fincan çaydı.

Çayı alıp odaya çekilirken korkaklığıma gizliden gizliye küfrettim. Sessiz kalıp kaçmanın kazandıracağı hiçliktense ortalığı birbirine karıştıracak kavgayı, gürültüyü istiyordum. İstediğim şey tepkiydi, bir şeylerin normal olmadığını gösteren birkaç şey ama sessizlik değil. Bu kez değil...

Çayın içindeki reçine ve balı anımsatan ince esans bedenimi yatıştırsa da beni kendime getirecek doğru düzgün bir uykuya kavuşamamıştım. Saatlerdir odanın dışından gelen ahşap gıcırtısına bakılırsa uyuyamayan tek kişi ben değildim.

Aşağı inmek ve bu odanın içinde dönüp durarak kafayı yememek için kapıyı açıp odadan çıktım. Aşağı inecek ve belki ortalığı toplayacak, belki de biraz kitap okuyacaktım fakat çalışma odasının önüne geldiğimde aşağı inme fikri tümüyle silindi.

Tereddüt etmeden aralık kapıyı itip içeri girdim ve önünde açık olan sayısız defter ve kitabın arasında kendini kaybedecek kadar dalmış bir adam bulmayı beklerken masanın başında, başını ellerinin arasında almış, önünde nerede görsem tanıyacağım o siyah ciltli defterlerinden biriyle öylece oturan bir adam buldum.

İçeri girişimi fark etmemesinin olanağı yoktu ama başını ellerinin arasından kaldırmadı. Ben dikilmeye devam ettiğimde yalnızca, "Otur-

sana," dedi bitkin bir sesle. Bu haline karşı baskın bir şefkat hissi çıktı karşıma, bu hissi bir yana itip koltuğa geçtim.

Sonunda arkasına yaslandığında kan çanağına dönmüş gözlerini birkaç kez ovuşturup yüzüme baktı, benden gelecekleri bekledi.

"Yarıda kesilen ezan..." diye söze başladığımda cümlemin sonunu beklemeden, "Müezzini yaralamışlar," dedi. "Biz geldiğimizde yaşıyordu ama ağır yaralıydı, çok dayanamadı."

Saniyeler öncesinde okuduğu ezan kasabada yankılanırken saniyeler sonrasında o ezana devam edemeyecek hale gelişine, şehadetine tüm kasaba canlı canlı tanıklık etmişti.

"Kaç kişi öldü?" dedim, boğazımda beliren yumruya ve yanan gözlerime rağmen.

Soğuk bir ifadeyle, "Çok," dedi yalnızca.

Bu küçük kelime içine sığdırdığı onca insan ve onca acıyla, aramıza derin bir sessizlik doğurdu. Bu doğum ellerimizde taşıdığımız gücü haykırdı ve bu odada bulunan iki insanın iki halk için nasıl bir düğüm olduğunu bir kez daha gördüm.

Sanki düşüncelerimi okuyabilecekmiş, anlayabilecekmiş gibi tedirginlikle gözlerine baktığımda, tutuşmuş kehribarın parıltılarında tanıdık alevleri gördüm. Sonra masasından kalktı ve kapının yanına ulaştı. Parmakları kilidin metal yüzeyine dokunduğunda başını hafifçe kaldırarak, "Bu arada..." dedi. "Sana hoş geldin demeyi unuttum sevgili eşim."

İrileşmiş gözlerimle ona hayretle bakarken durumu idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Yerimden hışımla kalktım, beni köşeye sıkıştırması içimi öyle büyük fakat boş bir öfkeyle doldurmuştu ki sinirim tüm odayı dolduran bir balon gibi şişmiş ve hiddetle karşısına dikildiğimde patlayıp yok olmuştu.

"Biliyordun!" dedim suçlayıcı bir tavırla. "Hatta... Hatta geldiğinden beri!"

"Geldiğimden beri," dedi beni onaylayarak ve anahtarı birkaç tur çevirip kapıyı kilitledi. Uzanıp anahtarı ondan almaya fırsat kalmadan elini çekip anahtarı cebine attı. Sonraysa hiç beklemediğim bir şey yaparak eğildi ve beni kollarına çekip sımsıkı sarıldı.

Bedenime sarılı kollarla neye uğradığımı şaşırmıştım. Ne tepki vereceğimi bilemeden fakat bir yandan da onu bu denli özlemiş olduğum için, şaşkınlığımdan kaynaklanan tepkisizliğimi biraz daha uzattım. Ama nihayetinde önce kendimle ve sonra onunla savaşarak kollarının arasından çıktım, uzaklaştım.

"Özür dilerim," dedi boş kalan kolları iki yanına düşerken. "Bu kadar özlemişken, şaşkınlığından faydalanıp bir kez sarılmak istedim sadece."

Üzerindeki çocuksu dürüstlüğün içime işlemesini önlemek öyle güç bir hal aldı ki, sonunda ona sırtımı döndüm. Gücümü topladığıma inandığımda, "Meseleyi saptırmana müsaade etmeyeceğim," dedim tamamıyla ona dönerek. "Yönlendirmelerine de öyle. Ama önce şu kapıyı aç, beni burada zorla tutamazsın."

"Açtığımda çıkıp gitmeyeceğine emin olsaydım böyle bir şeye asla kalkışmazdım."

Üzerine yürüyüp anahtarı almaya çalışmak pek akla yatkın gelmediği için buna kalkışmayı bile düşünmedim. "Buna ben karar veririm ve beni çıkıp gitmekten alıkoyamazsın, buna hakkın yok."

"Konuştuktan sonra pek tabii ki odadan çıkabilirsin." Karşımda öyle yorgun bir adam duruyordu ki bu durum içimde iki farklı uçtaki hisleri ayaklandırıyordu.

"Konuşmak mı?" dedim alayla.

Bana doğru bir adım attı. "Buna ihtiyacımız var."

Yerimden kıpırdamadan elimi kaldırarak daha fazla yaklaşmasını önledim. "Buna karar vermek iki yılını mı aldı?"

"Sebeplerim gayet makuldü, anlaşılabilirdi," dediğinde öfkeyle gülmeye başladım. "Makul, öyle mi? Makul..." Elimi boğazıma götürüp başımdaki şalı hışımla çekiştirip açtım. "Sen neden kimseye güvenmiyorsun biliyor musun?"

Sözlerimin devamını getirecek kelimelere boyun eğerek beni cevapsız bıraktığında bana acımasızlığımı sorgulattı, sessizliğe çekildiğinde bile oyun oynar gibi hislerimi manipüle edişi beni çıldırtıyordu. "Çünkü asıl güvenilmemesi gerekenin kendin olduğunu biliyorsun Arsıl Alaz!"

Başını belli belirsiz iki yana sallarken karşımda kimsesiz bir adamın yalnızlığını gördüm ama sözlerimin tesiri henüz geçmiş değildi. Ona çabucak kanıp bu hallerinin bir illüzyondan ibaret olup olmadığını bilmeden sesimi kısmayacaktım.

"Bu zamana kadar sana güvenini kıracak ne yaşattım?" Sözleri suçlayıcı fakat tavrı anlamam için yalvarır gibi alttan alır vaziyetteydi. "Benim sana ihanet edeceğime gerçekten inanıyor musun Helya?"

Hayır, konu bu değildi. Bana her şeyi anlattığında zaten bu ihtimali bir daha düşünmemiştim. Öfkem bundan sebep değildi ama yine de karşı çıkmadım ve hatta aksine, körükledim. "Biliyor musun, senin Pars olduğuna da... Ah, özür dilerim." Sahte bir yanılgıyla başımı salladım. "Pars varisi olduğuna da inanmazdım ama görüyorsun ki artık inandıklarıma itimadım kalmadı."

Tüm sözlerimi teslimiyetle kabul eden adam, bu suçlamaları şiddetle reddederek kaşlarını çattı ve başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi, parmağını kaldırıp bana doğrulttu. "Haksızlık ediyorsun."

"Haksızlık mı?" İçimden taşan hırsla kitaplıktan elime gelen ilk şeyi kavrayıp ona fırlattım. "Bana yıllarca haksızlık yapan sendin!" Attığım kozalağı havada yakalayıp bir kenara attı. "Benden onlarca şey sakladın ama ben yine de sakladığını bile bile sana yıllarca güvendim, ben seni anlardım!"

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Arsıl hayal kırıklığını gizlemeye tenezzül etmeden. "Anlarsın sanıyordum. Peki bu yüzden mi Pars

olduğumu öğrendiğin ilk andan itibaren beni eli kanlı düşmanlarınla bir gördün, beni bir hain saydın?"

Meseleyi benim lehime çevirdikçe sözleri ona bir silah gibi doğrultup canını yakmak istiyordum. "Bunu sıradan bir şekilde değerlendiremezsin, sen Pars'sın Arsıl Alaz! Sen varissin ve bu hiç normal değil, tepkilerimi sakın yadırgama!"

"Ama unutma ki amcan da bir Pars'tı ve sen bunu öğrendiğinde onun sadakatinden şüphe duymadın!" Bana doğru tehditkâr bir adım attığında aşağı kalmak gururuma dokunduğu için adımını taklit ettim fakat sözlerine devam eden oydu. "Peki ya benim?" dedi suçlarcasına. "Benim sana, ailene olan sadakatimi hiçe saydın!"

"Haksızlık ediyorsun!" dedim tıpkı biraz önce onun söylediği gibi.

Bunu tatsız bir oyuna çevirmekten geri durmadı, "Haksızlık mı?" dedi. "Ben sadece sana bunları anlatmaktan neden bu kadar sakındığımı göstermeye çalışıyorum."

Bir adım daha attı, bir adım daha attım. "Geri durduğun iyi olmuş, yüzüme her baktığında aptal teslimiyetim seni keyiflendirdi mi? Ben senin evli olduğun kadındım!" Fark etmeden ona doğru kaldırdığım parmağımı kendime çevirip kendimi ona fark ettirebilmek için parmağımı art arda göğsüme vurdum. "Ben, senin karşında her şeyi apaçık ortaya sermiş kadındım. Zihnim bile bir baksan ne düşündüğümü bilecek kadar çıplaktı, şeffaftım karşında! Sen, o benden saklayıp durduğun defterin gibiydin ama ben, kitaplığındaki herhangi bir kitap kadar ulaşılabilirdim... Beni oyalamak için önüme koyduğun tüm o güzel sözler, hislerin ardındaki kalın duvarlarından baktın bana. Tıpkı, tıpkı bir yabancı gibi!" Ona doğrulttuğum silah işe yaramış olacak ki yüzü buruk bir keyifsizlikle ekşidi. Memnuniyetsizliği adımlarını kesmişti, olduğu yerde kaldı.

"Yıllarca kim olduğunu bilmeden seninle yaşadım. Soru sormayı da bıraktım, bunun sebebini zaten biliyorsun. Çünkü cevapsızlık o kadar canımı yakmaya başladı ki artık soru sormamayı öğrendim." Onun at-

madığı bir adımı da ben aştım ve tam karşısında durup yüzümü kaldırıp gözlerine baktım. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?" Umarsızlığını katı bir ifadesizliğe sakladığında bu duvarını kırmak için devam ettim. "Bu korkunç bir şey... Bu çaresizlik, bu kör bir teslimiyet ve ben, bu belirsizlik içinde seneler geçirdim."

Daha fazla yüzüne bakacak mecalim kalmamıştı. Belki de gözlerine sinen pişmanlığı tartacak cesareti yitirmiştim. Yüzümü indirdim, alnım göğsüne yaslandı, yine de geri çekilmedim. "Ben belirsizlik içinde iki yılı aşkın koca bir zamanı ardımda bıraktım zaten Arsıl. Senin gerçekte kim olduğunu bilmeden sana böyle teslim olacak kadar güvenmiştim."

Eğdiğim yüzümde gözlerimden düşen birkaç damla yanaklarıma ulaşamadan kirpiklerime takılıp yere düştü. Elimin tersiyle gözlerimi kuruladım. "Eğer senden bir şey isteyecek olsaydım, bu yalnızca zaman olurdu ama yok. İnsanlar ölüyor, evler yıkılıyor, meydanlardan alevler eksik olmuyor, savaş başladı başlayacak. Bu yüzden kaçıp saklanmayacağım, ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız."

Beklemediğim bir şekilde duraksadı ve kaşlarını çatarak, "Bizi hiçe sayarak mı bir şeyler yapacaksın?" dedi. Eğer tüm bu olaylar yaşanmasa, bana hak verir ve ortada hangi mesele varsa bir kenara iterek yapılması gerekeni yapardı ama şimdi tehlikeli bir ısrarcılık vardı gözlerinde.

"Sen de bana böyle yapmadın mı?" Onun gibi konuyu eşelemek üzere kollarımı sıvamıştım.

Kaşlarını keyifsizce kaldırdı. "Seni hiçe saymak mı?" Bunu aklımdan geçirmeme bile hayret ediyor gibiydi ve ben bu hayreti bir kalıba sığdıramadıkça öfkeleniyordum. "Sen benim hayatımın ortasındaydın Helya," dedi. "İstediğini söyle ama seni hiçe saydığımı söylemen kabul etmeyeceğim bir hakaret!"

"Benim seni ele vereceğimden korkup benden gerçek yüzünü saklaman da benim kabul etmeyeceğim bir hakaretti!" Dudaklarımdan saçılan sözlerin bazıları benimdi, bazılarıysa sahipsiz. Öfkeli bir insanın sözleri tümüyle güvenilir değildir.

Arkasında durmadığım suçlamalarımı tereddüt etmeden reddetti. "Beni ele vermenden asla korkmadım!" dedi. "Benim korktuğum şey bana baktığında gerçek benliğimi değil yalnızca bir Pars olduğumu görecek olmandı. Her şey düzelse bile bana her zaman birkaç adım uzak kalacak kadar temkinli olacaktın."

Sözleri zihnimde destekçi ararken erken davranarak başka bir suçlamayla haklılığını püskürttüm. "Böyle bir önyargıya sahip olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum, buna sahip olduğunu biliyorum. Ama bunun için seni asla suçlamıyorum." Yüzünde de, sesinde de saf dürüstlükten başka bir şey yoktu ama şaşırmadım. Bu adamın, ona defalarca sapladığım oklar karşısında bile alaylı bir kabullenişi vardı.

"Benim ırkım tüm aileni aldı senden," dedi. "Bana inansan bile bir kenarda her zaman mesafe bırakacağını biliyordum ve bunun için haklı da olacaktın... Ama işte ben sana bu kadar yakınken, senin koyacağın en ufak bir mesafeye bile tahammül edemezdim."

Kaçınılmaz gerçek, bu raddede ona itiraz edecek bir nokta bulamadım ve sessizlik içinde gözlerimi kaçırmakla yetindim. Öne sürdüğüm bu anlayışın altında ona karşı engelleyemediğim derin suçlamalarımı gördüğünü biliyordum ve utanıyordum. Sözlerinin doğru oluşu yüzümü kızartıyordu. Haklıydı. Eğer bir varis değil de amcam gibi sıradan bir Pars olsaydı o zaman ona daha insaflı yaklaşabilir miydim? Ya da belki de liderlik benim ellerimde olmasaydı...

Bakışları buz gibi katılaştı ve yüzünü kaldırdı. Tıpkı benim biraz önce yaptığım gibi gözlerini kaçırdı. "Benim senden başka kimsem yok Helya," dedi bir çocuğun dürüstlüğü ve güçlü bir adamın kesinliğiyle ve bakışları yumuşamadı. Çünkü söyledikleri gönlümü anlamak için dile getirdiği birkaç basit sözcük değildi. Kimsesizliğinden açık vermek zorunda kaldığı itirafıydı. Ona şefkatle bakmak istemedim çünkü ihtiyacı olan şey bu değildi. Bıçak kadar keskin bir inanç talep ediyordu benden.

Sertçe yutkundu. "Seninle arama girecek ufak bir pürüze bile düşmanlık beslemem kabul edilebilir olmalı."

Suçsuz bir sanığa ceza biçecek bir hâkim gibi hissetmeme sebep olduğu için okları sürekli ona çevirmeye çalışıyordum. "Ne zamana kadar saklayacaktın peki? Daha ne kadar zaman senin kim olduğundan bihaber olacaktım?"

"Yıllarca beklediğim bir tarih vardı... Pars lideri tahtının muallakta kalmaması ve bir kargaşaya sebebiyet vermemesi için öldükten sonra değil, hayattayken tahtını devreder. Ben yıllarca onun tahtını devredeceği vakti bekledim çünkü o zaman geldiğinde tüm dengeler değişebilir Helya. Hayalini kurduğum tersyüz tahtın devrediliş vaktinde olabilir. Bunca zaman tüm planlarımı bu vakit için yaptım ben. Ama bazı şeyler planladığım gibi gitmedi... İşte sen şimdi benim Pars yüzüme bakıyorsun, öfkeyle."

"Savaş başladığında inmemiş tek bir maske kalmayacak. Yalnızca sen değil, tüm halkın kim olduğumu öğrenecekti." Bu fikir içimde bir yerde saklı derin bir korkuyu uyandırdı. Diğerlerinin bu gerçeği öğrendiğinde doğacak sorunlar gözümün önünde belirmeye başlamıştı bile.

"Fakat işler değişmişti. Sevdiğim kadının yalnızca sıradan bir Kaplan kızı değil, aynı zamanda Kaplan lideri olduğunu öğrendim... Bu öyle muazzam bir şeydi ki, öyle olağanüstüydü ki Helya, bunu öğrendiğimiz ilk an bu nimetin büyüklüğüyle şaşkınlıktan kendimi kaybedeceğimi sandım." Liderliğime üstü kapalı övgüler yağdırdığı anları hafızama ters düşen bir netlikle hatırladım. Anlam veremediğim o şükür dolu hayreti şimdi anlam kazanıyordu. "Ve ne pahasına olursa olsun sana her şeyi anlatmak için hazırlandım."

"Ama anlatmadın." Eğer anlatsaydı öfkemin bir noktada ehlileşeceğine inanıyordum.

"Çünkü buna gerek kalmadı," dedi. "Bana o gece nasıl şüpheyle baktığını gördüm. Bu daha önce sende tanık olmadığım bir şüpheydi, o hallerini anladım..."

Sözleri beni sakinleştirmedi, son demde de olsa müdahale etmeyişi yalnızca kırgınlığımı körükledi. "Ama yine de anlatmadın."

"Akışına bıraktım. Sana engel olabilirdim ama olmadım çünkü zamanı gelmişti. Sana anlatabilirdim ama anlatmadım çünkü..." Geri çekilerek başını ellerinin arasına aldı ve kendine duyduğu öfkeyle saçlarını sertçe parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Basit düşündüm ve sana yakın olabildiğim vakitleri biraz daha yaşamak istedim. Çünkü zaten anlatmak için geç kalmıştım. Öğrendiğin zaman bana her baktığında, düşmanca olmasa bile ırkımın kefaretini kesecektin, tıpkı şimdi yaptığın gibi."

Ona doğru bir adım attım. "Böyle bir şey yapmıyorum."

"Farkında değilsin." Bana arkasını dönerek başını tutan ellerini yüzüne indirip sakallarını sertçe düzeltti.

"Sen daha on iki yaşında bir çocuktun," dedim bu kez tamamen dürüstçe. "Bir çocuğu yargılayacak kadar gözüm dönmedi. O yaşlarda ne yaptığının bile farkında değildin belki de... Bunu yapmam."

Merhametimi geri çevirişinin altında, yıllarca nasıl bir pişmanlığın içinde kavrulduğunu az da olsa hissettim. "O çocuğun, senin görmeye gücünün yetmeyeceği kadar çok ölüme sebep olduğunu bilseydin, yapardın. On iki yaşında o çocuğun kendini ispatlama uğruna kaç masum insanı hiçe saydığını bilseydin, hiç düşünmeden yapardın. Gözlerime bakıp onlara merhamet etmem için yalvaran insanları..."

"Sus artık!" dedim sözlerini bastırarak. "Neden yapıyorsun? İstediğin şey nefretim mi?" Bunu gerçekten benden istese bile ona vereceğim şeyin bu olduğuna emin değildim. Çünkü o çocuğun geçmişi bu adamın pişmanlığındaki çaresizliğin altında eziliyordu.

Allahım, bu koca adamın yıllarca bu yükün altında bir başına ezilişini hayal etmek bile ne acı...

"Hayır, istediğim şey asla bu değil..." Biraz önce bana kendini izah etmeye çalışan adam gitmişti sanki. Merhameti kendine çok gören bu adamın ıstırabı şimdi kuvvetle üzerime çullanıyor, canımı yakıyordu.

"Gerçek yüzün diyorsun ya, o zamanları gün yüzüne çıkarmak her zaman cesaret edebileceğim bir şey değil ve şimdi, her şey böyle ortalığa dökülmüşken gizli saklı hiçbir şey kalmasın istiyorum."

"Yine zihnimle oynuyorsun Arsıl Alaz... İçimdeki ateşi söndürmeye çalışıyorsun değil mi?" dedim bunun onun bir yönlendirmesi olduğuna inanmak isteyerek. Çünkü aksi, yıllara dayanan o tabirsiz kedere bir ispat olacaktı. Buna karşı öfkemi diri tutmak öyle güçtü ki... "Tüm bu sözlerin bunun için..."

"İçindeki ateşi harlamaya çalışıyorum, söndürmeye değil," dedi. Gücünden şüphe duymadığım adamın omuzlarına çökmüş çetin takatsizlik tam da söylediği gibi içimdeki ateşi harlıyor fakat onu değil, bilakis beni kavuruyordu. "Madem bir kere tutuştu..." dedi acımın farkına varamadan. "O halde saklı olan her şey nasibini alsın."

"Acımasızca davranıyorsun!" Gözlerime biriken yaşlar yanaklarıma değil, sesime düşmüştü.

"Acımasızca davranıyorum ama kime?" Bedenini bana döndürmeden başını omuzlarına doğru çevirdi, gözlerinin beyazını kuşatan kuru kızıllığı gördüm. "Sana değil Helya..."

Bana değil...

"Sana değil."

Geri çekildi, cebindeki anahtarı çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve ellerini ceplerine sokarak sanki kitaplığıyla ilgileniyormuş gibi arkasını döndü. Bana anahtarı verirken beni mi serbest bırakıyor, yoksa kendisini mi bilmiyordum.

Anahtarı alıp odadan çıkarken, "Sabah namazını kıldıktan sonra, gün ağarmadan yola çıkacağız," dedi. "Ana kampa gideceğiz, sınırda yakalanan iki Pars esiri kendine gelip konuşmaya başlamış."

Yakalanan o iki esirin durumunu oldukça merak etsem de sorularımı kampa saklıyordum. Onayladığımı gösteren kısa bir sessizliğin ardından kapıyı kapattım.

Yatak odasına doğru yürürken Tarçın ayağımın hemen dibinde bitmişti, tüylerini eteklerime sürte sürte benimle birlikte odaya girdi. Yatağa oturup defterimi bıraktığım yerden aldım. O da bacaklarımın üzerine yorulmuş bir vaziyette uzandı. Defterimi onun gövdesine yasladığımda dahi hiçbir tepki vermeden uslu uslu eteğimde yattı.

Arsıl Alaz üzerinde ormanları taşıyan koca bir arazi ve ben yapayalnızım bu topraklarda. Ne yönümü bulacağım bir pusula var ne benden başkası... Ona olan öfkem elime bir kürek olmuş. Bildiğim tek şey canını acıtırcasına bu toprakları deşmek, altında yatan her şeyi ortaya dökmek. Fakat daha şimdiden görüyorum ki ben küreği her vurduğumda toprağa, gizli bir ceset gün yüzüne çıkacak ve cesetlerin yüzü hep aynı, hep aynı çocuk, aynı adam... Kendini nasıl gömmüşse topraklarına, geçmişini kendisiyle birlikte nasıl saklamışsa; yıllarca üzerinde yürüdüğüm bu güvenli toprakların, üzerindeki koca ormanın aslında onun yıllarını geçmişiyle gömdüğü koca bir mezar olduğunu görememişim.

Şimdi görüyorum ve görmemiş olduğum zamanları özlüyorum... Onun kendi mezarlığına çevirdiği bu toprakları sırtlanışını artık nasıl aklımdan çıkarabilirim bilmiyorum.

Vahşi... İsminin bir anlamı buydu. Küçük bir çocukken bile vahşeti omuzlarında taşıyan bir adam; şimdi de kendisine karşı, acımasız ve vahşi bir yırtıcı kadar merhametsizdi.

Ve kahverengi... İsminin diğer anlamı, onun diğer yanı. Ruhundaki topraklar kadar kahverengi, o toprakların altında sakladığı bedenler kadar ölü ve üstünde taşıdığı orman kadar canlı.

Her zıtlık bir yanında yer bulmuş. Siyah, beyaz karışmış ve sanki Arsıl Alaz'ı oluşturmuş. İçindeki ölümler hep bir doğumu doğurmuş fakat sonuçta Arsıl'dan bahsediyorum değil mi... O geride kalan her ölümü yine bir yanında saklı tutmuş.

Sayfanın köşesine bugünün tarihini atıp defteri kapattığımda Tarçın sıkılmış bir halde kucağımdan kalktı, patilerini aheste aheste esneterek yatağın bir köşesine kıvrıldı.

Arsıl'ın içinde öldürdüğü benliği saklamasının sebebi biliyordum. Gördüğüm pişmanlık, durumu öyle net anlatmıştı ki bana, geçmişte her ne yapmışsa, bunları öldürmek fakat hep ölü kalmaları için de geçmişin cesetlerini bir yanında saklamak istiyordu...

Öyle bir adamla evliydim ki onu keşfetmek bir son muydu yoksa başlangıç mı, bu soruya karşı oldukça ümitsizdim çünkü asla tek bir cevabı yoktu.

Biraz uyku, ihtiyacım olan şey deliksiz, huzurlu bir uykuydu...

Geceme bir armağan gibi verilen, ısrarla istediğim o güzel uykunun kollarından sıyrılmama sebep olan şey saçlarımın üzerinde, bir hırsızın parmak uçlarındaki hassasiyetle dolaşan parmaklardı. Dokunmak ve dokunmamak arasındaki ince çizgide ellerinin saçlarıma olan teması uykumu dağıtmaktan kaçındığının en açık deliliydi. Onun bu gizli kaçamağını bozmamak adına arkamı dönmedim. Gözlerimi açmadım ve itiraf etmesi her ne kadar zor olsa da bunu kendi kaçamağım olarak kullandım.

Saçlarımda bir hayalet gibi gezinen parmakların özenine karşı yatak, duyarsız bir hareketlilikle hafifçe sarsıldı. Parmaklar çabucak kayboldu, yerini ilgi isteyen mırıltılarıyla Tarçın'ın kaşındıran tüyleri doldurdu.

Yattığım yerde yavaşça dönerek gözlerimi açtım. Arsıl çoktan yataktan uzaklaşmış ve kollarını göğsünde kavuşturup Tarçın'la ikimizi izlemeye başlamıştı. "Seni uyandırmak için gelmiştim," dedi, dirseklerine kadar kıvırdığı gömleğini yavaş yavaş indirirken. "Birlikte namaz kılalım, sonra da askerlerin nöbet değişim saatinde yola çıkacağız."

Ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi ovdum ve yalnızca başımı sallamakla yetindim. Kısa bir süre sonra odada Tarçın'la birlikte yalnız kalmıştık. Beklentiyle yüzüme bakarken başının üzerini okşadım, geç

kalmamak için yataktan kalktığımda bundan hiç hoşlanmadığını dile getirir gibi miyavlamaya başlamıştı.

Abdest alıp çalışma odasına geçtim. Arsıl köşedeki koltukta elinde bir Kur'an'la oturuyordu. Çabucak yanına gidip fısıltılarını duyduğum ayetleri dinlemek istedim. Çünkü onun Kur'an okuduğu anlar uyanmak istemeyeceğim güzel bir rüya gibiydi. Kaçırmamalıydım çünkü bir sonunun olduğunu biliyordum.

O son çabuk geldi, ayeti okumayı bitirdiğinde yavaşça başını kaldırdı, dudakları bir tebessümün gölgesinde naifçe kıvrıldı. "Otur lütfen..."

Yere serilmiş iki seccadenin yanından geçip oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa oturdum. Kur'an'ı ikimizin arasındaki küçük, yüksek sehpaya bıraktı. "Hiç affedilmeyi hayal ettin mi?"

Karşılaşmayı tahmin etmediğim bu soru karşısında birbirine bastırdığımı fark etmediğim dudaklarımı aralamadan onu başımla onayladım. Küçükken anne ve babamın istemediği şeyler yaptığımda bir köşeye geçer ve sessizce bana hiç kızmadıklarını hayal ederdim. "Sanırım."

"Yaptığın bir hata karşısında ilk kez affedildiğinde kaç yaşındaydın?" Manasız sanılabilecek bu sorularının altında yatan öngörülebilir hatıralar pek sevimli olmayan yüzlere sahipti.

Bu yüzler beni ürkütse de soğukkanlılıkla cevap vermeye çalıştım. "Hatırlamıyorum, insan böyle şeylerin kaydını tutamaz... Küçükken epey meraklı bir çocuktum ve burnumu sokmamam gereken birçok işi karıştırdığımı hatırlıyorum. Babam çoğu kez bunu görmezden gelebilirdi ama annem, o oldukça disiplinli bir kadındı ve taviz vermekten hoşlanmazdı. Sanırım yine de ufak tefek cezaların sonunda affedilirdim." Sormaya korksam da şimdi onun cevabına karşı hat safhada bir merak besliyordum. "Sen nasıl..." Soruyu nasıl soracağımı bilemeden uygun kelimeleri aradım fakat sonunda çareyi onun sözlerini taklit etmekte buldum. "İlk kez affedildiğinde, kaç yaşındaydın?"

Gözleri parmak uçlarındaki mürekkep lekelerinde gezinirken dudaklarına yıkık bir tebessümün gölgesi düştü ve hiç tereddüt etmeden, "On

iki," dedi. Bu yaş bana bile artık hiç güzel şeyler anlatmıyordu ve ne acı ki, ben yalnızca sahnenin gösterilen kısmını izleyen bir seyirciydim.

"Çocukken hatalarımın ya da hata bile olmayan davranışlarımın karşısında bağışlandığımı hayal ederdim..." Tebessümü, omuzlarını sarsacak kadar sesli bir gülüşe dönüştü. "Irkımın inançları bağışlamayı apaçık bir zayıflık sayardı. Güç için intikam ve acı vermeliydin, affetmek bir seçenek bile değildi. Eğer güce bir şey veremiyorsan o halde zayıflığından ötürü bağışlanması gereken insan sen olurdun ve herkes bağışlanacak insan olmamak için gaddarlığı bir maske gibi suratına takmak zorundaydı."

Her şey öyle yorucu ve zordu ki gözlerimin önünde zaaf göstermemek uğruna birbirinin arkasını kazıp kanını akıtan koca bir topluluk beliriyordu. İşin en çirkin yanıysa bu zalimliği yapmazsa, yapmadığı için cezalandırılacak olmalarıydı. "Ama sen varistin..." dedim onun geçmişinden kolay şeyler duyma umuduyla. "Affın daha kolay olmalı." Belki de bana tüm bu üstü kapalı bahsettiklerinin halkının acıları olduğunu söylemesini istiyordum.

Fakat o bunu yapmadı. "En gaddar Pars, liderin ta kendisidir Helya..." dedi yüzüne çektiği ifadesizlik perdesiyle. "Ve o liderin varisi olmaya lütuf değil, ancak lanet denebilir." Başını iki yana sallayıp konuyu dağıtırcasına gülümsedi ve yerinden kalktı. "Neyse ki o kelimeli kullanmaktan hoşlanmıyorum."

"Sorunu geçiştirdim, özür dilerim," dedi derin bir nezaketle. Her daim nezakete önem veren bir adamdı ve bazen bu inceliğin birikmişliklerine eşlik edişi, demirin damağımda bıraktığı kekremsi tat gibi canımı sıkıyordu. Belki de yakıyordu, emin değilim.

Zihnimdeki gürültünün dinmesini bekler gibi yüzüme bakıyordu. Nihayetinde dudakları aralandı ve aşina olduğum Arapça kelimelerle zihnime kazınan ayetlerden birini okudu. *Zümer suresi, 53. ayet...*

"Anlamını biliyorsun değil mi?" dedi cevabını zaten bildiği bir soruyla. "Tabii ki biliyorsun..."

"De ki: 'Ey kendilerinin aleyhine aşırı giden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah, bütün günahları affeder. Çünkü O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.'"

"Ben yıllarca bağışlanmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm, nasıl bir his olduğunu hayal ettim." Sırtını kitaplığa yasladı. "Baban beni esir aldığında son nefesimi verene kadar bana işkence edeceğini düşünmüştüm. Fakat o yaptıklarım için beni bağışladı. O günkü halimi görmeliydin, dizlerimin üzerine kapanıp ağlamaya başlamıştım. Çünkü canına kastettiğim, halkına acılar çektirdiğim bir adam beni bağışlıyordu ve bu... Ben yıllarca bunun nasıl bir his olduğuyla ilgili hayaller kurup durmuştum." Duraksadı. "Ama sonra bundan da büyük bir şey gördüm." Bana yaşadığı en güzel anıyı, o günkü hatta o anki heyecanıyla anlatıyormuş gibi huzurlu bir rahatlama vardı üzerinde. "Müslüman olmak istediğimi söylediğimde beni yüreklendirdi ve daima destek oldu ama ben o yaşımda bile tümüyle kirliydim. Bağışlanması olanaksız şeyler yapmıştım. Bir insan tarafından bağışlanmak bile bir hayal gibiyken iman edeceğim yaratıcı, sakladığım her şeyi gören ve bilen yaratıcı beni affedemezdi... Fakat baban tüm pişmanlığımın üzerine bana bu ayeti okudu Helya, beni affetmeye hazır olan Allah'ı gösterdi..."

"O gece sabah namazına kadar baban beni ikna etmek için sayamadığım kadar çok ayet, hadis okudu. Fakat bu durum bana öyle olağanüstü geliyordu ki aklımı yitirecek gibi oluyordum. Bu anlattıklarım sana fazla gelebilir, anlamsız bulabilirsin ama sınırın öteki yüzünü bilsen, o Saht'ın içinde geçirdiğim günlere tanık olsaydın bunları anlayışla karşılayabilirdin."

"Seni yargılamıyorum Arsıl, zaten anlayışla karşılıyorum ve..." Gardımı çabuk indiriyordum ama benim ona inanmama ihtimalime diş bilemiş bu adamı sakinleştirmek ve gizli kalmış hiçbir şey bırakmamak şimdilik tek temennimdi. "Bunu bu kadar çabuk söylemek istemezdim ama anlattıklarına tamamıyla inanıyorum ve seni anlıyorum... Aslında bu biraz tuhaf ama anlamaya çalışıyorum, yemin ederim."

Aradığı şeyi bulmuş gibi duruldu. Onda alışık olmadığım bu sabırsız tavırlar yavaş yavaş çekildi üzerinden ve yeniden o kendinden emin Arsıl Alaz oldu. Birkaç adımda yanıma ulaştı ve elimi nazikçe kaldırarak hoş bir öpücük armağan etti. "Teşekkür ederim."

Elimi geri çektiğimde buna bile bozulmamıştı, "Haydi," dedi yerdeki seccadeleri göstererek. "Namazlarımızı kılalım artık ve sonra da yola çıkalım. On beş dakika sonra nöbet değişimi olacak."

Affedilmeyi hayal etmenin nasıl bir şey olduğunu aklımda tasavvur etmeye çalıştım ama hayatımın hiçbir alanında böyle bir hayali kuracak çaresizlik mevcut değildi. Ne hissettiğini bilmek istedim; babamın yanında, beni ilk kez gördüğünde gözlerine baktığımı bile hatırlamadığım o küçük çocuğun yaşadığı her şeyi paylaşmış olmayı hayal ettim... Bu bile çok acımasızdı.

Namazlarımızı kıldıktan sonra ışıkları kapatıp hızla dışarı çıktık. Nöbet değişim vaktinde askerler yakın olmadığı için kamyonetin gürültüsü bile sorun çıkarmıyordu, duyulsa dahi umursanmıyordu. Yine de Arsıl orman yolunu kullanmayı tercih etti.

Birdenbire o ana kadar aklıma gelmemiş olmasının ihtimali dahi olmayacak bir soru filizlendi zihnimde ve bunu öğrenmek için fark etmeden de olsa bu kadar beklemiş olmam karşısında hayrete düştüm. "Yasemin," dedim. "Kardeşin ve o da sizden..." Sözler ağzımdan çıktıktan sonra sarf ettiklerime o kadar da güvenmedim. "Ya da dur, o gerçekten kardeşin mi?"

"Yasemin benim öz kardeşim ve evet, o da bir Pars." Ağaçlığın sıklaştığı alanı geçtiğimizde yüzünü kısa bir süre için bana çevirdi. "Ama bunu bilmiyor."

Yasemin'in tavırlarında herhangi bir gariplik ya da bunu açık edecek bir şeyin olup olmadığını anımsamaya çalışıyordum ki Arsıl'ın sözlerini tamamlamasıyla beynimin dişlileri yavaş yavaş durdu. "Ne demek bu?"

"O kendini bir Kaplan sanıyor ve ona anlattığım, ailemizi kaybettiğimiz yalanına inanıyor." Ben ağzından çıkan her söz üzerine daki-

kalarca düşünebilecek kadar şaşkınken o verdiği her cevapla yükünü hafifletiyormuş gibi rahatlıyordu. "Babanla tanışmamım üzerinden bir yıl bile geçmemişti. Annemi ve Yasemin'i kaçırıp yanıma almak için düşünmeye başlamıştım. Bu oldukça zordu fakat haftalarca plan yapıp üzerine çalışmıştım. Ardından baban bu planımı öğrendiğinde ben her ne kadar itiraz etsem de duruma dahil oldu. Birlikte düşündük ve nihayet gizlice Parsların arasına girdik."

Bilmediğim daha neler yaşanmıştı bilmiyordum ama bu adamın, ömrümüzün geri kalanına daima konuşacak ve keşfedecek bir şeylerimizin olmasına olan takıntısını düşündükçe hem heyecanlanıyor hem de umutsuzluğa düşüyordum.

"Yasemin o zaman dört yaşında küçücük bir çocuktu. Bu yüzden kaleden dışarı çıkarılmıyordu ve baban bir şekilde kaleye girmenin imkânını buldu. Anneme gizli bir mesaj göndermeyi başardık. Annem el yazımı da cümlelerimi de tanırdı ve yeni yetmeliğime rağmen bana tam olarak güvenen yegâne insandı. Vaktimiz o kadar kısıtlıydı ki bizi kurtaracak tek şey annemin bana güveniydi. Yasemin'le birlikte bir bahaneyle kalenin kör bir noktasına gelecekti..." Ve sustu.

Duraksadığında bu kesintiye tahammül edemeyerek, "Sonra?" dedim merakla.

Kısa süren sessizliğin sonrasında konuşmak üzere derin bir nefes aldığında rahatladım. "Yasemin söylediğimiz yere geldi fakat yabancı bir kadının kucağında."

Annesinden bahsettiği o nadir anlardan birinde ifadesizlik maskesinin bile kamufle etmeye güç yetiremediği o köklü kederi gözlerinde gördüğümde devam etmemesi için her şeyi yapacak kadar canım yanmış ve devam etmesini ölesiye isteyecek kadar merakıma yeniktim.

O beni bu ikilemden kurtararak devam etti. "Annemi görseydin, ona bir Pars demezdin." Tebessümüne gizlenmiş özlem, bir başkasının görmesine tahammül edemeyeceğim kadar mahremdi. "Eğer o olmasaydı, merhameti hiç kimseden öğrenemezdim. Bana sevgiyle gülümseyen tek

yüz onunkiydi... Babam ona saplantılı bir aşk besliyordu ama yine de annemdeki merhametin onda oluşturduğu zaaflar yüzünden onu sürekli cezalandırırdı. Saplantısı sürekli onu öldürmesinin önüne geçerdi." Alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülüşünü ezdi dudaklarının arasında. "Annem beni çok severdi... Ama Tufan'ı da çok severdi ve o kalede Tufan'a sevgiyle gülümseyen tek yüz onunkisiyken ve onun yaralarını saran tek kişi kendisiyken bu gerçeğe arkasını dönemedi."

Onun ilk kez Tufan'dan bir düşman gibi değil, gerçek bir kardeş gibi bahsettiğini görür gibi oldum ama annesinden bahsedişi öyle güzel ve kıymetliydi ki bu anı kaybetmemek için üzerinde durmadım. "Bunları sana o mu söyledi?"

"Hayır, ona gönderdiğim not dışında aramızda hiçbir iletişim olmadı. Yasemin'i getiren kadın da hiçbir şey bilmiyordu ama buna gerek var mı? Ben onu tanıyordum." Annesinden daha çok bahsetmesini istedim. Bu adamın saf sevgisine ulaşabilmiş o özel bir insanı keşfetmeye tümüyle hazırdım ama görünen oydu ki onunla ilgili duyacağım şeyler şimdilik bu kadar olacaktı.

"Yasemin'i ve onu getiren kadını o gün sınırdan kaçırmayı başarabildik. Yasemin'i aramamaları için de tüm ailesi Pars askerleri tarafından öldürülmüş ve kendisi de o günün akşamı infaz edilen kimsesiz bir adam adına, Yasemin'i ona yapılanlara karşılık intikam olarak öldürdüğüyle ilgili bir not bıraktık. Bir de Yasemin'in yırtık birkaç kıyafeti... İnfazı gerçekleştikten sonra askerler mektubu ve giysileri buldu. Babam günlerce birinci kısmı birbirine katmasına rağmen ne adamın bunu nasıl yaptığını öğrenebildi ne de ne zaman yaptığını."

Yanından geçtiğimiz ağaçların alacalı gölgeleri yüzüne düşerken tüm ormanın benimle birlikte onun ağzından çıkacak sözleri beklediğini hissetmiştim sanki. "Her şey yolunda gitti ve birinci kısımdan çıkıp Kaplanların arasına döndük. Kadını bizden oldukça uzak, güvenli bir yere yerleştirdik. Yasemin'i de babanın güvendiği yaşlı bir kadının yanına bıraktık." Babam ve on iki, on üç yaşındaki Arsıl tüm bunları yaşarken ben muhtemelen yatağımda huzurla uyuyordum.

"Bunu bilen tek kişi annem. Bizimle birlikte gelen kadın burada bir aile kurdu ama doğum sırasında hayatını yitirdi. Ne babam ne Tufan ne de herhangi bir Pars Yasemin'le ilgi bir şey biliyor. Yasemin'in o yaşlardan hatırladığı tek şey silik anne, baba siluetleri ve kalenin geniş koridorları. Gerçi oranın kale olduğundan bile haberi yok."

Yasemin'in Arsıl'dan başka kimsesinin olmaması kuru bir buruklukla boğazımı düğümlerken bu kimsesizliğin aslında onun için ne kadar büyük bir nimet olduğunun farkındaydım. "Ona hiç söylemeyecek misin?"

Yüzeysel bir gülüşle, "Pars liderinin kızı olduğunu mu?" dedi mutlak gerçekle dalga geçer gibi.

Başımı salladım. Zaten dudaklarından silinmeye hazır olan gülüş, çabucak varlığını yitirdi. "Söyleyeceğim," dedi emin bir inançla. "Bu savaşı kazandığımızda."

Sözlerindeki gölgelere karşın inancının gücü öyle büyük bir umut vadediyordu ki, ufak bir an için, galeyana gelmiş küçük bir çocuğun heyecanıyla okumu ve yayımı kapıp sınıra koşmak istedim.

Anlattıklarını bir masal gibi tekrar tekrar aklımdan döndürüp zihnime sindirirken kalan onca yolu hiç farkında olmadan aşmıştık. Yol boyunca, aldığım cevaplarından doğan yeni sorulara bir cevap bulmak için düşünüp durmuştum. Cevapsızlığa öyle alışmıştım ki bunu isteyecek güç elimdeyken dahi çekimser davranıyordum.

Kamyoneti karanlık bir ağaçlığa çekip indik. Yürümeye başladığımızda cevabı içimde aramaya bir son vererek "Bekle..." dedim olduğum yerde durarak. Adımları durdu ve bana döndü. "Soy ismini biliyorlar, Direnişçiler senin Arsıl Alaz olduğunu biliyor. Babam seni oğlu olarak tanıttıysa soy ismin nasıl..."

Gülümsedi ve yürümeye devam etmemiz için eliyle yolu işaret etti, onun yanında yer alıp yürümeye başladığımda istediğim cevapları vermek için hazırdı. "Komik gelecek fakat buna sebep olan babandı. Bana Arsıl Alaz demekten vazgeçmiyordu ve bu yüzden herkes Alaz'ı ikinci

ismim zannediyor. Birim binalarında evliliğimiz için oluşturduğum sahte kimlik dışında hiçbir yerde kaydım olmadığı için sorun olmuyor."

Garipsedim, babam detaycı ve fazlasıyla dikkatli bir adamdı. "Babam için oldukça tedbirsiz bir hareket." Gerçi babamın tanık olmadığım çok yönü vardı, yeni yeni keşfediyordum.

Şaşkınlığımın farkına varmış olacak ki "Babanın, kimliğimi uzun vadede saklamak gibi bir planı yoktu." dedi. "Bu savaş çok daha önceden bekleniyordu fakat şehir merkezi bilmeden de olsa, koyduğu kontrol ve kısıtlamalarla bunu ertelemiş oldu."

Neredeyse kampın girişinin önüne gelmiştik. Bu yüzden Arsıl konuşmayı kesti fakat benim soracağım son bir sorum daha vardı.

Arsıl girişe yaklaşırken, "Dur," dedim. "Son bir şey daha."

Birkaç adım geriledi ve etrafı kolaçan edip bana iyice yaklaştı. Bu yüzden oldukça sessiz bir şekilde konuşarak, "Belki şu an için lüzumsuz bir merak ama daha sonra bunun aklımdan çıkacağını düşünüyorum," dedim.

Kaşlarını kaldırarak sorumu bekledi.

"Bir hainden bahsetmiştin..." Şimdi yeri değildi, eğer artık cevapları alabildiğim için sorulara bu kadar hevesli olmasaydım fırsat bulduğum her ana bir soru sıkıştırmazdım. "Yani Parslara ihanet eden casustan. Sana hatırlatmamı istemiştin."

Bir kez daha yakınlarda birinin olup olmadığına baktı. Sabah karanlığında yapayalnızdık. Kolumu tutup beni kuytu bir yere yönlendirdi. "Parsların en güçlü ailelerinden biri, liderden sonra en çok sözü geçen ve askeriyeyi yöneten ailelerinden birinin oğluydu." Sesi birkaç metre uzağımızda olan bir kişinin duymasının olanaksız olduğu bir düzeydeydi. "Oldukça yetenekli bir casustu, babamın ve askeriyenin en iyi adamlarındandı. Birçok kez yüz yüze geldim, tanıdığım en zeki insanlardan biriydi." Bu övgülere layık olan adamın kim olduğunu bilmek için derin bir merak taşırken bir yandan da bizimle olan bağlantısını

bilmek istiyordum. "Zaten o adamdan sonra bir köle teslimiyetinde itaat edecek insanlardan başka kimseyi Kaplanların arasına göndermediler."

"Bunun benimle ne ilgisi var? Neden bana anlatmak istedin?" Asla şikayetçi değildim. Eğer tüm gece bana bir şeyler anlatacak olsa, merakım son ana kadar ilk dakikadaki tazeliğiyle bir sonraki cümlesini talep ederdi.

"Direnişçilerin arasına girmek için gönderildi, babam yeteneklerine çok güveniyordu fakat hesaba katmadığı şey, o casusun karşı karşıya geldiği insanların iyi mi yoksa kötü mü olduğunun ayrımını yapabileceğiydi. Ve sonra birdenbire ortadan kayboldu, herkes o geceki çatışmada öldüğünü sanıyordu çünkü onlara öyle söylenmişti ama ben askeriyenin içinde büyüdüğüm için işin aslını biliyordum. O gece oraya hiç gelmemiş ve bize ihanet ederek Kaplanlara kumpasımızın haberini vermişti. Onların safına geçmişti. O günden sonra bir daha da ismini bir kez bile duymadım." Asıl söyleyeceği şeyden önce bunca şey anlatarak bir temel hazırlıyorsa durum düşündüğümden de mühimdi.

"Ta ki babanın liderliği gün yüzüne çıkana kadar..." dedi. "Tıpkı babanın beni himaye ettiği gibi, dedenin de o adamı himaye ettiğini öğrendim Helya." Cevabımı çoktan almış fakat henüz algılayamamıştım, bu yüzden benim yerime son sözü söyledi. "Evet, o casus senin amcandı."

05.02 KÜL VE KADER

Karanlık bir sokakta arkama bakmadan yürüyordum. Benden başka kimse yoktu. Fakat sonra arkamda, beni takip eden bir karaltı olduğunu fark ettim. Arkama dönüp bakmaya cesaretim yoktu ama korkuyordum. Bu yüzden adımlarım hızlandı ama karaltı bir türlü peşimi bırakmadı. Arkamda olduğunu hissettikçe hızlandım, koştum, kaçtım ve sonunda bitkin düşüp nefes nefese kaldım. Cesaretimin güç yetiremediği şeyi, köşeye sıkışmışlığın çaresizliğiyle yaptım. Yüzümü çevirip arkama baktım. Ve sonra kendi gölgeme bakakaldım.

Üç, dört yıl öncesine kadar Parsların nasıl insanlar olduklarını merak edip dururdum. Neye benzediklerini hayal etmeye çalışırdım ve sonra gözlerimi açtığımda hayal ettiğim o Parsların casusunu bir yanımda, varisini bir yanımda buldum. Benim safımdalardı, zulüm ve safsataların hemen karşısında. Buna söylenecek tek şey şüphesiz ki kaderdi.

"Sağlık durumları nasıl?" dedi Direnişçilerden biri. Ana kamptaydık, kampların başındaki en güvenilir Direnişçiler çağırılmıştı. Hepsi değil fakat güveninden tamamıyla emin olunanlar Arsıl'ın Kaplan lideri olduğunu sanıyordu. Kimsenin onun varis, benim lider olduğumdan haberi yoktu. Onun lider olduğunu sananların gururla bakan bakışlarını görebiliyordum ama kimse gizliliği bozmamak adına bakışlardan öte bir adım atmıyordu.

Kum gibi dağılıp giden zihnimi avuçlarına toplayan adam Arsıl Alaz'dı; bakışlarını bana çevirip neşeden uzak fakat güvene yakın bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı.

"Biri iyi," dedi Hasan Amca. "Diğeri de iyi olacak İnşallah."

Konuşulanlar, esir tutulan yaralı iki Pars hakkındaydı. Günler sonra nihayet kendilerine gelebilmiş ve konuşmayı başarabilmişlerdi. Hasan Amca'nın anlattıklarına göre; iki Pars da sınırdan kaçmaya çalışırken yaralanmıştı ve işin tuhaf kısmı, kaçtıkları insanlar da Parslardı.

Yaşının beyazlarla hâkim olduğu saçı ve sakalına rağmen oldukça dinç ve çevikti Hasan Amca. Aynı anda hem bir dede hem de güçlü bir savaşçı gibiydi. "Esirlerin anlattıklarına göre yalnızca biz değil. Pars halkı da büyük zulüm altında. Kaçmaya çalışan yalnızca onlar değilmiş, kaçıp bu topraklara sığınan çok Pars varmış ama yakalanıp öldürülen daha çok... Ve bu yüzden savaş başladığında, yalnızca kendi sivillerimizi değil, onların sivillerini de korumak zorundayız. Bu durum işimizi zorlaştıracak."

Başka bir Direnişçi, "Ama aynı zamanda da işimize yarayacak," dediğinde, Hasan Amca başını sallayarak onu onayladı. "Evet," dedi. "Eğer Pars halkını kendi safımıza çekebilirsek yapmamız gereken şey kemikten eti sıyırmak olacak. Ama bunu sakın küçümsemeyin, galeyana gelmeyin."

Holdeki tüm Direnişçilerin yüzüne tek tek baktı ve "Esirler için son kararımız, onları korumak ve gözetmek yönünde. Çoğunluk ve büyüklerimiz buna karar verdi. Eğer bu konuda itirazı olan varsa hemen söylesin."

Kimse sesini çıkarmadı, buna teşebbüs bile etmedi. İçerideki tüm Direnişçiler saygı ve itaatle başlarını eğmişti.

Hasan Amca ve ardında oturan Direniş büyükleri içerideki herkese gururla baktı ve ardından sert ciddiyeti yeniden yüzüne oturttu. "İkinci husus, Arsıl'ın getirdiği casusla ilgili..." Hasan Amca Arsıl'a baktığında Arsıl gözlerini ondan çekmeden yavaşça başını salladı. "Topraklarımızda yalnızca zulümden kaçan Parslar değil, zulmü getirmek için çabalayan Parslar da var. Kamplarınızdaki tüm Direnişçileri toplayıp uyarın; hiçbir Direnişçi kamp dışında kimliğinden bahsetmeyecek ve hiçbir koşulda Direniş'in gizliliğini zedeleyecek herhangi bir davranışta bulunmayacak. Casuslar tüm kasabaya yayılmış olabilir. Verilen ufak

bir açık bize ağır şeylere mâl olur." Gururla baktığı o yüzlere onaylama talep edercesine yeniden baktı. "Anlaşıldı mı?"

Hep bir ağızdan gelen onayın sonrasında elini kaldırdı. "Askeri düzen için Kaplan askerlerinden bize yardım edecek büyük bir grup gelece. Direnişçilerin eğitimleri onlarla devam edecek ve hepsi, her an silahını alıp savaşa girmek için hazır bekleyecek kadar tetikte olacak, sakın gevşemeyin."

"Ve ne olursa olsun unutmayın ki vallahi biz zulüm saçmak için değil, zulmü savmak için savaşıyoruz. Eziyet bize haram kılındı! Eğer aranızda aşırıya kaçıp davamızın manasını anlayamamışlardan varsa Direniş'i terk etsin." İçerideki tüm sesler Hasan Amca'nın sesinin arkasına çekilip itaatkâr bir sessizlikle örtüldü. "Kamplarınıza dağılabilirsiniz."

İçerisi neredeyse boşaldığında Hasan Amca konuştuğu insanlarla vedalaşıp yanımıza geldi, yılların alışkanlığıyla istemsizce etrafına bakıp ancak ondan sonra konuşmaya başlayabildi. "Size şehir merkezine olan sınırda bir açıklıktan bahsetmiştim," dedi. "Direnişçilerden büyük bir grup Kaplan birkaç gün önce bu açıklıktan belli aralıklarla şehir merkezine kaçabilmiş, şehir askerleri onları yakalayamamış. Fakat bundan güç alan diğer Kaplanlar da bu yola başvurduğu için şehir merkezi sınırı güçlendirilmiş."

"Bundan sonra sınırda kuş bile uçurmazlar," dedim umutsuzca ama Arsıl benim kadar umutsuz görünmüyordu. "Fotoğraf var mıydı Direnişçilerin ellerinde?" dediğinde ne söylediğini anlamak için ona döndüm.

Arsıl'dan önce davranarak durumu Hasan Amca açıklamaya koyuldu. "Birkaç Direnişçi kasabada son zamanlarda üst üste yapılan saldırıları fotoğraflamış. Fotoğraflar çok iyi değil ama kanıt niteliğinde. Şehir merkezinde bulduğumuz açığı kullanarak bu fotoğraflarla birlikte büyük bir grup şehir merkezine geçti, oradaki haber kaynaklarına ulaşmaya çalışacak."

"Bu ne işimize yarayacak?" diye sordum.

"Eğer insanlar buradaki zulmü görür ve gerçekten inanırsa, o zaman çepeçevre sarılmış bu koca bölgeye müdahale etmek isteyecek. Eğer

başarılı olabilirsek şehir merkezi savaş esnasında meraklı grupların heyecanını dindirmek ve Direnişçilerin gizliden gizliye insanları yükseltmeye çalışmasını önlemek için elini kasabanın üzerinden çekecek."

"Bu da savaş olacaksa bile iki taraf arasında olacak demek," dedi Arsıl. "Şehir merkezi fiili olarak müdahale etmekten geri duracak ve biz yalnızca Parslarla uğraşacağız."

Kendinden emin bu iki insanın sözleri her ne kadar benim için önemli bir dayanak olsa da şüphelerim vardı. Şehir merkezindeki insanları hiç tanımıyordum. "İşe yarayacak mı?"

"İnşallah." Zehra Teyze konuya hâkim bir şekilde yanımızda durdu. "Şehir merkezi Pars tehlikesinin kendisine sıçramasını düşünemeyecek kadar ahmak ama insanlar korkaktır ve bu ahmaklığa düşmezler. Tehlikede olan onlara ne kadar yakınsa tehlike onlara da o kadar yakındır."

"Şehir merkezi, insanlarının buraya müdahale etmesine müsaade etmez," dedim.

"Etmez," dedi. "Ama halkının, bu zulme arka çıktığını bilmemesi için üzerimizden gölgesini çekmek zorunda kalır."

Hasan Amca, Zehra Teyze'ye dönerek "Kampların başındakilere haber yolla Zehra," dedi. "Sınırdan kaçma olayı illa ki duyulmuştur, sınıra gitmek isteyenler olacak aralarında. Kontrol bu kadar sıkıyken ikinci bir emir gelene kadar yaklaşmasınlar."

Arsıl, Hasan Amca ve Zehra Teyze'den müsaade isterken Hasan Amca onu durdurdu, "Her an hazır ol oğlum," dedi. "Hiç beklemediğimiz bir anda savaşın ortasına düşebiliriz ve savaş o küçük saldırılara benzemez. Elindeki tüm kanıtlara, mühre ve kendine iyi bak çünkü o savaş başladığında, başında sen olacaksın."

Arsıl sessizce kabul etti söylediklerini. İkisiyle de kısaca vedalaşıp kamptan çıktık. İçeride geçirdiğimiz zaman süresince erimeye yüz tutmuş karların üzeri yeni bir kar tabakasıyla örtülmüştü ve dışarı çıktığımız anda iri kar taneleri omuzlarımızda birikecek zamanı pek çabuk bulmuştu.

Çizmelerim her adımımda kara gömülürken pelerinim karlı yüzeyi süpürdü. Duyulan tek ses, karları ezen adımlarımıza ve kılıfımın içinde bir o yana bir bu yana çarpan oklara aitti. Kimse konuşmaya teşebbüs etmedi. Dudaklarımızdan kopan buharlar zihnimizde kaynayan düşüncelerin tüten dumanıymış gibi sanki bizim yerimize konuşuyordu.

Kamyonete ulaşana dek süren bu karmaşık sessizlik benim safımda, ne söyleyeceğimi ve nereden başlayacağımı bilemememden kaynaklanıyordu. Onun sessizliğinin sebebinden bihaberdim.

Kamyonete bindiğimizde adım seslerimizin yerini gürültülü motor ve tekerin ezici sesi doldurdu. Ona attığım kaçamak bakışları yakalanmadan kaçırmak istesem de gözüm yüzüne değdiği her seferinde bunun farkına vardığını anladım.

Kamyonet ormanın karlı tepeciklerini sallana sallana aşarken konuşulması gereken bunca konuyu hiçe sayarak sükuta sığınışımıza bir son vermek için derin bir nefes almıştım ki Arsıl elini yavaşça kaldırdı ve beni durdurdu. "Her şeyi bir yana bırak Helya," dedi sözlerimi kesip atan bir ciddiyetle. "Konuşacak çok şey var, evet ama şimdi her şeyi bir yana bırak ve sadece şunu hatırla olur mu?"

Kamyoneti bir ağacın dibine çekip biraz önceki ciddiyetini törpüleyen bir içtenlikle gözlerime baktı. Ben, kirpiklerinin arasındaki kehribara bir leke gibi düşmüş soluk yansımaları izlerken o elimi tutup çekimser davranmama aldırmadan ellerimizi kaldırdı. "Bu..." dedi ellerimizi gözlerimin önünde tutarken. "Hiçbir insanın denk getirmeye güç yetiremeyeceği bir mucize, bu ilahî bir plan. Bu eller savaşan tek lider kızına ve ırkının sapkınlıklarına sırtını dönen tek Pars varisine ait. Biz kırılma noktasıyız, bu apaçık bir kader."

Onun koyu bir inançla baktığı ellerimizi ben kaçamak bakışlarla gözlüyordum. Çünkü birbirine dolanmış parmaklar arasındaki bu büyük mucizenin, felaketten bir adım önde ve mükafattan bir adım geride olduğunu biliyordum. Yine de buna değerdi. Şükür ki onun inancından nasiplenerek mükafat için umut beslemeye başlamıştım bile...

Babamın dilinden düşmeyen ayetlerden biri; ***"Şüphesiz biz, her şeyi bir kader (hikmetli bir ölçü) ile yarattık." (Kamer/49)*** Bana okuduğunda

hoş bir Kur'an tilaveti gibi dinlediğim bu ayetlerin hayatıma tesirindeki sırlar öyle hayatî zamanlarda fısıldanıyordu ki kulaklarıma, boğazıma asılmış hummalı karmaşayı sakinleştirip soluklarıma kavuşuyordum.

"Kader," dedim onun gibi, sıkı sıkıya dolanmış parmaklarını sıktım. "Hiçbir insanın tasarlayamayacağı bir ölçü..."

Gözlerinin kehribarındaki soluk yansımalar bir tebessümün ışığında can buldu. Kısılan kirpiklerin arasında bir şenlik ateşi gibi parıldadı ve elimin üzerine bu anı mühürleyen bir öpücük bırakarak çekildi.

Kaplan kızı ve Pars erkeği, Kaplan lideri ve Pars varisi... Bu iki ucu bir noktada buluşturan yalnızca kaderdir.

Uzun bir yolculuğun ardından hâlâ Amber'e varamamıştık. Kar birçok yolun kapanmasına sebep olmuştu ve benim de bu uzun yolculukta düşünmeye yetecek bolca vaktim olmuştu. Birden, "Peki ya babam?" dedim Arsıl'a dönerek, babam bunca yıl bunu görmemiş olamazdı. Bunu inkâr etmiş olması olanaksızdı. "O neden ikimizi bu kadar uzak tuttu?"

"Baban sizi sakladı Helya, hatta belli bir yaşa kadar Direnişçilerden bile. O yüzden çok fazla arkadaşın yoktu, o yüzden ailesini tanımadığın kimseyle arkadaşlık yapamadın. Çünkü geçmişteki liderlerin ailelerine neler yapıldığını çok iyi biliyordu. Benim kimliğimin ortaya çıkması ya da Parsların beni bulması küçük bir ihtimal bile olsa, baban seni o tehlikeye atmadı. Anneni bile doğru düzgün tanımıyorum, yalnızca kısa birkaç sohbet... O zamanlar babanın korumacılık konusunda biraz takıntılı olduğunu düşünüyordum ama sebebi ortaya çıktığında, aslında oldukça akıllıca davrandığını görüyorum."

"Ama ben henüz yeni yetme bir gençken, bir gece Amber'de onların konuşmalarına kulak misafiri olmuştum ve baban annenle konuşurken demişti ki eğer bana bir şey olursa kızımın yanında Arsıl'dan başka kimse durmamalı." Tebessümü sesli bir gülüşe dönüştüğünde başını iki yana sallayarak bunu geçiştirdi. "Görmeliydin... Kaç gece boyunca uykularıma sana kendimi siper ettiğimi hayal ederek dalmıştım."

Bir kaşını kaldırarak muzip bir gülüşle bana baktığında, koca bir gülüş hiç beklemediğim bir atiklikle dudaklarıma yerleşiverdi. "Böyle utanmazlıklarla aramızı düzeltmeye çalışman fuzuli Arsıl Alaz."

"Fuzuli mi, emin misin?" dedi bakışlarıyla sorusunu yineleyerek. "Neyse, zaten öyle bir niyetim yok. Ben yalnızca karısı özlemiş sıradan bir adamım."

Sıradan bir Pars varisi, diye düzelttim içimden, ona yalnızca gülmekle yetinirken.

Kamyonet ağırlaşıp nihayet durduğunda beklediğim yerde değildik, hastanenin önünde duruyorduk. "Neden geldik?" dedim aşağı inmek için hareketlenmiş Arsıl'a dönerek.

"İçeriden bir şey alıp geleceğim, hemen dönerim." Başka bir şey söylememe yetecek zamanım yoktu, kapıyı kapadı ve uzaklaştı.

O gelene kadar birçok seçenek üzerinde düşünmüş ama sonunda en başından beri önümde duran ihtimalde karar kılmıştım. Eğer burada bulunmamızın sebebi buysa işler içimizden birimizin istediği gibi gitmeyecekti.

Geri döndüğünde yerine yerleşene kadar hiçbir şey sormadım. Elinde tuttuğu beyaz kutuyu bana doğru çevirerek "Doktor kullanmanın sana iyi geleceğini söyleyerek verdi. Ama aynı fikirde değilim, bir yararı dokunmayacak. Yalnızca baş ağrılarını önleyecek ve bol bol uykunu getirecek." Kutuyu elinde çevirdi. "Yine de kullanmak istersen?"

Bana doğru uzattığında başımı iki yana sallayarak reddettim. Baş ağrılarımdan her ne kadar hoşlanmasam da uyuşmuş bir beyne katlanamazdım. Hiçbir şey hissetmeden bomboş kalmak, kendimden bihaber olmak çaresiz hissettirirdi.

"Ben de öyle düşündüm." Kutuyu arka koltuğa atıp aracı çalıştırdı ve oyalanmadan yola koyuldu.

"Neden buraya geldik?" dedim arka koltuğa attığı ilaç kutusuna bakarken. "Bunu almak için değil herhalde."

Bir savaşın kıyısında değilmişiz ve tek derdimizin benim gidip gelen aklımmış gibi, "Şehir merkezine, tedavi yerine naklin hakkında bilgi almak için uğramam gerekiyordu," dedi.

Bu konuyu hâlâ gündeminde tutabiliyor olması bir yana, bunun için uğraşıyor olması bile beni hayrete düşürüyordu. "Arsıl, ciddi misin?"

Hayretim, onun korumacı bir ciddiyete bürünmesine sebep oldu. "Tamamıyla."

Ona kızmam haksızlıktı, hem de baştan sona ama beni anlamalıydı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, gidemem şu halimize bak. Ne olacağım belli değil ne yapmam gerektiği bile belli değil!"

Tavizsiz tutumlar sergilediği konulardan çoğu kez nefret etmişimdir çünkü o konularda Arsıl Alaz sözünden bir adım dahi geri atmıyor ve söylediği yapılıyordu. "Sen iyi olana kadar, ne yapman gerekiyorsa ben senin yerine yaparım."

Ona kendimi nasıl anlatacağımı düşündükçe bir boşluğa düşüyordum. Tarifi imkânsız bir şey miydi bu yoksa var olmayan bir şeyi mi izah etmeye çabalıyordum, bilmiyordum. "Arsıl ortalık çok karışık!"

"Kafanın içi de öyle." Konuyu tartışmaya kapatır gibi kamyoneti çalıştırdı ve yola çıktı ama çok geçmeden yüzünü yeniden bana çevirdi. "Bak... Ben bile yüzüne baktığım her seferinde, boş bakışlarınla karşılaşacağım anın korkusunu yaşıyorum. Ben bile!"

"Ben idare ediyorum Arsıl," dedim gücenerek. "Eğer bu durum seni rahatsız ediyorsa..."

"İdare ettiğini sanıyorsun!" Kararının kesinliğiyle birlikte yükselen sesini bastıracak hiçbir veri yoktu elimde. "Mühim olan ben değilim, ben ancak sen huzursuz olduğunda rahatsız olurum," dedi gücenikliğimi yadırgayarak. "Nasıl davrandığının farkında değilsin, değil mi?" Yüzüme bakıp bir cevap beklentisiyle kaşlarını kaldırdı.

Ve sonunda veremediğim cevabı sahiplenip önüme çıkardı. "Her an, sanki yaşadığın anı biraz sonra unutuverecekmişsin gibi durgun ve donuksun. Gözlerime bakarken bile sana yabancı bir korku var; yaşa-

dığın her andan, attığın her adımdan, gözlerime baktığın her seferinden çekiniyorsun."

Gözpınarlarıma yol almış birkaç gözyaşına set çekmek için bir mengene gibi birbirine kapadığım dudaklarımın arasından ona karşılık verecek tek bir ses bile çıkmadı. Başını iki yana sallayıp "Hiç..." dedi. "Hiç farkında değilsin!"

"Bu tedirginlikle yaşamaya devam etmeni istemiyorum. Evet her şey çok karışık ama eğer bu fırsatı bir daha bulamazsak... Helya eğer bulamazsak o zaman her şey öyle kötü olur ki..."

Bir türlü sahiplenmeyi beceremediğim halkımın başına geçmiş bozuk bir saatin yapacağı liderlik onlara nasıl bir galibiyet getirebilirdi ki... Öte yandan o halk acı içindeyken anılarının peşine düşen bir lider o halkın başına ne hakla geçebilirdi... "İznin çıkması bile yeterince zor," dedim sıkıştığım köşede çaresizce. "Lütfen konuyu kapatabilir miyiz?"

Dudakları sessizliği benimsemiş, hareketsizce karşımdaydı ama gözlerindeki kararlılık, ona sunacağım hiçbir itirazın yüzüne bakmayacak kadar büyüktü. "Lütfen Arsıl..."

Fevri bir hareketle yüzünü yola çevirdi ve ne kadar hareketsiz kalmak için çabalasa da bir eli gergince sakallarının üzerine kapanıp çenesini ovdu. "Şimdilik..." dedi isteksizce.

Amber'in önüne geldiğimizde içeri girmeden önce dışarıda biraz nefes almak için pazar alanına yöneldim. Arsıl'ın Amber'e gireceğini sanmıştım, o ise sessizce arkamda yürümeye başlamıştı.

"Kızım, biraz reçelli turta ister misin?"

Başımı çevirip mis gibi kokuların yayıldığı tezgâha ve başında duran, tahminimce altmışlarında olan güler yüzlü kadına baktım. "Geçen yazın sonunda topladığım dağ çilekleriyle yaptığım reçel, oldukça lezizdir. Bu mevsimde pek rastlayamazsın."

Arsıl benden önce davranıp ikimiz için birkaç büyük dilim istedi. Kadın en büyük dilimleri sarıp Arsıl'a uzatırken önüme dönüp yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Omuzlarımı kısıp şalımın üzerinden hafif hafif

boynuma vuran rüzgârı kesmeye çalışıyordum ki Arsıl pelerinimin başlığı başıma geçirip beni bu zahmetten kurtardı.

Biraz dağ çayı, taze mantar, çörek ve kahvaltı için birkaç şey alıp Amber'e döndük. Üst kattaki kapıyı açık bırakmış olacaktık ki Tarçın bizi dükkânın kapısında karşılamıştı.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra bile dükkânın açılış saatine henüz bir saatten fazla vardı. Arsıl depodaki raflardan birini tamir etmek için aşağı inmişti. Bense Tarçın'ı kucağıma almış, üzerimize inmiş kasvet ve bir yığın düşünceyle baş başaydım.

Bir süredir ertelediğim bir şeyi daha fazla geciktirmemek için kalkıp kasanın başına geçtim ve önce Dilşah'ın numarasını tuşladım. Santralin uzun bekletmelerinin ardından nihayet telefon çalmaya başlamıştı fakat uzun çalışların neticesinde cevapsız kaldı, telefonu açmamıştı. Eğer bugün bir işim çıkmazsa onun yanına uğrayacaktım. Ne durumda olduğundan bihaberdim ve bu beni oldukça rahatsız ediyordu.

Bu kez, henüz okula gitmediğini düşünerek Yasemin'in kaldığı yurdun numarasını tuşladım. İkinci telefonum olduğu için santralde fazladan birkaç dakika daha geçirmiştim ama neyse ki telefon açılmış ve görevli Yasemin'i çağıracağını söyleyerek telefonun başından ayrılmıştı.

Kısa bir süre sonra hattın diğer ucundan Yasemin'in sesi duyuldu. "Efendim?"

Sesindeki çocuksu tını yavaş yavaş siliniyor muydu yoksa bir süredir onunla konuşmadığım için yadırgıyor muydum emin olamadım. "Ben, Helya," dedim yanına gitmemiş olmamın mahcubiyetiyle.

"Helya, kendine geldin demek! Çok sevindim, nasılsın şimdi?" Beklediğim tavırlı konuşma yerine oldukça içten bir kucaklamayla karşılamıştı.

"İyiyim," dedim farkında olmadan koca bir tebessümle. "Sen nereden biliyordun?"

"Abimle konuşmuştuk. Yeniden hafızanda olduğum için çok mutlu oldum."

Sesindeki neşenin, biraz da olsa yüzeysel olduğunu hissettim ve bu canımı sıktı. "Hafızamda olmak seni elbette ki memnun etmiştir ama... Mutlu olduğuna emin miyiz Yasemin?"

Telefonun diğer ucunda süren sessizlik beni haklı çıkarıyordu. "Önemli bir şey yok, aslına bakarsan sanırım biraz sıkıldım. Yani ne bileyim böyle üç kişi birlikte yaşamaya alışmıştım, şey gibi sanki... Aile gibi bir şey işte. Böyle buraya gelince..."

"Arkadaşların..."

"Var, arkadaşlarım var. Yalnız değilim merak etme. Söylemek istediğim şey, sizinle birlikte yaşamaya alışmıştım ve şimdi biraz aile özlemi çekiyorum sanırım." Onunla ilgili gerçekleri bildiğim halde sessiz kalırken aklıma Arsıl'ı benden sakladıklarıyla ilgili suçladığım zaman geldi.

"Daha önce buradaki kızlardan birkaçını ailesini özlediği için ağlarken gördüğümde içten içe gülmüştüm ve şimdi de..." Burnunu çekti ve sonra kelimeler buruk bir gülümsemeye kıvrıldığını bildiğim dudaklarından döküldü. "Ah... şu duygusallığa bak, sanırım ilahi adalet böyle bir şey."

Güçlü duruşu içimde köşe bucak kaçan Helya'nın yüzüne acımasızca çarpılırken özlemi ve özlemiyle gelen hüznü gizleyişi içimi acı acı ezdi. Onu orada bir başına bırakmayacağımızı göstermek isteyerek "Yanımıza geri döneceksin İnşallah," dedim. Dolan gözlerimi sesimden ayrı tutmak hayli güçtü.

"Biliyorum, abimle konuştum. Yakında gelecekmişim yanınıza." Sahte neşesi yerini yavaş yavaş gerçeğine bıraktı.

"Tamam, şimdi geliyorum." Ahizeyi kendinden uzaklaştırmış olacak ki ses epey uzaktan gelmişti. Yeniden benimle konuşmak için döndüğünde, "Helya, benim gitmem gerekiyor, geç kalıyorum da..." dedi mahcup bir şekilde.

"Sorun değil, ben daha sonra yanına geleceğim İnşallah. Allah'a emanet ol."

"Tamam, siz de Allah'a emanet olun."

İlk fırsatta onun yanına gidecek ve yanımıza dönene kadar da sık sık gidip gelmeye devam edecektim. Tıpkı bir abla gibi ya da onun özlemini çektiği bir aile...

Kasadan kalkıp koltukta bıraktığım Tarçın'ın yanına dönecektim ki Arsıl'ın kapının yanında asılı ceketini gördüm, daha doğrusu ceketinin içindeki cepte duran kıvrılmış defteri. Üzerine çok da fazla düşünmeden birkaç adımda ceketin yanına ulaştım.

Suçluluk hissine kulaklarımı tıkayarak deftere uzandım ve gözüme çarpan bir sayfayı açıp ilk cümleden okumaya başladım.

İs kokusu kolay kolay çıkmaz parmaklardan.
Ateş söner, izini bırakır ardından.
Belki de geçmişin yükü bu yüzden halen omuzlarımda, o adamın çığlıkları belki de bu yüzden hâlâ kulaklarımda. Ve belki de...

"Defterim için söylediğin asılsız şeylerden sonra hâlâ ulaşılamaz olduğunu düşünüyor musun?"

Yakalandığımı fark edince okuduklarımı yarım bırakarak suçlulukla başımı kaldırdım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dirseğini kasaya yaslamış ve suçüstü basılmama rağmen mütebessim bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Üzerindeki rahatlığa ve hâlâ defterini elimden çekip almayışına güvenerek "Öyle değil mi?" dedim. "Onu daima saklıyorsun."

Kaşlarını kaldırarak imayla elimdeki deftere baktı. "Daima saklasaydım, bir satırını bire okuyamazdın."

Mantıklı bir cevap bulamamama rağmen cevaplar türettim. "Peki ya, gördüğünde elimden alıp gitmene ne demeli?"

Tebessümü, kıvrılan dudaklarıyla yüzüne iyice yayıldı. "Mahremiyet denebilir."

Cevap vermek için bir an bile duraksamadan taarruzda bulundum. "Bana karşı da sınırların var demek ki... Halbuki sen de, ben bir kitap okuduğumda o kitabı alıp altını çizdiğim her cümleyi benden izinsiz okuyorsun."

Kendimi savunuşum ve konuyu saptırmak için başvurduğum türlü yollar onu epeyce keyiflendirmiş olacak ki bu raddeden sonra gülüşü omuzlarını hafifçe sarsacak bir şiddete ulaşabilmişti. "Mahremiyet olduğunu vurgulamam seni uzaklaştırmak istememden değil, okuduğun şeyin mahremim olduğunu idrak etmen içindi," dedi. "Ama haklısın, bir kitapta altını çizdiğin satırlar mahremdir. Onlarca cümlenin içinden senin için özel olanları afişe etmiş olursun fakat yazdıkların daha mahremdir. Kabul edersin ki, zihnindeki binlerce düşünce içinden somutlaştırdıkların seni, altını çizdiğin satırlardan daha çok ortaya serer... Çoğu zaman."

Haklılığına karşı bu kez vereceğim bir cevap yoktu ve bu konunun üzerine gitmeye devam ettiğim sürece yanmaya başlamış yanaklarım kırmızı rengini ortaya serecekti. Konuşmak için aldığım derin nefesin hemen sonunda kapı gürültüyle çalmaya başladı.

Erkenci birkaç müşteri olmalıydı. Bu fırsatı kullanarak defterini kıvırıp cebine koydum ve kapıyı açmak için boynumdaki şalı düzgün bir şekilde başıma doladım ama Arsıl beni geriye çekerek kapıyı kendisi açtı.

Kapının önünden çekilmek yerine dikilmeye devam ettiğinde işlerin doğru gitmediğiyle ilgili tatsız bir his doldu içime. Parmaklarımın üzerinde doğrulup gelenleri görmeye çalıştım.

Tufan'ın gözleri beni çabucak karşılamıştı, yüzünde yine o arsız gülüş ve gözlerindeki kibirle kapının önündeydi. Arsıl kapının önünden yavaşça çekilirken Tufan'ın hemen yanında iki kişi daha kendini gösterdi; biri tedirgin tavırlarıyla Feride Teyze ve diğeri, neşesi gözlerinden okunan Dilşah'tı.

Kanımın damarlarımdan çekildiğini hissedecek kadar dehşete düştüğüm anları, Tufan'a açık vermemek için ifadesizliğin altına süpürmek öyle güçtü ki yine de yumruklarımı sıkıp art arda kendime, tuhaf olan hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı tembihledim.

"Helya!" dedi Tufan yapay, kibirli neşesiyle. "Seni görmek ne güzel. Artık benden saklandığını düşünecektim!" Arsıl'ın yanından geçip içeri girerken Arsıl, Dilşah'ın yanımızda olmasından ötürü aşırı tepkilerden kaçınıyordu.

Dilşah, Tufan'ın sözleri üzerine, sanki çok komik bir şey varmış gibi güldü ve ona kaçamak bir bakış attı. Feride Teyze, Dilşah'ın bu davranışından hoşnut olmadığını gösterircesine yüzünü astı ve ters bir bakışla Tufan'ı görüp bana baktı.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak önümüzdeki üç yüze de dikkatle bakarken Tufan'a cevap vermek yerine Dilşah'ın yanına ulaştım. "Bu ne güzel sürpriz," dedim dudaklarımda tutmak için çabaladığım zorlama bir neşeyle. "Keşke arasaydın, ben de yanına gelmeyi istiyordum. Buraya kadar yorulmazdın."

"Ne zamandır gelmiyorsun, biz gelelim dedik." Gözleri yeniden Tufan'ı bulduğunda, Tufan da ona bakıyordu. "Hem yolda Tufan'la da karşılaştık... Arsıl'ın eski bir tanıdığı olduğunu söyledi."

Arsıl durumdan memnun olmadığını saklama ihtiyacı duymuyordu. "Biz pek görüşmüyoruz," diyerek geçiştirdiğinde Tufan, "Biraz vefasız biri," dedi espri havasında bir göndermeyle.

Dilşah öncekine nazaran daha sessiz bir şekilde yeniden güldüğünde bu kez onu yadırgayan yalnızca Feride Teyze değil, aynı zamanda bendim ama bunu fark etmedi. "Biz seninle yukarı çıkalım," dedim onu Tufan'dan bir an önce uzaklaştırmak için, Feride Teyze önerime katılırken Dilşah memnuniyetsizce kabul etmek zorunda kaldı.

Tufan elini kaldırıp ilgili bir tavırla, "Umarım daha sonra yeniden karşılaşırız Dilşah," dediğinde Dilşah da utangaç bir edayla gülümseyerek karşılık verdi.

Arsıl, Tufan'a kindar bir bakış atıp tekerlekli sandalyeyi yukarı çıkarırken Feride Teyze'yle ben de Dilşah'ı çıkardık. Dilşah'ı Tufan'dan ne kadar hızlı uzaklaştırabilirsem o kadar hızlı çektim merdivenlerin önünden. Ne ben ne Feride Teyze ne de Dilşah, Tufan'la ilgili tek bir kelime daha etmedi yukarıda olduğumuz vakitler boyunca ama Dilşah'ın yüzündeki hülyalı ifade ikimizi de ziyadesiyle tedirgin etmeye yetiyordu.

Arsıl ve Tufan'ın aşağıda ne konuştuğunu bilmiyordum ama uzun ve görünürde sorunlu bir ziyaret olmadı. Tufan kısa bir süre sonra Amber'den çıkıp gitmişti.

Her ne kadar zahmet etmemem için ısrar etseler de kahvaltı için aldıklarımızdan kalanlarla birlikte birkaç şey daha çıkarıp yiyecek bir şeyler hazırladım. O sırada Arsıl da aşağıda dükkânı açmış, müşterilerle ilgileniyordu.

Öğlen vaktine doğru üçümüzün arasındaki gerilim gitgide dinmiş, hatta sanki bu ziyaret sorunsuz başlamış gibi sıcak ve samimi bir şekilde vakit geçirmiştik. Feride Teyze artık eve dönmeleri gerektiğini söylediğinde buraya nasıl bu kadar rahat gelebildiklerinin yeni yeni farkına varmıştım.

Onlar yukarıdayken birkaç dakika için aşağı indim ve Arsıl'a, Dilşah'ın evinin çevresindeki güvenliğin ne derece güçlü olduğunu sordum. Çünkü hiçbir tehlike olmasa bile o adam, yani Tufan Alaz liderin oğluydu ve görünen o ki Dilşah ondan epey hoşlanmıştı.

Arsıl Tufan gittikten sonra Direnişçi kampını arayıp güvenliğin biraz daha arttırılmasıyla ilgili konuştuğunu ve bundan sonra Dilşah'ın evden çıkışının bile bilgimiz dahilinde olacağını söylediğinde bir nebze de olsa rahatlamıştım. Yine de onları bu kadar yakın gördüğüm için hâlâ huzursuzluk içimde bir yerde varlığını sürdürüyordu.

Dilşah ve Feride Teyze hazırlanıp aşağı indiklerinde ben de kitap siparişi vermiş birkaç müşteriyle ilgileniyordum. Müşterilerden kibarca izin istedim, ikisiyle de çabucak vedalaşıp kasaya geri döndüm.

Niyeyse Dilşah bir kez bile liderlikle ilgili bir şey sormamıştı. Sanki yasaklıymış gibi kaçınıyordu bu konudan. Gerçekleri o da biliyordu, Zehra Teyze onunla konuşmuştu ama bununla ilgili tek kelime etmiyordu ve ben de bu durumu bozacak herhangi bir şey söylemek istemiyordum.

Geçen iki, üç saatin ardından Arsıl bir ara dışarı çıkıp geri dönmüş ve bilgisayarların başındaki birkaç kişiyle ilgilenmeye koyulmuştu. İnternet kısıtlamaları birkaç kademe daha arttırıldığı için insanlar artık bilgisayar kullanmak istemiyordu. Bu kısıtlamaların amaçlarından biri

de zaten buydu. Bugün dükkânda, kaldırılan telefon kısıtlamasının da birkaç gün içerisinde yeniden döneceği ve uzun süre devam edeceği hakkında söylentiler dolaşıyordu.

Arsıl kasanın önünden geçerken bakışlarındaki donukluk gözüme takıldı. Sabahtan beri üzerinde bir durgunluk vardı sanki fakat sebebini hemen şimdi sormak yerine dikkatini topladığı anlardan birinde onunla bunu sakin kafayla konuşacaktım.

"Kitaplıklardan birinin merdiveni kırılmış," dedim uzaklaşmadan önce.

Belirsizce başını salladı. "Birazdan tamir ederim."

Dükkânı geç vakte kadar açık tutmak zaman kaybı olacağından birkaç saat erken kapattık. Dışarıdaki askerler, kasabanın belli bölgelerindeki küçük çaplı saldırılar ve hava şartları yüzünden insanlar erken vakitlerde evlerine çekiliyordu.

Kasadan sarkıp ellerimi çenemin altına yerleştirerek kapıları kilitleyen Arsıl'ı izledim. "Sessizliği özlemişim..." dedim. "Gürültü beni epeyce yormuş."

Kapıyı sonuna kadar kilitledikten sonra yüzünü bana çevirdi. Üzerinde yine o sebebi belirsiz durgunluk vardı. "Her gürültü yorucu değildir, tıpkı her sessizliğin huzurlu olmadığı gibi."

"Tuhaf bir insansın Arsıl Alaz." Geniş bir esnemeyle aralanmış dudaklarımı elimin tersiyle kapadım. "Çünkü insanın sana baktığında aklına sessizlikten başka bir şey gelmiyor."

"Sessizliği seviyorum." Kitaplıkların ışıklarını söndürmeye koyuldu, yine de dükkânın sessizliğinde sesini her yerden duyabiliyordum. "Ama sessizliğin öne çıkardığı gürültüleri daha çok seviyorum. Ateşin çıtırtıları gibi... Bunlar güzel gürültüler, gürültülerin içinde duyulamayacak gürültüler."

Arsıl her şeyi dinlerdi. Adım sesleri, ağaç dallarından çıkan hışırtılar, rüzgâr uğultusu, hatta bazen ahşap zeminden çıkan gıcırtıları bile, akla gelebilecek her şeyi dinlerdi. Gece yatmadan önce saatin tik tak seslerini bazen bir ninni gibi dinlediğini fark ediyordum. Bir keresinde

bana bunun, onun bir çeşit hastalığı sayılabileceğini söylemişti. Fakat benim gördüğüm şey onun, düşünürken dış dünyanın gürültüsünü bir fon müziği gibi kullanıyor olmasıydı.

Onda hayran olduğum şeylerden biriydi bu fakat aynı zamanda tahammül edemeyeceğime emin olduğum şeylerden biriydi de. Tıpkı yıllarca sırları hakkında tek bir açık dahi vermeyişindeki kuvvetli sabır gibi.

Yerimden kıpırdamadan kitaplıkların ışıklarının bir bir sönüşünü izledim. Sonunda birini açık bırakıp kitaplıkların arasından çıktığında dalgınca saçlarının kısa tutamlarını karıştırıyordu.

"Neyin var?" Kasanın arkasından çıkıp ön tarafa geçtim. Kollarımı birbirine kavuşturup yüzünü görmek için başımı kaldırdığımda, "Bir şeyim var gibi mi gözüküyor?" dedi.

"Biraz."

Ellerini cebine sokup sol omzunu kitaplıklardan birine yasladı. "Dışarı çıktığımda bir Direnişçi'yle görüştüm. Hasan Amca, Direniş büyükleriyle konuşmuş. Hepsi halkın liderin arkasında durabilmesi için gerekli hazırlıkların yapılması gerektiğini söylüyor. Çünkü halk her an çatışmalı bir savaşa dahil olabilir."

"Ne yapacağız?" Zaman ve hareket dengesi öyle hassastı ki oldukça dikkatli ve stratejik davranmak zorundaydık.

"Kafamdaki planların biraz daha zamana ihtiyacı var, henüz erken," dedi. "Erken davranmak liderliği açık hedef haline getirebilir."

Onunla tamamen aynı fikirdeydim ama bu düşünceyi zora sokan bazı durumlar ne yazık ki vardı. "Ama saldırılar devam ediyor."

Yavaşça başını salladı. Hiç şüphesiz o da bunları hesap etmişti. "Halkı bezdirmek ve zaman kazanmak için hepsi. İnsanları yıpratmaya çalışıyorlar."

"Bunları geri püskürtemezsek başaracaklar. İnsanların Direnişçilere olan güveni bile riske girebilir." Şimdilik yavaş ama bezdirici bir hareket içindeydiler, eğer zamanı gelmeden davranırsak zor duruma düşerdik ama beklemek de bize zarar veriyordu.

"Şimdilik bu risk çok düşük bir ihtimal." Bu sözleri ondan duymak beni rahatlatmıştı. "Askerler ortada gardiyan gibi dolaştıkça insanlar bizim büyük baskı altında olduğumuzu düşünerek yanımızda olmaya çalışıyor."

Hesaba katmadığım şey buydu. "Bu iyi bir şey."

"Evet." Yüzünü dışarıdaki askerlerin dükkân camlarına düşen gölgelerine çevirdi. "İnsanlar bizi görmüyor ama yanımızda saf tutmak istiyor. Bir anda liderle birlikte ortaya çıktığımızda arkamıza halkın büyük çoğunluğunu alabiliriz."

"Zor olacak."

"Kolay olan bir şey söyle..."

Verebileceğim tek cevap umut ve umutsuzluk arasındaki bilinmezlikte her şeyi bir yana bırakarak ona kollarımı açmaktı. Başını omzuma yaslamak istedim fakat yanıma geldiğinde kollarımı boynuna dolayıp başımı göğsüne yaslayan ben oldum. "Durgunluğunun sebebi yalnızca bu mu?" dedim özlediğim kolların arasında. "Çünkü benim tanıdığım Arsıl bunları düşünürken boş bir durgunluk içinde değil, şiddetli bir düşüncenin içinde olur."

"Bilmiyorum..." Sırtımı okşayan ellerinde bile bir durgunluk geziniyordu. Onda benzerine pek az rastladığım bir şeydi bu. "İçimde tuhaf bir his var, bir şeyler yolunda gitmeyecekmiş gibi."

"Bir şeyler zaten yolunda gitmiyor."

"Kastettiğim şey o değil."

Başımı kaldırıp ellerimi göğsüne yaslayarak yüzüne bakmaya çalıştım. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Bildiğim birçok şey var ama bu bildiklerimle ilgili değil." Aramıza bıraktığı birkaç santim boşluk onun da yüzünü eğip bana bakmasına olanak sağladı. "Bilmediğim bir şey var, sanki hesap edemediğim. Fark edemediğim bir şey var ve bu kontrolsüzlük beni korkutuyor."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum." Bu bocalayış hiç hayra alamet değildi. Onda alışık olduğum berraklığa en çok muhtaç olan oydu şimdi. Ona istediğini vermek istesem de benim sularım daima bulanıktı. Ben onun berraklığında güç alıyordum.

Alnımı göğsüne, hemen ellerimin arasına yaslayıp baştan sona intizam içinde nefes alan bu adamın içindeki keşmekeşin asılsız bir histen ibaret olması için dua ettim.

Yavaşça kollarının arasından sıyrılıp elini tuttum ve onu merdivenlere çektim. "Namazımızı kılıp uzun zaman sonra biraz birlikte dinlenelim olur mu?" Etrafımızda dönen tüm gölgelerin aramıza fark edemediğimiz bir mesafe açmış olması ikimizi de yıpratıyordu ve ben en saf haliyle ifade etmek gerekirse, onun kollarında daldığım huzurlu uykuların özlemini çekiyordum.

Merdivenlere geldiğimizde elimi bırakıp kolunu omzuma sardı. Benden yana gelmiş bir teklif onu bir hayli memnun etmişti belli ki. Kısılan gözleri yorgun fakat huzurlu bir tebessümle yumuşamıştı.

İçeri girdiğimizde Tarçın huysuz bir çocuk gibi ayaklarımıza dolanmıştı. Kendini daha fazla hırpalamadan Arsıl eğilip onu kucağına aldı. Kulaklarının arasına bir öpücük kondururken Tarçın memnuniyetle miyavladı. "Kızım, yalnızlıktan sıkıldın mı sen?" Bana tepeden bir bakış atıp "Ben de sıkıldım, merak etme," dedi muzip bir edayla.

Başımı iki yana sallayarak seccadelere uzandım. Yere serdiğimde Arsıl da Tarçın'ı bırakıp yanıma gelmişti.

Namazımızı bitirdiğimizde uzun zamandır okumadığım ve dinlemediğim Rahman suresini okudu ve sanki içimdeki kaos art arda tekrarlanan, ***"O halde Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?"*** ayetiyle dindi. Elimizdekinin bir yük değil; sürekli sahip olmak için dua ettiğim, *zulmü kıracak güç* olduğunu hatırlattı bana. Duamın kabul olduğunu böyle berrak görebilirken ona nasıl da büyük bir sorun gözüyle bakıp nankörlük etmiştim...

Ona baktım, benim safımda saf tutmuş Arsıl Alaz'a, ırkının inançlarına karşı zulmün karşısında duran Arsıl Alaz'a, Pars varisi Arsıl Alaz'a.

Onun elinde varislik, benim elimde liderlik vardı; biz bu savaşın özüydük.

Arsıl sessizce seccadede oturmaya devam ederken ense kökümden hafif hafif baş gösteren baş ağrım yüzünden kalkıp yatağa uzandım. Arsıl da çok geçmeden kalkıp yanımdaki boşluğu doldurmuştu. Uzanıp şalımı dikkatlice başımdan çıkardı ve saçlarımdaki tokayı çıkarıp parmaklarını saçlarımın arasında naifçe gezdirmeye başladı.

Bu anda sessizliğin hüküm sürmesini istedim ama aklımda ufak bir soru dönüp dururken onu aradan çıkarmanın en iyisi olacağını düşündüm. "Çığlıklarını unutamadığın o adam kim?" dedim, bugün onun defterinde okuduklarıma hitaben.

Tebessümü donuk bir fazlalık gibi yüzünde asılı kaldığında, bunun aradan çıkarılacak küçük bir soru olmadığını anlamıştım.

"Anlatmamı gerçekten ister misin?" dedi gözlerini kaçamak bir nokta bırakmadan gözlerime dikerek. "İyi düşün." Eski kaçamak cevaplarına karşı, hafızamı kazandığımda, aramızda geçen yüzleşmede gördüğüm gözü karalık vardı sözlerinde. "Çünkü gerçekten istersen, anlatacağım."

"İstemiyorum, neyse ya." *İstiyorum, hem de çok ama istemeyen sensin.*

Görünene göre cevabım onu tatmin etmemişti. "Helya, doğruyu söyle." Bu isteğimi ısrarla duymak istiyordu. Belli ki merakımın kokusunu çoktan almıştı.

"Tamam, kapatalım konuyu. Olur mu?" Konu kapanmalıydı, yoksa bana olan biteni anlatması için ona yalvarabilirdim bile. Onu tanımayan bir insan bu fırsatı geri teptiğim için aptallık yaptığımı düşünebilirdi ama ben onun gözlerine bakabiliyor ve kehribarın nasıl bir isteksizlikle kıvrandığını görebiliyordum. Eğer bu isteksizliğe rağmen meseleyi benim irademe bıraktıysa onun için hiç hoş şeyler olmayacak demekti.

Aleni reddimi bir kenara bırakıp gizli ısrarımı dinleyerek "Dokuz yaşındaydım," dedi. Tüm geri çevirişime rağmen söze başladığı anda gözlerimi ona dikerek sarf edeceği şeyleri büyük bir dikkatle bekledim.

"Sınırdan kaçmaya çalışan üç Pars yakalanmıştı. İçlerinden biri hasta bir kadındı. Yakalandıktan kısa bir süre sonra öldü ama diğer iki adam ne yazık ki hayattaydı..." Onların hayatta olmasına duyduğu üzüntü, belli ki peşinden uğursuz hatıralar getirecekti.

"Babam Tufan'ı ve beni yanına çağırdı. Tufan benden daha büyüktü ama o da ben de o yaşımıza kadar kimseyi öldürmemiştik. Çünkü sadece dokuz yaşındaydım Helya, dokuz... Dokuz yaşında bir çocuğun göremeyeceği kadar çok acımasızlığa şahit oldum ama hiç bizzat buna kalkışmadım."

"Babam ellerimize silahlar verdi ve o iki adamı karşımıza dikti." Gözlerimin hayretle irileştiğini görmemesi için yanağımı göğsüne yaslayıp yüzümü eğdim. "Birinin cezasını Tufan verecekti, diğerinin cezasını ben verecektim." Cümlesinin devamını, ne acıdır ki tahmin ettim. "Cezaları ölümdü. O iki adamı, biz iki çocuk infaz edecektik."

"Güçlü olmak için acımasız olmak zorundasın. Bazen yaşın bir önemi yoktur ama eğer liderin çocuklarıysan, eğer Saht Kalesi senin evinse işte o zaman bazen diye bir şey yoktur. Çocukluk o duvarların arasında yalnızca deneyimsizlik demektir ve deneyimsizsen erkenden deneyim kazanman gerekir."

Olumsuz bir cevap duyma umuduyla ve aceleyle bir soru sorarken yüzümü kaldırıp ona baktım. "Yaptın mı?"

"Yapamamıştım, ikimiz de yapamamıştık," dedi fakat bu cevap beni rahatlatmaya yetmedi. Çünkü bu olumsuz cevabın arkasındaki yıllanmış keder bu olumsuzluğu reddeder nitelikteydi.

"Ben ağlamaya başlamıştım, Tufan verilen siyahı elinden düşürmüştü. İkimiz de o gün hiçbir şey yapamadık. Babam bizi odasına çıkarıp gösterdiğimiz zafiyet yüzünden saatlerce dövdü, bilincimizi kaybedene kadar her yanımız kan içinde kaldı ve uyandığımızda hücrelerdeydik." Eski bir masaldan bahseder gibi dingin ve yumuşaktı sözleri. "Günlerce hücrede kaldık. Gece ve gündüzü ayırt edemediğim bir delikte bir başıma günler geçirdim. Çıkana kadar aklımı yitirdiğimden emindim. Çıktığımızda yaralarımızın ve aklımızın yerine gelmesi günler aldı. İyileşip ayağa kalktığımızda babam bizi yeniden yanına çağırdı."

Gözlerimdeki dehşetin onun diline yük olmaması için bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama sonra fark ettim ki bu boşuna bir uğraştı çünkü bakışları kendine boş bir hedef seçmiş, dudaklarından dökülen her kelimenin yaşandığı zamana çoktan gitmişti.

"Evet" dedi korktuğum o cevabı vererek. "O adamları yeniden karşımıza diktiler. İkisi de sefil durumdaydı, zayıflamış ve saçları tıpkı yolunmuş gibi darmadağındı... "Askerlerden biri Tufan'a ve bana birer silah verdi ve babam bir kez daha o iki adamı öldürmemizi emretti." Bir kez daha olumsuz bir cevap bekledim, o kederli itiraza karşı bir kez daha yapmamış olmasını deli gibi istedim.

"Tufan'ın gözlerinin dolduğunu görmüştüm çünkü o sırada korkuyla ona bakıyordum ama babam bunu görmemişti çünkü Tufan o adamın yanına gidip bıçağını kalbine saplamıştı. Adamın nefes almak için çıkardığı hırıltılar..."

Gözlerinin önünde canlanan o acı anıya bir kez daha kurban gitmemesi için elimi elinin üzerine koyup bakışlarını üzerime çektim. "Peki ya sen?"

Bana kanlanmış gözleriyle bakıp gülümsediğinde gözbebeklerini yakan kehribar dokuz yaşındaki Arsıl'ın çaresizliğiyle tutuştu. "Yapamadım," dedi fakat bu kez bu cevap karşısında sevinemedim çünkü sonrasında getireceği azap artık apaçıktı. "Adama doğru birkaç adım attım ama adam korkuyla ellerini yüzüne kapattığında bu kez silahını yere düşüren ben oldum." Göğsüm, düşen o silahın ağırlığıyla ağır ağır kasılırken o yeniden konuşana dek nefes alamadım. "Babam o silahı yerden almamı beklemeden beni alıp o odaya çıkardı..."

Elimi dudaklarımın üzerine kapadım, bir damla gözyaşı parmaklarımın arasına düşüp dağıldı. "Yine mi?"

Kasvetli tebessümü yüzünden silmeden yavaşça başını salladı. "Bir öncekinden daha kötüydü," dedi bakışlarını gözlerimden sıyırıp önüne eğerken. "Yine aynı hücrede uyandığımda sol kolum cebire sarılıydı, kırılmış. Birkaç gün gözlerimi açamamıştım. Artık dayanamayıp öleceğimi söylediklerinde hücreden çıkartılmışım. Hücreden çıktığımda yeniden toparlayabilmem bir iki hafta sürdü. Birçok hekim günlerce

başımda dolaştı. Zaten onlardan başka kimsenin yanıma girmesine izin yoktu. Askerler dört bir yanımı kolluyordu. Sadece annemin bir şekilde yanıma gelebilmesi için dua etmeye çalışmıştım ama şimdi düşününce... Dua etmeyi bilmiyormuşum."

Doğruldum, ondan hiç uzaklaşmadan bağdaş kurup ona döndüm, parmaklarım nefessiz kalmış bir insanın muhtaçlığıyla ellerine uzandı. "Sonra... Yine mi?"

"Haftalar sonra yine aynı yerdeydim, bu kez tek başıma... Karşımda yalnızca bir adam vardı. Beli bükülmüş, saçları dökülmüş, derisi kaburgalarının üzerine soluk, eski bir kumaş gibi yapışmıştı. Sanki adamın üzerinden yıllar geçip gitmişti."

Bir eliyle ellerimi tutarken sol elini kaldırdı, avuç içindeki yara izlerinin gölgeleri loş ışıkta eline yayıldı. "Sonra bir kez daha o bıçağı elime verdiler..." Parmakları uğursuz bir ritimde titremeye başlayınca elini indirip yeniden parmaklarımı kavradı. "Ellerim öyle çok titriyordu ki adım atsam başarabilecek miydim kestiremiyordum." Ellerimi sımsıkı tutuyordu. "Karşımdaki adama baktığımda artık korkuyla yüzünü kapatmasına yetecek kadar yaşama isteği kalmamıştı üzerinde, ruhsuzca yüzüme bakıyordu ve bu beni daha çok korkuttu. Bir adım geri attım ve o bıçak bir kez daha elimden düştü."

"Arsıl..." Bencil ve vahşice bir arzuyla artık öldürmesini istedim, onun ölmesindense artık o adamın ölmesini...

"Hayır," dedi. "Hayır, bu kez değil." Kaçınılmaz sonun dudaklarındaki hapsi son buluyordu... "Başımı kaldırıp babama baktığımda bana doğru attığı bir adım içimi coşkulu bir dehşetle doldurdu. Korkudan kusacağımı hissettim ama vaktim yoktu... Eğilip hırsla bıçağı elime aldım, arkamı dönerken babamın beni yakalayacağını sanıyordum ve bu yüzden koştum, adamın üzerine atladım ve tıpkı bir hayvan gibi onu oracıkta vahşice öldürdüm..."

Bir kurbanın gözlerindeki masumiyetle bir cinayeti işte böyle dillendirdi ve akmayan gözyaşlarının kızıllığına boğulmuş gözlerini gözlerime çevirdi. Ölen adamdan hafızasına bırakılan bu lanetli hikâyeyi noktaladı. "İşte kulaklarımdan çıkmayan çığlıklar o adama ait, ilk cinayetime."

Uzanıp yüzünü ellerimin arasında aldım ve bu suçlayıcı sözleri dilinden kazılıp atmak istedim. "Bu bir cinayet olamaz," dedim hiddetle. "Ölen o adamdı ama kurban sendin Arsıl, sen asla bir katil değilsin."

Ellerini yüzünün iki yanını sarmış ellerimin üzerine kapatıp bayat bir umutla bir kez daha tebessüm etti. "Belki de ilk seferde değildim..." dedi. "Ama daima ellerimde bir çocuğun ellerinde taşıyamayacağı kadar kan ve ceset, ayaklarımdaysa merhamet için ayaklarıma kapanan onca insanın ağırlığı vardı."

Bu sözler gözyaşlarımın önüne çektiğim sette geri dönüşü olmayan bir hasara sebep oldu ve dişlerimi sıkıp önüne geçtiğim tüm hıçkırıklar bu hasardan güç buldu. Kollarımı boynuna sarıp tüm bedenim gözyaşlarının şiddetiyle onun kollarında tir tir titredi. Ve Arsıl Alaz, kendine ait olan acıyla yerle bir olma cüretini gösteren beni, kollarının arasında teselli etti.

Kırılgan bir camı kavrar gibi nazikçe çenemi tuttu ve yüzümü yüzüne kaldırdı. "Helya... Biz bu savaşın savaş meydanıyız," dedi çenemi tutan parmakları yanağıma uzanırken. "Toprağına kan karışmış alev alev yanan bir savaş meydanı."

Ellerim onun ellerini taklit ederek sakalların çevrelediği çenesine ulaştı. "Sağ çıkacak mıyız?"

Nemli kirpiklerime bakarak sözlerindeki karamsarlığa rağmen güçlü bir umutla gülümsedi. "Bizden kaç kişi sağ çıkacak?"

Yeniden hıçkırıklara boğulmadım ama gözyaşları yine de başıboş bir umarsızlıkla yanaklarıma döküldü. "Biz bu savaşın savaş meydanıyız..." dedim bu sözleri bir yemin gibi zihnime kazıyarak.

Akan her gözyaşı yanağımdaki parmağına çarptı. "Öyleyiz," dedi, bir mucizeyi seyreder gibi yüzümün her bir noktasını kıymetli bir hayranlıkla ezberlerken. Bakışlarındaki bu mühim armağana karşılık verecek mertebeye ulaşmak benim için ne kadar güç olsa da elimden gelen tek şeyi yaparak özlemimi tüm dürüstlüğümle ona sundum ve yeniden, tüm saf hislerle bana açtığı kollarının arasında kendime yer buldum.

...

Güne hoş bir gülümsemeyle gözlerimi açmayalı haftalar olmuştu belki. Tıpkı tüm dünyevî dertleri bir yana savurup sevdiğim adamın yanında huzurlu bir gece geçirmeyeli haftalar olduğu gibi. Aramızda hiçbir perde olmadan, onun kim olduğunu bilerek yakın olduğumuz bu istisnai gece tüm kaygılarımın üzerine yüce bir mükafat gibi bize bağışlanmıştı.

Şükretmek için çok sebebim olduğunu hatırlamıştım. Yakınmak içinse vakit yoktu. O ve ben, iki ucun mucizevi ortak noktası... Umut bizdik, bu nimet omuzlarımızda bir yük değil ellerimizde bir armağandı.

Sabah namazından sonra uyuyakalmıştım, odada bir başımaydım. Arsıl yanımda yoktu, muhtemelen ya aşağıdaydı ya da çalışma odasında.

Üzerimdeki uyuşukluktan sıyrılabilmek için bedenimi gerip iyice esnedikten sonra yataktan kalktım. Odadan çıkacağım sırada Amber'in kapısının çalındığını duydum. Omuzlarıma dökülen saçlarımı toplayıp Arsıl'ın kapıyı açmasını bekledim ama ortalıkta ses yoktu. Biraz daha bekledim. Kapı bir daha çalınmadı ama içeriden de bir ses gelmedi, Arsıl da dışarı çıkmıştı belli ki.

Üzerimdeki geceliği çıkarıp askıdaki elbisemi üzerime geçirip siyah şalımı sıkıca başıma doladıktan sonra etrafa baka baka aşağı indim. Kapının önüne gelip kapının perdesini hafifçe kenara çektim ve Arsıl'la yüz yüze geldim.

Kapının tüm kilitlerini açıp kapıyı araladığımda içerideki sıcağa karşı ürpertici bir soğuk tenime sürtünüp geçti. Arsıl birbirine doladığım kollarımı görünce kapıyı kapatmakta acele etti. "Selamun aleyküm," dedi ceketini çıkarıp askılığa asarken. "Uyanmışsındır diye düşünmüştüm..."

"Aleyküm selam." Gözlerimi ovuşturup yüzümde gördüğü mahmurluğu silmeye çalıştım. "Sorun değil, bu saate kadar uyanmam gerekiyordu zaten." Başımı çevirip saate baktım. "Dükkânın açılış zamanına çok kalmamış."

Ona uzanıp sarıldığımda kollarının güven verircesine omuzlarımı sarması uzun sürmedi. Orada, göğsüne yaslı bir halde daha fazla durmak istesem de vaktin dar oluşu beni bu anı uzatma lüksünden alıkoyu-

yordu. İsteksizce çekilip "Kahvaltı için hemen bir şeyler hazırlayıp yiyelim," dedim.

Arkamı dönmek için hareketlendiğimde elimi tutup durdurdu. "Bekle bir saniye," dedi. "Nereye gittiğimi bile sormadın."

Bir yanım hâlâ uyku kırıntılarıyla avunduğundan şuurumu tamamıyla yerine gelmemişti. Yoksa bu soruyu kaçırmam olanaksızdı. "Hâlâ kendime gelemedim. Sabah namazından sonra uyumak bana iyi gelmiyor."

Sözlerimin üzerine durmadı, "Hastaneye gittim," dedi. Elini cebine atıp bir zarf çıkardı ve tüm dikkatim onda toplandı. Zarfı kaldırırken gözlerine yerleşen umudun hemen yanında biten kargaşa, bizi bekleyen şeylerin berraklığına gölge düşürüyordu.

Ve korktuğum oldu. Zihnim bir kez daha arada kalmışlığın kurbanı olarak Arsıl'ın sözleriyle tarumar oldu.

"Helya bu, senin şehir merkezindeki hastaneye geçiş iznin. Önümüzdeki hafta için..."

06.03 KIRILIŞ

Bir çiçek kopart benim için,
Hiç solmasın avucumda.
Yaprakları saçlarımda kalsın,
Kokusu burnumda,
Ama kökleri dursun toprakta.
Dağları dolaş, ovaları arşınla,
Sakın o çiçeği bulamam deme bana.
Ne solacak,
Ne de mahrum bırakacak kokusuna.
Hem toprakta kalacak hem avuçlarımda.

Kitaplıkların arasında seke seke dolaşan küçük kızın diline doladığı bu eski şarkı kulaklarımda yankılandıkça görmezden geldiğim malûm mesele ısrarla önüme geliyordu. Onu duymamak için tüm dikkatimi elimdeki kitaba vermeye çalıştıkça kitaplığın etrafında bir tur daha atıyor ve şarkıyı tekrarlayarak tüm dikkatimi dağıtıyordu.

Küçük kız kasaya yaklaştığında, "Keşke gerçekten böyle bir çiçek olsa değil mi?" dedim onu sözlerimle yakalamaya çalışarak.

Beni umursamadan şarkısına devam edecekti ki durup iki ayağını da yere bastı. "Hem toprakta hem avucunda mı?" dedi arkası bana dönük bir vaziyette.

"Evet," dedim. "Tıpkı söylediğin şarkıdaki gibi."

"Bu yalnızca bir şarkı, asla gerçek olamaz. Ya avucumda olmalı ya da toprakta." Yüzünü bana dönmemekte ve kitaplığın çevresindeki yarım kalmış turunu tamamlamaya kararlı görünse de bu konuyu benimle bu şekilde konuşmayı uygun bulmayarak başını eğdi ve bedenini bana çevirdi. "Ellerimde olmasını istiyorsam solmasını göze almalıyım, solmasını göze alamıyorsam da ellerimi onun için açmamalıyım."

Onun bu sevimli ciddiyetinin beynimdeki tayfunları biraz daha yumuşattığını hissettiğimde, "Haklısın, aynı anda iki farklı yerde olamaz..." dedim. "Ya burada olmalı ya orada." *Ya burada olmalıyım ya da orada, farklı yerlerde aynı anda bulunamam. Ya çiçeğin solmasını göze almalıyım ya da ellerimi onun için açmamalıyım...*

Kız, onu tasdiklememden bir çıkarı olmadığını fark ederek arkasını dönmeye meyletmişti ki kasanın yanındaki kurabiye kavanozunu kaldırıp ona gösterdim. "Çikolatalı kurabiye ister misin?"

Bana doğru istekli bir adım atsa da görünmez bir el onu durdurmuştu. "Evet çok isterim," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. "Fakat önce anneme vermelisiniz ancak onun bana verdiği şeyleri yiyebilirim."

Ayağa kalkıp "Pekâlâ," dedim kavanozu kasanın üst kısmına, görebileceği bir yere bırakarak. "Annen kasaya geldiğinde bunlardan alabilirsin, olur mu?"

"Teşekkür ederim, sağ olun." Gülümseyerek annesinin olduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Eskiden Ateşoyuk böyle bir yer değildi. Anneler ve babalar tedirginlik içinde değildi. Çocuklarını yabancılara karşı sıkı sıkı tembihlemezdi. Çünkü buna ihtiyaç duyulacak şeyler yaşanmazdı, en azından bu kısımda. Ta ki Parslar bu kısımda konuşlanmaya başlayana dek...

Yerime oturmadan önce üst katta hareket eden bir siluet gözüme takıldığında, onun Arsıl olduğunu geç de olsa fark edebildim. İyice yaklaşmış, korkuluğun yanına dikilmiş ve gözlerini üzerime dikmişti.

Söylediğine göre bana düşünme süresi tanıyacak ve bu süre içinde sözlü müdahalede bulunmayacaktı fakat onun gibi sabırlı bir adamın tahammülsüzlüğü, üzerimdeki sessiz baskıdan anlaşılabiliyordu. Tamamen kararlı olduğu konuların dışında bu tavrına hiç rastlayamazdım ve şimdi oldukça kararlı görünüyordu.

Mucizevi ihtimal gerçekleşmiş, şehir merkezindeki hastanede tedavi görme talebim kabul edilmişti. Fakat şimdi dönüp baktığımda bu gerçek bir mucize mi yoksa felaket mi ayırt edemiyordum çünkü böyle zamansız bir zamanda gerçekleşerek her şeyi alabora edip ayaklarımıza dolanmıştı.

Yapamazdım. Halkımın başında durma düşüncesi içimde yeni yeni güç bulurken ve yapmam gereken şeyin idrakine yeni yeni varırken, şimdi ipi kopmuş beynimin tedavisi için şifa aramaya gidemezdim. Her şey bu kadar ateş altıyken bu topraklardan ayağımı çekmek, yapabileceğim en son şey olmalıydı.

Gün, benim ikilemlerim ve Arsıl'ın üzerime bir hayalet gibi düşen kararlığının gölgesiyle son buldu. Yaklaşık on beş dakika önce müşterilere kapanış saatini hatırlattığım için birçoğu çoktan evlerine dağılmıştı. Bu saatte yeni gelen müşteri olmadığı için ikinci bir hatırlatmaya lüzum görmeden elime, gün boyunca beni oyalayan kitabımı alıp içeridekilerin işlerini halledip çıkmasını bekledim.

"Helya..."

Peşine huzursuzluğu takmış, tanıdık bir ses adımı telaffuz ettiğinde tereddüt etmeden başımı kaldırıp gelenin kim olduğuna baktım. "Tufan," dedim, kibirli duruşunu sergilemekten geri durmayan adama.

Tavırlarım onu içten bir keyifle rahatlatıyormuş gibi gülümsüyordu. "Seni kardeşimden evvel tanımalıydım," dedi cüretkâr, şakacı bir kahkahayla.

Haddini aştığını ona hatırlatmak için sahte olduğunu haykıran bir gülüşle sözlerini ezdim. "Daha önce söyledim Tufan Alaz, seni vururum. Bu saygısız sözlerinin ardı gelirse hiç tereddüt etmeden vururum."

"Farkında değilsin ama bu saygısız sözlerimin sebebi tam olarak da bu." Nezaketindeki bayağılığa öfkelenemeyecek kadar alışmıştım. "Ben ruh sağlığı çok da yerinde olmayan bir adamım en nihayetinde."

"Ona ne şüphe!" Sözlerindeki imalar beni öfkelendirmek için olsa bile yanında rahat edemiyordum. Şalımın bir ucunu hırkamın koluna indirip kasadan çıktım. "Tufan, gitmeni rica ediyorum."

"Bu kadar kibarca kovulduğum olmamıştı."

"Lütfen," dedim üst kattan her an inebilecek Arsıl'ı gözlerken. "Dükkânımda gerginlik çıksın istemiyorum. Söyleyeceğin bir şey varsa hemen söyle, Arsıl'ın gelip seni burada görmesi iyi olmaz."

"Yalnızca, geçireceğimiz uzun zamanların öncesinde gelip seni bir ziyaret etmek istedim." Yüzüne yayılan tekinsiz gülüşünün arkasında gizlenenleri okuyamasam da onu, bu tavrın hayra alamet olmadığını ayırt edecek kadar tanıyordum.

"Uzun olacağını sanmıyorum," dedim sözlerinin aslını kasti olarak sormadan.

Bakışları benden uzaklaştı, merdiven tarafına doğru kaydı. "Benim küçük kardeşim!" Gülüşü meymenetsiz bir sırıtışa dönüştüğünde artık işlerin ufak bir ziyaretle sınırlı kalmayacağının farkındaydım.

Merdivene baktığımda Arsıl serinkanlı fakat memnuniyetsiz bir halde aşağı iniyordu. Arkasından gelen birkaç müşteri için sessizliğini korudu ve içeride kalan son müşterilerin de çıkmasını bekledi. Kapıyı arkalarından kapatırken sakince Tufan'a döndü ve "Burada ne işin var?" diye sordu her geldiğinde olduğu gibi.

Biraz önce bana söylediğine ters düşecek bir şekilde, "Merak etme," dedi Tufan. "Bundan sonra çok görüşmeyeceğiz."

Arsıl'ın yüzünde belki de milimetrik bir ifade değişimi yaşanmıştı fakat her nasılsa ben onun bu sözlerden tuhaf bir biçimde rahatsız olduğunu anlamıştım. Yine de, "Güzel," dedi. "O halde şimdiden başlayabiliriz buna."

Tufan başını geriye atıp tatsız bir kahkahayla karşılık verdi. "Arsıl... Ah, Arsıl! Kendini bastırıyorsun kardeşim. Sana ait olmayan sınırlarda sıkıştığını görüyordum, ne üzücü! Ama unutma, sen ne kadar inkâr edip bastırırsan bastır, layık olmayı beceremediğin o güç senin kanında var."

Arsıl bu sözleri duymaktan usandığını gösterir gibi sıkılgan bir tavırla başını salladı. "Sen çok mu güçlüsün?" dedi. "Güç senin kanında mı var?" Sesinde filizlenen meydan okumanın farkında olan tek kişi ben değildim. "Yoksa kanını akıta akıta gücü işlemeye mi çalışıyorlar?"

Yüzündeki arsız sırıtış parça parça döküldü. Arkasında beliren katı ciddiyet, kindar ve sıcak bir öfkeyle karşıladı sözleri. "Haddini aşma."

Arsıl istediği noktayı yakalamış gibi kendinden emin bir şekilde soğukkanlılığını muhafaza ediyordu. "Eğer aşılacak bir had varsa, sen bunu çoktan aştın."

Eğer bir insanın tartışılan meseleyi bırakıp küçümsemeye giriştiğini görürseniz onun bu meseleyi kaybettiğini de görebilirsiniz. Tufan da böyle yaptı, yüzüne o aşağılayıcı ifadeyi yerleştirdi. "Bu küçük, acınası dükkâna kendini hapset ve acizliğinle daima yüzleş kardeşim... Fıtratındaki güce vermediğin kıymeti böyle değersiz şeylere veriyor olduğunu görmektense cesedini görmeyi tercih ederim."

Tüm bu aşağılayıcı sözler Tufan'ın sözlerinde kaldı. Arsıl bir kelimesi dahi sahiplenmemişti. "Cesedimi görmeyi tercih edeceğini zaten yıllar öncesinden biliyorduk Tufan." Söyledikleri bana hafızamı kaybettiğimde Tufan hakkında söylediklerini hatırlattı.

"Şimdi gelip kendini zayıf olmayışınla mı avutuyorsun?" dedi Tufan'ın cevap vermesine müsaade etmeden. "Avutma." Duraksadı, silahını çeken bir insanın yaşadığı duraksamaydı bu; duraksadı ve onu vuracak sözlerini ona doğrulttu. "Çünkü benim karşımda kendi tuzağınla kaybettiğin günün gecesinde, annemin kollarında attığın hıçkırıklar hâlâ kulaklarımda."

Bir insanın yüzünde oluşan yıkımı görmek oldukça acınasıdır. Bir an için Tufan'a bu sebeple acıdım. Çünkü ifadelerle maskelediği suratı

öyle çıplak kaldı ki ne ağzından tek kelime çıktı ne de zayıflığını bir gülüşle kapatabildi.

Bunun yerine meseleyi kaybetmiş bir insanın yapacağı bir başka hareketi yaptı, yumruğunu kaldırdı ve Arsıl'ın üzerine atıldı.

Arsıl, Tufan yumruğunu kaldırdığında intikam alırcasına gülmekten başka hiçbir şey yapmadı. Elmacık kemiğine inen yumruğun önüne geçmedi, hatta buna izin verdi. Bu Tufan'ı daha çok öfkelendirdi ve ikinci bir yumruk için elini kaldırdı ama Arsıl buna bir önceki kayıtsızlığıyla cevap vermek yerine Tufan'ın kolunu tuttu ve kendi yumruğunu savurdu. İkisi birbirinin yakasına yapışmış vaziyette sendelerken donakalmış halimden silkinip Arsıl'ın kolunu tuttum. "Dur!"

İkisi de sarf ettiğim tek bir sözle birbirinden ayrıldığında sözüme gösterdikleri itimat beni şaşırtmıştı. Fakat kavgaları henüz son bulmamıştı. Yumruk yumruğa değil, gözlerini birbirlerine dikip sessizce kavgalarına devam ediyorlardı. Aralarında bir şey geçiyordu, bilmediğim bir dilde bir konuşmaya şahit oluyormuşum gibi. Yalnızca ikisinin bildiği bir konuşmayı bakışlarından izliyordum. Tıpkı bir yabancı gibi, tamamen dışarıdan.

Sonunda Tufan, "Güzel bir veda oldu," dedi gözlerini Arsıl'dan ayırmadan. Sonra gözleri Arsıl'ın hemen yanında duran beni buldu ve ürpertici bir tebessümle, "Görüşmek üzere." Yavaşça başını eğip dükkândan çıktı.

Tufan'ın arkasında bıraktığı sessizlik kısa sürdü, Arsıl tarafından kabul görülmedi ve derhal dağıtıldı. "Bu adam ortalıktayken lütfen benim yanım dur Helya." Dükkânın kapısını sıkı sıkıya kapatıp kilitledi. "Bir daha gelirse ne olursa olsun beni çağır."

"Tufan bizim için tehlikeli mi?" Arsıl gelmeden önceki tavırlarını hatırlamak ürpermeme sebep oldu.

"Liderin kim olduğunu bilmediği sürece, hayır," dedi. "Bu yüzden bu meseleyi bilen sadece bir avuç insan var, sadakatinden şüphe duyulmayan insanlardan başkası konu hakkında en ufak bir bilgiye sahip değil."

"Peki ya senin için?" Ona karşı hep gizli bir tehdit barındırıyormuş gibi hissediyordum.

"Tufan benim için bir tehlike değil." Kendinden eminliği içimi rahatlatsa da, konunun önünü arkasını bilmek istedim. "Ya senin kimliğini deşifre ederse?"

"Eğer kim olduğumun bilinmesi söz konusu olursa bunu önlemeye çalışan ilk kişi kendisi olur. Beni düşündüğünden değil, yanlış anlama. Yokluğumda oturduğu tahtının sallanmaması için, bunu göze alamaz."

Bir cevap alıyor ve o cevabın doğurduğu yeni soruların peşine düşüyordum. "Senin bir hain olduğunu söylerse peki..."

"Halkım beni seviyordu Helya, en azından babama ve Tufan'a nazaran." Sarf ettiği her cümle, konuşulacak yeni bir meseleye gebeydi. "Ve baştaki Parslar tarafından dışlanacak olsam bile halk tarafından sahiplenilebilirim, bu da halkın Tufan'a yüz çevirmesi demek olur."

Arsıl'ın aklındaki planların ayak izlerini görebiliyordum, henüz gerçekliğine erişmesem de bana anlattığı bu şeylerin onun elinde kullanılacak kozlar olduğunu biliyordum ve emindim ki babam bundan çok daha fazlasını biliyordu. "Tufan'ın varis tahtını kaybetmesinin sebebi neydi?" dedim üstü kapalı anlattığı konuyu hatırlayarak.

Elini sırtıma koyup koltukların olduğu kısma yöneltti beni. Haklıydı, bunlar ayaküstü konuşulacak konular değildi.

Koltuğun bir yanına ben, diğer yanına Arsıl oturdu. "Küçük bir çocukken..." dedi bedenini bana çevirirken. "Yaşı benden büyük olmasına rağmen, eğitimlerde ondan önce olan daima bendim."

Bu sözler aralarında geçen güç sürtüşmesini anlamlandırıyordu. Ne zaman konu güç yarıştırmaya gelse Tufan'ın gözlerinde parlayan hırsa hiç çaba göstermeden şahit olabilirdim.

"Askerlerin arasında revaçta olan bendim, o ise arkada kalandı. Babamın bana olan imtiyazlı davranışları onu bana karşı bilendiriyordu. Bana olan öfkeli bakışlarına rağmen abisini çok seven bir çocuktum

ve bana yaptığı ufak tefek kötülükleri görmezden gelip ona hak veriyordum. Bu yüzden askerlerin arasında eğitimdeyken ondan geride durmaya çalışıyordum. Atışlar sırasında hedefleri kasti olarak vuramıyordum. Fakat bu kasıtlı geride durma oyunum onun tarafından fark edilmişti. Bir gün beni bir köşeye çekip onu aşağılamaya cüret ettiğimi söyleyerek dövdü. O zaman yaşı yüzünden benden biraz daha uzundu ama ben de yapılı bir çocuktum ve o gün onu alt edebilecekken elimi bile kaldırmamıştım. Ama bu durum beni çok gücendirmişti..."

Aklına bir şey gelmiş gibi üst kata kaydı bakışları. "Bekle," dedi. "Yeni bir çay denedim, yukarıda bırakmıştım. Çoktan demlenmiştir." Yanımdan kalkıp üst kata çıktı. Hikâyenin devamına olan merakımla birlikte heyecanla onu bekledik.

Elinde iki büyük fincanla geri geldiğinde kendi fincanından tüten dumanı kokluyordu. "Oldukça şifalı bir bitkidir," dedi benim fincanımı bana uzatırken. "Bunu yalnızca ilaç yapımında kullanıyordum ama geçenlerde kitap siparişini alan adamda eski bir kitap buldum. Demleme teknikleri ve miktarıyla alakalı birkaç şey vardı..." Fincanı burnuma yaklaştırıp güzel fakat ağır olan kokusunu içime çekerken ifademi fark etmiş olacak ki "Yoğun bir kokusu var fakat içimi oldukça yumuşak," diye temin etti.

Ufak yudumlarla tadını almaya çalıştığımda gerçekten de söylediği gibi olduğunu fark ettim. "Eee?" dedim dağılmış dikkatini konuya çekmeye çalışarak.

"Ne diyordum?" Bir an için duraksadığında ona hatırlatmama gerek kalmadan dikkatini topladı. "Tamam... O günden sonra onun zoruna gitmemesi için geri durduğum her alanda kendim olmaya başladım. Yapabildiğimin en iyisini yaptım, okuldaki eğitimlerimizde, askeri eğitimlerimizde... Parsların eğitim sistemi oldukça sert ve katıdır, yürümeye başlamış bir Pars oyun oynamakla oyalanmak yerine eğitime başlamalıdır. Bu yüzden halkın büyük bir çoğunluğu orta düzeyin üzerine, geliştirilmiş dövüş kabiliyetine ve birden fazla dil bilgisine sahiptir. Fakat bu bilgileri kullanacakları alanlar oldukça kısıtlı ve acımasız olduğu için birçoğu zaman geçtikten sonra unutulmaya yüz tutar."

Kaplanlarda da işler aşağı yukarı böyleydi, acımasız bir ortam yoktu ama tehlikeli bir ortam vardı. Yüksek eğitim merkezinin bulunduğu yerleşim yerinden kaynaklı, yani Parslardan. Bu yüzden Kaplanların bir kısmı da potansiyelinin dışında işlerle meşguldü.

"Tufan iyi bir öğrenciydi ama benden birkaç adım geride olmak onu çıldırtıyordu. İyi olmayı değil, en iyisi olmayı istiyordu. Bu yüzden her zaman benden nefret etti ama bir gün bu nefreti ona geri dönüşü olmayan bir bedelle geri döndü."

Gözlerim heyecanla açılmış, avuçlarımı yakan fincanı dahi dert etmeden onu dinliyordum. "Varisliği kaybetti..." dedim.

"Evet," dedi. "Atış eğitimlerimiz askerler dışında kimsenin yaklaşamadığı ormana yakın ama ormana dahil olmayan bir kayalıkta olurdu. O gün neredeyse tüm atışlarımı kusursuz bir biçimde tamamlamıştım. Tufan'ın o gün bana olan ters bakışlarını hâlâ hatırlıyorum ve o atışlarını yaparken neredeyse hedef tahtasına değil tamamen bana bakıyordu ama farkında değildi. Bu yüzden atışlarının büyük çoğunluğunu ıskaladı. Eğitmenimiz ona bağırıp bir tokat atmıştı ve Tufan hiç sesini çıkarmamıştı. O gün atışlar erken bitirildi ve Tufan çantalarımızı toplamak için boş bulunduğumuz bir anda üzerime atlayıp benimle kavga etti. Öyle hırsla kaldırıyordu ki yumruklarını, o an benden başka birine bu kadar nefret besleyemeyeceğini gördüm..."

Merdivenden gelen küçük tıkırtıların hemen ardından Tarçın'ın açık bulduğu kapıdan dışarı çıkıp aşağı indiğini gördük. Koşa koşa gelip koltuğa atladı, Arsıl'ın dizinin hemen dibine kıvrıldı.

"Beni kayalıklara çekiştirip itmişti ve düşmenin eşiğine geldiğimde ne yapmaya çalıştığını ancak anlayabilmiştim. Öz abim canıma kast ediyordu, beni kayalıklardan itmeye çalışıyordu." Hatıraların acısından doğmuş bir tebessümle gerildi dudakları. "Öyle şaşırmıştım ki, sadece kendimi kurtarmak için çabaladım. Tufan'ın ayağı kaydı ve üzerime devrildi. Can havliyle kendimi onun altından çekip yere attığımda o dengesini sağlayamadı. Hiçbir yere tutunamadan kayalıklardan aşağı düştü."

Öyle hayrete düşmüştüm ki, neredeyse *"Öldü mü?"* Gibi gülünç ve manasız bir soru soracaktım.

"Herkes öleceğini düşündü. Vücudunda kaç kemik kırılmış bilmiyorum ama haftalarca her yeri sargılar içinde, kıpırdamadan yattı. Eskisi gibi olmayacağını söylediler ama uzun zamanın ardından sapa sağlam ayağa kalktı. Mucizevi bir şekilde kemiklerinde de kaslarında da hiçbir kalıcı hasar oluşmadı... Kendine gelmenin ve öyle felaket bir şeyin altından sapa sağlam kurtulmuş olmanın gururuyla babamın karşısında çıktığında babam ona öyle sert bir tokat attı ki ellerinin üzerinde yeri boyladı. Çünkü Tufan öz kardeşini öldürmeye çalışmıştı. Ve daha da önemlisi, Tufan öz kardeşini öldürmeye çalışırken neredeyse kendi ölümünü görecek kadar zayıf düşmüştü, başladığı işi bitirememişti. Başarısız olmuştu. O gün, tüm askerlerin önünde halka duyurmaları için bundan sonra varisinin Tufan değil, ben olduğumu ilan etti."

İçimde, büyüyemeyecek kadar cılız bir acıma duygusu peyda olsa da konunun üzerine gelen birkaç düşüncenin sonunda bu his çabucak kayboldu. "Tufan ne yaptı?"

"Babamın, askerlerin karşısında hiçbir şey yapamadı ve benden daha çok nefret etti... Gece olduğunda, askerler kaleden çekildiğinde ve babam ortalıkta gözükmediğindeyse annemin yanına gitti. Ben de gizlice onu takip ettim. Anneme sarıldı ve tüm gece hıçkıra hıçkıra ağladı. Ben Tufan'ı ilk kez o kadar perdesiz gördüm. Öyle çok ağladı ki neredeyse bunun için kendimi suçlayacaktım, beni öldürmeye çalıştığı için..."

Biraz evvel kaybolan his içimde yeniden yer bulmaya çalıştığında onu bir kez daha geri çevirdim, Tufan'daki bu hırs tehlikeliydi, ölümcüldü. Başta kendi olmak üzere hırsına maruz kalan herkesi zehirliyordu. "Sen yoksun, Tufan men edildi, peki şimdi varis olan kim?"

"Men edilmedi, sadece hakkı bana geçmişti. Ama beni ölü bildikleri için kurallar gereği bu hak yeniden ona düştü. Ve bu kez bu hakka öyle büyük bir sadakatle bağlanmış ki, bu hırs sayesinde kimliğim güvende kalıyor. Parslardan bir kişinin bile beni varis saymaması için sırrımı canı pahasına koruyor."

Aklıma bin bir fikir geliyor ama tüm fikirler sağlam bir temel olmadığından devriliyordu. "Babam bunları biliyordu değil mi? Ve bunun üzerine planlarınız vardı."

"Allah eğer bu kaderi bana nasip ettiyse, nasıl onu yok yere harcayıp burada rahat bir şekilde yaşayabilirim ki..." Gözlerindeki sarı, kızıl hareler bile fikirlerin ışığıyla aydınlanıyordu sanki. O planlar hakkında soracağım sorular için derin bir nefes almıştım ki kolunu bana doğru uzatıp parmaklarının tersini naif bir dokunuşla yanağıma yasladı. "Artık sınırlar yok, her şeyi sorabilirsin. Her şeyi anlatabilirim," dedi yanağıma yaslı parmakları tenimi okşarken. "Ama lütfen beni bir anda bu kadar ortaya saçma Helya," dedi reddedilemez bir istekle. "Bu bir emir değil, sadece rica."

Derin bir nefesle dilimin ucuna toplanan soruları başımdan savdım. Yüzümü parmaklarına yaslayıp inanılması güç hatıraları yaşamış bu adamın yüzüne baktım. Benim gibi bir kadına ondan başkası tahammül edebilir miydi bilmiyordum. Bozuk bir saati sevmenin ondaki bedeli zaman kavramından vazgeçmekti, vazgeçerken bir an bile düşünmeyişi kalp atışlarımın onun adını sayıklamasına sebep olurken üzerimdeki bu büyük veballe ona gereken karşılığı veremeyeceğim hakkında korkular da oluşturuyordu içimde. Fakat o benden zaten bir karşılık beklemiyordu. Bu zamana kadar ısrarla istediği şey bile, yani tedavi olmak, bana ait bir istek değildi.

"Düşündün mü?" dedi ikimizin de bildiği o konuyu gündemimize taşıyarak.

Başımı salladım, "Ve olmayacağını bir kez daha anladım," dediğimde parmakları yanağımdan düştü.

"Senden düşünmeni istemiştim Helya," dedi sakinliğine zıt bir sinirle. "Olumsuz düşüncelerin için bahaneler üret dememiştim."

Onun bu fevri çıkışını bastırıp sakinleştirmek için elimi koluna koydum. "Bahane değil," dedim. "Sen de biliyorsun Arsıl, şu zamanda

olmaz. Böyle bir karmaşanın arasında değil hastaneye yatmak, buradan ayrılamam bile."

"Zaten bir varsın bir yoksun Helya. Her zaman burada değilsin ve burada kalacağının da garantisi yok!" Kararlı duruşu ve itiraz kabul etmeyen sözleri irademi zayıflatıyordu. "Eğer burada olmakla kastettiğin şey, boş bir hafızayla yüzüme bir yabancı gibi bakıp ailenin nereye kaybolduğunu sorgulamaksa zaten bizden iki yıl kadar uzakta olduğunu bil."

Eğer sinirini bir kenara bırakmış bir Arsıl Alaz olsaydı karşımda, bu sözleri üzerine benden derhal özür dilerdi. Özür dilemesi gereken sözler olmasa bile özür dilerdi. Ama şimdi önceliği kalbimi kırmamak değil, beynimi onarmaktı.

"Halkımın başında durmam gerekirken gidip tedavi mi olacağım?" Zulmü kıracak o ellerden biri olmak benim hayalimdi. Burada insanlar ateş altındayken liderliğimi bırakıp günlerimi bir hastane köşesinde bilinçsiz yatarak mı geçireceğiim? Bir lidere ne kadar da yakışır ama!

Arsıl'ın yüzünde gerçekleri konuşacağını gösteren can yakıcı bir kararlılık vardı. "Ordusunu unutacak bir lider olarak halkını tehlikeye mi atacaksın?"

"Halkımı başıboş bırakıp Parsların önüne mi atacağım? O insanlar beni lider görecek ve benimle bütünleşecek. En azından savaş başladığında burada olmalıyım." Gitmemem gerektiğini ona anlatmaya çalışırken kaldığım zaman olabilecek felaketler aklımda canlandıkça sesim de cümlelerim de yükselecek kuvveti bulamıyordu.

"Halkını kimsenin önüne attığın yok. Sandığın kadar uzun sürmeyecek." Bu sözlere inanmak istedim ama gidemezdim. Bu topraklardan öteye bir adım bile atamazdım.

"Bunu bilemeyiz!"

"Hafızanı kaybetmiş gibi düşün olur mu? Birkaç hafta boyunca burada olmadığın zamanlardaki gibi..." Onu caydıramayacaktım. Bu safi duruşu yıkmak için ısrarlarım yetersiz kalıyordu.

"Bir savaşa girebiliriz Arsıl ve ben, tam bu sırada bir hastanede yan gelip yatmayacağım!" Ona bir şeyleri izah etmeye çalışıyordum çalışmasına ama benim terazimin bile dengesi yoktu. Hangi taraf daha ağır bilmiyordum ama gitmemeliydim, bildiğim tek şey buldu.

"Evet!" dedi sesini yükselterek. "Evet, bir savaşa girebileceğimizin farkındasın, tebrik ederim!" Sanki durumu anlamayışımı kabullenemiyordu. "Ve eğer ben o savaştan sağ çıkamazsam... Bunu düşündün mü?"

"Düşünecek bir şey yok!" diye bağırdım bu düşüncenin gerçek olduğunu hayal ettiğimde. "Çıkacaksın İnşallah, ikimiz de çıkacağız."

"Hoşuna gitmeyen şeyi düşünmeyi reddediyorsun, en acısını düşünmeden bir kararı nasıl vermeye kalkarsın? En kötüsünü düşüneceksin ancak doğacak en felaket sonucu bile göze alabiliyorsan karar vermiş sayılırsın!" Çayını birkaç yudumla bitirip sertçe masanın üzerine bıraktı. Söyleyeceklerini rahatça dillendiremediğini hissettim. Kendini ifade ederken önünde sınırlar bulduğunda bu kadar agresif olurdu. "Eğer sağ çıkamazsam Helya, o halde sen bir başına..." Ayağa kalkıp ellerini gergince saçlarının arasından geçirdi.

Adımlarının merdivene yöneldiğini görünce peşinden ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Gelme," dedi elini kaldırarak. "Yoksa seni incitecek şeyler çıkacak ağzımdan." Merdivenleri hızlı hızlı çıkarak yanımdan uzaklaştı.

Biliyordum ve o sözler ağzından çıkmasa bile çoktan işitmiştim. Bu gerçek zaten ortada sere serpe duruyordu. *Evet Arsıl Alaz, sen o savaştan çıkamazsan ben her şeyden bihaber bir divane gibi ortada kalakalacağım. Yönümü şaşıracağım, zamansızlıkta kaybolup savrulacağım.*

Bir saatim o koltukta Arsıl'ın cümleleriyle yüzleşmekle geçip gitti. Sonra yukarı çıkıp çalışma odasında namazımı kıldım. Arsıl orada

değildi. Ardından yatak odasına geçtim ve üzerime geceliğimi geçirip yatağa uzandım. Arsıl bana dönüktü, ben duvara. Ona karşı bir tavır takınmıyordum, sadece beni yüzleşmem için zorladığı şeylerin gerçekliğinden korkuyordum ve tuhaftır ki beni korkularımla yüz yüze getiren adamın yanında oldukça korkular gücünü yitiriyordu.

Yüzümü ona dönmeden bedenimi geriye ittim, ittim ve ittim, ta ki sırtım onun göğsüne yaslanana kadar. Kolları belime sarılarak bu adımımı içtenlikle kabul etti ve bedenimi kuytusuna çekti. O kuytuya saklandım, kendimden kaçıp Arsıl'a sığındım. Gökyüzünden içime çöken gece karanlığı onun kollarında hafifledi.

Bu konu pek tabii ki öylece kapanıp gitmedi. Arsıl talep ettiği netliğe ulaşmadan meselenin yakasını bırakmayacaktı.

Güneş yeni yeni doğmaya başlamıştı. O çalışma masasındaki sandalyeye yayılıp başını koluna yaslamış vaziyette, koltukta oturan beni izliyordu. Bense ilk sözü söyleyen olmamak için hiçbir fevri cümleyi dillendirmiyordum.

İlk sözler ondan geldi. "Doktor, eğer bu tedavi biraz daha ertelenirse ve hafıza kayıplarının yanı sıra beyninde oluşan hasara müdahale edilmez de büyürse, hayatının riske gireceğini söylüyor. Fakat şimdi şehir merkezindeki olanaklarla müdahale edilirse bir sıkıntı çıkmadan kurtulman Allah'ın izniyle çok ama çok yüksek bir ihtimalmiş. Neredeyse kesin gözüyle bakılıyor."

Sözlerini, yeşermeyi bekleyen umuduma can suyu olacakmış gibi beklentiyle sahiplenmek istesem de bu umudun var olabilmesi için topraklarımı terk edeceğim gerçeğiyle tekrar yüzleştim. "Ben ne kadar hak etmesem de bu halkın lideriyim," dedim umutsuzca "Onları yalnız bırakamam."

"Benim planlarım var." Dünküne göre oldukça yatıştırıcı bir üslupla çıkmıştı karşıma. "Her koşul için bir planım var, sen buraya gelene kadar idare edebilirim."

"Arsıl her şey çok karışık, olmaz!" Reddedileceğini bile bile itirazımı öne sürdüm. "Ve insanlar eğer bir Pars'ın onların başında olduğunu öğrenirse..."

Sözlerimin oluşturabileceği yanlış anlamayı hesaplamakta oldukça geç kaldığımı, Arsıl'ın buz kesen ifadesini gördüğümde fark edebildim. "Bana olan güveninin yetmediğini görüyorum," dedi sakin bir halde.

"Yanlış anladın." Nasıl toparlayacağımı bilmediğim için yalnızca bu suçlamayı reddettim. "Sana tabii ki güveniyorum."

Bu soğuk tınıyı kıracak bir şeyler bulmayı istedim çünkü ifadesindeki hayal kırıklığı henüz çok tazeydi, yok edilebilirdi. "Halkının başında, geçici de olsa bir Pars'ın durması seni ürkütüyor."

Bir Pars'ın durması ürkütürdü ama bu Pars Arsıl'sa hayır, şüphe duymazdım. "Bu bana ait bir düşünce değil, ben senin hakkında böyle alçakça düşünmem!"

"Bu alçaklık değil, aksine oldukça olağan bir hissiyat. Bunun için sana asla kızmam."

"Bunu normalleştirip beni rahatlatmaya çalışmana lüzum yok, sana güveniyorum Arsıl, yemin ederim ki sana güveniyorum."

Sustu. Bana cevap vermeyişi canımı öyle çok sıktı ki yerimden kalkıp masanın yanına ulaştım ve tam karşısına dikildim. "Sana nasıl güvenmeyebilirim ki? Bunu nasıl düşünebilirsin? Bana baksana, yıllarca kim olduğundan bihaber olmama rağmen koşulsuz yanında duran kadınım ben."

Uzanıp iki elimi tuttu ve beni birkaç adım daha kendisine çekti. "O halde bu güvenini kararlarına da yansıt," dedi bakışlarını tereddütsüzce gözlerime dikerek. "Fikirlerin benim için daima çok kıymetli Helya, özür dilerim ama sağlıklı düşünemediğinin farkındayken hayatını belirsizliğin akıbetine bırakamam." O yıllanmış ağacın kökleri dolanmıştı kehribarın koyu harelerine. Bu gözler tedbirsiz bir adama ait olamazdı, biliyordum. "Kaplanlar içinse endişelenme. Bu zamana kadar önünü

ardını düşünmeden bir karar vermedim ve vermem de İnşallah. Senin hayatın söz konusu olsa dahi."

Onun haklı oluşuna teslim olmamamın tek sebebi gittiğimde liderliği de peşimde götüreceğim gerçeğiydi fakat Arsıl bana bunun da teminatını veriyordu ve bu zamana kadar onun, Allah'ın izniyle teminat verdiği hiçbir konuda yanılmadım.

Daha fazla irdelemedi. Yerinden kalkıp beni kendisine çekti ve alnıma kondurduğu bir öpücükle zihnime güveninin son demini işledi. "Dükkânı açmadan önce depoyu bir kontrol etmem gerekiyor. Öğlen olmadan Direnişçilerin yanına gitmem gerek. Gelecek misin?"

"Hayır," dedim. "Bugün Yasemin'in yanına gitmeyi düşünüyorum. Sonra dükkânda birkaç iş var, eğer mühim bir şey varsa daha sonra seninle gelirim."

Dudakları bu kez şakağımı buldu ve naif bir temasın ardından geri çekildi. "Dikkatli ol." Sonra yanımdan geçip odadan çıktı ve ben söylediği onca şeyle düşüncelerin arasında kalakaldım.

***

Koskoca üç gün gelip geçmişti, kasabanın hiçbir saldırıya yahut karışıklığa maruz kalmadığı, neredeyse huzurlu bir üç gün... Arsıl'ın söylediği güne yalnızca birkaç gün kalmıştı ve artık emindim, kararımı vermiştim. Hatta kararımı tam olarak dün gece vermiştim. Tüm tedirginlikler yerli yerinde dursa da belirsizlikler silinmişti.

Dün, gece yarısı uyanıp öylece yatakta oturmuştum. Günlerdir doğru düzgün bir şey yiyip içemeden düşüncelere dalıyor ve bir çıkış bulmaya çalışıyordum. Israrla odaklandığım o katı olumsuzluk, Arsıl tarafından zedelenmişti.

Arsıl'ı uyandırmadan odadan çıkıp çalışma odasına girdim. Orada bir başıma dua ettim, namaz kıldım, yeniden dua ettim ve bir çıkış yolu istedim. Aynı duayı farklı cümlelerle tekrarlamaktan hiç usanmadım.

Yüzümü secdeden kaldırıp koltuğun bir köşesine kıvrıldığımda uyku, gözkapaklarımın hemen ardındaydı ama gözlerim, hiç kapanmaktan yana değildi. Kalkıp masanın başına geçtim, ormandaki evimizde geçirdiğimiz zamanlar aklıma geldi. Masada işime yarayacak bir şeyler aradım. Birkaç kitabın arasına saklanır gibi sıkıştırılmış siyah ciltli defterini bulduğumda sevinçle gülümseyip yerimden kalktım. Odanın ışığını kapattım ama küçük el fenerimi açtım ve defterle birlikte masanın altına girdim.

Bitkiler, ilaçlar ve merhemlerle ilgili aldığı tüm notları heyecanlı bir romanın sayfalarını karıştırır gibi okudum çünkü masasının altında gizlice okuduğum satırlara duyduğum özlem epeyce perçinlenmişti.

Ne kadar geçmişti, ne kadar okumuştum bilmem ama parmaklarım nihayet bir sayfanın üzerinde durmuştu. Devam edip bir sonraki sayfaya geçememiştim çünkü okuduklarım bu kez tüm bu ilaç, bitki notlarının arasına sıkışmış bir iç dökmeden ibaretti. Kararıma yön veren yegâne sözler de o sayfaya yazılmış olanlardı. Arka sayfalarda kalmış, eski bir nottu bu. Alelade karalanmış, sıradan cümlelerle fakat asla sıradan olmayan bir hissiyatla...

Ölmekten korkuyorum.
Ölmekten çok korkuyorum.
Çaresiz, hedefsiz bakışlarıyla hafızasının boşluğunda kaybolup gidecek o kadını arkamda bırakacak olmak beni deli gibi korkutuyor. Her şeyden bihaber, yalnız başına hafızasından eksik zamanların izini sürmeye çalışıp bir sonuca varamayacağını düşündükçe aklımı yitireceğimi hissediyorum.
Onun ölümünün benden önce olmasını gözlemek kendime ihanet, ondan önce ölmekse ona.
O ölmemeli ama ben de ondan önce ölmemeliyim.
Allahım, ne aciz bir çelişki!

Ve Arsıl Alaz'ın, sevdiğim adamın, eşimin bu apaçık korkusuna verilebilecek tek cevabı vererek ona güvendim ve tedaviyi kabul etmeye karar verdim. Bir başkası bu kararımı yadırgayabilirdi belki ama o

bana gerçeklerin en acı yüzünü dahi göstermişken aksini düşünemiyordum. Eğer halkımın başına geçeceksem, bir sonraki gün onların kim olduğunu sorgulama, tanımama gafletine düşme lüksüm yoktu. Bu adamı bu şekilde zayıf düşürmeye hakkım yoktu. Geç olacak olsa bile, Arsıl'ın yanına da halkımın başına da dönecektim fakat beynimdeki bu hasar onarıldıktan ve kendime yabancı düşmeyeceğimden emin olduktan sonra.

Tam sayfayı çevireceğim sırada odanın kapısı açılmıştı. Fenerimi çabucak söndürmüştüm. Arsıl'ın adımları odayı doldurdu, masaya yaklaştı ve masaya bir şey bıraktı. Öyle uzun süre sessiz sedasız durdu ki neredeyse onun odadan gittiğini düşünecektim.

Sonunda, "Orada olduğunu biliyorum Helya," dedi, suçüstü basmaktan oldukça uzak bir anlayışla. "Her seferinde orada olduğunu bilirdim." Güldüğünü hissettim. "Yine de bilmiyormuş gibi davranacağım ve sen de haberim yokmuş gibi bu kaçamağını başka geceler tekrarlayacaksın."

Duraksadığında bu naif ayrıcalık için içten içe ona teşekkür ettim. "Defterlerimi bulamaman için göz önünde olmayan yerlere koymaya devam edeceğim," dedi. "Ama sen yine de bulacaksın. Her zaman bulursun..."

Ahşap zemin, geri çekilen adımlarının ağırlığıyla gıcırdamıştı. "Masanın üzerine yiyecek bir şeyler bıraktım. Ne zamandır doğru düzgün bir şey yemedin." Sesi kapının yanından gelecek kadar uzaklaşmıştı. "Ben çıkınca yemeğini ye... Ve ışığı açma." Kapıyı yavaşça kapatmış ve odadan çıkmıştı.

O gece günler sonra ilk kez doğru düzgün bir şekilde karnımı da ruhumu da aldığım kararın tatminiyle doyurmuştum. Hâlâ korkularım vardı fakat artık terazinin hangi kefesinin daha ağır bastığını görebiliyordum. Bir kez daha hayatımı Arsıl'a olan teslimiyetime emanet ettim ve bunu yaparken içimde bir zerre dahi şüphe yoktu.

Dükkânı açmadan önce Arsıl'la birlikte Direnişçilerin yanına gitmiş, hazırlıklarını görmüş ve şehir merkezine giden Direnişçiler hakkında gelişmeleri dinlemiştik.

Onlar artık yalnızca Direniş topluluğu değil, Direniş ordusuydu. Kumandanları, askerleri hazırdı. Bekledikleri şey bir lider ve savaştı. Bu durum beni öyle gururlandırdı ki babamın da buna tanık olduğunu ve benim gibi zayıf bir insanın değil, onun gibi güçlü birinin bu güzel orduya liderlik yaptığını hayal ettim.

Eve döndüğümüzde sessizlik bir sis gibi inmişti üzerimize. Yarın bu topraklardaki son günümdü. Sonraki gün sabah namazının ardından yola çıkacak ve sınır araçlarıyla sınırdan geçip şehir merkezine girecektim.

Dün sabah Dilşah ve Yasemin'in yanına gitmiştim. Yasemin'e gideceğimi söylememiştim ama Dilşah'la bu mevzuyu konuşmuştum. Gidişime o da Feride Teyze de çok sevinmişti ve beni dört gözle bekleyeceklerini söylemişlerdi.

Arsıl ona sorular soran birkaç ısrarcı müşteriyi arkasında bırakıp kasanın yanına yaklaştı. "Heyecanlı mısın?" dedi yüzümdeki karmaşık ifadeyi izlerken.

"Evet," diyerek dolandırmadan itiraf ettim. "Fakat hevesli bir heyecan değil. Korkuyorum." Hiçbir şeyi gizleyip dolandırmaya lüzum görmüyordum.

"Orada çok büyük kütüphaneler ve parklar olduğunu duydum." Moralimi toparlamaya çalıştığı o kadar açıktı ki gerçekten şehir merkezindeki kütüphaneleri merak ettiğini bilsem bile şimdi yüzündeki zorlama çok barizdi.

"Gezecek zamanım olduğunu sanmıyorum." Onun bu çabasına karşı gülümsedim.

"Savaşımızı kazandığımızda istediğin yeri gezeceğiz İnşallah," dedi. "Nereye gitmek istersen... İstersen Alakoyu'ndaki limon bahçelerine gidebiliriz, orada çok güzel koylar olduğunu duydum." Alakoyu'na

gitmek çocukluk hayalimdi. Zaten sonra da Ateşoyuk'un çevresini saran sınırların olduğunu öğrenip bu hayalimi bir köşeye atmıştım.

Umutlu bir, "İnşallah..." döküldü dudaklarımdan. Ardından daha ulaşılabilir bir isteği dile getirdim. "Bu gece evimizde kalabilir miyiz?" dedim. "Dükkânı açmayalım, gitmeden önceki son günümü evimizde geçirmek istiyorum."

Gözlerine dokunan burukluğu bakışlarını kaçırarak gizledi ve başını sallayarak bir maske gibi dudaklarına giydirdiği tebessümle cevapladı. "Nasıl istersen..."

"Teşekkür ederim."

İnsanlar dükkâna geldi, gezdi, oyalandı ve gitti... Tüm gün kasada oturup onları izledim, göğsümü dolduran kasvetin esaretinde, namaz dışında yerimden bile kıpırdamaya mecalim kalmamıştı sanki.

Dükkânın kapanış saati geldiğinde Arsıl ikimiz için bir çanta hazırlamış ve benim çantamla okumu aşağı indirmişti. "Gitmeden önce buraya yeniden uğrarız."

Takatsiz bir şekilde başımı sallayarak söylediklerini onaylayıp askıdan pelerinimi aldım. Pelerinimin iplerini bağlarken Arsıl çoktan ceketini giymiş, çantalarla birlikte kapının önünde bekliyordu. Cebinden saatini çıkarıp bakarken gözlerini kısıp basit bir hesap yaptı, "İki dakika sonra çıkalım," dedi. "Şimdi çıksak bile bir şey olmaz ama yine de gözlerini üzerimize dikmiş bir asker görmek istemiyorum."

Söylediği vakitte çıkıp kasaba yolunu hızlı ve temkinli bir şekilde aşıp ormanın kıyısına geldik. Ormandan uzun süre uzak kalmak canımı sıkıyordu. Kendimi bildim bileli bir parçam bu devasa ağaçların arasında bir yerdeydi.

Kamyonet buz tutmuş topraklarda kayıp çamurlaşmış alanlarda zorlansa da nihayet bir şekilde evimize ulaşmıştık. Arsıl önden gidip kapıyı açtı.

İçeriye hâkim olan soğuk ahşap kokusu bizi karşılarken bile buraya olan özlemin sıcaklığıyla bunu garipsemedim. Arsıl şömineye doğru

baktı ve sonra evden çıkmak üzere kapıya döndü. "Odun kalmamış," dedi. "Sen üzerine bir battaniye alıp beni bekle. En azından gece boyu idare edecek kadar odun kırmak gerek, hemen geleceğim."

Söylediğini yapıp salona geçtim ve yapabildiğim kadar etrafın tozunu alıp hızlıca temizledim. Çok geçmeden Arsıl da elinde odunlarla birlikte eve girdi ve şömineyi yaktı. İçerisi ısınana kadar koltuklardan birini şöminenin önüne çekip getirdiğim battaniyenin altına girdik. Eski günlerimizdeki huzuru yâd eder gibi sessizlik içinde döne döne tutuşan sarı, kızıl alevleri izledik.

Benim için güzel bir son gündü, daha iyisini düşünemezdim. Sessizlikle baskıladığım hislerimi rahat bırakarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Saçlarımın üzerinde gezinen parmakları tokamı bulup nazikçe saçlarımdan çıkardı ve fark edemeyecek kadar alıştığım baş ağrım onun bu hareketiyle biraz hafifledi. "Ne için?" dedi omuzlarına düşen saçlarımı hafif hafif okşarken.

Ona her şey için teşekkür etmek istiyordum, edebileceğim her şey adına... Bunu yerine dudaklarımdan aciz birkaç kelime döküldü. "Benim gibi bozuk bir saati bir başına bırakmadığın için."

Göğsü bir gülüşün hafifliğiyle rahatladı. "Ben teşekkür ederim," dedi saf bir minnetle.

Bu minnetin sebebini merak ettim çünkü minnet duyması gereken bendim. "Ne için?"

"Beni tanımadığın zamanlarda derdim ki; eğer ki kalbim bir sebepten ötürü kırılacaksa bile sebebi bu kız olacak..." Göğsünü rahatlatan o gülüş benim dudaklarıma da bulaştı. "Bu yüzden kalbimi sana emanet ettim. Kalbimi fark ettiğin gün mutluluktan ne yapacağımı şaşırdım, onu kabul ettiğin günse düğün bayram... Ve sonra ona öyle güzel baktın ki Helya, ben zihninden silindim ama sen emanetini hiç unutmadın. Fark etmesen de onu saklamaya devam ettin. Gözlerime bir yabancı gibi bakarken bile bakışlarının ardında kendimi gördüm. Ve Allah şahidim ki olur da hafızan geri gelmese bile, bana yabancılaşmış olsan

bile kalbinin bana meyledeceğine emindim." Yüzünü eğip saçlarıma kondurduğu bir buseyle noktaladı sözlerini. "Farkında olmadan emanetime gösterdiğin bu sadakat, sahip olduğum en akıl almaz armağan, bunun için teşekkür ederim."

Elimi çenesine yaslayıp sakallarının örttüğü tenine dokundum. Ona sunabileceğim güzel bir cevap aradım. Hoş birkaç cümle toparlamak istedim. Fakat dilimin ucuna düşen her söz, onun sözlerinin derinliğinden ürktü, yetersizlikle geri çekti kendisini. "Ne söyleyebilirim ki..." dedim başımı göğsünden kaldırmadan.

"Söyleme," dedi. "Bunca zaman süregelen mutluluğumun sebebi söylediklerin değil, hissettiklerindi. Bu yüzden ne söyleyeceğini bilemediğin bu hal, hoş birkaç cümleden daha kıymetli şimdi."

Ormanımda, misk ve orman kokulu bu adamın kollarında, huzurun kıyısında salınan bugünü yıllara yaymak mümkün olsaydı eğer bir saniyelik bir tereddüt bile söz konusu olamazdı. Fakat kirpiklerimde gezinen uyku kırıntıları, yıllara yaymak istediğim bu anı uykunun kollarına düşürüp birkaç saniyeye sığdırmak isteyecek kadar art niyetliydi. Uykuyla bir düşman gibi cebelleşip kollarında olduğum adamdan kopacakmış gibi ona sıkı sıkı sarılırken Arsıl hiç farkında olmadan saçlarımı okşayışıyla uykuma yataklık ediyordu. Bu ani taarruza direnmek öyle güçtü ki sonunda yenildim. Yine de Arsıl Alaz'ın saçlarıma dolanmış parmakları altında, göğsüme dolan sözlerinin ardında güzel bir yenilgiydi.

Sabah namazını kıldıktan sonra harpten çıkmışçasına bir yorgunluğu sırtlanmış bedenim yeniden o koltukta yerini buldu. Arsıl biraz daha odun getirdi ve beni yalnız bırakmamak için bir kitap alıp gece boyunca olduğu gibi yanıma uzandı.

Uyanmayı becerebildiğimde saat tahmin ettiğim kadar geç değildi. Şöminenin sıcak, cılız alevi ve üzerimizdeki battaniyenin tatlı ağırlığıyla başlayan bir sabah oldukça hoş bir başlangıçtı. Tasasız bir tebessümle yüzümü kaldırıp Arsıl'a baktığımda elinde kitapla uyukladığını gör-

düm fakat hareket ettiğimi fark etmiş olacak ki bu yüzeysel uykudan çabuk sıyrıldı.

Yorgun bir gülüşle, "Günaydın," dedi, gözleri uykusuzlukla kanlanmış ve göz altları yorgunlukla kızarmıştı.

"Uyumadın mı?" Dün geceden sonra bu keyifsiz halini yadırgamamak elimde değildi.

Ellerini başının üzerine koydu önce, sonra sertçe gözlerini ovdu. "Uyumaya çalıştım."

Uykunun uyuşukluğunu üzerimden sıyırıp attım. Yattığım yerden doğrulup ona dönük bir şekilde oturdum. "Farkında olmadığım bir şey mi var?"

"Tuhaf bir his, sıkıntı gibi bir şey... Sen uyuduğundan beri aklımı kurcalayıp durdu yine, bu sıralar çok fazla oluyor." Belli ki bu sebepsiz karamsarlık canını epey sıkmıştı.

"Sence de böyle bir zaman için normal bir durum değil mi?" Onun bu tür belirsizliklerden hiç haz etmediği biliyordum ama görünüşe bakılacak olursa bu, şu anki durumumuz için oldukça normaldi.

"Öyle bir şey değil," dedi kendinden emin bir edayla. "Sanki bir yerde hesaplayamadığım bir şey var. Öngöremediğim şeylerden zerre kadar hoşlanmıyorum."

Ondaki bu çözümlenemez hâl, sıradan insanların ara sıra yaşadığı dönemsel bunalımlara, iç sıkıntısına denkti belki de ve sadece çok sık yaşamadığı için bunu kötüye yoruyordu. "Her şey kontrolünde olmalı, değil mi?"

"Eğer işler kontrolümde değilse ben onun kontrolündeyim demektir." Derin ve sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Buna tahammül edemem."

Tüm gece bu yüzden uyumamışsa bu hissi kafasında epey büyütmüş olmalıydı. "Bir şeylerin seni kontrol ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, henüz değil... Ama çok uzak olmadığını da görüyorum. Her şey çok yolunda, farkında olmayacağım kadar pürüzsüz. Sanki bir şeyler o kadar yolunda gidiyor ki gözden kaçırıyorum." Bu teoriler beni bile hiç yoktan ürkütebilirdi.

"Bu asılsız bir kuruntu olabilir mi?"

"Evhamlı bir insan olmadığımı biliyorsun," diyerek bu ihtimali kestirip attı.

"Büyük bir yükün altındayız, hepimiz açık verebiliriz. Eğer elle tutulur bir sebebin yoksa kendine eziyet etmekten vazgeç." Arsıl'ın bir meseleye kafayı taktığında kendini içten içe nasıl hırpaladığını az çok biliyordum.

Karmakarışık bir kafayla, "Bilmiyorum..." dedi, eğilip başını bacaklarımın üzerine yaslarken. "Bilmiyorum belki de sen haklısın..."

Uzanıp saçlarının kısa tutamlarını hafif hafif okşadım. "Sen burada biraz dinlen. Mümkünse biraz bile olsa uyumaya çalış ve ben de bizim için bir şeyler hazırlayayım olur mu?"

İtiraz edeceğini düşünürken aksini yapıp başını salladı. "Dolapta konservelerden başka bir şey yok. Çantaya bizim için birkaç şey atmıştım. Oraya bakabilirsin." Geri çekilip koltuğa yeniden uzandı ama gözleri kapanmamak konusunda inatçıydı.

Bu yüzden kahvaltıyı hazırlamadan önce, gidip bir abdest aldım ve başıma aldığım bir şalla birlikte koltuğun kolçağına oturup içindeki sıkıntıyı götürür müydü bilmem ama en azından ruhunu doyurup o sıkıntıyı örtmesi için, bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Yaptığım şeyin farkına varıp uzanıp elimi tuttuğunda, zihnini okuduklarımla bastırmaya çalıştığını gördüm. Sonra da gözlerini kapadı.

***

Gün daha sabahı, öğleyi, akşamı algılayamadan bir acelecilikle akıp tükenmiş ve geceyi elimize tutuşturmuştu. Bedenim buruk bir üşümenin

kıyısında ellerimi buz keserken heyecandan karnıma ağrılar giriyordu, isteksizlik göğsümü daraltıp soluğumu kesiyordu.

Amber'deydik şimdi, Arsıl'ın benim için hazırladığı büyük çanta kol çantamla birlikte kapının hemen yanında duruyordu. Arsıl çantaya son birkaç şey eklerken ben namazımı kılmıştım. Şimdi de o yukarı çıkmış namazını kılıyordu.

Tarçın, Arsıl'ın aralık bıraktığı kapıdan kaçıp aşağı inmişti. Gideceğimi anlamış gibi kıvrılmıştı kucağıma, kalkmak bilmiyordu. Bir yanım, gitmemek için bunu bile bahane olarak kullanmaya hazırdı ama diğer yanım beni hâlâ korkaklıkla suçluyordu.

Merdivenlerin gıcırdadığını duyduğumda göğsümde şiddetli, keyifsiz bir heyecan peyda oldu. Tarçın kucağımda huzursuzca kıpırdadı, ellerimdeki buzlar birkaç derece daha soğudu.

Aşağı inip ceketini sırtına alırken "Haydi," dedi durgun, cansız bir sesle.

Tarçını başına bir öpücük kondurup kucağımdan indirdim. Yine de eteklerimden ayrılmadı. Gitmesi için ayağımla kendimden uzaklaştırdım. Eğilip yönünü merdivene çevirdim ama yine de dönüp ayaklarımın arasına dolandı.

Arsıl bunu izlemeye hevesli olmadığını gösteren bir memnuniyetsizlikle eğilip Tarçın'ı kucağına aldı ve merdivenleri hızlı hızlı çıkıp onu kaldığımız bölüme bırakıp kapıyı kapattı. Amber'e geldiğimizden beri üzerinde içimi burkan bir aksilik, agresiflik vardı.

Yanıma döndüğünde pelerinimi üzerime almış onu bekliyordum. Dükkânın kapısını açtı önce, sonra duraksadı ve sonunda kapıyı kapatıp bana döndü. Ne yapacağını kestiremeden onu beklerken o birkaç adımda yanıma ulaştı ve kendisine çekti.

Arsıl bedenimi kendine çekip kolları arasına alarak sımsıkı sarılırken hayretle irileşen gözlerim saniyeler içinde gözyaşlarıyla buğulanmıştı. Öyle sıkı sarıldı ki nefesim ciğerlerimde tıkanıp kaldı. Yüzünü eğip

boynuma sakladı ve kollarım, sıkı sıkıya sardığı kollarının kuvvetine erişecek mecali bulamadı.

Yanaklarımda asılı kalan yaşları saklayabilmek için yüzümü göğsüne yasladığımda, o büyüdü ve ben küçüldüm, ufacık kaldım kucağında. Dünya üzerindeki tüm savaşlardan korunacağım bu sığınakta bir ömür saklanmak isterken bir düşman gibi bedenlerimizin arasına girmeye çalışan zamana yeniliyorduk. Yine de biraz daha burada kalabilmek için vücudumda kalan son gücü, var gücümle ona sarılarak tükettim.

"Sakın veda ediyormuşum gibi düşünüp yanlış anlama," dedi kollarını bir an olsun gevşetmeden. "Orada sana böyle sarılamayacağım, hazır yalnızken içimde kalmasın dedim..."

Omuzlarım firar etmiş bir hıçkırığın şiddetiyle sarsıldı. Ardından gelecekleri zapt edip hıçkırıklara boğulmamak için iki büklüm oldum kaldım. Göğsüm rahat nefeslerle genişleyene kadar kılını bile kıpırdatmadan sardı omuzlarımı. Geri çekilirken gerçek olup olmadığını sorgulatacak kadar naif, hayali bir bûse alıp çekildi. "Allah'a emanet ol sevgilim."

Yolumuz uzundu, vaktimiz dar. Gecenin bu vaktinde erkenden sınıra yaklaşmamız ve beni almaya gelecek sınır aracını beklememiz gerekiyordu. Amber'i kapatıp kamyonete geçtik.

"Sen gittikten sonra şehir merkezinde olan Direnişçilere haber göndereceğiz," dedi. "Artık onlarla iletişim kurmaya başladık. Senden haberimiz olacak, hatta bir ihtimal biz bile iletişim halinde olabiliriz."

Uzun bir yolculuğun ardından kasabalıların sınıra en fazla yaklaşabileceği alana gelmiştik. Kamyoneti tenha bir yere çekip sınır aracının beni alacağı yere doğru yürümeye başladık. Kol çantam ve okum bende, yanıma alacağım büyük çanta Arsıl'daydı. Okumu sınırdan geçirmeyeceklerini biliyordum ama son ana kadar yanımda olmasını istiyordum.

"Seni tüketen o hasarı beyninden def et ve halkının başına dön güzel karım." Elimi tutup parmaklarımı avucuna hapsetti. "Seni bekliyor olacağız."

"İnşallah..." dedim duasına, âmin, der gibi.

"İnşallah," dedi.

Gece vakti kamyonetle sokakların arasına girip askerlerle uğraşarak vakit kaybetmek istemediğimizden meydanı geçene kadar yürüyecek ve meydanın ilerisinde de ondan ayrılıp sınır araçlarına binecektim.

Küçük bir çocuğun ailesinden ayrı düşeceği sırada boğazında hissettiği o tatsız yumru yüzünden aldığım nefes de boğazımı kurutan sağlıksız soluktan ibaretti.

"Dur," dedi Arsıl elimi çekip beni yanında durmaya zorlayarak.

Yüzümü kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda, gözlerini kısmış ileriye bakıyordu. Bakışlarını takip edip ilgisini çeken şeyi aradım. Uzakta, meydanın bir köşesine birikmiş büyük, gürültüsü uzaktan hafif mırıltılar gibi duyulan bir topluluğu gece karanlığında güç bela seçebildim. "Ne oluyor?"

Durumdan en az benim kadar habersiz görünüyordu. "Bilmiyorum," dedi yeniden yürümeye başlarken. "Gidip öğrenelim."

Kalabalığa yaklaştıkça insanların gürültüsü daha da belirginleşmeye başladı fakat her kafadan çıkan öfkeli sesler durumun anlaşılmasını önlüyordu. Arsıl bir şeyler fark etmiş gibi düşünceli bir halde yaklaşırken bir yandan da elimi sıkı sıkıya tutuyordu. Beni kalabalığa olabildiğince uzak küçük bir tepeye, bir ağacın dibine götürüp "Burada bekle," dedi yanımdan ayrılmadan önce. "Ben bir bakıp geleceğim. Eğer bu kalabalık biraz daha artarsa sınır araçları buraya girmez."

Elindeki çantayı ayağımın dibine bırakıp koşar adım kalabalığın arasına karıştı.

İnsanlar delirmiş gibi öfkeliydi, bazıları gözyaşları içinde çömelip çaresizce bekliyor ve bazıları derin bir hırsla bağırıp intikam yeminleri ediyordu. Geçen her saniye halihazırda büyük olan bu kalabalığın nüfusunu yükseltiyordu.

Konunun içinde bir yerde Parsların olmadığını düşünmek saflık olurdu. Çünkü bu kalabalığı bu hale getiren şey ya bir afet ya da Parslar olabilirdi. Ve tuhaf bir iç güdüyle Arsıl'ın, Parslara karşı öfkeli olan bu kalabalığın arasında bulunmasını istemedim. Kimse kimliğini bilmiyordu ama bildiklerini düşünmek bile tüylerimi ürpertmeye yetmişti.

Arsıl kalabalıktan çıkıp yanıma döndüğünde buraya geldiğimiz zamandaki kalabalık bu kadar kısa süre içinde ikiye katlanmıştı. "Ne olmuş?" dedim. Yüzündeki endişeli ifade hiç hayra alamet değildi.

"Dün gece bir adam ölen kızlarının yasıyla ulu orta Parslara küfretmiş," dediğinde, denklem zihnimde az çok bir çözüme kavuşmuştu. "Kızlarını Parslar mı öldürmüş?"

"Hayır." Arkasını dönüp kontrolsüzce büyüyen kalabalığa baktı. "Kızları şehir merkezine geçmek için evden kaçmış. Sınırda yakalanınca da uyarılmışlar ama durmamışlar. Sınır askerleri tarafından vurulmuş... Babası tüm bunların Parslar yüzünden olduğunu bağırıp tüm meydanı başına toplamış ve ağzına gelen hakareti, tehdidi savurmuş. Galiba kasaba askerleri adamı susturmaya çalışınca da ortalığı birbirine katmış."

"Ve öldürülmüşler," dedim bu tanıdık hikâyeyi acı bir şekilde anımsayarak.

Başını salladı. "Yalnızca kendisi de değil. Yarım saat önce adam, yanında erkek kardeşinin ve babasının cesediyle birlikte meydanda ölü bulunmuş. Ufak bir isyan değil, büyük bir gürültü koparmışlar. Bu izbe yerde bile Parsların kulağına gitmiş belli ki. Özellikle de casusları kasabanın içinde böyle rahat dolaşabilirken..."

Ne söyleyeceğimi bilemeden Arsıl'a baktığımda, "Kalabalıkta tanıdık Direnişçiler var. Zaten kalabalığın yarısı buraya yakın bir Direnişçi kampından gelmiş," dedi. "Neyse, ben askerlerle konuşmaya gidiyorum. Sınır araçları bu kalabalığın arasına girmez. Muhtemelen askeri araçlardan biri seni sınıra kadar götürecek, oradan da sınır araçlarına geçirirler."

"Bekle burada, kalabalığa sakın yaklaşma." Arkasını dönüp yeniden kalabalığa doğru yönelince içimde bir yerde anlamlandıramadığım bir ip, peşinden kopup gitti sanki. Elimi sıkıntıyla göğsüme bastırıp kalabalığın arasına girişini izledim.

Bir dakika geçti, iki dakika geçti, beş dakika geçti ama hâlâ geri dönmemişti. Kalabalığı daha net görmek adına parmak uçlarıma doğrulup birkaç adım ileri gideceğim sırada arkamda birinin varlığını fark ettim fakat arkama dönmeme fırsat olmadan sırtımın orta yerine, omurgama yaslanan bıçağın keskinliğini hissettim. Kanım damarlarımda buz kesip elimi ayağımı bağlarken omzuma asılı yayım ve oklarıma ulaşacak bir saniyeyi bile bulamamıştım.

"Helya..." diye fısıldadı kulaklarıma, tanıdık bir ses. Bıçak tehditkâr bir hamleyle omurgamın üzerinde gezindi. "Liderin kızı Helya... Ya da lider mi demeliyiz?"

Tüm dünya bir saniye içinde başıma yıkıldı ve ben o yıkımın altında can veremedim. Enkazın getireceği işkenceyi beklemek için mahkûm edildim. Bir felaketi karşılarcasına fısıldanan bu tehlikeli sözlerdeki kibirli keyfe sahip olabilecek tek bir kişi tanıyordum. *Tufan.*

Serinkanlılığım, tutulmuş nutkumu ve titreyen ellerimi kalın bir perde gibi örtmüştü. Dudaklarımdan dökülebilen tek kelime, "Nasıl?" oldu. Nasıl biliyordu, nasıl öğrenmişti... Biz böyle eminken hangi açıktı bizi kıskıvrak yakalatan?

"Kuşlar Helya..." dedi. "Ya da sadık köstebekler..." Arkasındaki kalabalıktan yükselen sessiz kıkırtılar büyük bir kuvvetle sarıldığım sükûnetimi bir panik dalgasıyla sarsmıştı. Kaç kişi olduklarını çıkaramıyordum ama çıkarabildiğim bir şey var ki o da, beni buradan kurtaracak tek şeyin bir mucizeden başkası olamayacağıydı.

Elimde olan tek şeyi kullanıp önünü ardını düşünmeyeceğim bir gözü karalıkla hiç beklemediği bir anda ve sırtıma yaslı bıçağa rağmen bileğimi bir mengene gibi tutmuş elinden kurtuldum. Saniyelik afallayışından yararlanıp bir ok çekip yayımı ona doğrulttum. Tahminimden

çok daha büyük bir kalabalık vardı arkasında, bir başıma alt edemeyeceğim kadar büyük.

Bana doğru atılan birini fark ettiğimde hiç düşünmeden kirişi bırakıp ilk okumu bacağına sapladım. Arkasından davranan bir başkası için ikinci bir ok ve onu da omzundan vurmuştum ama bir anda Tufan'ın arkasındaki kalabalık bana doğru bir adım atınca okumun hedefini büyük bir çaresizlikle değiştirip durdum. Hiçbiri öne çıkmadı ve tümü benim yayımdaki oku harcayıp bir diğer oka ulaşmak için açık vereceğim saniyeyi bekledi.

Adamlar birer birer etrafımı sararken umutsuzca etrafımda dönüp duruyordum ve tuhaftır ki hiçbir bana müdahale etmiyordu. Bir hilal gibi çevreme konuşlanıp beklemeye başladıklarında Tufan öne çıkıp yaralanmış adamlarına göz ucuyla dahi bakmaya tenezzül etmeden büyük bir keyifle ellerini kaldırıp beni alkışladı. "Beni kendine hayran bırakıyorsun!" Arkadan gelen iki adam yaralı adamları aramızdan çekip çıkarırken "Ama bu kadar yeter," dedi gülüşünü düşürmeden. "Gösteri bittiyse, artık sadede gelelim."

Elini kaldırdı ve ufak bir hareketle adamlarının geri çekilmesini işaret etti. Adamlar birkaç metre geriledi ve nizami bir duruşla beklemeye koyuldular. Tufan ise onların aksine bana yaklaştı. O yaklaştıkça ben gerileyip sıkı sıkıya tuttuğum yayımı çaresizce tehditkâr bir halde üzerine çevirdim. "Beni kırıyorsun," dedi bakışları ona doğrulttuğum okta gezinirken. "Ama gerçekçi olmak gerekirse, bana yapacağın ufak bir saldırı canına ve meydanda birikmiş yüzlerce cana mâl olur. Çünkü biliyorsun ki..." Ardındaki kalabalığı işaret etti. "Ben onların liderlerinin varisiyim Helya."

Sertçe yutkunup her türlü düşünceye karşı kilitlenmiş zihnimi diriltmek için çabaladım. Gözümden kaçmış bir açık bulmak, tıkanmış algımı canlandırmak için, içten içe kendimi hırpaladım.

"Şimdi ben ve askerlerim buraları, pek tabii ki şu büyük Kaplan kalabalığını da ateşe vereceğiz, bu kaçınılmaz bir gerçek," dedi bir düşmanın

bakışlarındaki tiksindirici zevkle. "Ama öncesinde benim sana özel bir teklifim var..."

Biraz daha yaklaştığında yayımı birkaç santim daha kaldırdım ve bu hareketle ok başlığı sertçe göğsüne sürtündü, memnuniyetsizlikle yüzünü buruşturup bir adım geriledi ve iki parmağını ceketinin içine kaydırıp sürtünen yerin üzerine bastırdı. Elini geri çektiğinde, gece karanlığında parmaklarında siyah bir mürekkep gibi parlayan kana baktı ve tadı kaçmış gibi yüzünü asıp üzerini düzeltti. Oyunbaz ifadesinden sıyrılmış soğuk yüzünü görebilmem için eğildi ve "Şu Kaplan kalabalığına bir bak," dedi tehlikeli bir imayla. "Nasıl da öfke dolu değil mi? Eğer şimdi aralarına bir Pars olsa onu oracıkta öldürürler..."

Taşlar zihnimin duvarlarını döve döve yerlerine oturmaya başladığında gözlerim korkuyla irileşti ve yayımı sıkı sıkıya tutan kollarımdan güç kuvvet çekildi. Bedenim neredeyse bir ölününki kadar soğuk ve hissizdi sanki.

"Dur bir saniye..." dedi kaşlarını kaldırarak. Elini yayımın üzerine bastırıp kollarımı aşağı düşürdü ve bana doğru eğildi. Arkasındaki askerin duyamayacağı bir sesle, "Yoksa var mı?" diye sordu. Cevabını bildiğini ikimiz de biliyorduk.

Arsıl'ın içinde olduğu kalabalığa kaydı gözlerim ve buraya dönmemesi için art arda dualar ettim.

"Sana iyi bir haber vereyim..." dedi geri çekilmeden, hatta biraz daha yaklaştı ve bu sözleri bir başkasının duyması ihtimalini tümüyle ortadan kaldırdı. "Askerlerim Arsıl'ın varlığından haberdar değil, ikimizden başka kimse bilmiyor... Ve eğer şimdi çıkıp sevdiğin adamın bir Pars olduğunu ilan etsem, Arsıl'ın bunu yalanlamayacağını biliyorsun değil mi? Ardından dönüp kendi askerlerime onun bir Pars haini olduğunu söylesem, Arsıl buna da karşı çıkmaz." Elini yüzüme uzattığında parmaklarının bana temas etmemesi için yüzümü çevirdim fakat o zaten elini öylece asılı tutmaktan başka bir şey yapmadı. "O böyle bir adam," dedi. "Yapacak bir şeyimiz yok."

Tutulmuş dilimdeki bağlar tek bir soru için çözülebildi, "Ne istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından zorla çıkan sözcüklerle. Cevabı zaten sere serpe ortadayken nasıl da manasız bir meraktı benimkisi...

"Çok vaktimiz kalmadı, Arsıl her an dönebilir... Ne istediğimi çok iyi biliyorsun." Lafı hiç dolandırmayışı bana Arsıl'ı anımsatmıştı fakat Arsıl'ın melun bir yansıması olabilirdi ancak. "Şimdi sessiz sedasız benimle gelecek ve ağzını dahi açmayacaksın."

Başımı asla kabullenmeyeceğim bu teklife karşı hızla iki yana salladığımda küçük bir gözyaşı kirpiklerimden kopup havaya savruldu. "Onun kimliğini ifşa edersen sen de ortaya serilirsin." Elimdeki tek koz buydu. Buna cevap verememesini istedim çünkü karşılığında söyleyecek başka sözüm yoktu.

"Arkasında Pars askerleri olan bir Pars'a mı yoksa, arkasında ne Kaplanların ne Direnişçilerin ne de Parsların olduğu yapayalnız kalacak bir adama mı zarar gelir. Beni bu basit hesabı açıklamak zorunda bırakma lütfen."

Tüm kartları açıktı ve ben apaçık bir yenilgiyle önüme serdiklerine bakakalmaktan öte bir şey yapamayacak kadar acizdim.

"Helya, Arsıl'ı buracıkta öldürtmek zor mu sanıyorsun?" dedi kanın kokusunu fark etmiş vahşi bir hayvan gibi çaresizliğimi takip ederek. "Bir Pars, Kaplanların sıcak acıyla tazelenmiş nefretlerinin önünde deşifre edilirse kimse onun arkasında durmaz. Yapacakları tek şey kanını dökmek olur ve oldu ki bir şekilde o nefretin içinden sağ çıktı... Şu meydana bir baksana." Bakmayı reddetmek istedim ama yenilginin kıyısında eteklerim uçuşuyorken bu enkazın bir saniyesine bile gözümü kapatacak yüzüm yoktu. Başımı kaldırıp yüzümü meydana çevirdim.

"Meydanın çevresini kuşatmış askerlerim, önlerinde bir Pars haini olduğunu öğrendiklerinde epeyce acımasız olacaklardır." Tufan'ın arkasındaki adamların bir benzerleri meydanın çevresinde bir halka oluşturmuş, insanların arasına karışmıştı. Kimse bu kargaşada onları fark edemiyordu. "Arsıl'ı buradan sağ salim çıkaracak tek şey senin ka-

rarın güzel Helya..." dedi kibirli, hadsiz gülüşünü yeniden sergileyerek. "Eğer şimdi benimle gelirsen Parslarımın bu meydanı yakıp yıkmasının, insanları hazırlıksız olduğu bu vakitte ansızın öldürülmelerinin önüne geçmiş olursun ve bir de kocanın canını bağışlarım..."

"İyi düşün Helya ama hızlı ol, çünkü yalnızca birkaç dakikan var." Gölgesi bir karabasan gibi üzerime çöktü. "İki tarafın da öfkesinin farkındasın değil mi? Ve zaten kıskıvrak yakalandığının da farkındasın... Ya kendi isteğinle gelir şimdi başlatacağım bir felaketin önüne geçer. Onun canına karşı teslimiyetini sunarsın ya da karşı koyarsın ve seni ortalığı birbirine katıp çıkarırım buradan. Ben sadece insaflı bir adam olup seni seçeneklerin olduğuna inandırıyorum. Sana son bir kez kahramanlık yapma şansı sunuyorum."

Bu gerçek bir son muydu yoksa kötü düşüncelerle daldığım bir uykudan kalan kabus mu? Ayağımın altında çamurlaşmış kar, tenimi kesen keskin soğuk, düşmanımın galibiyetle parlayan bakışları ve titreyen dizlerle mi yeniliyordum? Annem ve babam beni görseydi, liderliği emanet ettikleri kızlarının acziyetine şahit olsalardı utançtan yüzleri kızarırdı. Başım önüme düştü, kollarım iki yanıma, yıkımım her yanımdan oluk oluk akıyordu.

Elini uzattı. "Ok ve yay lütfen..."

Elimi kaldırıp ona ne okumu verdim ne de yayımı. Bu umarsızlığım onu kızdırmıştı. Oku da yayı da sertçe çekti ellerimden ve kalın, sert bir iple bileklerimi birbirine sımsıkı bağladı, tıpkı bir kelepçe gibi. "Fedakâr insanlara bayılıyorum, zayıflıkları nasıl da basit!"

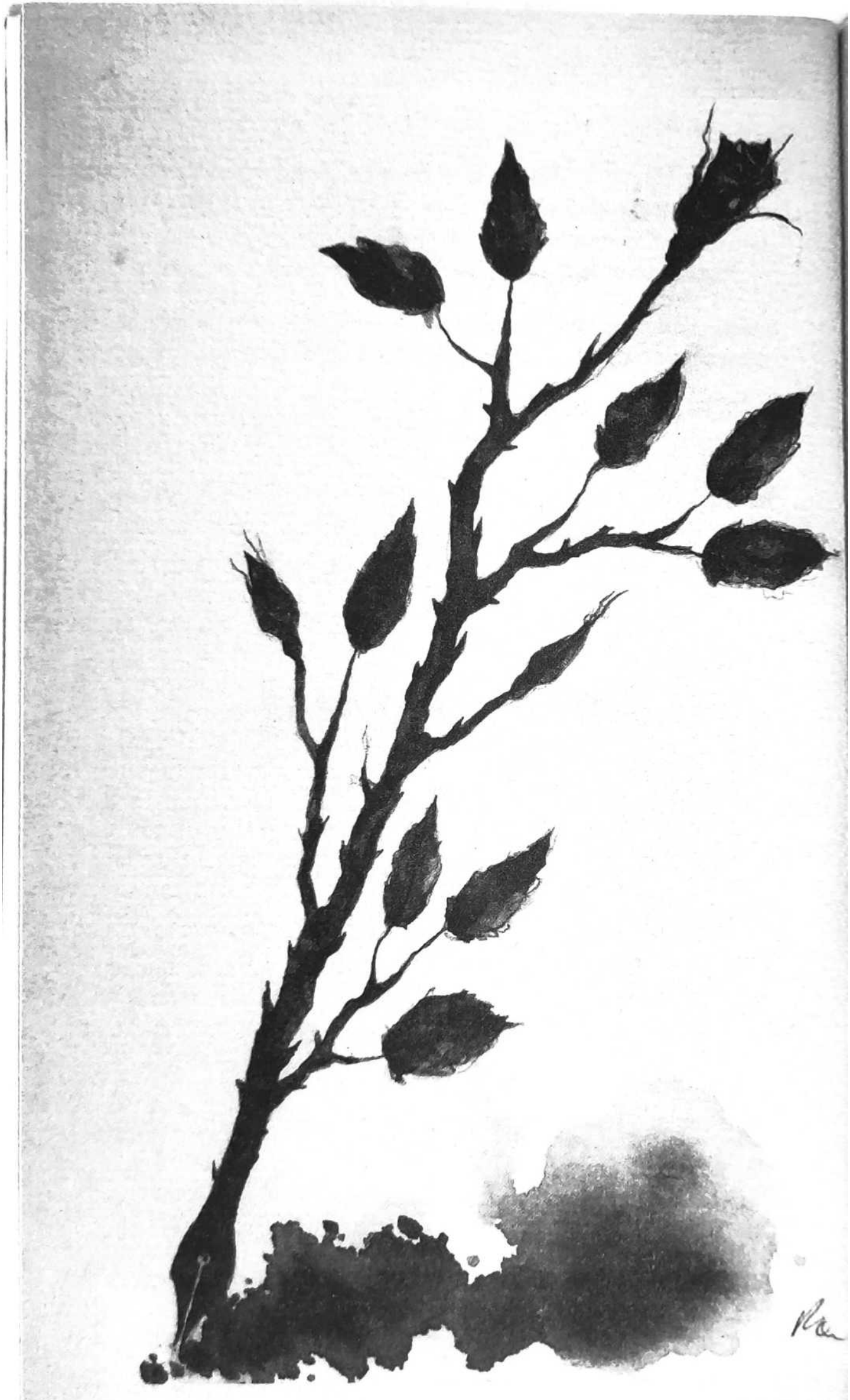
Adamlar bir kalkan gibi çevremi sarıp beni aralarına aldılar ve Tufan'ın önderliğinde beni de beraberlerinde sürükleyerek yürümeye başladılar. O tepeden uzaklaşıp kuytu bir karanlıktan geçmeden önce hepsi bir anda duraksadı ve Tufan arkasını dönüp meydandaki büyük kalabalığa baktı. Kalabalığın dört bir yanından yükselen alevleri fark ettiğimde o alevlerin sıcaklığı tenimi yakıp kavurdu, kalbimi bir kül yığınına döndürdü. Koşmaya çalıştım, tekmeledim, debelendim, çırpındım, "Hayır!" diye bağırdım var gücümle. "Tufan hayır! Söz vermiştin!"

Umursamaz bir acımasızlıkla gözlerime baktı, "Olan bir şey yok." Yürümeye devam etti, kollarımı tutan adamlar çırpınışlarımı canımı yaka yaka zapt etti. "Altı üstü iki alev, kimseyi öldürmez." dedi Tufan. "Ve Helya... Bir Pars ancak bir Pars'a dürüst olmak zorundadır."

Ağzımın üzerine kapatılan geniş kumaş tüm bağırışlarımı, isyanımı sindirdi; sarf edemediğim her kelimeyi yuttu, gözyaşlarımı kuruttu.

Yenilgi işte böyle alçakça bindi omuzlarıma. Zulmü kıracak el olmak isterken zulüm kıskıvrak bileğimi kırıvermişti.

07.01 KAPKARA

Kan ter içinde dövüştüğün bir kavganın ortasında, yeni bir darbe için hazırlandığın sırada hiç beklemediğin bir an ve boşlukta yüzünün ortasına inip seni alaşağı eden yumruğun adı, hayattır. Tahmin edemezsin, kontrol edemezsin, ne zaman seni devirecek, asla kestiremezsin.

Etrafımı bir zırh gibi kuşatmış Pars askerlerinin arasında, Pars sokaklarında yürürken tam da o yumruğun sızısıyla kıvranıyordum. Ağarmış günün sokaklara döktüğü insanlar, askerler yanlarından geçerken derin bir ölüm sessizliğine gizlenmişti. Güvensizliğin kol gezdiği bu yollarda, yüzünü çevirip bizi izleyen her Pars'ın gözlerinde aynı merak ve acıma vardı. Kim olduğumu bilmiyorlardı ama merak ediyor ve bu kadar askeri etrafıma toplayacak ne yaptığımı öğrenmek istiyorlardı. Buna rağmen hiçbirinden tek bir ses yükselmiyordu. Gözlerinden taşan meraklı soruların hiçbirini sormaya cüret etmiyorlardı. Tamamının yüzünde kalın duvarlar örülüydü. Bu kadar çok insanın ölüm sessizliğiyle aynı çerçevenin içinde bulunduğu böylesi bir manzarayı, yalnızca mezarlıkta görmüştüm.

Neşeden uzak bu soğuk ve gri sokaklarda daha fazla dolaşamadan bir kez daha büyük, zırhlı bir araca bindirilmiş ve yolun kalanı için diğer askerle birlikte yola çıkmıştık. Askerlerin bana olan hafif, alaylı bakışları; Tufan'ın, içlerinden birinin yüzüne silahının kabzasını, merhametten yoksun bir öfkeyle indirmesinin ardından kesilmişti. Kan, adamın burnundan oluk oluk akarken askerlerin hiçbiri kıpırdamaya dahi meyletmedi ve ben, sanki gündelik bir olay seyrediyormuş gibi hissiz ve duyarsızdım.

Araç, kalın demirliklerinin göğe yükseldiği kalenin zırhlı kapısının önünde durduğunda, askerlerin hepsi araçtan inmek üzere hazırlandı. Aracın büyük kapısı dev bir depo kapısı gibi birkaç insanın yardımıyla, güçlükle açıldığında bunaltıcı bir soğuk, düşmancıl bir acelecilikle içeri dolup nefesimi kesti. Askerler önden indi ve kale kapısına kadar karşılıklı bir duvar gibi dizildi.

Tufan'la beraber araçtan indiğimde, işte Saht Kalesi tam olarak karşımdaydı. Tüm heybeti, ezici ve yıkıcı gücüyle, yaşamın ve umudunun aksine ölümü vaat eden kasvetiyle karşımdaydı. Başlı başına devasa bir hücreyi anımsatıyordu. Gökyüzüne yükselen iri ve gri taşları, kaba bir özensizlikle insanın üzerine düşecekmiş korkusunu duvarlarına yansıtmıştı. Taşların arasından bir boşluk gibi gözüken pencereler biçimsizdi. Bazısının üzerine kapatılmış demirlikler ağzını açmış, fenalıkla sırıtan bir iblisin dişleri gibi çarpık ve düzensizce dizilmişti. Küçükken dinlediğim o masallardaki şerli sarayların iri bir kopyasıydı burası.

Tufan elini sırtıma koyup ilerlememi söylediğinde hızlı birkaç adımla ondan uzaklaşarak elinden kurtuldum. "Bir daha bana dokunursan..." Tehditkâr bakışlarımın, sözlerimin çaresizliğinden başka yoldaşı yoktu. Bu umarsızlığım yakınımızdaki birkaç askeri güldürmüştü. Fakat askerler Tufan'la göz göze geldiklerinde araçta yaşananları hatırlayıp çabucak önlerine döndüler.

Yaralı düşmüş bir avın çaresizliğiyle, bir canavar gibi ağzını açmış kalenin bahçe kapısına yürüdüm ve daha içine girmeden içerideki sıkıntılı hava, yılan gibi boğazıma dolanıp soluğumu ciğerlerime tepti.

Arkamda kalan boşluk doldurulduğunda Tufan'ın bana doğru eğildiği hissettim. "Beni çok iyi dinle." Benden başka kimsenin duymayacağı o tona indirmişti yine sesini. "Babamın karşısında itaatkâr ol, bizden nefret etsen bile boyun eğ. Gerçekten eğmiyor olsan da öyle davran çünkü seni buraya acı çekmen, işkence görmen için getirmedim. Gücü senin de sevdiğini biliyorum Helya, beni dinle. Çünkü sana gerçek gücü vaat ediyorum ve kanımın üzerine yemin ederim ki beni dinlersen o gücü sana bizzat ben vereceğim."

Ona cevap vermedim. Bunun iki sebebi vardı; bir, ona kesinlikle güvenmiyordum ve iki, ona güvenecek olsam bile vaat ettiği şeyden tiksiniyordum.

Çıktığımız taş merdivenler ve bir mahzenin duvarlarını anımsatan geniş, uzun koridorlar boyunca askerler haricinde tek bir kişi bile görmedim ama görmediğim ve bilmediğim birçok bakış hissettim. Sanki içerideki insanlar bir kuytuya çekilmiş ve gizlice, kalelerine gelmiş bu aciz misafiri gözlüyor ama yerlerinden çıkmaya cesaret edemiyordu.

Bir kalkan yüzeyi gibi sivri sivri çıkıntıları olan büyük, demir, kara kapının önünde durduğumuzda tüm askerler Tufan'ın yanında gösterdikleri korkakça itaatin katbekat üstünde bir tedirginliğe bürünmüş, kapının önünde kusursuz bir çizgide dizilmişlerdi.

Tufan önlerine geçip kapıyı çalmadan önce bir kez daha kulağıma doğru eğildi ve "Sakın..." dedi, "sakın bir aşırılıkta bulunma, hareketlerini kontrol et. Kendin için... Sadece kendin için."

Onun bu yapay iyimserliğine kulak asmadan, bir ölünün donukluğuyla olduğum yerde kaldım. Tufan başını eğip kapıyı çaldı ve gir komutunun ardından gecikmeden kapıyı araladı, içeri girdi. Çevremi saran askerlerin tümü hemen arkamda sessizce beklemeye koyuldu. Gözlerini üzerime dikip beni zapt eden bir kısmının dışında diğer hepsi bir köpeğin itaatkârlığıyla gözlerini kapıya dikmişti.

"İçeri getirin." Tufan'ın girdiği kapı aralığından gür, tok ve baskın bir sedayla yankılandı bu emir.

Askerler bir kıskaç gibi iki kolumu yakaladı ve beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. O aşağılayıcı çekiştirmelerden kurtulmak, kendi başıma yürümek istesem de buna müsaade etmediler.

Kapı açılıp içeri girdiğimizde hareket etmeye çalışıp hareketsizliğe mahkûm edilmekten ötürü kıpkırmızı kesilmiştim. Buna sebep olanlara gelişi güzel tekmeler savurdum. Ve karşımda dikilen adamın varlığını ancak, "Bırakın!" Komutunu verdiğinde idrak edebildim.

Bir çöp torbası gibi itilip zemine atıldım, dengemi sağlayamadan dizlerimin üzerine düştüm ve bu düşüş, enerjisi tükenmiş bedenimin, bi-

lincim yerindeyken aldığı son darbelerden biriydi muhtemelen. Çünkü ateşler içinde kavrulan bir hasta kadar halsiz ve bitkindim.

Yüzümü kaldırıp karşımdaki adama bakmadığım içim onu nasıl öfkelendirdiğimi seziyordum. Bu acınası oyunumu sürdürecek niyetim olsa da buna müsaade edecek insanların arasında değildim. Tufan'ın ayaklarının hemen dibimde bittiğini fark ettim."Kalk!" dedi emir gibi gür, rica eder gibi gizli taleple.

Başımı kaldırıp gözlerimi ona diktim, suratındaki ifade bana olan uyarılarını hatırlatır gibiydi. Tavırlarıyla yaptığı uyarıları kulak arkası ettim. Ağır hareketlerle dizlerimin üzerinde doğruldum ve yüzümü Tufan'dan çevirip karşımdaki adama döndüm. Babasına, yıllarca ölü bildiğim fakat aslında dipdiri bir halde karşımda duran Arsıl'ın babasına baktım. Hem de Parsların başında duran adama bakıyordum; Alpar Alaz'a.

Bir zamanlar Tufan'ın saçlarının koyusunu taşıdığına emin olduğum kırlaşmış saçlar; çatılmış koyu ve yorgun gözler, Tufan'ın gözlerindeki hırsın saf kötülükle tutuşturulmuş haliydi. Merhametsiz bir hakimiyetle gerilmiş kemikli çenesi, güce aç bir hayvan havasında omuzlarının üzerinde bir yele gibi sarkan siyah kürk, gözlerindeki vahşi açlığı tamamlıyordu. İri ve yaşlı varlığı taşlaşmış acımasızlığını büsbütün gözler önüne seriyor ve belli ki üzerindeki tüm bu heybetle bunun fark edilmesini arzuluyordu.

Gözdağı verir gibi öne sürülmüş bu şatafatla adeta dalga geçer gibi alaylı bir gülüş için güç buldum. Yüzüme bir maske gibi kazıdığım bu gülüşün arkasında tıpkı onun görmek istediği gibi mağlup, korkak ve yitik bir Helya vardı. Fakat bu pasif savaşımda, en azından ona galibiyetinin üzerimdeki yıkıntılarını göstermeyecektim.

"Lider..." dedi, kırçıllı sesiyle. "Benim topraklarımda, benim kalemde, benim huzurumda." Yüzümdeki arsız gülüşe karşı o da bozulan keyfini sakladı ve elinde döndürdüğü kadehteki kan kırmızısı içkisini zaferle kaldırıp yaşlı bir kahkahayla kulaklarımı tırmaladı. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?" Tahtından iner gibi aramızdaki birkaç basamaklı merdiveni aştı, hemen önümde durdu. Pelerinimin üzerinden sarkan şalımın ucunu parmaklarının arasına alıp tiksindirici

bir ifadeyle başımı örten şala dikti küçümser bakışlarını. "Lideri daha onurlu bir vaziyette karşımda görmeyi beklerdim," dedi şalımın ucunu kaldırarak. "Bir hizmetçi gibi değil."

Sözleri sivri uçlu iğneler gibi batarken kaybettiğim mecalimin öfkenin geçici körükleyişiyle dirildiğini hissettim. Elimi kaldırıp şalımı parmaklarından kurtarırken "Çek elini," dedim bir küfür kadar hiddetli ve dayanağım olmasa bile, bir tehdit kadar hırsla.

Gözleri beklenmedik bir hayretle irileşirken çatılmış kaşları rahatladı ve hiçbir benzerlik bulamama rağmen, onun bu halinde Arsıl Alaz'ın izlerini gördüm. Onun izleri derin bir özlem, bu izleri bu yüzde görüşümse ikimizin arasına derin bir nefret kuyusu kazmıştı.

Yüzü bu hayret halinden çabuk sıyrıldı ve felaketin elçisi bir rahatlıkla yüzümdeki gülüşü yansıladı. Tufan'ın ters bir şey yapmamam için neredeyse yalvaran bakışlarını görmezden gelerek bakışlarımı cüretkâr bir tavırla gözlerinden bir an bile ayırmadım. "Buranın kurallarını henüz öğrenememişsin," dedi tepeden, aşağılar bakışlarıyla. "Bu yüzden hadsizliğini görmezden geleceğim..." Bir şeyler yapmamı bekler gibi duraksadı ve ben bu arada onun hiç istemediği bir bakış attım ona. "Ve bu yüce gönüllülüğüm için minnetini sunmaman, büyük kabalık olur."

"Eğer olur da, sana..." dedim, tüm saygı sıfatlarından uzak bir şekilde. "Teşekkür etmek için gayriihtiyari ağzımı açarsam, beni öldür." Sanki o, algılamaktan aciz bir aptalmış gibi sözcükleri tane tane dile getirdiğimde aslında ne kadar dibe battığımın farkına vardım. Beni Pars liderinin karşısında bu cesareti sergilemeye itecek tek şey kör bir tükenmişlik olabilirdi.

Ne olduğunun idrakine varamadan ağzımın üzerinde patlayan sert bir darbe, ardından zeminin sert yüzeyiyle bir olan kalça kemiğim tüm dengemi yitirip ellerimin üzerinde yere kapaklanmama sebep oldu. Yüzümdeki tüm alaycı ifade bu şokla kül olurken dudaklarımın üzerine yayılan kanın ıslak sıcaklığı hâlâ hayatta olduğumu haykırıyordu fakat bunu duymak için fazlasıyla yerle bir olmuştum.

"Ben teşekkürümü birkaç cümleyle kabul etmem zaten," dedi düşmüş vücudumun önünde kibirle dikilirken. "Eğer gerçek bir teşekkürün varsa, bunu ancak ayaklarıma kapanarak sunabilirsin."

Yarılmış dudağımdan akan kanı tükürüp başımı kaldırdığımda çocukluğumdaki masallarda canlanan bu şerli kalenin, şirret yaratığının gölgesinde kaldığımı gördüm. Tufan dişlerini sıkmış, önünde birleştirdiği elleri sıkmaktan beyazlamış halde arkada dururken, görünmez iplerce bağlıymış gibi zapt edilmişti. Gözlerinde gerçek bir yalvarış gördüm. Beni buraya getiren o şeref yoksunu adam kendisi değilmiş gibi küstah bir yapmacıklık gösterisi sergilerken, onun karşısında düşmüş bedenim beni daha çok utandırdı. "Pislik herif!" diye bağırdım gururu incitilmiş bir çocuğun çırpınışıyla.

Üzerime doğru eğilen yaşlı bedenden uzaklaşmak için ayaklarımı zeminde geri geri sürüsem de birkaç hamlede yanımda bitmişti. Şalımın içinde sıkı sıkıya bağladığım saçlarımı bir hamleyle yakalayıp ayağa kalkmam için zorladı. Ayağa kalkarken çenemden sıçrayan kan damlacıkları zeminde birkaç küçük, kızıl leke bıraktı.

"Sana hoş geldin, demek isterdim ama sen hoş bir karşılamayı reddettin. Bu yüzden iyi bir dersle başlayacağız..." Boşta kalan eliyle yüzümü kavradığında dudağımdan taşan kan, yüzümün yarısına bulaşıp o metalik kokuyu nefes aldığım her saniyeye taşıdı. Alpar Alaz, yaşının götürdüğü atikliğin yokluğuyla hızlı hızlı soluklanırken iki asker hızla kollarıma girdi. "Karşımda, sadece konuşmana izin verdiğim sürece söz hakkına sahipsin ve eğer ayaklarıma kapanman gerekiyorsa, yüzünün bulunacağı tek yer secdem olabilir."

Elini biraz önceki gibi şalıma doladı fakat bu kez daha vahşi, daha hırçın bir girişimdi bu. Pasif bir hor görme değil, büyük bir hınç vardı ellerinde ve yaşadığım bu ana kadar yüz yüze kaldığım en acınası, en çaresiz aşağılanmayla cezalandırıldım. Elini kaldırdı ve kavradığı şalımı çekip boğazımı sıka sıka başımdan çıkardı. Saçlarım önce alnıma, sonra omuzlarıma saçıldı.

Çırpındım, bağırdım, aslında haykırdım ama bunların bana kazandırdığı tek maddiyat, hatırama kazınmasını istemediğim o ıstırap anları

oldu. Ellerimle saçlarımı örtmek istedim ama kollarım da mahkûmdu. Tıpkı çok acı bir şey yediğimde nefes alışımın dilimdeki o sızıyı perçinleyişi gibi, ruhumdaki yaralar bedenimdekilere orantıyla açıldı. Her bir saniyeye bir acıyı bölerek hayatta kalmaya çalıştım. Bir çocuğu vahşice cinayete iten o eller şimdi bu azabı bana tattırıyordu, Arsıl Alaz'ın acısının izlerinde nefes alıyordum. Nefesim boğazıma bir düğüm olmuş, bağırışlarımı soluksuzlukla susturmuştu. Dudaklarım bir dua için aralanamıyor, zihnim birkaç kelimeyi bir araya toplayacak bilinci bulamıyordu.

Canım hiç bu kadar yanmamıştı. *Allahım, canım hiç bu kadar yanmamıştı...*

***

Gerçekçi bir kâbusun içindeyim. Bir kelebek boğazıma takılıyor, kanatlarındaki desenlerden bir yaratık fışkırıveriyor, dişleri soluğuma saplanmış. Bir kuş sürüsü kaburgalarımdan taşıp göğsümü paramparça ederek kanatlarını çırpıyor. Tutuşan kirpiklerim, karanlığı bir süs gibi gözkapaklarıma kondurmuş. Bir ağaç, köklerini damarlarıma yayıp kanımı kurutuyor ve hırsız bir rüzgâr, dilimdeki tüm kelimeleri çalıp dudaklarıma sessizlik boyasını sürüyor. Dibi göremiyorum ama görmeme lüzum kalmıyor. Çünkü çökmüş dizlerime bir diken gibi batıp kollarını bedenim için açan bu zeminin daha aşağısı olmadığını biliyorum.

Allahım... ***"... Zarar gerçekten bana dokundu, sen merhametlilerin en merhametlisisin..." (Enbiya/83)***

Gözlerimi açtığımda, önce gözlerimi açamadığımın ve sonra bedenimin hareket ettirmek için çok ağır olduğunun farkına vardım. Sızlayan boğazıma giren kesik soluklar, ekşi bir küf kokusuyla bana derin bir mide bulantısı armağan ediyordu. Vücudumun yükü altında ezilmiş kolum, üzerinde yattığım demir ızgaranın şeklini almıştı sanki. Diğer uzuvlarımdaki soğuktan da soğuktu.

Kahverengileşmiş bayat kanımın tiksindirici kokusu en az hücrenin rutubetli duvarları kadar midemi bulandırıyordu. Her bir noktam, buz kesmiş tenimle titreme halinde; yorgun kaslarım yalnızca bu soğuğa

tepki vererek benden bağımsızca bir kasılıp bir rahatlıyordu. Omuzlarıma ve yüzüme yayılmış saçlarım tıpkı bir örtü gibi utancımı saklıyordu.

Aşağılanmayla zedelenmiş benliğim, beni aşağılayan o iblis ellerine olan yalvarışlarımla her bir köşemde darmadağın olmuştu. Daha önce böylesi bir acıyı yalnızca ailemi kaybettiğimi anladığım o anda yaşamıştım. Fakat o an, boğazımdan yükselen haykırışlar, yeniden boğazıma tıkılmamıştı. Acının kesilmesi için yalvarmamış ve yalvardıkça kendime duyduğum unutulmaz nefreti tatmamıştım o zaman.

Başımdan söküp alınan örtüm, gözlerimin önünde lime lime edilirken iki yanımda duran askerlerin kollarıma gömülen parmaklarını sanki hâlâ vücudumda hissediyordum. Akan gözyaşlarımın nemli cesetleri hâlâ göz pınarlarımdaydı. Arsıl Alaz'ı vahşice bir cinayete sevk eden darbeler, bedenimin her yanında kendine bir yer bulmuştu ve kendilerini unutturmamak adına acı acı sızlıyordu.

Berelenen dudaklarımı aralamaya çalışarak "Allahım..." demek istedim, ama duyulan tek ses acınası bir mırıltıdan ibaretti. *Allahım, bir şey isteyecek mecalim yok... Eğer, eğer sana isyan edersem biliyorsun ki bu ancak yitirdiğim aklımın bir oyunu olabilir. Bu yüzden beni affet. Ama düştüğüm bu derin çukurun bir çıkışı olmalı, bana verilen ömrü, bana verilen o kutsal nimeti bu çukurda çürüyerek harcayamam. En iyisini daima sen bilirsin. Yemin ederim ki bundan şüphem yok fakat... Fakat yalvarırım bana bir şans daha ver, yalvarırım...*

Gözyaşlarının en güzel yanı, hiçbir çaba ve emek vermeksizin, kendi kendine süzülüp gidiyor olmasıdır... Bedeni sarsan o acılı hıçkırıklar ve kasılan uzuvlardan bağımsız olarak da bir sakinlik içinde akıp gidebiliyor olması... Bunun için mutluydum çünkü eğer birazcık bile mecalim kaldıysa bunu gözyaşlarım için kullanmak istemezdim.

Hücrenin paslı demir kapısı kulak tırmalayıcı bir gıcırtıyla aralandığında saçlarımı örtmek istedim. Kalkıp toparlanmak istedim. Gelen her kimse onun karşısında bu halde görünmek istemedim ama görünen oydu ki kalkmak için gösterdiğim çaba, bana asıllı bir acıyla birlikte yansımıştı yalnızca.

İçeri giren her kimse birkaç kelime söyleyip benden tepki bekledi. Kulaklarıma ulaşan karışık sözler gelenin kim olduğunu anlamama yetmişti. Beni bu halde görürken muazzam bir utanç dalgasıyla aşağılandığımı hissettim.

"Aptal kadın!" dedi daha yakın, daha net duyulan sesiyle. "Şu haline bak... Bu aptallık, bu asla cesaret değil, aptallık!" Sözlerindeki öfkenin üstünü örttüğü şefkat, beni çıkmaz bir alaboraya itti. Bu zamana kadar gördüğüm Tufan Alaz değildi bu adam. Aksine, tam olarak annesinin kollarında ağlayan Tufan'dı. Maskesini düşürdüğünün farkında mıydı acaba? Yoksa şu acınası halim karşısında o maskeyi kullanamaya gerek bile duymuyor muydu...

Dışarıdan gelen gürültü onu tedirgin etmiş olacaktı ki konuşmayı da yaklaşmayı da kesti. Yatağın ızgaralarının altına eğilip ne olduğunu bilmediğim bir şey bıraktı. "Çok farklı olabilirdi..." dedi yatağın hemen yanında, kendi kendine söylenerek.

Cevap veremedim.

Hücrenin dışındaki sesler iyice yaklaştığında, "Yaralar için yatağın altına merhem bıraktım ve biraz da su getirebildim," dedi. "Kullan onu." Benden uzaklaştığını hissettiğimde hücrenin birkaç kişiyle daha kalabalıklaştığını anladım.

Uzaktan gelen sesleri anlamadım ama Tufan'ın, "Kontrol etmeye geldim," diye onlara açıklama yaptığını duyabildim. Askerlerin olduğunu tahmin ettiğim gruba hitaben, "Çıkabiliriz," dedi ve sonra yeniden beni buraya sürükleyen Tufan Alaz oldu. "Kapıyı kilitlemeyi unutmayın, bu halde kolunu bile kıpırdatamaz ama yine de ne olacağı belli olmaz."

Kapı gürültüyle kapanıp hücremin taş duvarlarını titrettiğinde içeride yine bir başıma kalmıştım. Elimi kaldırmayı başarabildiğimde güçlükle yatağın altına uzandım. Bedenim ince bir sızıyla kıvranırken parmak uçlarım demir mataranın soğuk yüzeyine dokunabilmişti. Biraz daha zorlayarak matarayı elime aldım ve aç bir saldırganlıkla mataranın kapağını açıp dudaklarıma yasladım. Boğazımdan geçen bir yudumun ardından ağır matara ellerimin arasından kayıp yere düşerken hayvani bir atakla suyumu korumaya çalıştım ama çok geçti. Hareketlerim

yeterince atik değildi, su yeterince yavaş değildi. Yataktan inip küçük matarayı yeniden elime alabildiğimde içinde kalan son bir yudumu düşüncesizce tükettim. Bu kadar hareketten sonra değil yatağa yeniden çıkmak, dudağımın kenarından süzülen damlalara müdahale edecek gücü bile bulamadan kaburgamın bir yanını soğuk, sert, demir yatağın köşesine yaslayıp bilincimi bilinçsizlikle değiştim. Uyudum mu yoksa bayıldım mı, işte bu konuda net bir fikrim yoktu. Emin olduğum tek şey, tedavi şansını da halkının başında durma sorumluluğunu da yitirmiş zavallı bir lider olarak bu karanlık hücrede can vermeye pek yakın olduğumdu.

***

Burada ikinci günüm ve hücreme askerler dışında kimse girmedi. Açlık artık katlanılmaz bir hal aldı. Açlığa tahammül edebildiğim noktada boğazım susuzluğun kuraklığıyla alev alev yanıyordu.

Artık gözlerimi açabiliyor ve hücremin ne kadar karalık olduğuna daha net bir şekilde şahitlik edebiliyordum. Ortada, en üstte duran ufacık, bir fare deliğini andıran iki demirlikli pencere hiç durmaksızın soğuk havayı içeri buyur ediyordu. Tüm uzuvlarımın bu soğuğa karşı pul pul dökülecğine inanıyordum çünkü ayaklarım ve parmaklarımı hissetmek artık eskisi kadar kolay değildi.

Köşedeki eski, taşlı tuvaletten; ortaya öylece atılmış bu paslı ızgaralardan ibaret demir bir yataktan ve ekşi rutubet kokusundan başka hiçbir şey yoktu hücremde.

Yerimden kalkma konusunda artık daha başarılıydım. Birkaç dakika içinde tümüyle ayağa kalkabiliyordum. Duvarın dibine çöküp namaz için teyemmüm alıyor ve yatağımın demir ızgaralarının üzerine oturup güçbela namazımı kılabiliyordum. Bu kadarı bile beni bu karanlık hücrede mutlu ediyordu. En azından artık namaz kılmak için doğrulacak gücü bulabiliyordum.

Üzerimdeki kanı temizlemek için elbiselerimin eteklerini ve pelerinimi, kumaşları aşınana kadar duvara sürtmüştüm. Bir işe yaradığından emin değildim. Hücre karanlık olduğu için kahverengi lekelerin hâlâ orada

olup olmadığından emin olamıyordum. Bana kalırsa hâlâ oradaydılar ama artık bunu yapmaya yetecek gücü bulamıyordum. Zaten zamandan da ezandan da bihaberdim. Saatim yanımda değildi ve bu kısımda pek tabii ki ezan okunmuyordu. Hücremin fare deliği penceresinden gökyüzünü görmeye çalışarak zamanı tahmin ediyordum ve yalnızca kıldığım namazın kabul olması için her vaktin ardından dua ediyordum.

Pelerinimin başlığını namaz kılarken bir örtü gibi başıma doluyordum. İçeri birinin gireceğini hissettiğimde onu çabucak çıkarıp demir ızgaraların üzerine atıyordum çünkü görürlerse onu da benden alacakları için deli gibi korkuyordum.

Bu karanlık, rutubetli ve soğuk hücrede; Allah'ın, kendisinden başka kimsenin yardım edemeyeceğini gösterdiği noktadaydım. Ve tıpkı Arsıl'ın dediği gibi, *yokluğun nasıl büyük bir varlık olduğunu öğreniyorum.*

***

Burada beşinci günüm, Tufan çantamdan defterimi ve bir de kalemimi getirdi. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Tuhaftır ki bunu ondan istememiştim ama defterimin en azından bir kısmını okuduğundan eminim.

Bana iyi davranıyor. Öldüresiye dövüldüğüm, örtümün başımdan söküp alındığı o gün hakkında tek bir kelime bile söyleyemiyor. O gün yaşanan şeyler karşısında yüzüne yansıyan azabın vicdanından kaynaklandığını görebildim. Ama biliyorum ki eğer bugün aynı şey tekrar etse, yine bir köşede müdahale edemeden bekleyecekti çünkü babasından nasıl korktuğunu, emrindeki askerlere olan otoriter davranışlarının bile arkasındaki korkuda görebiliyorum. Başta bunu garipsesem de artık üzerinde durmuyorum.

Getirdiği merhem gözlerimi açabilmemi sağladı. Yaralarıma iyi geldiğini görebiliyorum. Bana bir iki bardak soğuk su ve birkaç dilim de kuru ekmek getirebilmişti. Midemdeki acı kasılmalar yüzünden gururumun esiri olmadan getirdiklerini kabul ettim. Ama bunun için ona teşekkür etmedim, ona olan nefretim hâlâ taptaze.

Askerlerin yanında yine o gaddar adama dönüşüyor, o umursamaz ve acımasız adama. Neyse ne, ondan daha fazla bahsetmek istemiyorum.

Arsıl'ı çok özlüyorum. Onun kollarındaki sıcaklığa alışmış bedenim, hücrenin soğuk rüzgârlarla dövünen duvarlarına yabancı. Deliye dönmüştür şimdi. Tedaviyi reddetmem bile onun için kabul edilemezken şimdi bir bilinmezde kaybetti beni, aklını yitirmiştir. O kontrollü adamın varlığımdan emin olmadığı sıralarda üzerine yapışan savruk dikkatsizlik beni ürkütüyor. Gözü karalığı aklımda korkunç resimler çiziyor. Burada olduğumu bilmesinden çok bilmemesini istiyorum neredeyse. Çünkü daha önce gerçek öfkesine hiç şahit olmadım. Fakat tahmin edebiliyorum.

Benim kendime çektirdiğim zulüm için, benim acımı sırtlanmaya kalkan adamın öfkesinin sebebi olmak beni korkutuyor. O öfkenin hedefine koydukları boyunu aşacak, biliyorum.

Çetrefilli bir adamı seviyorum ve şimdi, onun kendi topraklarına gömdüğü geçmişini yaşıyorum. Yine de hâlâ onu tam olarak anlayamıyorum...

Defteri ızgaraların arasına sıkıştırdım. Örtüme ve inancıma edilmiş hakaret hakkında tek kelime etmeyişim, bu aşağılamayı hayatımın kalanında bir daha anımsamak istemediğimdendi. Fakat eğer ki bu acizlik içine kıvranmıyor olsaydım, o zaman bu aşağılamayı her bir yana yazar, aklımdan çıkmasına mâni olurdum çünkü o zaman bunun intikamını alabilirdim. Şimdiyse istediğim tek şey, örtümü geri vermesi ve canımı yakmayı kesmesi için Alpar Alaz'a olan yalvarışlarımı unutmaktı. Böylesi bir zayıflığı en karanlık, en bilinmez köşelerde sindirmeliydim.

Taş duvarın önüne çöküp dizlerimi duvara yasladım. Teyemmüme niyet etmek için dudaklarımı aralamak istediğimde kabuk tutmuş yaralarımın gerilip açıldığını hissettim ve ince bir acı tüm yüzümü ekşitti. Tüm bu sefilliğin yüküyle alnımı duvara yasladım. Günlerdir sessiz sessiz dökülen gözyaşlarım hınç almak ister gibi hiddetle omuzlarıma bindi ve açılan, çatlayan, kanayan hiçbir yarama bakmaksızın o duvarın önünde; ellerimi taşlara yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Pelerinime sarınıp namazımı güç bela kılarken kapının hantal kilidi gürültüyle açıldı. Demir kapı zorlanarak aralandı ve içerisi, koridoru aydınlatan alevlerin turuncusuyla ışık gördü. Namazımı bitirdiğimde, gelenin Tufan olduğunu zaten anlamıştım çünkü ne bir söz sarf etmişti beni böyle görünce ne de kollarımdan tutup yerimden kaldırmıştı.

Yüzümü çevirip ona baktığımda, günlerdir yüzünde olan o pişmanlık yine bir gölge gibi geziniyordu üzerinde. Ona bayat bir nefretle karşılık vermek için bile oldukça bitkindim.

Koridoru kolaçan edip hücrenin kapısını kapattı ve kapının hemen yanına oturdu. Ondaki bu gülünç tedirginliğe karşı, "Korkak," dedim kendi kendime konuşur gibi.

Beni duydu ama tepki vermedi. Başını geriye atıp duvardaki çıkık bir taşa yasladı. "Her şey çok farklı olabilirdi," dedi. "Hayal ettiğim gibi olabilirdi." Yüzü karanlıkta seçilemese bile, sanki gözleri yüzümdeki yaralarda geziniyormuş gibi rahatsız olmuştum.

"Hayallerinde daha acılı bir tutsaklık mı vardı yoksa?" Beni buraya kaçıran o değilmiş gibi takındığı pişmanlık. Belki pişkinlik olsa beni bu kadar öfkelendirmezdi.

"Sana uslu dur demiştim," dedi, sözlerimi bir kez daha es geçerek.

Eğer kollarımda biraz güç olsa, şimdi yerimden kalkıp suratının ortasına sağlam bir yumruk indirmek için hazırlanırdım.

"Aptal kadın!" dedi beklenmedik bir anda sinirlenerek. "Lidere saldırmaya çalışmak ne demek!" Sesi öfkeli olsa da kontrollüydü, dışarıdaki birinin duyamayacağı kadar. "Karşı çıkacağını düşünmüştüm ama bu fazla Helya, anlamıyor musun bu fazla! Burada bir konuk gibi ağırlanmanı sağlayabilirdim!"

O tepede kulağıma yenilgimi fısıldayan adamla karşımda beni düşünüyormuş gibi yakınan adam aynı adam değildi ve bu ikilem beni tiksindiriyordu.

"Hiçbir şey böyle olmak zorunda değildi," dediğinde ellerini yüzüne kapattığını gösteren o boğuk sesle konuşuyordu. "Bir hizmetçi gibi

başını örtmek mi istiyorsun? Bir şekilde babamı bunun için ikna edebilirdim. İnancını mı yaşamaya çalışıyorsun? Senin için bir yolunu bulurdum. Bu delikte, bu pisliğin içinde günlerini geçirmektense..."

Daha fazla konuşmasına tahammül edemeyerek, "Sus artık," dedim sarf ettiği tüm zırvalıklara karşı. "Beni bu cehennemin göbeğine sürükledin sen. Şimdi gelip olmayan vicdanını mı diriltmeye çalışıyorsun? Buraya kafamı dağıtmak için, rahat bir yatakta istirahat etmek için mi sürüklendiğimi sanıyorsun?" İçimdeki nefret sönmüş bir lavdı, katılaşmıştı. Akmıyor ya da yakmıyordu ama hâlâ oradaydı. "Aklını mı kaybettin Tufan Alaz? Kim olduğumu mu unuttun yoksa? Eğer öyleyse sana hatırlatayım: Eğer ki elimde bir silah olsa seni öldürmek için bir saniye bile fazla kalır. Bana gösterdiğin bu sahte merhameti kabul etmiyorum, bu yapay vicdan gösterisiyle nereye varmaya çalışıyorsun bilmem ama tüm bunlar sadece sana olan nefretimi körüklüyor."

Sözlerim onu öfkelendirmiş olacak ki söylediğim son cümlenin ardından solukları hissedilir bir kızgınlıkla hızlandı. "Sözümü dinleyeceksin!" dedi. "Her şeyi mahvettin, hiçbir şey babamın karşısına çıktığın ilk zamandaki gibi olmayacak. En azından seni bu hücreden çıkarabilmem için bundan sonra sözümü dinleyeceksin... Buradan çıkışın yok, her şeyden önce bunu anla. Çünkü bu anlarsan her şey çok daha kolay olacak."

"Bu hücredeki cezan bittikten sonra sana sorular sormak için gelecekler. Onlara cevaplar vereceksin. Başkaldırmaya kalkma, başka çaren yok zaten. Aptallık etme ve kendini düşün. Ondan sonra da benimle..."

"İtaat etmeye hazır gibi mi görünüyorum?" Sözlerinin devamını dinlememe lüzum yoktu. Sözlerinin hiçbirini yerine getirmeyecektim, canıma mâl olsa bile.

Onu dinlemememe karşı çileden çıkmış gibi çaresiz bir kızgınlıkla, "O aciz Kaplanların arasında bu başkaldırılar işe yarardı ama burada değil Helya!" dedi. "Burada eğer o başkaldırıyı, karşındakinin kanıyla tamamlayamıyorsan ona hiç kalkışmayacaksın. Yoksa akan kan senin kanın olur. Burası gerçek dünya, evet felaket ama gerçek. İnsanlar

saldırgandır. En iyisi bile kötülük barındırır ve hırs ve güç ve kudret hepimizin arzuladığı kutsaldır."

Ciddiyetiyle dalga geçer gibi tatsız bir gülüşle sözlerini hafife aldım. "Siz ruh hastalarının manifestosundan mı bu safsatalar?"

"Güç bu dünyanın gerçeğidir ve huzur ancak ona ulaştığında sağlanabilir..." Ağzından çıkan her cümlenin, zihnine kodlamış ezberlerden ibaret olduğunu anlayabiliyordum. Tıpkı bir kitabın sayfasını okur gibi mekanik ve itaatkâr bir edayla tekrarlıyordu bunları. "Ne hastalıklı bir inanış!" dedim sözlerini küçümseyerek. "En güçlü olan kim senin gözünde, baban mı? O kadar da huzurlu bir adam gibi gözükmüyordu."

"Huzur göreceli bir kavramdır."

"Huzur göreceli bir kavramdır ama kısır değildir. Huzur çoğalır, huzur insanlara bulaşır. Fakat hırs bencildir, kin bencildir ve tükenir. Tükendikçe daha fazlasını ister, asla çoğalmaz kendini yer, başkalarını da yedirir." Ona en büyük örneği, kendisini göstermek istedim. Babasının karşısında bir böcek kadar aciz kalışını göstermek istedim.

"İşte bu Kaplan saçmalıkları yüzünden buradasın Helya. Bunun için bir Pars hücresine mahkûmsun! İşte bu zırvaların sana getireceği tek son bu."

Küçümseyişimin onun soluklarını hızlandırıp kuyruğuna basılmış bir köpek gibi öfkelendirdiğini biliyordum. Bu yüzden durmadım. "Söylesene Tufan... Öyleyse ilk cinayetini işlerken, neden ağladın? O doymak bilmeyen güç arzusu neden sana huzur yerine acı verdi?"

Nefesinin kesildiğini duydum. Yalnızca nefesi değil sanki tüm bedeni kaskatı olmuştu. Zayıflığını gün yüzüne çıkarmam mı onu bu kadar hiddetlendirmişti. Yoksa sözlerime karşı cevap veremeyişi mi bilmiyordum ama hızla ayağa kalktığını hissediyordum. Ayağa kalktı ve birkaç adımda yanıma ulaştı. Kolumdan kavrayıp beni sertçe ayağa kaldırdığında vücudumun her yanı bu ani ve sert hareket karşısında acıyla büküldü. Dudaklarımdan kopan sessiz inleyişleri zapt etmeye çalışsam da birkaçı çoktan kaçıp kurtulmuştu.

İki büklüm olmuş bedenime şaşkınlıkla bakıp ne yapacağını bilemeyen bir acemilikle kollarımı bıraktı. Yatağın demirliklerine tutunup ayakta kalmaya çalıştım.

"Belki de seni öldürmeliydim," dedi. "Seni öldürmeli ve kendimi böyle küçük düşürmemeliydim." Hücrenin kapısını açtı ve bana bir kez bile bakmadan çıkıp kapıyı sıkı sıkı kilitledi. Sözlerinde babasının acımasızlığını taşımak istediği belliydi ama acımasızlığı sergilemek isterken annesinin kollarında ağlayan Tufan Alaz'ın acizliğini taşıdığından bihaberdi.

***

Bugün burada yedinci günüm.
Hücreme kimsenin girmesine izin yok, Tufan kontrol etme bahanesiyle girip çıkıyor yalnızca. Cezamın bitmesine az bir vakit kaldığını Tufan'dan öğrendim, yakında çıkacakmışım.
Aklımda olan tek şey, bir yolunu bulup buradan kaçmak. Nasıl olacağını kestiremiyorum ama cezam bittiğinde bunun bir yolunu bulacağıma inanıyorum.
Tufan bu sabah bana gizlice biraz sıcak su getirdi. Günlerdir yiyip içtiğim soğuk, kuru birkaç lokma midemde taş gibi dururken parmaklarım o fincanın kaynar yüzeyine dokunduğunda neredeyse mutluluktan ağlayacaktım.
Benim için biraz çay bulmaya çalışacağını söyleyip hücreden çıktığında, o geri dönene kadar sıcak suyu çoktan içip bitirmiştim.
Sözlerimin bir kelimesi dahi abartı değil, yemin ederim.
O sıcak fincan avuçlarımı yaka yaka ısıtırken boğazımdan inen o sıcak su, sanki Arsıl'ın çayları kadar lezzetli bir çay olmuştu benim için.
Sudaki kekremsi demir tadına rağmen her bir yudumunu zevkle içmiş ve vücuduma yayılan sıcaklığın karşısında gözlerimin dolmasına mani olamamıştım.
Vaziyetimin nasıl acınası olduğundan şikayet etmeyeceğim çünkü buraya geldiğimden beri tüm bu perişanlık içinde kendimi ilk kez insan gibi hissettim. Gözlerimi kapattığımda Arsıl Alaz'ın çaylarını yudumlayan o huzurlu Helya'ydım yeniden...

Ve sonra sıcak su bitti. Fincan birkaç dakika daha sıcak kaldı ve hayallerimle birlikte kaybolup gitti.

Babam küçükken Hz. Yusuf ve Hz. Yunus'un duasını okurdu. Sıkıntıya girdiğinizde bu dualar sana güzel bir rehber olur derdi. Ezberlettiği o güzel dualar günlerdir dilimde gezinip durdukça pes etmeye hazır ruhum, bu izbe hücrenin karanlığında umuda tutunmuştu. Fakat ben zayıftım. Gücüm tükeneli epey olmuştu ve artık umut da adım adım uzaklaşıyordu benden.

"Allahım, burada hapsoluşum ömrümden eksilen manasız vakitler olmasın, son nefesimi bu düşman yuvasında vermeyeyim... İmtihanımsa eğer, vallahi bundan şikayetçi değilim, en iyisini sen bilirsin. Daha az soğuk olmasını istemeyeceğim, daha az karanlıkta da gözüm yok, hiçbir lükse istekli değilim. Yalnızca... Yalnızca hücremin Hz. Yusuf'un kuyusu kadar onurlu olması için sana yalvarıyorum. Lütfen bu talebimi kabul et. Tıpkı onun gibi bu hücreden çıkıp bir karabulut gibi tepemize çökmüş olan zulme karşı savaşmayı nasip et Allahım, lütfen..."

İçimde bir soğukluk var. Sanki bir de hastalık bu sefilliğime ortaklık etmek istiyor. Tüm bedenim pencereden vuran rüzgârın sertliğiyle kaskatı, boğazlarım şiş ve ağrı bir cellat gibi, ense kökümden bir an olsun ayrılmıyor. Ayık kalmak çok zor, bilincim çırpınıp duran bir kuş gibi, parmaklarımı yaralayıp benden uçup gidiyor. Tıpkı şimdiki gibi...

Uyandığımda hava kararmıştı çünkü hücrem daha bir karanlıktı ve taşların üstündeki o demirlikli delik, karanlığın arasında hiç görünmüyordu. Elimi soğuk ızgaranın üzerine koyup akşam namazını kılmak için doğrulmaya çalıştım. Belki de yatsı vaktiydi ama kim bilir, bu hücredeki küçücük delikten görünen gökyüzü dışında bana zamanı bildiren başka bir şey yoktu.

Bedenim gitgide ağırlaşmıştı ya da artık kendi ağırlığım için bile mecalim yoktu. Sarsak hareketlerle ayaklarımı demir yataktan sarkıttığımda yabancı bir nefesin varlığını hissettim. Ürkmeye yetecek yaşam enerjim kalmadığından, sadece hücrenin boş köşesini donuk bakışlarla izledim. "Kimsin?"

Adımlarım ufak bir yalpalamanın ardından yere bastığında karanlığa doğru bir adım attım. "Tufan?" Pelerinimin başlığını alnıma kadar çektiğimden, saçlarımı örttüğümden emin olarak bir adım daha attım. "Tufan, sen misin?"

Sözlerimin onu duraksattığını fark ettim. Ufak bir hıçkırık duyar gibi oldum. Bu Tufan değildi. Koridorun uzak bir ucundan gelen ufak bir ses, hücremdeki yabancıyı telaşlandırmış ve hareketlenmesine sebep olmuştu. Kalktığını hissettim, ardından kapı açıldı ve koridoru aydınlatan küçük alevlerin ışığı yabancının üzerine düştü. İnce, zayıf yapısı benden ancak beş santim kadar uzun bir kadına ait olduğunu anladım fakat arkası dönük olduğu için başka hiçbir şey göremeden kapıyı kapattı, kilitledi ve koşan adımlar hücreden uzaklaştı.

İçerideki bu sessizlik çok geçmeden yeni bir misafirin varlığıyla bozulmuştu. Kapı açıldığında bu kez gelen kişi, yüzünü saklamadan koridorun ışığıyla kendini tanıttı. Herhangi bir askerin burada olduğunu görüp görmediğinden emin olmak için koridoru kontrol etti. Kapıyı kapamadan hemen önce içeri düşen azıcık ışıkta bana bakarken "Neden ayaktasın?" diye sordu.

Kapı kapandı. Ona, hücreme giren yabancıdan bahsedip bahsetmemeyi düşündüm. Demir yatağın yanına döndüm. Ona güvenmiyordum, söylememin bir anlamı yoktu.

Birdenbire hücrenin içinde ufak bir ışık peyda oldu. Tufan ellerinin arasında küçük bir mum ve sönmüş bir kibrit tutuyordu. "Bu senin için," dedi mumu yatağın bir bacağının dibine bırakırken. "Ama sakın çok ihtiyaç duymadıkça yakma, sadece yönünü bulabilmen için. Eğer fark edilirse alırlar." Elini ceketinin cebine sokup kese kâğıdına sarılı bir şey çıkardı. "İşte burada... Senin için yiyecek bir şeyler getirdim."

Getirdiği pakete şüpheyle baktığımı fark ettiğinde, "İçinde et yok," dedi. "Sadece sebze ve biraz peynir." Paketi mumun yanına bıraktığında, o gidene kadar elimi sürmeyeceğimi biliyordu.

Kapının yanına oturup kollarını dizlerinin etrafına doladı, halbuki çıkıp gitmesini bekliyordum. Mumun cılız alevi hücrenin duvarlarını ve suretlerimizi güçsüzce aydınlatırken gözlerini benden çekmeyip

sessizlik içinde seyretmesi beni bir hayli rahatsız etmişti. Gölgelerin içinde siyahı kahvesinden ayrılmayan gözlerindeki mahrem bakışlar öyle yanlış ve uygunsuz bir hisle gözlerime düşmüştü ki, hızla doğrulup mumu söndürdüm. "Git," dedim burada daha fazla bulunmasını istemeyerek.

"Askerlerim koridorun her iki yanında, kimseye neden burada olduğumu anlatmak istemiyorum. Biraz daha durup gitmelerini bekleyeceğim." Sanki hücreme karanlığı düşürmüş olsam bile bakışlarının hedefi değişmemiş gibi diken üzerindeydim.

"Neden geldin ki?" dedim suçlar bir tavırla. "Bana neden yardım ediyorsun?"

"Neden her şeyi bu kadar irdeliyorsun?"

Sorularımı saptırışı onun dengesiz hallerine olan öfkemi tetikledi. "Kaç yüzün var Tufan?" dedim. "Dükkânıma gelen o ukala adam mı, beni Saht Kalesi'ne kaçıran o aşağılık adam mı, yoksa gerçekliğinden daima şüphe duyacağım bu merhamet gösterileri sergileyen adam mı asıl Tufan Alaz?"

"Hangisini görmek isterdin?" Tıpkı Amber'e gelip Arsıl'a kafa tutan Tufan'dı bu sözleri söyleyen.

"Senin hiçbir yüzüne meraklı değilim."

"Karşında olan Alaz, Arsıl olsa da aynısını söyleyebilir miydin? Çünkü bildiğim kadarıyla onun da tek bir yüzü yok." İlk kez onu tersleyişime gücendiğini hissettim. Bu adam dükkânıma gelen adam değildi. O olsa gülüp geçer ve alaya alırdı beni, sesi asla bu denli içerlemiş çıkmazdı.

Kendini Arsıl'la bir tutuşuna karşı bozulan sinirlerime yenik düşerek güldüm. "Kendini eşi olduğum adamla mı kıyaslıyorsun sahiden?"

Gülüşüm ve sorum onu bir hayli sinirlendirmişti. Kabaran öfkesiyle ayağa kalktığını hissettim. "Sana anlattıklarına öylece inandın değil mi?" dedi, insanların fısıldayarak bağırabildiği o tuhaf ses tonuyla. "Bana olan nefretin bunun için."

Ona olan nefretim birçok sebeptendi. Burada oturup hepsini ona saymayacaktım. Onun yüzünden burada hapisken, şimdi bunları söyleyebilmesi bile gülünçtü. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama evet, Arsıl'ın anlattıklarına inanıyorum."

"Senin beynini yıkamış, o hep bunu yapar. Herkese!" Bu Tufan'ın hangi Tufan olduğunu anlamak bu sözlerle oldukça kolaylaştı. Kardeşini öldürmek isteyen Tufan'dı bu. "Beni gördüğün ilk an, daha beni tanımıyorken bile benden hoşlanmadın, neden? Çünkü Arsıl Alaz benden uzak durmanı söyledi, öyle değil mi? Seni bana karşı doldurdu ve sen hiç düşünmeden kabul ettin!" Sözlerindeki hırsa karşı sesini yükseltmemesine, kontrollü davranabilmesine şaşırdım. "Ne anlattı sana?" diye sordu. "Onu öldürmeye çalıştığımı mı?"

Bunu yalanlasa dahi ona inanacak değildim. Bu dünyada tıpkı Arsıl Alaz kadar kimsesizdim ve yeni tanıştığım geçmişine rağmen, bana ancak onun sözleri rehber olabilir.

"Bunu inkâr etmeyeceğim, onu öldürmeye çalıştım," dedi beklentimin aksi bir itirafla. "Ve bunu ani bir hırsın kurbanı olarak yapmadım. Babamın onun sırtını okşadığı her seferinde, eğitmenlerimin bana onu örnek gösterdiği her seferinde onu öldürmeyi hayal ettim. Büyük olan bendim, varis bendim, benim hakkımdı!"

Gerekçe diye önüme sunduğu tüm bu safsatalar, yalnızca bu ölümcül ve tüketici kıskançlığının itirafıydı. "Arsıl seni seviyordu, kardeşin seni seviyordu!" dedim ondaki bu aç hırsı küçümseyerek.

"Sevgi mi?" Küçük bir çocuğun abisine duyduğu saf sevgiyi sarf edeceği birkaç sözle hiçe sayacaktı. "O aptal kasıtlı olarak benden geride durmaya çalışarak sadece beni aşağılıyordu!"

İçine düşüp gözlerini bürüyen dev bir ağaç olmuş fitne tohumlarına duyduğum hayretle doğru dürüst birkaç cümleyi bile toparlayamıyordum. "Senin sevgini kazanmaya çalışıyordu!"

"Bazen, bazı insanları sevmen doğuştan mümkün değildir. Arsıl bunu kabullenemiyordu. Biz tatlı, küçük bir aile değiliz; biz, Parsların en yüce soyuyuz, bizim kanımızda liderlik var. Bu durumda kardeşim, el ele

tutuşup oyunlar oynadığım çocuk değil, sadece yenmek ve karşısında galibiyet kazanmak zorunda olduğum rakip olabilir."

Kıskançlıktan beslenmiş bu nefretin fenalığını aklım almıyordu. "Bunlar da ancak bir canavarın sözleri olabilir."

"Duygusal düşünüyorsun, Arsıl da böyle düşünüyordu... Bu onun en büyük zayıflığıydı ama babam bunu göremedi, fark edemedi!" Bana doğru bir adım attığını hissettim, sesi yakınlaşmıştı. "Babamla ortak noktanız ne, biliyor musun?" Bir adım daha attı, ızgaraların üzerinde kendimi biraz daha geri çektim. "Babam ondaki zayıflığı göremiyordu, sen ondaki güç arzusunu göremiyorsun; ikiniz de Arsıl'a körsünüz!"

Ona kör değildim bazen ondan bihaberdim ama kusurlarına kör değildi gözlerim; ona hayranlığım zaten en çok da kusurlarını onarmak için kendinden feragat edişindendi. "Babanı bilmem ama ben Arsıl'daki gücü de güç arzusunu da görüyorum," dedim. "Ama o gücü nasıl ehlileştirip terbiye ettiğini de görebiliyorum. Bunu en çok ne zaman anladım biliyor musun Tufan?"

Zaten karşımda çırpınırken bir darbeyle daha onu yaralamak istemezdim hem de burada, onun tarafından tutsak edildiğim bu topraklarda ama gerçekler, saklanamayacak kadar ortadaydı artık. "Sana baktığımda."

Arsıl'ın nasıl zor bir sınav verdiğini Tufan'ın kontrolsüzlüğüne baktığımda anlamıştım. "Tıpkı babanın Arsıl'a olan takdirini kıskandığın gibi, benim ona olan sevgimi de kıskanıyorsun değil mi? Önemli olan sevgi ya da takdir değil, önemli olan onlara sadece senin sahip olman." Bunu itiraf etmek bana bile zor gelirken, onun kabul etmesini pek tabii ki beklemiyordum. "Böylesi tehlikeli, içini yiyen bir hırsla nasıl başa çıkabiliyorsun? Seni bu kadar yiyip bitiren bir hisle..."

"Sus artık!" İlk kez sözler kontrolsüzce çıktı ağzından. "Önemli olanın ne olup olmadığını bildiğini iddia edip ahkâm kesemezsin! Sadece seni düşündüm ve istediğim tek şey bu yardımımı kabul etmendi, teşekkür etmen bile değil. Sense beni suçlamaktan başka bir şey yapmadın."

Söyledikleri neredeyse vicdan azabı duymama sebep olacaktı ama burada oturup ona acımak ahmaklıktan başka bir şey olmazdı. "Burada olmamın sebebi sensin!" dedim. "Teşekkür etmemi beklememenin nasıl büyük bir yüce gönüllülük olduğunu söyleyeceğimi mi sandın?"

Hücremi kast ederek, "Hayır," dedi. "Burada olmanın sebebi sensin."

Dolandırılan laflara kanmamak için yeterince sabırsızdım. "Neyi kastettiğimi biliyorsun!"

"Kim olduğumu unutmamanı tavsiye ederim o halde." Şimdi de, beni bu kendi topraklarına tehdit ve zorlamalarla sürükleyen Tufan vardı karşımda. "Çünkü Helya, senin de söylediğin gibi seni buraya istirahat etmen için getirmedim. Ama eğer beni dinleseydin, sana istirahat etme lüksünü yaşatabilirdim... Ben kardeşim gibi bir Kaplan sempatizanı değilim. Ben düşman topraklarının varisiyim. Senin topraklarının gelecekteki sahibiyim. Üzgünüm, gerçekleri bu kadar aleni ortaya sermek istemezdim ama unutma ki benim için bu dünyada güç ve hakimiyetten daha önemli bir şey yok."

Ayağa kalkıp seri bir şekilde hücrenin kapısını açtı ve arkasından vuran ışığın önünde karanlık bir siluet gibi duraksadı. Başını eğdi ve bir temenni gibi, "Yok," dedi. "Benim için bundan daha önemli hiçbir şey yok... Olmamalı." Kapıyı çarpıp dışarı çıktı ve ağır kilidi hınç alırcasına hızlı hızlı kilitledi.

***

Uyandığımda namaz kılmak ve Tufan'ın getirdiği ekmekten kalan son parçayla midemdeki açlığı bastırmak için demir ızgaralardan doğrulmaya çalışmıştım ki, kapı kilidi büyük bir gürültüyle açılmaya başladı. Yatağın sert demirlerinin vücuduma daha fazla batmaması için serdiğim ama pek bir yararı olmayan pelerinimi altımdan çekip üzerime aldım ve saçlarımı enseme çekip başlığımla saçlarımı örttüm.

Kapının ardından gelen gürültüye bakılırsa karşılaşacağım yalnızca Tufan değildi, bir kalabalık beni bekliyordu. Yatağın bir köşesinde çekilip içeri girmelerini bekledim. Tahmin ettiğim gibi önce Tufan

ve ardından birkaç asker içeri girmişti. Kalan askerlerin koridorda beklediğini görebiliyordum.

Tufan yatağın karşısına dikilip "Haydi," dedi, "cezan bitti, çıkıyoruz."

"Bitti mi?" Düşünme yetimi yitirmiş bir halde öylece suratına baktım. Benimle alay edip etmediğini anlamak çok güçtü. Umudumun külleri arasında son nefesimi bu hücrede vereceğime öyle inanmıştım ki... "Gerçekten mi?"

Bakışlarım turuncu alevlerle aydınlanan koridora kayarken yüreğim heyecanla sarsıldı ve ayaklarımın üzerine durup ışığa kavuşmak için koşmak istedim. Sonra duraksadım, buradan çıkmak ve özgürlük, birbirine yakın durumlar değildi. Bana özgürlüğüm vaat edilmiyordu, belki buradan daha acı muameleler belki de daha acı sözler bekliyordu beni. Bu hücredeki soğuk yalnızlığı arayacağım, o düşman kucağına götürülüyordum.

"Hayır," dedim, daha fazla geri çekilebilirmiş gibi ayaklarımla ızgaraları iterken.

Askerler halime bakıp kendi aralarında sefaletime gülerken Tufan kaygılarımı sezmiş gibi sessiz fakat buyurgan bir tavırla kolumu tuttu. "Çıkacağız Helya." Kendimi ondan kurtarıp "Hayır!" diye bağırdım. Örtüm bu hücrenin dışında başımdan çekilip parçalanmıştı. Bedenim bu hücrenin dışında yaralanmıştı. Dilim, bu hücrenin dışındayken baş düşmanıma yalvararak beni aşağılamıştı.

Tufan tıpkı buraya geldiğim ilk zamandaki gibi bana yaklaşıp sesini sadece benim duyacağım bir tona çekti. "Seni koruyacağım. Bu kez beni dinlersen söz veriyorum başına hiçbir kötü şey gelmeyecek."

Onu üzerimden itip "Hayır!" diye bağırdım bir kez daha. Fakat bileklerimi tutup çırpınışlarımı zapt etmesi çok zor olmadı. "Bu hücrede çürüyüp gitmek mi istiyorsun? Kalk ve benimle gel, yeniden başlayacağız tamam mı?"

Bu hücrede çürüyüp gitmek... Gerçekten de bunun için mi ona karşı koyuyordum? Ümitlerimin geldiği bu içler acısı vaziyet beni utandırdı ve bu utançtan doğan ümit filizleri, düşüncelerimin arasında birdenbire

yeşerdi. Belki bu duvarların dışında, buradan kaçıp kurtulmak için bir şansım olabilirdi . Eğer gerçekten son nefesimi bu rutubetli, soğuk delikte vermek istemiyorsam, karşılaşacağım hiçbir tehlike karşısında korkak bir çocuk gibi ağlayıp sızlanamazdım.

Dilime ilk düşen onaylamayı, zihnimde günlerdir ilk kez bu kadar hızlı dolaşan düşüncelerin arasında kekeleyerek söyledim. Bileklerimdeki baskısı çekilirken beni yataktan kaldırdı. Yatağımın köşesine ittiğim defterimi alıp pelerinimin içine sakladım ve bu kalenin koridorlarında yürüdüğüm ilk zamandaki gibi askerlerden bir çember arasında alındım. Yanıma yaklaşan askerlere, "Bırakın!" dedi. "Yürümeyi becerebilir herhalde, günlerdir hasret kalmıştır." Tufan'ın bu sözleri, bir alayla maskelenmiş olsa ve askerleri güldürmüş olsa bile altındaki gizli inceliği fark ettim. Ona asla etmeyeceğim teşekkürlerin bir yenisini daha içimde bir köşeye attım.

Güçlü bir ışık karşısında durmak, günlerimi kaplayan karanlıktan ağır gelmişti. Gözlerim sulandı, alışmakta zorlandım. Askerler adımlarımdaki güçsüzlüğe ve yavaşlığıma karşı sıkılgan bakışlar atsa da Tufan'ın sözü üzerine kimse bana dokunamıyordu. Ayaklarım soğuk, cansız bir fazlalık gibi bedenimi güçlükle taşırken tabanımdaki yaralar attığım her adımda beni biraz daha zorluyordu.

Ve sonunda belim büküldü, ellerimi dizlerime yaslayıp yürüyemez bir halde taş koridorun ortasında kalakaldım. Her yerim feci bir sancının esiriydi ve günlerdir hareketsizlikle paslanmış eklemlerim bu ani değişime ayak uyduramamıştı.

Tufan'ın askerlerin gözlerini boyamak için sahte söylenmeleri ve sürüklemeleriyle birlikte, eski savaş şifahanelerini anımsatan bir odaya getirilmiştim. Askerler kapının önünde kalmış, Tufan benimle birlikte odaya girmiş ve yatağa oturmamı sağlamıştı. İçerideki ışık, beni hücremdeki karanlığın bana sunduğu gizlilikten mahrum bırakıyordu. Pelerinimin boğazını tutup boynumu kapattım. Açıkta olan ellerimdeki kızarıklıkları ve soğuktan oluşmuş yaralı çatlaklara yeni görüyordum.

Bileğine sarılmış, buruşuk, siyah ve ince bir örtü vardı. Onu bileğinden çıkarıp bana uzattı. "Bunu hizmetçilerden birinden aldım." İnce fakat

başımı örtmeye yetecek bir örtüydü bu. "Saht'ta yalnızca hizmetçiler saçlarını örter, bu yüzden daha iyisini bulamadım."

Sözlerindeki, kastî olmadığını bildiğim ama yine de beni öfkelendirmeye yeten aşağılama karşısında kuru bir teşekkürü bile kendime sakladım. Burasının neresi olduğunu sormama kalmadan, "Hücredeki ceza sona erdiğinde..." diye söze başladı. "Önce gelir ve burada tedavi olunur. Liderin ya da yüksek rütbeli bir Pars'ın karşısına iki ayağının üzerinde, sağlam bir halde çıkmalısın."

"Neden, diye sorsam alacağım cevabın midemi bulandıracağından korkuyorum."

Beklediğim gibi bir cevap vereceğini gösteren bir kabulleniş hali yüzüne dokunup geçti. "Birinin karşılarına bu kadar sefil vaziyette çıkarılmasını, kendilerine hakaret sayarlar."

Arsıl ve Tufan'ın, aldığı onca yaraya rağmen, sırf karşısında perişan bir halde durmaması için iyileştirildiği zamanları hayal etmeye çalıştım. Bu eziyete tabi tutulan en birincil kişilerden biri olduğu için, "Sen de bu saçmalığın farkındasın..." dedim.

Bekledim, beni umuda sevk edecek küçük bir cevabı ya da onu safıma yakın gösterecek minicik bir ifadeyi bekledim ama o hiçbir onaylamanın olmadığı, katı bir ciddiyetle karşımda durmaktan başka bir şey yapmadı.

"Bana cevap ver Tufan!" dedim bunu kabullenemeyerek. "Buna sen de maruz kaldın. Sen de bu hastalıklı inancın nasıl bir saçmalık olduğunun farkındasın, sen de bu güç manyaklığının..."

"Helya!" Sözlerimin devamını dinlemeyi reddetti. "Ben saf güce inanıyorum, saf güce sahip olmam gerektiğine ve beni var eden yegâne şeyin bu olduğuna inanıyorum." Bana doğru hafifçe eğildiğinde, ondan daha çok uzaklaştım. "Bir şeyi sana uygulamıyor olmam, bunlara inanmadığım anlamına gelmez. Sana gösterdiğim ayrıcalığı manasız şeylere yorma." Bakışlarını yüzümden çekmediği kısa bir sürenin ardından arkasını döndü ve odadan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında, "Hepiniz ruh hastası manyaklarsınız!" diye bağırdım arkasından. Tufan dışarı çıkarken kapının önündeki askerler duruşlarını düzeltti ve çok geçmeden içeri, askerlerin eşliğinde bir doktor girdi.

Saatlerin sonunda, uyanabildiğimde vücudumda yabancı sargılar buldum. Aklım verilen ilaçların sarhoşluğundaydı. Başımı kaldırmak bile bir yamacı tırmanmak kadar zordu şimdi. Bu uyuşukluk halini garipsememek mümkün değildi. Uyuşmuş uzuvlarım saf dışı bırakılmıştı sanki, ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Özellikle de odada kimsenin olmayışı ve vücudumu bir şekilde yatağa bağlanmayışından apaçık belli oluyordu ki iplerle değil ilaçlarla zapt ediliyordum.

Odanın büyük, ahşap kapısındaki kilit birkaç kez yuvasında döndü. Kapısının tereddütle açıldığını fark ettiğimde elimi kaldırıp başımdaki örtüyü düzeltmek istedim. Kolumu kaldırmak için gayret etsem de sanki ateşler içinde yanan bir hastanın halsizliğiyle kolum yeniden yatağa düştü.

"Hasta odasına girmekle ilgili bir yasak olduğunu sanmıyorum." Hâlâ tamamen açılmamış olan kapının ardından duyulan ince, naif bir kadın sesi, ellilerinin başında bir olgunluğu anımsatıyordu.

Kaba, kırçıllı bir erkek sesi kadın karşısında rica minnet yalvarmaya başladı. "Efendim, o bir esir. Bu uygun olmayabilir, lütfen..."

"Sorumluluk benim üzerimde, tamam mı?" dedi kadın buyurgan ancak nazik bir üslupla. "Lütfen çekilin kapının önünden, sadece onu görmek istiyorum."

Kadına olan merakım gitgide yükselmeye başlamıştı. Asker biraz daha dil döktü. Başka bir asker ona katıldı fakat kadın oldukça kararlı ve onların karşısında sözü geçen bir ağırlığa sahipti. Sonunda askerler itaatle sessizleştiğinde kapı açıldı ve içeri ince yapılı, orta boylarda bir kadın girdi. Kapıyı kapatıp yanıma yaklaşana kadar görüntüsü netleşmedi. Yatağımın yanına ulaştığındaysa sırtında bir örgüyle sabitlenmiş kahve saçlara ve kehribara yakın kahve gözlerine yansıyan güzelliğe sahip kadın, hareketsizken bile üzerinde ince bir ipek gibi salınan nezaketiyle karşımda duruyordu.

Gözlerinin altındaki hafif şişlik ve ince biçimli yüzündeki bu durgun güzellik, bu tanıdık sima; emindim ki bu yüz, yakından tanıdığım adamın izlerini taşıdığı ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim o özel kadına aitti. Gözlerindeki tanıdık kehribar izlerindeki, ona ait olmayan azap ve ince bir çiçeği anımsatan dudaklarındaki ıstıraplı tebessümle onun kim olduğunu daha ağzını bile açmadan anlamıştım.

"Merhaba," dedi yatağımın hemen ucuna otururken. Kendimi ona bakmak için zorladığımı fark ettiğinde küçük bir özürle ayaklandı ve hemen yanı başıma gelip dizlerini kırarak oturdu. Tebessümünün altında gizli bir utanç vardı. İnce parmaklarını uzatıp bir tüy gibi dokundu yanağıma. "Sana neler yapmış..."

Bu ince dokunuşa öyle alışkındım ki, o parmak uçlarında özlemiyle güçsüz düştüğüm adamın izlerini buldum ve gözlerimi kapatıp bu anıyı sakladım. Yıllarca adını dahi bilmediğim o kadını karşımda görmek beni öylesine sarsmıştı ki... Arsıl'ın ona ve onun Arsıl'a olan hasretini düşündükçe bana şefkatle bakan bu kadın karşısında gözpınarlarım, gözyaşlarımın istilasına uğramıştı. Kadın ağladığımı görünce ürkek bir telaşa bürünerek beni teselli etmeye koyuldu, "Lütfen..." dedi anaç bir ricayla. "Bu halde kendini yorma, senin iyi olman için elimden geleni yapacağım."

Arsıl'ın iri bedeninin yanında nasıl da ufacık bir kadındı ve bu ufacık bedenin altında nasıl büyük bir şefkatle sakinleştirebiliyordu değdiğini. Gözyaşlarım duruldu, Arsıl'ın ona özlemi buruk bir yük gibi göğsüme yayılsa da ağlamayı kestim. "Sen gerçekten o musun?" dedi başıma doladığım ince, siyah örtüyü okşarken. "Kayıp lider sen misin, güzel kızım?"

Belli belirsiz başımı salladım. Onun kim olduğundan emindim artık. Arsıl ona güveniyordu, o halde onun güvenini paylaşacaktım.

"Gerçekten o kızsın." Kaygıyla duruldu parmakları ve merhametle parlayan gözleri kasvetle üzerimden çekildi. "Burada olmamalısın," dedi. "Seni ne hale getirmişler..." Yüzünü kaldırıp dolan gözleriyle yüzüme baktı. "Onun adına özür dilerim."

Dudaklarım güçlükle aralandı, onunla konuşmak istiyordum. "Siz..." dedim. "O adamın, bana bunları yapan adamın..."

"Evet," dedi mahcubiyetle ve kendini açıklamak ister gibi elimi tuttu. "Ben onun karısıyım... Ama yemin ederim yaptıklarının önüne geçebilseydim, bunu hiç düşünmeden yapardım kızım. Ben onun safında değilim, lütfen beni öyle görme. Eğer bir şansım olsa, seni buradan çıkarmak için elimden geleni yapardım." Kendini açıklamak ister gibi elimi tuttu. "Seni buraya Tufan getirmiş... Bana kızacaksın biliyorum ama özünde o kötü bir çocuk değil, yemin ederim. Onu bu hale getiren şey bu kale. Eğer başka topraklarda gözlerini açmış olsa, hatta bu kalenin dışında bir aileye sahip olsa eminim ki çok iyi bir adam olurdu."

Sertçe yutkundum, bahsetmek istediğim kişi o değildi. Tufan'dan değil, başkasından konuşmak istiyordum. Söylemesi ne kadar güç olsa da "Peki başka çocuğunuz var mı?" dedim alacağım cevabı heyecanla gözleyerek.

Kendini açıklamak isteyen o heyecanlı hali duruldu. Elimin üzerindeki parmakları durgunlaştı ve kederli tebessüm dudaklarına sızdı. Gözlerini gözyaşlarının ağırlığıyla kaçırdı. "Benim iki çocuğum daha var." dedi, heyecanlı bir fısıltıyla. "Bir küçük kızım ve bir de oğlum..." Özür dileyerek gözyaşlarını silip, "Ama çok uzaktalar," dedi.

Dilime düşen kelimeleri beceriksizce kekeledim. "İsimleri ne?"

Tıpkı Arsıl Alaz gibi ışıldadı kahve gözleri, gördüğüm ya da görmeyi istediğim kehribar izlere doya doya bakmak istedim. "Kızımın ismi Yasemin," dedi özlemle. "Onu yalnızca bebekken gördüm, ama öyle tatlıydı ki... Sürekli gülümserdi, sanki bu kaleye ait değilmiş gibi. Kahkahası tüm kederi silip götürürdü. Bir düşünsene, bu kaledeki kederi dahi silip götüren bir gülüşe sahipti..." Yasemin'in gülümseyen yüzü gözlerimin önüne geldiğinde, bunu ona göstermek için yanıp tutuştum, ona Yasemin'i anlatmamak için dudaklarımı birbirine kapayıp sustum.

Sonra, "Oğlum..." dedi incecik bir fısıltıyla. Onun sesinden kopan hasret benim soluğuma takıldı. Gözlerinden dökülen yaşların içinde boğuldum. "Nasıl da yakışıklıdır şimdi... Onu son gördüğümde henüz bir çocuktu ama sen görsen öyle söylemezdin. Uzun bir boyu

ve yaşıtlarına göre fazlaca bir heybeti vardı. Çabuk öğrenirdi, hemen kavrar ve yapardı, gördüğüm en zeki çocuktu. Öyle güzel ve farklıydı ki, yüzüne baktığımda tıpkı Yasemin'in gülüşlerine baktığım zamanlardaki gibi içim giderdi... Fakat o çok gülmezdi." Gözleri benden çekilip geçmişin hayaliyle daldı gitti. "Bu kalede fazladan tebessüm için sebep yoktur kızım."

Ondaki bu hassasiyet karşısında ne söyleyeceğimi ne soracağımı bilemedim. "Onlara ne oldu?"

Duraksadı. Gözlerini çevirip kapıya dikti ve sesini birinin duyması korkusuyla başta konuşamadı. Sonra dudaklarını araladı ve "Öldüler," dedi. Ama sözleri gerçeği yansıtmıyordu, yüzüne baktığımda söylediklerine inanmadığını anlamak çok da zor değildi.

"Fedakarlığın seni nelere hasret bırakabileceğini tahmin edemezsin kızım," dedi önce yanağına, ardından tebessümle kıvrılmış dudağına akan gözyaşıyla.

"Edebilirim," diyebildim yalnızca. *Edebilirim çünkü fedakârlığımız aynı adam için. Hasretimiz bir, azabımız ortak.*

Yavaşça yerinden doğruldu. "Birileri beni burada bulmadan önce gideyim. Ne senin ne de benim canımı yaksınlar..." dedi dışarıdan rahatça duyulabilecek bir sesle. Ardından üzerime eğilip "Sana verecekleri ilacı aldıktan hemen sonra bunu iç," dedi, elimin hemen altına ufacık bir cam şişe sıkıştırdı. "Sana verdikleri uyuşturucuları etkisiz bırakacak." Biraz önceki ürkek duruşuna zıt bir dirayetle konuşan kadının sözleri karşısında hayrete düştüm. "Durmayacaklar," dedi. "Onları duydum, seninle ilgili bir bilgiye erişemiyorlarmış ama bu onları durduramayacak. Sorular soracaklar, cevapları canını yaka yaka alacaklar senden. Ömrün bir cezanın gölgesinde çürüyecek, burada duramazsın. Seni buradan çıkarmak için elimden geleni yapacağım. Gece yarısı olduğunda buraya birini göndereceğim, sana yol gösterecek. Buradan kurtul kızım, beni duydun mu? Buradan kurtul ve eğer Direnişçilerle bir bağlantın varsa onlara bu topraklarda da zulümle savaşan insanlar olduğunu söyle."

İçim heyecan ve umutla dolup taşarken bu iyilik karşısında ona bir şey vermek istedim, onun için bir şeyler yapmak... "Defterim," dedim onun gibi fısıldayarak. "Yatağımın altında, onu verir misin?" Böyle bir şey fısıldayarak söyleme riskini bile göze alamazdım fakat bir şekilde ona anlatmalıydım. Tehlikeli olacağından korkup sessiz kalmıştım ama bu andan sonra bunu ondan saklamam büyük bir haksızlıktı.

Defterimi alıp kalemle birlikte elime tutuşturdu. Kollarımda kalan son takati bu birkaç cümleyi yazmak için harcadım. ***"Sen Arsıl Alaz'ın annesisin, seni tanıyorum, bana senden bahsetmişti. O iyi, Arsıl Alaz çok iyi ve Yasemin de öyle. Onların yanından geliyorum."***

Kâğıdı yırtıp ellerine tutuşturdum. Gözleri bir süre yazdıklarımda kilitlendi ve cümleleri idrak ettiğinde yüzü daha önce eşine rastlamadığım bir hayretle sarsıldı. Elleri dudaklarının üzerine kapandı. Gözleri bir yaş seline yenik düşerken, haykırışlar dudaklarından taşmak için yarışa girişmişti ama o sustu. Sessiz sedasız döktü hayret gözyaşlarını ve yıllar sonra oğlundan, kızından aldığı bu haberi muazzam bir sükûnet içinde sindirdi. Taş duvara tutunup kendine gelmek için derin nefeslerle sakinleşmeyi bekledi. Yanıma ulaşıp bana bir anne gibi sarıldı, beni öptü ve bir kez daha kulağıma eğilip "Buradan kurtulacaksın," dedi. Çok geçmeden kapının dışından sesler gelmeye başladı. Elindeki notu belki yüz belki de bin parçaya bölünecek kadar parçaladı neredeyse ve tüm parçaları elbisesinin içine sakladı.

Gözlerini silerken kapı açıldı, Tufan Alaz arkasında iki askerle önce annesine ve sonra bana baktı. "Burada olmamalısın," dedi annesine, katı bir ciddiyetle.

Kadın biraz önceki afallamışlıktan ustaca sıyrılmış, gözyaşlarını ifadesizliğiyle maskelemişti. "Onun görmek istedim," dedi buraya ilk girdiği andaki resmî nezaketiyle.

"Çıkman gerekiyor," dedi Tufan. "Lütfen haberim olmadan bir daha onu görme." Askerlerin yanındaki tavizsiz duruşunun ardında, annesine olan hassasiyetini fark edebiliyordum.

Yavaşça başını sallayarak oğlunun yanından geçti ve askerleriyle dışarı çıktı. Tufan ise askerleri gönderip kapının yanında durdu, gözlerini

bana dikip öylece bekledi. Bakışlarında, bilmediğim bir dilde bir şeyler anlatmak için çaresiz bir çırpınış vardı sanki ama söylemek için çırpındığı her neyse, ben o dile yabancıydım. Onu anlamadım, bakışlarına istediği karşılığı vermedim.

Yorulduğunu görebiliyordum. Bakışlarına karşılık bulamadığı her saniye öfkesinin bir alev gibi kabardığını gerilen yüzünden izleyebiliyordum. Sonunda bakışları donuklaştı, yüzünü eğdi ve dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapattı.

Ondan korkuyordum, bana anlatmak için çırpındığı o bakışlardan korkuyordum ve öfkeleniyordum. Bana öyle baktığı her an onu öldürmek istiyordum. Baştan sona bir yasak, bir yanlışlık gizliydi bu hallerinde, baştan sona...

Ruhum o kadının gözlerindeki Arsıl'ın yansımalarıyla avunmaya çalışıyor, parmaklarım o kadının tenindeki izlerde Arsıl'ı bulmak için çırpınıyordu. Yaptığım şey doğru muydu bilmiyordum ama minnettarlığımı ancak bu şekilde gösterebilirdim, elimde yalnızca bu vardı.

Zihnim umudun ışığıyla aydınlansa da Saht'ın uğursuz kasveti çöküyordu üzerime. Fakat ben, karanlıkta yürüyecek olsam bile bu kaleye hapsolmamak için koşmak zorundaydım. Arsıl ne demişti, *seni kendi zaferine ulaştıracak şey bu savaşta savaşmış olmaktır.* Yürüdüğüm yollara kanım dökülecekse bile bir köşede ölüp gitmeyecek, canım pahasına savaşıp onurlu bir şekilde can verecektim.

Yarısını yırttığım sayfanın, gelecekte benim için derin bir hatıra olması umuduyla defterime bakarak kalemi bir kez daha elime aldım.

Arsıl Alaz'ın nasıl bir annesi olduğunu hayal etmeye çalışırdım. Onun ağzından dökülen birkaç cümleden bile nasıl biri olduğunu tahmin ederdim. Ve bugün gördüm ki, o kadın en az hayallerimdeki kadar güzel ve asil. Ona baktığımda onun, o kadın olup olmadığını düşünmeme lüzum kalmayacak kadar özel. Arsıl, tıpkı kolyemdeki kehribarın içine hapsolmuş kalıntılar gibi o kadının ayrıntılarında.

Onu tanıyabildiğim için mutluyum.
Ve İnşallah, bunu Arsıl'a anlatana kadar hayatta olurum.

Eğer olamazsam... Yani öleceksem, bu ancak kendi savaşımda olmalı. O halde zafere yürüyeceğim, mağlubiyet ihtimal dahilinde değil.

Defterin elimden düşmeye yakın olduğunu fark ettiğimde gözkapaklarıma ya da esasında, verilen ilaçlara yenik düştüğümü de fark edebildim. Defterimi yatağın altına ittim ve bu halsizliğe karşı koymadım, kanıma karışmış uyuşturucuya teslim oldum.

Kirpiklerimi bulanık bir görüntünün çevresinde kırpıştırarak gözlerimi açmaya çalışırken demirlikli pencerenin ardında akşam karanlığı vardı. İçeriye loş bir ışık hakimdi ve tıpkı bir mum alevi gibi hareketliydi.

Görüşüm netliğe yavaş yavaş ulaşmaya yaklaştığında içeride benden başka birinin daha olduğunu gördüm. Başında tıpkı benim gibi siyah bir örtü ve üzerinde özensiz bir üniforma gibi salınan siyah bir elbise vardı. Elindeki yemek tepsisini kapının yanına bıraktığını anlayabildim; gözlerimde hâlâ belirgin olmayan yüzü, siyah örtünün üzerindeki sarı bir leke gibiydi, kim olduğunu göremiyordum. Gözlerimi kıstım ve uyku bulanıklığı yavaş yavaş üzerimden çekildi ama kadının tedirginliği hissedilir ve hızlıydı. Benim uyandığımı fark ettiğinde tanıdık bir tedirginlikle toparlanıp odadan hızlıca çıktı.

Bu tedirginliği tanıyordum. Bu o kadındı, hücreme giren kadın. Yüzünü görmesem bile onun olduğundan emindim. "Bekle!" demek istedim ardından, ama çoktan kapıdan çıkmıştı. Buna rağmen kapı kapanmadı, bir süre daha açık kaldı ve bu kez gerçekten tanıdık biri içeri girdi.

Önde Tufan ve arkasında buraya getirildiğimden beri benimle ilgilenen doktor vardı. Elimi başımdaki örtüye götürdüm, çıkmış birkaç tutam saçı örtünün altına ittim ve toparlanmak için doğrulmaya çalıştım. Sanırım uyuşukluk bedenimi terk etmeye başlamıştı.

"O kimdi?" dedim Tufan'a, gözlerim hâlâ kapıdaydı.

"O mu?" Benim bakışlarımı takip ederek kapıyı buldu gözleri ve yavaşça kaşlarını çattı. "Evet," dedim. "Başında siyah bir örtü vardı..."

Kimi kastettiğimi anlamış ama bu kadar önemsiz bir şeye takıldığımı garipsemiş bir halde bana döndü. "Hizmetçilerden biri işte," dedi. "Helya, burada hizmetçilerin neredeyse tamamı böyledir. Sana bir şey mi söyledi? Onu hemen yakalatabilirim."

Çabucak, "Hayır," dedim onun agresifliğine karşı. "Sadece öyle birini görünce merak ettim."

"Pekâlâ." Ellerini beline yerleştirip doktora yanıma geçmesini işaret etti. "Siz işinizi yapabilirsiniz."

Doktor kontrollü bir saygıyla başını eğdi ve yanıma gelip bakıma ihtiyacı olan yaralarımı kontrol etti. Birkaçının sargı ve bantlarını tazeledi. Bir ağrı kesici ilacın ardından bir de açıklamaya lüzum görmediği bir iğneyi hızlıca yapıp toparlandı.

Elbisemin altına sıkıştırdığım küçük cam şişenin varlığından emin olmak için yerimden hafifçe kıpırdadım ve doktora, yanımdan bir an önce ayrılması için teşekkür ettim. Doktor odadan çıktı. Tufan her zamanki gibi gözlerini bana dikip kapının yanında kaldı.

Varlığından rahatsız olduğumu belli etmek için boğazımı temizleyip yüzümü pencereden yana çevirdim. Çok geçmeden kapı kapandı, kilitlendi ve odada yalnız kaldım. Yeni yeni toparlamaya başladığım bedenim yeni ilacımla uyuşmadan önce küçük şişeyi çıkarıp içindeki sıvıyı koklama gafletine düşmeden bir yudumda içtim.

Dilime yayılan sıvının kekremsi tadıyla buruşan yüzümü iki yana sallayıp tadın ağzımdan yok olması için üst üste yutkundum. Yataktan kalkıp kapının yanına bırakılmış yiyecekleri ilkel bir açlıkla hızlıca yiyip bitirdikten sonra yatağa geri döndüm ama artık uyumam mümkün değildi. Heyecandan bir an olsun yerimde duramıyordum. Belki de yarın bu cehennemden kurtulmuş olacaktım. Belki de yarın Arsıl'ın kollarında uykuya dalacaktım.

Dudaklarım ve zihnimden kopan dualarla meşgulken ellerimi nereye koyacağımı bilemeden birbirine kavuşturdum. Odanın bir yanındaki

küçük musluğun yanına gidip abdest aldım. Buraya geldiğimde, kan ve çamur lekeleriyle tahmin ettiğimden çok daha kirli olduğunu gördüğüm pelerinimin en temiz tarafını bulup yere serdim. Ağrı ve sızılarıma rağmen namazımı bu kez ayakta kılabilmiştim. Namazın sonunda oturup bir süre dinlenmem gerekse de bu bana yaşadığımı ve hâlâ ümidin var olduğunu hissettirmişti. Geldiğimden beri bir kene gibi üzerime yapışmış acziyeti biraz olsun üzerimden sıyırmıştım.

Baş ağrım, zihnimin duvarları arasında sinsi bir yırtıcı gibi gezinen hırsızın ayak seslerini andırarak şakaklarıma vursa da hürriyetin heyecanı tüm olumsuzluklara kulaklarımı kapatmıştı.

Saatler geçti fakat sanki geçen saatler değil günlerdi. Kapının önünden gelen ufak bir çıtırtı, askerlerin arasından duyulan küçük bir fısıltıya bile kulak kabartıp bekledim. Bu bekleyiş bana Arsıl'ın birinci kısımdan dönmesini beklediğim o günleri anımsattı. Bu kez onun dönmesini değil benim ona dönmemi gözlüyordum. Nasıl da bilinmezliğe sıkışmıştır şimdi... Nereye koşacağını bilememenin çaresizliğiyle günleri nasıl geçirmiştir... Günlerdir kaç saatlik uykuyla ayakta duruyordur kim bilir... Kendine nasıl hoyrat davrandığını tahmin etmek hiç de zor değil.

Kapı kilidi yuvasında bir kez döndüğü sırada yatağımdan hızla doğrulup defterimi belime sıkıştırdım ve tamamıyla hazırdım. Kapı açıldı, iki asker sert adımlarla içeri girdi. "Kalk!" dedi sağ tarafımda kalan asker. Uzun boylu, esmer, saçları küçükken gördüğüm bir çocuğunki gibi çenesinin altına kadar uzanıyordu. Yanındaki tıknaz ve sabırsız adam, "Çabuk ol!" diye yineledi onu, daha birkaç saniye bile ancak geçmişti.

Onların beklediğim kişiler olup olmadığının ayırdını yapmaya çalışsam da kaçınılmaz gerçek, her iki koşulda da onları dinlemek zorunda kalacağımdı. "Nereye?" dedim onlara olan kinimi saklamadan başkaldırımı görmelerini istedim. Eğer kaçışımı sağlayacak olanlarsa bu tavrım rol, değillerse gerçekti.

"İyileşmiş görünüyorsun," dedi sağdaki adam. Konuşurken yüzünün iki yanından dökülen saçları yeni yetme bir çocuğu anımsatıyordu. "Kendine geldiğinde seninle konuşmamız söylendi, bildiklerini bizimle paylaşacaksın."

Taraflarını anlamaya çalışarak, "Burada konuşamaz mıyız?" dedim. Gözlerim ikisi arasında hızla gidip geldi. "Başka bir yere gitmemiz şart mı?"

Tıknaz adam, yanındakine baktı ve bir cevap bekledi. Uzun saçlı olan tereddütsüz bir şekilde sorumu reddetti. "Ne yapacağımızı sorgulayacak durumda değilsin. Bize söylenen neyse onu uygulayacağız, bizimle gel."

Bunlar benim kurtuluşumdu, en azından uzun saçlı olanı. Artık bundan emindim. Heyecanımın yanlış anlaşılmaması için saldırganlık olarak sergiledim. Ellerinden kurtulmaya ve onlarla gelmemek için ayak diremeye kalkıştım ama iki adam da beni kolayca zapt etmişti, beni odadan çıkarıp kalenin kasvetli dehlizlerinde sürüklemeye başladıklarında askerlerin hiçbiri şüpheye düşmemişti.

Eski hücreme benzer, bir mahzene girdiğimizde kapının önüne konuşlanan üç, dört kadar askeri ancak fark edebildim. Yanımdaki tıknaz adam kapıyı kapatmadan önce, "Destek gerekirse sizi içeri alacağız," dedi. "Kalabalığın şimdilik bir yardımı dokunmayacaktır." Askerler tepki vermeden, silahlarını omuzlarına asarak kapının dönünde durdular ve adamlar kapıyı kapattı.

Uzun saçlı adam yanındakine dönerek yüzüne taktığı pis gülüşle, "Biraz eğlenelim mi, ne dersin? Hem biraz rahatlar ve konuşurken bizi uğraştırmaz belki de..." dediğinde, diğer adam ona bir aptalmış gibi bakarak, "Canına mı susadın?" dedi.

Sanki aralarında özel bir şey konuşuyormuş gibi benden uzaklaşıp birbirlerine eğildiler. Uzun saçlı adam, "Ne yani? Bir şey yapmayacağız, sadece biraz eğleneceğiz. Korkunun suskunları konuşturduğuna birçok kez şahit oldum."

Diğer adam başını hızla iki yana sallayıp "Hayır," dedi. "Eğer efendim bunu duyarsa... Bu riske giremem. Aptallık etme."

Uzun saçlı adam elini sertçe diğerinin omzuna koydu. "Yoksa burada karşısına geçip onunla muhabbet edeceğimizi mi sandın? Efendimiz böyle bir şeye neden kızsın, istediği şey onu konuşturmak olduğuna

eminim. Bunu yapacağım ve takdiri ben alacağım, sen korkaklık edebilirsin."

Adam omzundaki eli itip, "İyi öyleyse," dedi. "Ben dışarıdayım, böyle bir riske girmiyorum. Eğer ki ters bir şey olursa, eğer ki bu yaptığın için cezalandırılacak olursan sakın benim adımı verme. Sakın! Çünkü sana bunu yapmamanı söylüyorum." Adam bana küçümseyen bir bakış atıp "Ne yapıyorsan yap, sen bilirsin ama bu hareketini üstüme bildireceğim ve karşı çıktığı taktirde gelip canını okuyacağım."

Uzun saçlı adam onun korkaklığıyla alay ederken o kapıyı açıp diğer askerlerin arasına girdi ve kapıyı gürültüyle kapattı.

"Sen..." dedim hızlı adımlarla taş duvara yönelmiş adama bakarak. Adam duvarın taşlarından irice olanlarını eliyle yokladı ve kendine doğru çekti. Üç, dört taşı çıkardığında ortalama bir insanın zor da olsa geçebileceği kadar bir boşluk açılmıştı. "Seni buradan çıkarmak için gönderildim," dedi fısıldayarak. "Fazla vaktimiz yok, üstüne haber verip buraya dönecek. Çabuk ol."

Ona doğru koşup açtığı boşluktan önce ayaklarımı ve sonra bedenimin kalanını geçirip mahzenden çıktım. Çıktığımı sandım demek daha uygun olur çünkü geçtiğim bu yer de yeni bir mahzene açılmıştı.

Adam arkadan gelip taşları yerine yerleştirirken "Burası kalenin diğer tarafa açılan kısmı, uzun süredir kullanılmıyor," dedi. "Askerlerin neredeyse tamamı bıraktığımız yerde kaldı, burada pek asker bulunmaz."

"Sen bir asker misin?" Söylediği her şeyi yapmak üzere hazır bir halde bekledim.

Yeni mahzenimizin kapısına yaklaştı ve tedbir olarak önce dışarıyı dinledi. "Ben bir asker değilim." Kapıyı açıp dikkatlice etrafı kontrol etti.

Peşi sıra bu karanlık delikten çıktım. "Sen kimsin o halde?"

Elini dudaklarını üzerine kapatıp sessiz olmamı işaret etti ve yanında yürümemi söyledikten sonra, "Ben önemsiz biriyim, o yüce kadına, hanımımıza borçlu olan acizlerden biriyim sadece," dedi boş koridorda temkinle yürürken. "Liderin elinden kurtardığı insanlardan biri..."

Yeni bir soru için ağzımı açmıştım ki birden, önünden geçtiğimiz merdivenlerin birinde durdu. Başını uzatıp bir kez daha etrafı kontrol etti ve bana üç anahtar uzattı. "Bir dakikan var, daha fazla değil," dedi. Yollarımız burada ayrılıyordu belli ki.

"Merdivenlerden in ve sola dön. Koşabildiğin kadar hızlı koş. Bu yolun sonu arka mutfak kapısına çıkacak ama oraya sakın girme, hemen ilerisinde kalan ikinci kapıya git, kiler kapısına. İlk anahtar oraya ait, orada bir çıkış var. Oradan çık, ikinci anahtar da bahçe kapısına ait. Tam olarak iki dakika sonra askerler yemek molası için nöbet değiştirecek. Bahçe kapısında bizden birisi bekleyecek, geçmen için kapıyı açacak ama çıkıp gidebilmen an meselesi. Nöbet değişimi sırasında askerler yerlerine her an dönebilir, hızlı olmalısın. Bahçeyi aştığında işin kolay olacak. Eğer dikkat çekmek istemiyorsan ya başındaki örtüyü aç ya da bu şapkayı örtünün üzerine tak ve şu şalı boynuna dola." Ceketinin içinden çıkardığı kalın şalı ve şapkayı uzattı.

İlk seçeneği hiç düşünmeden şapkayı hızlıca kafama geçirdim ve şalı örtüm görünmeyecek şekilde boğazıma doladım. "Peki ya üçüncü anahtar?" dedim.

"Üçüncü anahtar bir güvence, onu yanından sakın ayırma. Eğer yakalanırsan onu sakla, bu toprakları terk etmediğin sürece o anahtarı sakın kaybetme. Yakalanırsan, bu sana bir şans daha verebilir."

Anahtar üzerine derin düşüncelere dalmayı bir kenara bırakıp sözlerine dikkat kesildim.

"Şu an lider seni halktan saklıyor, bu yüzden yüzünü kimse tanımıyor. Doğuya giden araçlar on dakikada bir bahçenin arka kapısının iki yüz, üç yüz metre ilerisinden geçer. Sen dışarı çıktığında araç orada durakladamış olacaktır. Ona bin ve yolun sonuna geldiğinde in. Aracın indiği yerde benim gibi biri seni bekliyor olacak, geçmene yardım edecek." Elini kaldırıp bir süre sessizliği dinledi, etrafımızı bir kez daha kontrol etti. "Sakın unutma, sakin olman gerekiyor. Dikkat çekersen, sadece bunun için bile askerlere ihbar edilirsin."

Sözlerinin bittiğini düşünüp merdivenlere yöneldim. Arkamdan bir kez daha hızlı olmamı söyledi ve gözden kayboldu. Başım keskin

bir ağrıyla sızladığında ağrıyı savuşturmak için başımı hızla iki yana salladım, adımlarımı hızlı hızlı ama sessizce atarak merdivenleri indim. Söylediği gibi var gücümle koşup önce mutfak kapısı olduğunu düşündüğüm kapının önüne geldim ve sonra ikinci kapıya yöneldim. Hareketlerim sessizliği bozmayacak kadar dikkatliydi.

İlk anahtarı çıkarıp kapıyı açtığımda kuru et ve ekşi meyvemsi kokular daha attığım ilk adımda beni karşılamıştı. İçerideki karanlığa rağmen rafların arasından geçip demir kapıyı buldum, ikinci anahtarla bahçe kapısını açtım.

Bu kez beni karşılayan keskin soğuk ve bayat karla buz tutmuş gri, beyaz bahçeydi. Bedenimdeki sızılar bu soğuğa karşı çabucak tepki verdi. Bir hastanın halsizliği üzerime çökmüştü. Bu hantallığı üzerimden atmak için hızlı davranıp etrafı taradım ve bahçeye çıktım. Şakaklarım ve ense kökümden bastıran ağrıya direnip koşar adım bahçe kapısına ulaştım ve ağaçların arasına saklanıp askerlerin yerlerinden ayrılışını izledim. Ortadan kaybolduklarında koşup kapının önüne geldim. Bir an için öyle ortada hissettim ki, bir yanlışlık olduğunu ve her an yakalanabileceğim düşüncesiyle derin bir korku, neredeyse kontrolümü ele geçirecekti.

Kolum hızla çekildi ve korkmama fırsat kalmadan asker üniformalı bir adam, "Orta yerde yakalanmak mı istiyorsun!" diye kızıp sessizce azarladı beni. "Çabuk ol." Gösterdiği kör noktaya geçmemi işaret ederken devasa demir kapı hemen önümde aralandı. "İlerle!" dedi, beni kapının dışına iten adam ve elime biraz para tutuşturdu. "Yüz metre ileri git ve ilk sağa dön, iki yüz metre kadar daha ilerleyeceksin. Bu parayı araca ver. Sınıra en yakın geçen araç neredeyse kalkmak üzere. Koş!"

Küçük çocukların elinde oradan oraya fırlatılan hasır toplar gibi çarpa çarpa yol alıyordum sanki. Duraksadım, başımı saran ağrı kuru bir sızının ötesine geçmiş, görüşümü afallatmıştı bu kez. Baş ağrısı dayanılmazdı. "Haydi!" dedi birkaç metre arkamda kalan adam ve onun ikazıyla koşmak üzere hazırlandım.

Bir kez daha koşmaya başladım fakat bu kez canım pahasına, etrafıma bakmadan ve hiçbir şey kontrol etmeden. Kurtuluşum için gözü kara

bir vaziyette koştum. Sağa döndüm, hızımı kesmeden ve ardıma bile bakmadan.

Ve sonra... Sonra adımlarımı sorgulamaya başladı bir yanım, etrafımı tanımak için durmak istedi. Nerede olduğumu öğrenmek, ne yaptığımı öğrenmek istedim ama ayaklarım, durma, diyordu. Koşmam gerektiğini biliyordum ama sebebi, zihnimde buğulu bir yansımaya dönüşüyordu. Sanki o buğulu cam, yeniden gerçeklerle arama dikilmişti ve camın ardını göstermiyordu. Koşmaya çalıştım ama bir yanım bunu artık anlamsız buldu. Arkama baktım, kaçtığım şeyi sorguladım. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi anımsamaya, bir cevap bulabilmek için etrafıma bakıp Arsıl'ı bulmaya çalıştım.

Yavaşladım. İleride bir araç vardı ve hareket etmek üzereydi, ona doğru gitmek istedim. Ona gitmem gerekiyordu ama nedenini tam olarak hatırlayamadan bunu yapmak çok zordu. Biraz daha yavaşladım, yüzümü çevirip etrafıma baktım. Ayağım buz tutmuş zemin üzerinde kaydı, kendimi toparladım.

Hücredeydim, kendimi kaybetmiştim. Buraya kaçırılmıştım... Peki şimdi neden birdenbire buradaydım? Kaçmalıydım, bundan emindim ama nereye... *Araç*... Evet, o araca ulaşmalıyım ama beni kime, nereye götürecek...

Yine de zihnimin gerilerinde kalmış boğuk haykırışları dinledim ve adımlarımı araca çevirdim. Ellerimi ağrıyan başımın iki yanını bastırıp yürümeye çalıştım. Araç hareket etmeye başlamıştı, adımlarımı hızlandırdım. Çok vakit kaybetmiştim. Biraz daha hızlandım ama araç da hızlanmıştı ve sonra koşmak için derin bir nefes alıp atıldım. Fakat kollarıma ve omuzlarıma yapışan sert kollar bunu engellemişti. Ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma baktığımda beni o hücreye tıkan askerlerin bir benzerleriyle yüz yüzeydim.

"Yakaladım!" dedi kollarımı tutup sırtımda zapt eden adam. Bir diğeri, "Sakın elinizden kaçırmayın!" diye bağırdı. "Bir kez daha elinizden kaçırırsanız sizi gebertirim!"

Askerler üstlerinin karşısında suçlu ve korkulu bir vaziyette dururken hiçbir tepki veremeyecek kadar boşluğa savrulmuş olan ben, hareketsiz

bir halde durmama rağmen canımı acıtırcasına beni zapt etmiş askerlere şaşkınlıkla bakıyor ve durumu idrak etmeye çalışıyordum.

Anlamak zor değildi, ne olduğumu bilmiyordum ama zihnimdeki eksik parçaların sonumu getirdiğinin farkındaydım. Gözlerimden taşan göz-yaşları, bihaber olduğum zamanın acısıyla yanaklarıma dökülüyordu ve ben hâlâ zihnimden çalınan anılara, askerlerin arasında sürüklenmeye çalışırken ulaşmaya çalışıyordum.

08.02 SİMSİYAH

Gecenin gölgesi üzerime düşüyor Arsıl.
Gece karanlık, gölgesi zifir.
Boğuluyorum sevgilim, boğulmak ne demek tüm uğursuz ayrıntısıyla anlıyorum.
Özür dilerim, sana yalan söylemeyeceğim. Burası soğuk, parmaklarım üşüyor. Bir türlü ısınmadı geldiğimden beri.
Bir ara yağmurun başladığını duyumsadım dışarıdan gelen seslerden. Yağmur karları eritmek için diretti, karlar erimemek için direndi. Kasabanın bu yanı hep çamur.
Hissediyorum, o çamur göğsümde var şimdi.
Kaburgalarım balçığa gömülü, zihnim ve anılarım da öyle.
Üşüyorum Arsıl. Bir yangın hayal et, ısıt beni. Ellerimi zihnine uzatayım ve mahrum kaldığım o sıcaklık ellerime yayılsın, ayaklarımı ellerinin arasına alıp ovuşturarak ısıttığın hatıralarımdaki gibi zamansız bir huzur göğsüme sıçrasın.
Aklımı yitirmemek için birkaç sebep buldum bugün kendime, onlarla oyalanacağım. Belki yanına döndüğümde aklımda kalırlarsa sana da anlatırım ve... Ve...

Gözyaşlarım, ani kalkışımla yeni hücremin duvarına savrulurken Arsıl'a asla ulaşmayacağını bildiğim halde kendime meşgale edindiğim bu hastalıklı mektupları yazmaya daha fazla tahammül edemeden o sayfayı defterimden hızla koparıp parçaladım. Onlarca parçaya böldüğüm sayfa, beraberinde boş bir sayfayı daha söküp almıştı defterimden, etrafa saçılmış kâğıt parçalarına karışmıştı.

Kendimi sınırlarla boğmadan, elimdeki tek özgürlükle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Elimdeki defteri hınç alırcasına duvara vuruyordum ve ayak bileğimdeki ağırlığıyla beni her saniye biraz daha aşağılayan zincir, her hareketimde biraz daha gürültü çıkarıyordu.

Bir Pars'ın düşman dişlerinin gölgesindeyim. Ağzını kapamasını ve son nefesimi kendi soluğuna katmasını bekliyorum. Zihnim bana düşman, kendime bile güvenim yok...

Her şeyi hatırlıyordum, hâlâ buradaydım. Anılarım, hafızam olması gerektiği yerde, zihnimdeydi. Ben kaçışıma koşarken, özgürlüğüme koşarken yalnız bırakan hafızam, kaybettiğim hafızam şimdi benimle alay eder gibi her şeyi tüm ayrıntısıyla gözlerimin önüne seriyordu.

Yeni bir nöbet geçirmiştim fakat bu kez ne bir uykunun ne de bir bilinç kaybının sonrasında bulmuştu beni. Gözlerim açık ve bilincim bedenimdeyken, koştuğum o sokağa ve kaçışım için hazırlanmış her bir plana anbean yabancılaşmıştım. Sonra da kendi ihanetimle kıskıvrak yakalanmış, hiçbir şey söylemeksizin bu hücreye atılmıştım.

Arsıl'ın neyden bahsettiğini bu küflü, izbe hücrede çok daha iyi anlıyordum. Çünkü o sokak ortasında düşmanının elinden kurtulan atik ve akıllı bir lider değil, kaçış planını kendi elleriyle çöpe atan, üstüne üstlük bunun farkında bile olmayan aciz ve bihaber bir sefildim. Böyle bir liderlik halkıma ihanet olurdu. Gerçi artık böyle bir kaygıya lüzum var mıydı, emin değildim.

Topraklarıma düşen ümit tohumlarını da kuraklığımla çürütmüştüm.

Önceki hücremden farklı olarak daha küçük, penceresiz, havasız olan yeni hücremde bir hayvan gibi, ayağıma takılmış bir zincirle bağlanmıştım. Alpar Alaz'ın karşısına bir daha çıkarılmamıştım, hâlbuki hafızamın geri döndüğü ve olayları sağlıklı düşüncelerle idrak edebildiğim ilk an; tıpkı Arsıl'a yaptığı gibi, bu kez haftalarca kendime gelemeyeceğim bir şiddete maruz kalacağıma neredeyse inanmıştım. Oysaki iki gündür hücreme ne gelen vardı ne de giden, Tufan dışında.

Onun askerlerle hücreme girdiği zaman gösterdiği kontrollü tavırlardan, yanımda yalnız bulunmasına izin olmadığını anlamıştım. Söylemek için ağzını açmak istediği fakat susmak için kendini zapt ettiğini fark ettiğim her an, zaten buna delildi.

Eski hücremin pencere sayılabilecek ufak, demirlikli bir boşluğu vardı. Şimdiyse gökyüzünden dahi mahrum bırakılmış ve zaman kavramını tümüyle yitirmiştim. Kıldığım namazların gerçek vakitlerinin, aklımdaki zaman hesaplamalarına uyuşmadığını adım gibi biliyorken başka seçeneğimin olmayışıyla yine aciz hesaplamalara itimat ediyordum.

Ara sıra gözlerim kapanıyor ve bileğimdeki zincirden başka, bir yatağın bile olmadığı hücremde içim geçiyor, uyuyordum. Nemli ve kirli taşların üzerinde geçen uykuların her saniyesindeki rahatsızlığı hissediyor ve sızlamaları çekiyordum. Bazen uyandığımda hücremin içinde fazladan bir kişi buluyordum, siyahlar içindeki bir hizmetçi bir kuru ekmek, lapa ve su getiriyordu. İçerideki karanlık hiçbir sureti tanımama müsaade etmeyen bir baskınlıkla gözlerime çöküyordu, onu hiç göremiyordum. Ben uyandığımda getirdiklerini önüme itiyor ve hücremden çıkıyordu.

Güçsüz düşmüş uzuvlarımla zincirimin erişebileceği en uç köşeye çekilip yosun tutmuş nemli bir taşın hemen yanına oturdum, başımı bir köşeye yasladım. Mucizevi bir şekilde elimde kalan tek şeye, defterim ve yarısı kırılmış tahta kalemime sarıldım.

Gözlerim bitkinlikle daldığı bir sırada demir kapının kilidinin döndüğünü duydum. Bu tüm mahmurluğumu dağıtmıştı. Yerimde doğrulup açılmak üzere olan kapıya baktım.

Karanlığın körelttiği görüyle, gelen kişinin kim olduğunu anlayamadım. İçeri düşen ışık bile onu görmeme yetmedi. Fakat o beni uğraştırmadan kendini tanıttı, "Şu haline bir bak!" dedi bana olanca öfkesiyle. Gelen Tufan'dı. "Halinden memnunsundur eminim ki!"

Hücrenin kapısı kapandığında yalnız olduğumuzu anlamıştım. "Ne o?" dedim. "Yoksa askerlerin kuyruğundan ayrılmaya mı karar verdi?"

"Tamamen yasak bir şekilde buradayım." Her sözünde beni suçlarcasına bir kızgınlık vardı. "Bana yaptıklarına bak, kendine yaptığına bak!"

Artık ona cevap vermek bile istemiyordum. Suçlamaları da bu hassas tavırları da öyle gülünçtü ki ondan tiksinmek bile lüzumsuz kalıyordu artık.

Bana yaklaştığını hissettim, ayak bileğime bağlı olan zinciri tutup çektiğinde bedenim ona doğru sürüklendi. "Bu zincirin kime takıldığı hakkında bir fikrin var mı?" Çok geçmeden ayağımı çekip bu aşağılayıcı hareketini sonlandırdım, sorusunun cevabına karşı en ufak bir merak bile beslemiyordum. Yine de cevapladı, "İdam kararı alınmış mahkumların infazından önce takılır."

Yüzünü göremiyordum ama sesine düşmüş azabın keskinliğini hissedebiliyordum. Bunu örtbas etmiyordu hatta fark etmem için adeta gözümün içini sokuyordu. "Sen böyle olmasını istemezdin, değil mi?" dedim küçümseyici bir alayla. "Eğer senin sözünü dinleseydim bunların hiçbiri başıma gelmeden rahat ve huzur içinde bu kalede kalabilir ve halkıma yapılan zulümleri arkama yaslanıp rahatlıkla izleyebilirdim... Liderliğimin elimden alınışını hoşgörüyle karşılayıp koridorlarda beyinsiz bir geri zekalı gibi hoplayıp zıplayabilir, hatta seninle refah içinde gücün keyfini sürebilirdim."

"Saçmalamayı kes!" Sözlerimi duymaya katlanamayışı benim haklı olduğumu onun bile kabul ettiğinin kanıtıydı. Bu beni hem keyiflendirdi hem öfkemi körükledi. "Haklısın," dedim. "Bana söylediğin anlamsız vaatleri tekrarlamayı ve saçmalamayı kesmeliyim! Görüyorsun değil mi, nasıl da saçma şeyler."

"Neden kaçmadın?" dedi hiç beklemediğim bir girişimle. "Askerler senin sokak ortasında öylece beklediğini söylüyor, neden gitmedin!"

Sesindeki kızgınlığın sebebine karşı hayretimi saklayamadım. "Seni rahatsız eden şey bu mu, kaçamamış olmam mı?"

"Beni rahatsız eden şey bir türlü sözümü dinlemeyip esareti kabullenmediğin için canını yakıp durman! Ama eğer duymak istiyorsan evet,

eğer o aptallığı göze alıp kaçmaya kalktıysan, bunu bitirecektin Helya. Eğer kaçmaya cesaret ettiysen bunu başaracaktın."

"Git istersen." Tek nefeslik, alaycı bir gülüşle samimiyetini reddettiğimi görmesini istedim. "Ne söylediğini bilmiyorsun. Unuttuysan eğer, beni bu cehenneme sürükleyenin sen olduğunu hatırlatayım."

"Beni yanlış anladın," dedi geri çevirdiğim samimiyetini sergilemekten geri durmadan. "Kaçmaya asla cüret etmemeliydin, bunu engellemek için elimden geleni yapardım. Ama eğer ettiysen, bu yola girdiysen artık geri dönüşü yoktur. Bir şeyleri yaktın Heyla, ne olacağını tahmin edemiyorum ama hiçbir şey kaldığı yerden devam etmeyecek. Bu yüzden eğer buna kalkıştıysan bunun sonunu getirmeliydin. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak..." Üzerindeki keder beni bir kez daha şaşırttı, kaç yüzü vardı bu adamın? Hangi yüzü kanıma susamış, hangi yüzü kanımı muhafaza etmeyi kendine görev bilmişti?

"Babamın kararını hâlâ hiçbirimiz bilmiyoruz, gerçi durum zaten ortada ama açıkladığında, ne olacağını bilmiyorum. Bana çok büyük şeylere mâl olacağını hissediyorum. Bu yüzden senden nefret ediyorum, bana yaptığın ve yaptırdığın şeyler için senden nefret ediyorum Helya. Ama yeterli değil, bu nefretin ölçüsü yapacaklarımın önüne geçebilecek kadar değil..." Zincirimi tutup bir kez daha çektiğinde ayak bileğim ani bir acıyla sızladı. "Yine de bana yaptığın her şeyden nefret ediyorum!"

Yerinden hızla kalkıp kapıyı açtı ve saniyeler içinde hücremi terk etti. Bense ona inanmadım. Nefretinin yeterli olmayışına, bana duyduğunu sandığı o zehirli hislerin gerçekliğine ve yalnızca benimle bağlantılı oluşuna inanmadım. Çünkü ben, ölüme sürüklediği kardeşinin kadınıydım.

***

Gece olduğunda...
Yıldızlar bir yağmur gibi yağdığında tepemizden, sanırım eriyip gideceğim. Bazen sadece bir avuç cümle, biraz anı ve umuttan ibaret olduğuma inanıyorum; yani alev almam an meselesi ve herkes gibi, sayfalarca yazılacak olsam bile konulan son nokta tüm

hikâyemi bitirecek.
Bu yüzden muhtacım. Tıpkı Hz. Musa'nın söylediği gibi, "...Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra muhtacım (Kasas/24)."

Çünkü elimdeki cümleler tükendiğinde, anılar çekildiğinde ve umudu yitirdiğimde varlığımı bir hiçten üstün kılabilecek yalnızca sensin...

Bir gün daha bu sefalet içinde yitip gittiğinde umudumu ayakta tutacak güç de günün beraberinde tükeniyordu. Parmaklarımın arasında döndürüp durduğum anahtar, başarısız kaçışımın acı bir hatırasıydı artık. Üçüncü ve nereye ait olduğunu bilmediğim anahtardı. Arsıl ve Tufan'ın annesi olan o naif, kıymetli kadının benim için yaptığı fedakârlığı değerlendirememenin kanıtıydı. Nereye ait olduğunu bilmiyordum ama artık önemi var mıydı ki?

Kehribar kolyemin ipini çıkarıp anahtarı kehribarımın yanına taktım ve ardından ikisini de elbisemin altına sakladım. Defterimi kapattığımda yapacak başka hiçbir şeyimin olmayışıyla yüzleşmek canımı yaksa da defterimi kapatıp göğsüme bastırdım. Dilim, zihnimde tekrarlanıp duran dualarla meşgul olurken bakışlarım karanlıkta sahipsizce dolaşıyordu.

Gözlerimi aralayana kadar yeni bir uykuya daldığımın farkında bile değildim. Saatlerce aynı pozisyonda durmak halihazırda var olan ağrılarımı tetiklemişti, hareket etmek bir hayli güçtü.

Kapının olduğu taraftaki hareketliliği fark ettiğimde ağrıyan uzuvlarımla ilgilenmeyi kesip hücremde kimin olduğunu anlamaya çalıştım. "Tufan?" dedim dizlerimin üzerinde kapıya doğru sürünürken fakat bir yandan da Tufan olmadığına emindim. Her zamandaki gibi yiyecek bir şeyler getiren o hizmetçiydi. Bunu yere bıraktığı metal su kabının tıkırtısından anlamıştım. "Sen kimsin?" dedim karanlıkta, ona doğru biraz daha emekleyerek. Yanına geldiğimi anladığımda kolumu uzattım ama kendini geri çekti ve zaten zincirim ancak buraya kadar gelmeme müsaade ediyordu. Benden uzaklaştı ve kapıyı açıp hücremden hızlıca çıktı.

Saatler geçti, vaktin akşam olduğunu hayal ettim hatta belki de geceydi. Belki de ben burada geceyi yaşarken dışarıya hâlâ gün ışığı hâkimdi, bunu asla bilemezdim. Aklımı yitireceğimi düşünüyordum ama artık bunun için endişe duymuyordum, yalnızca biraz sese ihtiyacım vardı. Günlerdir konuştuğum tek kişi Tufan'dı ve o da kısacık bir zaman. Sessizlik beni öldürüyordu, belirsizlik de öyle. Sanki biri içeri bir urganla girse ve hemen şuracıkta idam edileceğimin haberini verse, bir sonuca ulaştığım için rahatlayacaktım. En azından neyle savaştığımı bilecektim. Şimdiyse bu sessiz karanlıkta gölgeleri kovalıyordum.

Zincirimin ulaştığı kısıtlı alanda bir ileri bir geri dönüp durdum ve sonunda bir hiçle mücadele etmenin yorgunluğuyla bitap düşüp başımı yasladığım o köşeye döndüm. Defterimi çıkardım, kapının küçük deliğinden içeri düşen azıcık ışığı kullanmaya çalışarak bir şeyler yazdım. Tıpkı Arsıl'ın söylediği gibi, ölüyor muydum? Öyleyse onu da yazacaktım.

Ne kadar zaman geçti ne kadar geçmedi bilinmez, kapı bir kez daha gürültüyle sarsıldı. Kilit yuvasında defalarca döndü ve nihayet dışardan gelen yapay, loş ışık içeri biraz daha düştü. Çektiğim kimsesizlik açlığı yüzünden içeri gelecek kişiyi hevesle gözledim, bir asker olma ihtimaline karşı bile.

Gelen Tufan'dı, beklendiği üzere. Kapıyı kapattı ve bana doğru yaklaşıp tam karşıma, hücrenin tam ortasına oturdu. Küçük bir sürtünme sesi ve ardından bir kibritin ucunda parlayan cılız ışıkla, cebinden çıkardığı tükenmek üzere olan bir mumu yakıp ikimizin ortasına yerleştirdi.

"Karar verildi." dedi durgun, kasvetli bir sesle. Yüzüne yansıyan zayıf, turuncu ışıkta bile hezeyanı büsbütün ortadaydı.

Kararı sormadım, sanki o cevap vermese de sonuçtan haberdardım. Tahmin etmesi güç değildi, bu kaleyi Arsıl'dan dinlemiştim. Burası, Arsıl'ın affedilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal ettiği yerdi.

"Eğer..." dedi Tufan, hayali bir tebessümle. "Burada doğmuş olsaydın, nasıl güçlü bir asker olacağını tahmin edebiliyorum. Güçlü, saygın ve

tavizsiz bir asker olurdun... Muhtemelen çabucak fark edilir, kaleye çağrılırdın ve biz bir şekilde karşılaşırdık." Yüzüne tutunan tebessüm içten ama tıpkı kurduğu hayalin tutarsızlığı gibi geçiciydi. "Belki beni yaralardın... Arsıl'a da böyle yapmıştın değil mi? Sana yaklaşmak çok kolay değil. Uzaktan sessiz ve kolay biri gibi görünüyorsun ama sınırlarına yaklaşıldığında tıpkı bir yırtıcının dişlerini gösterişi gibi, yayını geriyorsun... Gücün Pars kanına ne çok yakışırdı."

Hoşnutsuzluğumu fark ettiğinde, "Sinirlenme, tamam," dedi beni yatıştırır gibi. "Yalnızca bir hayaldi."

Onu cevapsız bırakmaya devam etmeme karşı, o konuşmaya devam etti. "Babam artık seni istemiyor." Sesi gitgide soğudu, yüzündeki o çıplak samimiyet artık tutuşmuyordu. Sönmeye yüz tutmuş bir köz gibi can çekişiyordu. "Ne sanıyordun? Sırf Kaplan lideri olduğun için seni affedeceğini mi? Affetmek yok Helya, sınırın bu yanında yok." Boğazına takılan bir lokmayı çıkarır gibi bir sıkıntı haliyle "Seni öldürecek," dedi. "Yaptığını hafifletecek bir şey yok! Kaçmak zayıflık, ondan kaçmaksa intihar! Seni ahmak... Öldürecek, kararını verdi!"

Bu zamana kadar geride tuttuklarım nihayet dilimin ucuna geldi. "Bundan sana ne!" Bağırışım belki hücrenin dışından bile duyulabilirdi. "Ne diye gelip kaybedeceğim hayatım için yakınıyorsun!"

Yerinden hışımla kalkıp elimi ağzımın üzerine kapatarak, "Yalnız olmayabiliriz, sözlerine de sesinin tonuna da dikkat et!" dedi, yine o melun adama dönüşerek. Elini hızla itip onu kendimden uzaklaştığımda, "Farklı olacaktı!" dedi sessizce çıkışarak.

Gözlerimi nefretle üzerine dikip, "Farklı mı?" dedim sinirden saçlarımı yolmamak için kendimi zapt ederek. "Eğer ölümüme karar verilmese seninle evlendirilecektim. Farklı olacak olan şey, bu muydu?"

"Kurallarımız böyle!" Ne sözlerinde ne de gözlerime diktiği bakışlarında en ufak bir itiraz vardı ve bu aşağılık hislere, düşüncelere karşı onun kanını dökmek için delice bir vahşetle yanıp tutuştum.

Biraz önceki tavrından kalan öfkeyle hızla ona doğru koşup suratına içimi soğutan bir yumruk indirmek istesem de bileğimdeki zincir bu ani girişimimi hoş karşılamayarak beni dizlerimin üzerine düşürdü. Ellerimi yere bastırıp yitik bir halde başımı eğdim. "Kuralları baban belirler, sen de itaat edersin. Karar yine karar. Şimdi neden kabul etmiyorsun ölümümü?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda vermediği cevapların aslında apaçık bir cevap olduğunu bilsem de bunu kabullenemedim. "Benimle gerçekten evlenmek mi istiyordun Tufan?"

Bakışlarını kaçırdığında bir kez daha bağırdım. "Yüzüme bak!" Sesimi kontrol etmek için var gücümle mücadele etsem de hissettiğimi bastıracak kadar kuvvetli bir çıkış bulamıyordum. "Benimle, kardeşinin evli olduğu kadınla gerçekten evlenmek mi istiyordun?" dedim tiksintiyle. "İnsanlar bölgenin bu yanında sahiden bu kadar aşağılık olabiliyor mu?"

Beni cevapsız bıraktığı her an bir kabullenişin alametiydi ve kulaklarım sessizlikle karşılık buldukça, günlerdir gördüğüm ilkel muamelenin de etkisiyle şiddetin yoksunluğunu çekiyordum. Onun yüzünü görmemek için boşta kalan ayağımla önümüzdeki mumu tekmeledim. Mum duvarın taşlarına çarpıp çabucak söndü. "Senin için önemli olan en başından beri buydu değil mi?" dedim onu suçlayarak. "Kardeşinden öyle nefret ediyorsun ki, onu öyle kıskanıyorsun ki... Birinin onu böyle sevmesine tahammül edemiyorsun, sahip olduğu bu sevgi, bu sadakat senin olmalıydı değil mi?"

Veryansınlarımı duymadan ayağa kalktığını hissettim, "Ölüm kararın verildi Liderliğin evlilikle değil, ölümle devralınacak," dedi tüm meseleyi görmezden gelerek. "Bu cezayla infaz edileceksin ama ondan önce ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?" Sorduğu soruya ilgisiz kalarak sessizliğimi korudum, tıpkı onun biraz önce yaptığı gibi. "Seni konuşturacaklar. Seni öldürecek olsalar bile, lideri öldürdüklerinin bilinmesi için her şeyi yapacaklar. Senden her bilgiyi alacaklar Helya ve sakın kendine güvenme çünkü bu zamana kadar burada gördüğün en kötü muamele bile seni konuşturmak, amaçlarına ulaşmak için yapacaklarının yanında hiç! Seni ne ben ne de bir başkası onların

elinden kurtulabilir ve geriye cesedin kalana kadar kimse bir an bile durmayacak. Yalvarsan bile... Durmayacaklar."

Dibe batışımı anbean tasvir ederken gösterdiği soğukkanlılığa daha fazla katlanamadan korkuyu reddettim. Korktuğum şey ölüm değildi, bu rutubetli karanlık duvarların arasında zaten ölüme ne kadar yakın olduğumu nefes aldığım her an hissediyordum ama acıyı haber almak, o acıdan sıyrılabilmek için sarf edeceğim yalvarışları düşünmek, işte dizlerimi titreten bunlardı. "Bunları ne diye bana anlatıyorsun?"

Duraksadı önce, sonra kendisiyle konuşur gibi sessiz ve mahrem bir tonla, "Bunları sana değil, kendime anlatıyorum," dedi. "Ve yapacağım şeyler için kendime geçerli bahaneler bulmaya çalışıyorum ama buna değer mi, emin olamıyorum..."

Oldukça düşünceli bir sessizliğin içine daldığında hücrede daha fazla vakit geçirmeyeceğini anlamıştım ve çok geçmeden de kalkıp hücreden çıkmıştı. Sözlerinden çıkarabileceğim sonuçları inatla reddediyor, görmek istemiyordum. Çünkü bunun düşüncesi dahi öyle çirkin geliyordu ki aklımdan geçirmenin bile Arsıl'a ihanet olduğunu düşünüp derin bir rahatsızlıkla köşeye sıkışmış hissediyordum.

Bana iyi davranışının Arsıl'ı anımsattığı anlardan nefret ediyordum ama göz ardı etmek de çok zordu. Çünkü Arsıl ve Tufan birbirlerine ikizler kadar benzerken, birbirlerinden ölesiye zıt iki kardeşti.

Tufan karşısındakini kızdırıp öfkeden deliye döndürebilirdi.
Arsıl karşısındaki neye kızdığını bile bilmeden hislerini darmadağın ederdi.
Tufan bir insanı bir yumrukla alaşağı ederdi.
Arsıl bir insanı neye takıldığını bile fark edemeden yüzüstü bırakırdı.
Tufan giderdi.
Arsıl'ın nerede olduğu bilinmezdi.
Tufan geri dönerdi.
Arsıl sanki hiç gitmemiş sanılırdı.
Tufan haykırışıyla kulakları çınlatırdı.

Arsıl sessizlikle sağır bırakırdı.
Tufan'ın birini bir şekilde öldüreceği bilinirdi.
Arsıl kişiyi kendi katili yapardı...

Arsıl'a bakan alelade biri bu kıyasımı akla yatkın bulmayabilirdi fakat Tufan içindeki dehşeti olduğu gibi dışa döktüğü için gürültüsü fazlaydı, Arsıl ise sessizlik içinde bir savaşı yürütebilirdi. Ben biliyordum, görmüştüm. Defalarca.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, Arsıl Tufan'dan çok daha tehlikeliydi fakat içindeki bu vahşeti bastırmak için her şeyini ortaya döken de Arsıl'dı.

Bir saat bir gün gibi mi geçti yoksa gerçekten bir gün müydü geçen, emin değildim. Hücreme giremeyen zaman kavramını, zihnimde dönüp duran çirkin ve mesnetsiz düşünceler içindeki amansız çırpınışlarımla daha çok yitiriyordum. Ölümümü düşünüyordum, çekeceği ıstırabın sınırının olup olmayacağını hayal etmeye çalışıyordum ve bir mucize olmasını, benden konuşmamı istediklerinde ve bunun için yaşasam dahi bir saniyesi bile aklımdan çıkmayacak muamelelerle isteyeceklerini düşündükçe; bildiklerimi unutmak, hafızamı kendi kontrolümle boşaltmak istiyordum.

Kapının bir çatlağı anımsatan ince açıklarından içeri düşen kılcal ışık huzmelerinin arasında takatsizce yatıyordum. Biraz düşünüyor, namazımı kılmak için çabalıyor ve dudaklarımın bir mırıltı gibi tekrarlayıp durduğu dualarla bir köşede gözlerimi kapatıyordum. Bana bu boşluğun özlemini çektirecek azap kim bilir ne zaman hücremin kapısından içeri girecekti... İnsanın kendi sonunu beklemesinden daha acı bir şey varsa, o da beklediği sonun ne zaman geleceğini bilmemesiymiş.

Gözlerim dalıp gideceği sırada hücrenin kapısı bir kez daha açıldı fakat bu kez gürültüyle değil hatta biraz daha dalmış olsam fark etmeyeceğim bir titizlikle açıldı. Kimin geldiğini tahmin edebiliyordum. Bu titizlik bir askere ait olamazdı ve Tufan askerlere karşı bu kadar gizli saklı çalışmayı gururuna yediremezdi.

Yerimden doğrulmadan, derin bir uykudaymış gibi sessizce bekledim. Kadının içeri girdiğini arkasından yansıyan ışıkla görebildim, kapıyı arkasından sessizce kapattı ve bir kibrit yaktı. Kibriti aşağıda tuttuğu için yüzünü göremiyordum, fakat o beni görüyordu. Bana doğru yürüdü, cebinden kese kâğıdına sarılı bir yiyecek ve küçük bir şişede su çıkardı, hemen yanıma bıraktı.

Geri çekildiği sırada kibriti biraz daha kaldırmış, küçük alevin cansız ışığını yüzüne düşürmüştü ve o anda hafif aralık olan gözlerimi tamamıyla açıp henüz uyanık olduğumu fark etmemiş kadına baktım. Yüzünde dans eden turuncu hareli aydınlık, uzuvlarını bir sıvı gibi akışkan ve değişken kılıyordu, görüntü bir türlü netleşmiyordu. Fakat sonra gözlerimiz buluştu, zihnim hiçbir şey idrak edemeden, bu zayıflamış yüzdeki hatları eski anılarımla eşleştirdi ve kadın o an, onu gördüğümü fark etti.

Ona baktım, onu görmek için yerimden doğrulup yüzüne baktım ve bunun zihnimde var olmuş düşmancıl bir hayal, bir kandırmaca olup anlamaya çalıştım. Sorular sordum kendime, yüzlerce soruyu bir ana sıkıştırdım ve aldığım yanıt hep aynıydı. Bana bakan o gözlerin bana verdiği yanıt daima aynıydı.

Yaşadığım o ana kadar bulunduğum her hissiyat bir parçasını göğsümün orta yerine koydu, tanımlamaktan aciz olduğum bu hisle gözlerim doldu fakat ona biraz daha bakabilmek için gözyaşlarımı kazır gibi sildim gözlerimden. Dudaklarım aralandı ama söylenecek hiçbir söz dilime düşme cesaretinde bulunamadı ve dudaklarımdan dökülen tek şey ciğerlerime ağır gelmiş bir nefes oldu. Küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamadan hemen önce ellerimi ona uzatarak hiçbir kaideyi düşünmeksizin kollarına koşmak, ona sarılmak için yerimden kalktım. Sanki bu kadını son gördüğüm zamandan üzerinden iki yıl geçmemiş gibi kucağında ağlamak için delice bir istekle yanıp tutuştum.

Ayağımdaki zincirler şıngırdadı, adımlarımı durdurmak için ağırlaştı sanki ama ben bu küçük hücrede geniş ovaları arşınlamak için derin bir nefes almış bir çocuk gibi kollarımı ona açtım ve koştum. Sınırlarımı unuttum, dizlerimin üstünde yere düştüm, hem de ona sarılamadan.

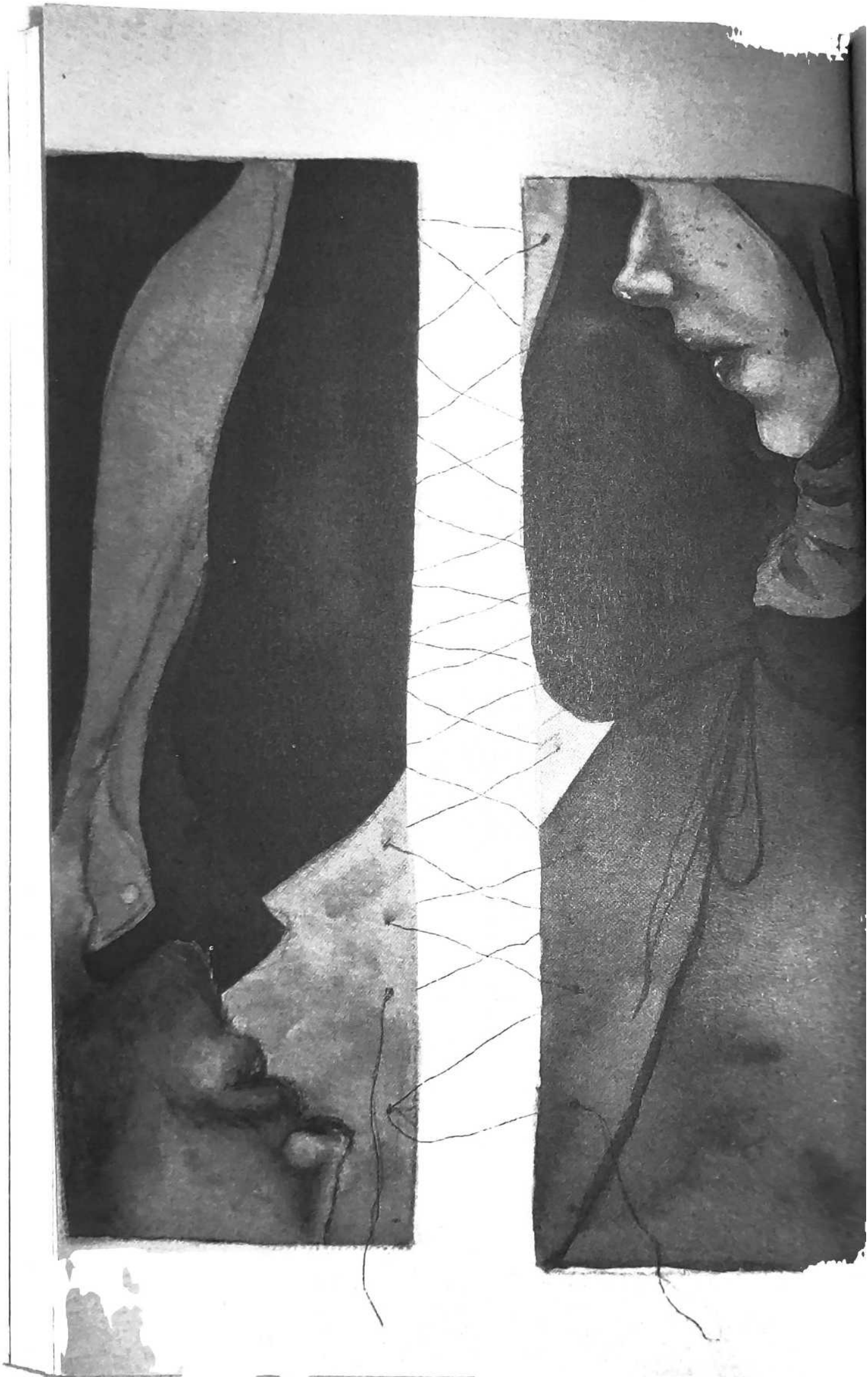
Düştüğüm yerden doğrulup ona uzandım, parmaklarım elbisesinin eteğini tuttu, çekiştirdim. "Lütfen..." dedim bana yaklaşması için yalvararak. "Lütfen gel." Hiçbir şey sormayacak ve söylemeyecektim, yalnızca yıllarca merhametinin açlığını çektiğim, özlemiyle kendimi sorguladığım kadının kollarına ulaşmalıydım.

Feri kaçmış gözlerimle yüzünü bir kez daha görebilmek için başımı kaldırdığımda, bakışları apaçık bir şokla donup kalmıştı. Yerde, eteğini tutmuş parmaklarımla ona ulaşmaya çalıştığımı gördüğünde sanki beni ilk kez görüyormuş gibi hayretle baktı yüzüme. Dudakları tıpkı benim gibi aralandı ve tıpkı benim gibi dizlerinin üzerine çöküp titreyen elini yüzüme uzattı. Elini tuttum ve küçükken onun kucağında ağladığım zamanlardaki gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Gözyaşları eskiden olduğu gibi, muazzam bir sessizlik içinde hıçkırıklarıma eşlik etti.

Fakat koridorda, uzaklardan gelen sesler onun yüzümdeki elini durakssattı ve yüzü korkuyla gerildi. Bense buna aldırış bile etmiyordum. Fakat o geri çekildi, "Geliyorlar..." O benden uzaklaşırken, ben ona ulaşmaya çalıştım. "Geri geleceğim Helya," dedi. "Geri geleceğim..." Kibriti söndürüp attı, toparlanıp hızla hücrenin kapısını açtı ve etrafı kolaçan ederek dışarı çıktı. Kapıyı kilitledi, ince adım sesleri kalbimi eze eze hücremden uzaklaştı.

"Lütfen gitme!" dedim arkasından, adım sesleri kulaklarımdan yavaş yavaş silinirken. "Anne, lütfen kal..."

09.03 FER

İnsanın, yapmak istediği şeyi bastırarak farklı bir eylemde bulunacak iradeyi gösterebilmesi müthiş bir mesele. Tıpkı daha fazla yemek yemek istediğin halde çatalı masaya bırakabilmek gibi, daha fazla uyumayı isterken yataktan kalkabilmek gibi ya da öldürmek istediğin bir insanı affedebilmek gibi.

Yıllarca zihnimin bir kenarına biriktirdiğim soru, sitem ve isyanları; onu, annemi gördüğüm ilk an onun önüne sermeyi isterdim. Ondan akla yatkın açıklamalar ve bana, muhtaç olduğum vakitte arkasını dönmesine sebep olacak kadar hayati sebepler vermesini isteyecektim. Fakat sonra onu gördüm. Yıllar öncesinden hatırladığım kadının zayıflamış hatlarını ve belirginleşmiş çene kemiklerinin keskin bir ifade verdiği yüzünü gördüğümde de yine her zaman istediğim şeyi istemiştim; *Sormak, isyan etmek, yakınmak.*

Ama kollarım zihnimdeki tüm bu ısrarcı hesaba rağmen ona doğru uzanmış ve hiçbir soruyu umursamaksızın kollarına sığınmak için ona ulaşmaya çalışmıştı. Açıklamalarını duymak için delirsem de ona bir kez olsun sarılabilmek için daha çok delirmiştim ve şimdi görüyorum ki, hücremin bu hantal kapısından tekrar girecek olsa, bana cevaplar vermesini istediğim halde yine aynı şeyi yapar, mahrum kaldığım şefkatini kollarında arardım.

Zihnim hâlâ yaşadıklarımın gerçekliğini idrak edemiyordu, bu Pars hücresinde, bu topraklarda yıllar önce gördüğüm kadını bulmaya akıl sır erdiremiyordum. Delirdiğimi düşünmeye başlıyordum. Belki de

zihnim hafıza oyunlarından sıkılmış ve bana halüsinasyonlar kurgulamaya başlamıştı.

İstediğim tek şey kapının yeniden açılması ve onun gerçek olduğunu kendime kanıtlamaktı. Bu yüzden saatlerdir zincirimin, gidebilmeme müsaade ettiği en uç, kapıya en yakın yere oturup kollarımı dizlerimin etrafına sarmış bekliyordum. Algılarım, ufak bir gürültüyü bile yakalayıp heyecana bulanıyordu.

Beklediğim o gürültüyü, hücremi sarıp sarmalamış karanlığa yenik düşerek uykuya dalacağım sırada duydum. Toparlanışım pek hızlıydı, kilidin yuvasında döndüğü vakitler pek uzundu fakat nihayet kapı aralandığında ve aydınlık, içeriyi koklayan bir köpek gibi ağır ağır hücreme düştüğünde, sanki kalbim heyecandan yerinden çıkacaktı.

"Helya," dedi ses, odanın ortasındaki bekleyişimi fark ettiğinde. Ve ben de onun beklediğim ses olmadığını fark ettim. Bu hayal kırıklığı beni öyle öfkelendirmişti ki onun üzerine saldırıp canını yakmak gibi vahşi bir istekle yumruklarımı sıktım.

Tufan hoşnutsuzluğumu sezmişti, çabucak kapıyı kapattı ve cebinden çıkardığı mumu yakıp ortaya yerleştirdi. Oturduğum yerde sürünüp bedenimi duvarın dibine çekerek ondan uzaklaştım. Gözlerimdeki engelleyemediğim hırsın üzerini örtmek için yüzümü çevirdim.

"Başka birini mi bekliyordun?" Sesindeki hafif alayın ve alayın ardında bu halimi sorgulayan merakın, bu soruya gerçek bir cevap bekleyip beklemediğine emin değildim.

Bileğimi saran ağır metal kelepçenin arkasında yığılmış zinciri ayağımın ucuyla ittim, "Evet," dedim aksi bir halde. "Ecelimi bekliyordum."

Bu espri ne onu ne beni güldürmüştü. Aslına bakılırsa bizi birlikte gülümsetecek bir esprinin var olduğuna gerçekten inanmıyordum. Onu yalnızca gülümsetmemekle kalmamış, bir de keyfinin daha çok kaçması ve yüzünün düşmesine sebep olmuştum. "Çok bekleyeceğini sanmam." Sözlerindeki küçümseyici tınıyı hissettim. "Uzakta olmasa gerek."

Annemin, o buradayken gelme ihtimaline karşı Tufan'ın hücreden bir an önce çıkıp gitmesi için bir şeyler yapmak istedim. Ama o konuşmaya hazırlanmıştı bile, "Helya..." Tüm dikkatini ona vermemi istiyor gibi gözlerimin içine bakıp oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildi. "Bu saatten sonra, sadece beni dinleyeceksin. Anladın mı? Çünkü her şey öyle karmaşık bir hal aldı ki, başka türlü bunu çözmemin imkânı yok. Duydun mu? Beni dinleyecek ve başına buyruk davranmayacaksın."

Beklediğim kozu vermişti ve buraya geldiğim ilk andan beri kabullenemediğim baskınlığını bir kez daha üzerimde kullanmaya çalışıyordu. "Beni dinle Helya!" dedim sözlerini taklit ederek. "Beni takip et Helya, sus Helya, yapma Helya, sözümü dinle Helya, otur ya da hayır, halk Helya..." Yüzüne düşen uzun gölgelerin arasında söylediklerimi anlamaya çalışırken kaşlarını çatmıştı, "Ben senin kölen değilim!" dedim, çıkışıma karşı hazırlıksızlığından keyif duyarak. "Bana emirler verip durma, istersen karşıma geçip babanın yaptıklarını bana sen de yapabilirsin ama unutma olur mu, ben emirlerini yerine getirecek bir köle değilim!"

Bakışlarını, çaresizce salınan mumun cılız alevine dikip düşüncelere daldığını gördüğümde, sahte bir zafer hissettim. Öfkelenip hemen kalkıp odadan çıkacağı anı gözledim ama o, bunu beklediğim sırada yüzünü kaldırdı ve onda daha önce görmediğim bir kederle gözlerime baktı. "Köle mi?" dedi sözlerimi sindirmeye çalışır gibi. "Köle..."

"Sana birçok kez bir pislik gibi davrandım ve eğer her şey başa sarsa, yine bundan farklı olmazdım. Fakat Helya... Ben yine de buna kölelik demezdim." Mumu eline aldı ve erimiş bir damla, kirli krem yüzeyinden süzülüp eline damladı. "Dizlerinin üzerine çökersin ve eğer o, ayaklarına kapanmanı istemişse, eğilip ayaklarına kapanırsın. İstediğin bir şey öylece söyleyemez, seni bir saniye olsun dinlemesi için yine o dizlerinin üzerine çöküp yalvarmak zorunda kalırsın. Canını yaktığı sırada eğer sana ağlayıp acını çekme özgürlüğü vermemişse, yumruklarını sıkar acının biteceği zamanı tek bir uzvun hareket etmeden beklersin. Ya da... Ya da eline bir silah vermiş ve sorgusuzca öldürmeni

istemişse... Yapmadığın taktirde sana dönecek o silahı ateşlemekten başka çaren yoktur."

Bir hikâye gibi anlattığı bu vahşetin izleri sesinde, mum alevinin dans ettiği yüzünde ve dalıp gitmiş gözlerinde barınıyordu. "İşte kölelik buna benzer bir şey Helya. Senin için geri dönüşü olmayan tavizler veren bir adama söylenecek şey bu değil."

"Geri geleceğim," dedi bana söz hakkı tanımadan ve mumu söndürdü. "Geri döneceğim ve o zaman hazır ol, çünkü hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı hatalar yapmak için zapt edemediğim bir istek duyuyorum." Kalkıp hücreden çıktığında içime çöken rahatlamaya rağmen zihnim, sözlerinin arkasındaki gizemi eşeliyor ve benimle paylaştığı bu mahrem sırrın ağırlığı altında eziliyordu.

Arsıl'ın kendi topraklarına gömdüğü geçmişin cesetleri, onun omuzlarında hâlâ sapasağlam taşınıyordu. Aralarındaki farkı ayırt etmek öyle kolaydı ki, bu siyah ve beyazı ayırmak kadar basitti fakat ne siyah tümüyle siyahtı ne beyaz kusursuz bir saflığa sahipti.

Saatler geçmiş, Tufan'ın beni ittiği düşüncelere dalıp gittiğimde geceden beri içimde birikmiş heyecan, açlığım ve ihtiyacım olan diğer her şeyin yoksunluğuyla, bir hastanın mecburi sakinliğine bürünmüştü. Gözlerim sonuçsuz geçen saatlerin neticesinde hiç fark etmeden üzerime örtülen bir uykuya sığınmıştı.

Uyandığımda sanki yalnızca gözlerimi kapamış ve açmıştım. Öyle hafif ve belirsiz bir uykuydu ki uyandığımda bile dalıp gittiğimin farkına varamamıştım. Dışarıdan gelen seslere kulak kesilerek, tüm gece beklediğim insanı gözlemek için yerimden doğrulup dışarıyı dinledim.

Ve sonra bir ses duydum, ama hücrenin dışı bu ses için çok uzak kalırdı. Ses dışarıdan değildi, beklediğimden daha yakın, umduğumdan daha ulaşılabilirdi. Gözlerimi açıp içeri ince ip saçakları gibi düşen ufacık ışıkları, ekmek kırıntıları gibi takip ederek içeriyi görmeye çalıştım. Ama kapının ancak bir metre ötesine düşen bu yararsız hüzmeler hiç-

bir şey görmeme müsaade etmiyordu. "Anne?" dedim hücremdeki varlığını hissederek.

Göğsüm bir kez daha tüm geceki heyecanlı kasılmalarının eşiğine geldi, nabzım sabırsız bir mahkûm gibi göğüs kafesimi döverken ellerimin üstünde emekleye emekleye etrafı aradım. Zincirim, bir hayvanı zapt eder gibi ilerleyişime mâni olduğunda sessiz adımların bana yaklaştığını duydum ve sonunda seçemediğim o karanlık siluet karşımdaydı. Elini uzattı ve titreyen, ince, nasırlı parmakları elmacık kemiklerimin üzerine durdu, sıcak avucu yanağımla buluştu. Akmayan gözyaşlarının yaşattığı güçlükle alınmış acı bir soluğun sesini duydum ve sonra titrek iki el, yüzümün her iki yanında kendine yer buldu.

Yüzünü indirdi, karanlık aramızda bir perde gibi inmiş olsa da gözlerime baktığını hissettim. Zeminin pürüzlü taşlarına yaslı ellerimi yavaşça kaldırırken tüm mecalimin bir sıvı gibi üzerimden akıp gittiğini hissettim. Bana uzanan ellerine dokundum önce, sonra kollarına ve omuzlarını kavradım. Onun ellerindeki titreyişin ne kadar belirsiz, benim bedenimdeki sarsıntının ne kadar şiddetli olduğunu gördüm.

"Anne!" dedim, uğurlanmış bir damla yaş kirpiklerimden düşüp ellerinin arasında dağılırken. Ve sonra yıllar önce gördüğüm kadının kollarına ölürcesine bir açlıkla atıldım. Yanağımdaki eller bedenime sarıldı, kollarım omuzlarını aşıp boynuna dolandı; o sessizce ağladı, ben yitirmenin kıyısında kaldığım şuurumla hıçkıra hıçkıra ağladım, o hıçkırıklar ikimizi de sarstı. Bir kez daha, "Anne!" dedim, onun gerçekliğini kanıtlamak için çırpınarak. "Anne..."

Dudaklarından ilk söz böyle döküldü, eli sırtımı şefkatle okşadı ve "Helya!" dedi. "Benim güçlü kızım..." Ona soracağım her şeyden önce, bir dakika sonra dünya başımıza yıkılacakmış gibi sımsıkı bir hasretle kollarında kaldım ve sonunda dimdik karşısında durup ondan hesap sormayı hayal ettiğim soruları gözyaşlarıyla çatallaşmış sesimin acizliğine sığdırdım. "Neden anne?" dedim daha çok ağlarken. "Kızını o halde bırakıp gitmene sebep olacak şey neydi, beni neden bir başıma bıraktın?"

Boğazını temizleyip burnunu çekerek konuşabilmek için kendini hazırladı. "Yalnız değildin," dedi. "O adam, Arsıl Alaz tıpkı babanın ona söylediği gibi başından bir an bile ayrılmadı, bunca zaman seni bir kez bile yalnız bırakmadı."

Ne kadar güç de olsa kollarından sıyrılmayı ve gözyaşlarıyla dahi olsa karşısında durmayı başardığımda, "Bizi biliyordun, hem de bunca zaman," dedim tıpkı onun gibi. "Senin yokluğunu çektiğim tüm o zamanları da gördün o halde."

Başını önüne eğdi ve beni sessizliğindeki onayla yüzleştirdi. "Biliyordun ama yine de gelmedin!" dedim bana itiraz etmesini isteyerek. "Nasıl acı çektiğimi görüyordun."

Bütün bir inançla, "Gitmem gerekiyordu," dedi. Bu bir bahane bir kaçış değildi, bu tüm kalbiyle inanacak kadar kesin ve net bir şekilde önüme sunabildiği gerekçeydi. "Helya, fedakârlık tahmin etmesi güç bedeller ödetebiliyor."

Soracak, konuşacak öyle çok şey vardı ki hangisinden başlayıp hangisinin öfkesini, hangisinin sitemini sırtlanacağımı şaşırıyordum ve sanki bu karmaşada ağzımı açsam, dilimden dökülecek tek şey bir hezeyan olacaktı.

"Neden burada olduğumu merak ediyorsun." dedi benim yerime. "Neden Saht'ta, neden babanın kanını dökmüş bu insanlara hizmet ettiğimi sormak istiyorsun... Çünkü güzel kızım, onların yanında durabilmemin tek yolu buydu. Beni görmemelerini ve fark etmemelerini sağlamak için yapabileceğim tek şey buydu. Onların arasında olmak, ama bir hiç olarak. Yüzüne bakmaya bile tenezzül etmeyecekleri bir hiç oldum, tıpkı bu kaledeki diğer tüm hizmetçiler gibi."

Gözyaşlarının esir tuttuğu dudaklarımı kurtararak, sorulabilecek en yerinde soruyu sorabildim, "Peki, neden?"

"Çünkü babanın sorumlusu onlar, halkımızın sorumlusu onlar, bu zulmün sorumlusu onlar..." dediğinde, sesinde o büyük kini aradım.

Ama yoktu. Bu sözler alevli ve kör bir kızgınlığın çocukları değildi; aksine tümüyle aklı başında, olgun bir nefretin neticesiydi.

"Direniş vardı!" dedim sesimi yükseltmemek için yumruklarımı sıkarken. "Orada bizim gibi bir dolu insan var, biz oradayız, buna karşı çıkmak isteyenler orada."

"Direniş'in içindeydim Helya. Fedakâr bir topluluk, ama ihtiyacım olan şey değil. Ben çizginin ötesinde bir fedakârlığa dahil olmalıydım... Burası için sebeplerim var." Sözlerinin bende sebep olacağı soruları görmüş ve başını iki yana sallayarak beni durdurmuştu. "Hayır, onları seninle paylaşamam. Belki sarf ettiğim sözlerin hiçbiri seni tatmin etmeyecek, içten içe beni affetmeyeceksin. Ama bil ki bu bir pişmanlık değil, eğer o zamana dönmüş olsaydık aynı şeyi hiç düşünmeden yeniden yapardım." Onu anlamamı istiyor ama beklediğimin aksine hiçbir özrü dile getirmiyordu. "Bazı savaşçılar ordunun en önüne geçer," dedi. "İlk ve en çok zayiat onlardan verilir ama düşmana ilk alevi, en çok zararı verenler de onlardır."

Sözlerinin gizemini çözmek çok güçtü ama perdenin arkasında ne olduğunu bilmesem de fedakârlığının sebebiyet verdiği bedeli solgun yüzündeki belirgin kemiklerden, eskiden tatlı ve sağlıklı görünen yanaklarının içe çökmüş halinden görebiliyordum. Yine de içim buruktu, kırgındım ve buna mâni olamazdım.

"Kendini bulmuşsun." Elini uzattı ve onun başındaki örtünün aynısı olan siyah örtüme elini koydu. Boyumdaki ipi aradı, buldu ve o ipi takip ederek kehribara ulaştı. Yüzündeki hareketli gölgelerden onun tebessüm ettiğini anlayabildim. "Babanın sana bıraktığı mirastan haberdarsın."

Elimi onun elinin üzerine koyup, "Buradayken bunun artık pek de bir önemi yok," dedim ümitsizlikle yüzleşerek. "Ben, yeniliyorum anne. Hem de öyle utanç verici bir yenilgi ki..."

"Şşş..." Elini elimden çekip beni durdurur gibi kaldırdı, parmakları hâlâ inceden titriyordu. "Henüz hiçbir şey olduğu yok. Savaş başlamadan yenilgi olmaz. Bu bir kumpas ve sen burada kurtulacaksın İnşallah."

"Hiçbir şey düşündüğün kadar berrak değil." Yüzümü utançla eğip sakladım. "Yapamam..."

"İşte şimdi söylediğin şey utanç verici." Sesi, geçmişteki otoriter tonuna büründüğünde artık yalnızca otoriter değil, aynı zamanda yenilgi tanımaz bir savaşçının soğuk itirazı olduğunu gördüm. "Yenilse bile savaşmaya devam eden bir Helya görmeliyim, pes etmeni kabul etmiyorum. Bize asıl o zaman ihanet etmiş olursun."

"Ama ben bunu başarabilecek kadar..." desem de beni yeniden susturdu. "Böyle mi öğrettik?" dedi hayal kırıklığının eşiğinde, öfkeli bir vaziyetle. "Yüzündeki bu kabulleniş de ne?" Şefkatle dokunduğu parmakları şimdi sertçe çenemi kavramıştı. "Benim kızım, ayağa kalkar ve son nefesine kadar savaşırdı. Onu en son gördüğümde böyleydi Helya."

"Öyle anne, hâlâ öyleyim, sadece..." Sonuna bahaneler bulduğum her sözüm için susturdu beni, kaçışlara tahammülü yoktu.

"Güzel," dedi. "O halde silahlarını kuşanmayı bekle. Çünkü henüz savaş başlamadı ve başladığında seni görmeye ihtiyaç duyacak koca bir halk var arkanda."

Halkımı düşündüm, sonra Direnişçileri başlarına geçecek kadının aslında bir Pars'la evli oluşuna gösterecekleri tepkiyi... "Arsıl'ın kim olduğunu biliyor musun?" Onun ne tepki vereceğini deli gibi merak ediyordum.

Aynı gölgeli tebessüm yüzünde gezindi ve elimi tutarak gururla sıktı. "Senin de onun da kim olduğunu biliyorum," dedi, karşılaşmayı beklemediğim bir umutla. "Siz bu tarihi tersine çevirebilecek güce nail olabilmiş insanlarsınız. Siz bu düzenin ipini çekebilecek olanlarsınız... Artık inancına sarıl, dua et, savaş ve kim ne söylerse söylesin, Allah'ın nasibinden öte bir şeyin olamayacağını, tefekkürü, teslimiyeti unutma. Çünkü böyle bir mucize yalnızca size nasip oldu." Elimi bir kez daha sıktı, söylediklerinin aklımdan katiyen çıkmasını istemiyordu. "En kıymetli hayrın, şerrin tozları arasında saklandığını sakın aklından çıkarma."

Şerrin tozları, hatta enkazı arasına gömülü bir umutsuz için nasıl da teşvik edici sözler...

Kalkmak için hareketlendiğini gördüğümde elini tuttum çektim. "Gitme..." dedim, yeniden ondan ayrı kalma korkusuyla.

Elimi yavaşça okşadı ve bıraktı. "Geri geleceğim İnşallah."

O kalkıp benden uzaklaşırken defalarca hücreme girip çıkışını düşündüm. "İçeri nasıl böyle rahatça girebiliyorsun?"

Güldüğüne dair duyduğum kesik bir nefesin ardından, "Hiç rahat olmadığından emin ol ve..." dedi sessizce. "Bu kaledeki her asker lidere sadık değil kızım, tıpkı halkın tamamının ona sadık olmadığı gibi."

Bu sözler bana esir düşen o iki Pars'ı hatırlatmıştı ve daha fazlasını öğrenmek istedim. "Nasıl?"

Fakat annem daha fazla vaktinin olmadığını göstererek hızla kapıya ulaştı. "Geri döneceğim ve o zaman seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım İnşallah." Ufacık bir aralıkla aralanan hücrenin kapısından hızla dışarı süzülüp kapıyı kapattı ve kilitleyip sessiz adımlarla uzaklaştı.

Hayretim korkuyu dahi unutturmuştu, mutluluğu anımsatan bir afallamayla aklımdaki binlerce düşüncenin akıntısına kapılıp gittim ve ilk kez bu topraklar bana umudu tattırdı. Gücümü bir kez daha hissettim, şerre gizli hayrı bire bir görmüş ve eğer umut benden kanımın son damlasını istiyorsa bile, umutsuzluğa sırtımı döneceğime önce anneme sonra kendime söz vermiştim.

Ne söylemişti annem; *askerlerin tümü lidere sadık değil, tıpkı halkın tamamının sadık olmadığı gibi...* Annemin, bir kez olsun emin olmadığı bir konuda konuşmadığına şahit olmadığım için bu sözlere itimadım tam ve umut doluydu.

Namazımı kılarken ayak bileğimi keskin bir acıyla sızlatan zincirin köşeli kelepçesine karşı ilk kez bir aşağılanma hissetmedim. Bu dar ve rutubetli hücrenin taş duvarlarına karşı ilk kez küçümsenmişliği

reddettim. Belki akıl almaz ama ilk kez esaretimle gurur duydum. Evet, alçakça saldırılar dışında savaş fiili olarak henüz başlamamıştı ama ben, en kötü ihtimalle esaretimle bu savaşın nişanesi olacaktım. Arkamda Arsıl Alaz gibi cesur ve akıl sır erdirilemez bir adam olduğu müddetçe esaretim de hürriyetim de Allah'ın izniyle ziyan olmayacaktı.

Arsıl'ın annesinin bana verdiği üçüncü ve nereye ait olduğunu asla bilemeyeceğim anahtarı parmaklarımın arasında döndüre döndüre gezinebildiğim küçük çemberi turlayıp durdum. Bedenim bir durağanlığa hapsedilmiş olsa da ruhum galeyan halindeydi ve ben bu iki ucu zapt edebilmek için ellerimi ovuşturup her düşüncenin, her ayrıntının üzerinde duruyordum.

Bir geceyi daha yalnız olduğum hücremde, büyük bir kalabalığın yorgunluğuyla tamamlamıştım. Uyumamıştım ama ihtiyaç da duymamıştım. Harekete geçecek olmanın cezbedici ve heyecanlı enerjisi vardı üzerimde.

Annemin içeri gireceği anı gözledim. Gözlerim içerideki karanlığa isyan eder gibi belirgin bir şeyler görmek isteyerek sürekli kapının olduğu yöne kayıp durdu ve geçen uzun zamanın nihayetinde kapı açıldı, annem siyah siluetiyle bir gölge gibi içeri süzülüp kapıyı kapattı.

Gidebildiğim kadar yakınına gidip ilk kez görmüş gibi sımsıkı sarıldım. Buna alışmam zaman alacaktı. Sanki her gidişinde bir daha geri dönemeyecekmiş gibi korkuyor ve onu bir daha kaybedeceğimi düşünüyordum.

Sırtımı okşayan kolları nazikçe dirseklerime kayıp beni kendinden uzaklaştırdı ve "Beni dinle," dedi. "Çok vaktimiz yok. Seni bu gece sorguya alacaklar, karanlık çökmeden buradan çıkman lazım."

"Senin hücreye girip çıktığın gibi..." desem de kendi kendine düşünür gibi yüzünü benden çevirdi. "Hayır," dedi. "Ben bir hizmetçiyim, koridorda dolaşmam o kadar dikkat çekmez ve beni, liderin yanında olmayanlar idare edebilir ama seni gördüklerinde bunun açıklaması yapılamaz ve üst rütbeli birkaç asker dışında seni hiçbir askerin bu

hücreden çıkarma izni ve anahtarı yok. Bunu tüm askerler biliyor ve herhangi bir asker buna kalkıştığı anda kim olduğuna bakılmaksızın öldürülür." Elini yüzüne kapatıp çaresizce ovuşturduğunda, geçen bunca zamanın ona bir çözüm vermediğini görebiliyordum. Hâlâ düşünüyordu. "Kapının çevresinde dolaşan askerlerin bizim tarafımızda olanlar olmasını sağlayabiliyorum ama biraz daha ilerisine müdahale edemem. Kalede bu kadar güce sahip değilim."

Bizim yanımızda olması, bir Pars askeri için düşüneceğim son şey bile değildi. "Bizim tarafımız da ne demek?"

Dikkatinin bana değil hâlâ zihninde dolanıp duranlarda olduğunu hissediyordum. "Bizim derken..." dedi soruma karşı. "Gerçekten bizim, ben ve diğerlerinin. Sizin değil, bizim tarafımızda olanlar. Durum çok karışık Helya, sadece eve dönmeyi düşün. Vakti geldiğinde Direniş'le gereken iletişimi kuracağım ve bizi tanıyacaksınız. Şimdilik, liderin yanında değil karşısında olan insanlar olduğunu düşünmen yeterli..."

"Gizli geçitlerin çoğu aylar önce kapatıldı ve hücreler temizlendi," dedi, yine kendi kendine konuşuyordu. "Bir yol var ama çok riskli, bunu kullanabileceğimizden tam olarak emin değilim..."

Sözlerini bir kılıç gibi keskin ve aniden kesen şey, kapının diğer yanından gelen sesti. Konuşmaya öyle dalmıştık ki, bir başkasının hücrenin kapısına dayandığını duyamamıştık. Anahtar yuvasında döndüğünde, annem hızla hücrenin en ışık ulaşmaz köşesine çekilip görüş alanımdan çıktı.

Kapı kısa süre sonra açıldı, ışığın önünde beliren yüz yabancı değildi. İçeri girdi ve bana hem yakın hem uzak bir noktada durup cebinden bir kibrit ve mum çıkardı. Mumun fitili tutuştuktan hemen sonra aklıma gelmesi geciken gerçekle öne atılıp muma üfledim. Hücrem aydınlanmamalı ve Tufan'ın annemden haberi olmamalıydı. Bana olan garipseyici bakışlarını, "İstemiyorum," diyerek geçiştirdim. "Bana olan bakışlarını görmek hoşuma gitmiyor." Aceleyle ağzımdan çıkmış cümleleri geri almak isterdim ama çok geçti. Onun bu sözleri sükunetle

karşılayışındaki burukluk beni ne kadar rahatsız etse de yapacak bir şeyim yoktu.

"Nasıl istersen." Sesini, olduğundan daha duygusuz tutma çabası onu daha umursamaz değil, daha kırgın göstermiş ve kendime, düşmanıma acımamam gerektiğini bir kez daha hatırlatmama sebep olmuştu. Bana yardım etse bile...

"Bu gece sorgu başlayacak," dediğinde sessiz kalmayı tercih ettim. Kendine itiraf etmesi güç şeyleri bana söylüyormuş gibi konuşmakta zorlanıyordu. "Söyleyeceklerin işimize yaralayabilir ama... Çekeceğin acı ve karşılaşacağın muameleyi hak etmiyorsun, inatçının teki olsan da hak etmiyorsun." Mumu ve kibriti cebine koyduğunu görür gibi oldum. "Sorguyu uzun tutmayacaklar ve sorgunun sonunda, senden her şeyi alacaklar. Tahtın devredileceği gün öldürüleceksin."

Hücrenin içinde hedefsiz birkaç adım attığını fark ettiğimde annemi fark edecek diye kalbim ağzıma gelmiş, yerimde huzursuzca kıpırdanıp onun yanına gitmeye çalışmıştım. Agresif bir çıkışla, "Konuşacaksan yanımda dur," dedim bu korkuya daha fazla katlanamayarak. "Seni duymak için çaba sarf etmek zorunda değilim."

Duraksayışının bana duyduğu hayretten ileri geldiğini biliyordum. Bana doğru birkaç adım attı ve tam önümde durup dizlerinin üzerine oturduğunda beklediğimden daha yakındı, geri çekildim. "Ben aptalın tekiyim değil mi Helya? Senin için çırpınmasına rağmen, kendinden ödün vermesine rağmen sana bir türlü yaranamayan aptalın tekiyim!" Karşımda beni buraya getiren o gaddar adam değil, bir çocuğun yakarışı vardı.

"Buraya hapsolmama birinci elden sebep olan aptalsın," dedim, sözlerimdeki yargılayış sesime yansıyamamıştı.

"Neyse ne..." Kendine gelmek ister gibi hızlı bir nefes aldı ve sanırım ellerini yüzüne kapattı. "İşleri berbat ettin, planlarımı bozdun, her şeyi geri dönülemez bir hale soktun ama yine de o acıyı çekmene ve ölmene izin vermeyeceğim," dedi. "Bana nasıl baktığını, neler söylemek

istediğini tahmin edebiliyorum. Ama hayır, ölümünü hiçbir zaman planlamadım, ihtimaller arasında bile değildi."

Mum ve kibriti yeniden cebinden çıkardığını duydum, "Biraz aydınlığa ihtiyacım var..." dese de, "Hayır!" diyerek çabucak durdurdum onu. "Hayır, Tufan. İstemiyorum."

Bu kez onları cebine koymadı, elini savurup ikisini de hücrenin bir kenarına fırlattı. Duvara çarpan mumun tok sesinin ardında, kibritin çöplerinin kutusundan çıkıp taşların üzerine dağıldığını duydum.

"Söyleyeceklerim seni rahatsız edecek biliyorum ama ilk ve son kez bunu itiraf edeceğim. Sözlerime karşı herhangi bir beklenti içinde olduğumu düşünme. Sadece... Sadece yapacaklarıma bir bahane olabileceğini umuyorum."

Bakışlarım sürekli annemin olduğu karanlık kuytuya kaysa da Tufan'ın cümleleri beni fazlasıyla oyalıyordu. Belki de korktuğum itirafı aynı zamanda beni kurtaracak tek şeydi, acıdır ki söyleyeceklerini tahmin ediyordum.

"İçimde sana karşı bir şey var," dediğinde, bu gerginliğini neredeyse yeni yetme bir çocuğun heyecanıyla kıyaslayacaktım ama öyle değildi. Asla öyle değildi, bu heyecanlı bir itiraf değil, canını yakan bir kıymığı etinden çekip almak gibiydi. "Ve bu Arsıl yüzünden değil. Yanılıyorsun, onunla bir ilgisi yok. Belki... Ya da belki biraz olabilir, evet ona olan koşulsuz sevgini ve bağlılığını kıskandım, çünkü onu tıpkı annem gibi seviyorsun, annem de onu çok severdi... Ama eğer sadece onunla ilgili olsaydı seni öldürür ve bundan kurtulurdum. Bu içimdeki illet her neyse, bu kadar yüzeysel değil; ne olduğunu bilmek istemiyorum, çünkü her neyse onu hiç sevmedim."

Şimdiye kadar söylediği hiçbir söze cevabım, karşılığım yoktu ve görünen o ki, o da bir karşılık beklemiyordu, tıpkı söylediği gibi.

"Bu histen hiç hoşlanmadım," dedi, gerçekten de içinde büyüyen bu hissin onu nasıl sıktığını, dudaklarından boğulur gibi dökülüşüyle anlatıyordu. "Sanki gücümü emiyor... Beni hasta ediyor. Evet, bu hastalıktan

başka bir şey değil. Senin yüzünden yeni zaaflarım oluyor. Bu asla olmamalı, zaaflarımdan kurtulmaya çalışırken yenileri eklenmemeli."

"Güç ve hakimiyet..." diyebildim yalnızca. "Senin için bunlardan daha mühim bir şey yok."

"Yok." Tavrı kararlı ve inancı tamdı. "Ve olmaması için, daha fazla hata yapmamam için burada olmamalısın. Gideceksin," dedi. "Arsıl'a burada olduğuna dair haber göndereceğim, sonra çabuk davranmamız gerek. Seni sınırın diğer tarafına geçirmekte geç kalırsam Arsıl buraya gelir. Kardeşimin, konu sen olunca nasıl zıvanadan çıktığını biliyoruz." Yüzünü çevirip "Onun gibi olmayacağım..." dedi kendi kendine söylenir gibi.

Duymamış gibi yaparak "Ya sonra?" dediğimde, "Sınırda seni karşılayacaktır," dedi. "Sorgu gece olduğunda başlayacak, akşam olmadan seni buradan çıkaracağım. Burada hazır bekle, yapacağım ilk ve son hata olacak ama devamında gerçekleşebilecek felaketin önüne geçeceğim." Ayağa kalktı, hücrenin kapısında durdu. "Ve Helya, o adama söyle. Seni bir kez daha ele geçirmelerine izin vermesin, yoksa ben bile seni kurtaramam." Ardından kapıyı açıp gitti.

Ayak sesleri duyulamayacak kadar uzaklaşana dek annemin tek bir nefes alışını bile duymadım. Tedbiren ben de konuşmadım ama bu sessizlik uzayıp can sıkıcı bir hal aldığında, "Anne?" dedim sonunda. "Gitti, burada değil."

Sessizliği biraz daha sürdü ama hareket ettiğini hissettim, kalkıp karşıma oturduğunda. "Biliyorum," dedi. "O, Tufan Alaz mıydı?"

"Evet."

"Helya..." Sesindeki hayret ve merak, beklediğim ve hiç istemediğim o konuya değineceğine alametti. "O adam seni se..."

"Anne!" dedim devam etmesine mâni olarak. "Ne olduğunun az çok farkındayım, gerçekten saf mı yoksa Arsıl'a olan nefretinden mi bilmi-

yorum ama bunu konuşmayalım olur mu? Çünkü Arsıl'dan bu kadar uzakken, bunun üzerine kafa yormak beni hiç iyi hissettirmiyor."

Söylediğimi kabullenmiş ve konuyu çabucak değiştirmişti. "Onunla gideceksin," dedi. "O adam benim bu kalede yapabileceklerimden fazlasını yapabilir. Ben daha garanti bir yol bile bulamamışken, o seni çıkaracağını söylüyor. Onunla gideceksin Helya, düşmanımız bile olsa biraz önce duyduğum sözlerden sonra en iyi seçeceğimiz o."

"Gideceksin ne demek?" Sürekli benim hakkımda konuşuyor olması beni korkutuyordu. "Yalnız gitmeyeceğim!"

"Bu konu tartışmaya açık değil kızım." Hatıralarımdan anımsadığım o ses tonuyla konuşuyordu benimle, bir karar aldığında asla geri dönmeyeceğini gösteren o kararlı ve net tonla. "Burada bana ihtiyaç var, seninle gelemem."

Gözpınarlarıma konuşlanmış yaşların akmak için gösterdiği çabaya saygı duyarak usul usul yanaklarıma süzülmelerine izin verdim. Fikrini değiştiremeyeceğimi bildiğim halde birkaç şey söylemek için duyduğum istek çok acınasıydı. "Benim de sana ihtiyacım vardı anne..."

"Sen yalnız değilsin." Sesine yansımış, sessiz gözyaşlarını duydum ama görmedim. "Bana senden daha çok ihtiyaç duyanlar var..." Uzanıp elimi tuttuğunda hiçbir tepki veremedim. "Canımı, senin canın karşısında hiç düşünmeden veririm güzel kızım ama beni bu savaştaki konumumdan etmek isteme. Çünkü işte o zaman her şey boşuna gider, bensiz geçirdiğin yıllar bir hiç olur. Eğer gelirsem, bunca zaman bu kaledeki varlığım, gerçek bir hizmetçiye ait olur."

Eli yavaş yavaş elimin üzerinden çekildi, "Seni uğurlamak için geleceğim..." diyerek hücremden çıkıp gitti.

Bir parçam da onunla birlikte çıkıp gitmişti sanki. Gelmeyeceğini söylediği ilk an bunu kabullenmek zorunda olduğumu biliyordum. Kararlarını asla fevri düşüncelerle vermezdi, bu yüzden daha önce bir kez olsun verdiği karardan döndüğüne şahit olmamıştım.

Tufan beni gerçekten burada çıkarabilecek miydi emin değildim. Ama bu umut hâlâ bana güç veriyordu. Yine de annemi yıllar sonra bulup toplasam yarım saat geçirememiş halde burada bırakacağımı düşündükçe her şeyi bir yana bırakıp bileğimdeki zincire sımsıkı tutunasım geliyordu. Ona kırgındım ama gönül koyamıyordum çünkü güveniyordum. Bu... Bu tıpkı Arsıl'a duyduğum güven gibiydi. Benden sakladıklarına rağmen ona güven duyuyordum ve bu beni her zaman çok yıpratıyordu.

Zaman, düşüncelerimi lif lif ayırıp zihnimin her yanına savurarak geçiyordu. Soramayacağım soruların isyanı başıma bir ağrı olup çökmüştü. Kendime mantıklı bir açıklama yapacak bir iki kelime bulmak istiyordum. En azından annemin neden yanımda olmadığını açıklayabilmeliydim. Fedakârlık yeterli bir açıklama değildi, başkasının ona ihtiyaç duyması tatmin edici bir sebep değildi.

Dilşah'ı biliyor muydu meselâ, amcamın bir Pars olduğunu biliyor muydu ya da Arsıl'ın lider varisi olduğunu ne zaman öğrenmişti. Hafıza kayıplarımdan ve zihnimin beni nasıl ortada bırakışından haberi var mıydı, benimle gurur duyuyor muydu?

Saatler birbiri üzerine yıkıla yıkıla geçti, tahminimce hava kararmaya yüz tutmuştu. Defterimi elbisemin kuşağına sıkıştırdım ve zincirimin bağlı olduğu taşların yanına oturup beklemeye başladım.

Kapı açıldı, içeri giren annemdi. Onu görünce göğsüm derinden bir rahatlamayla genişledi. Hızlı adımlarla yanına ulaşmaya çalıştım. Benim atamadığım adımları o attı ve beni kollarına aldı. Tıpkı küçük Helya'ya sarılan annem gibi sarıldı. Sonra da beni geri çekip şimdiki Helya'yı görmek isteyen o tavizsiz, savaşçı kadın gibi yüzüme baktı. "Halkın seni bekliyor."

Keyifsizce gülmek istesem de dudaklarımın buna mecali kalmamıştı. "Benden haberleri bile yok."

"Olacak İnşallah, olmasını sağlamalısın. Yoksa Helya, yıllarca çektiğin tüm sıkıntılar ziyan olacak. Unutma kızım, liderlik ve varislik sizi

asla ayırmamalı, çünkü sizden bir mucize çıkaracak olanlar da bunlar. Elindeki gücün farkına var."

"Ya yapmazsam anne..." Bir bozuk saatten ibaret olan hafızamı ona anlatmak istiyordum ama vakit yoktu. "Ben sandığın kadar güçlü değilim, olmayı çok isterdim. Ya başaramaz ve sizi utandırır..." Yanağıma inen sert bir tokat sözlerimi bölüp parçalara ayırmıştı. Annem soğuk bir ifadeyle gözlerime bakıyor ve yakarışımı, bunları düşünüyor olmamı reddediyordu.

"Düşüneceğin şey başarısızlık mı?" Çenemi sertçe tutup yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Aklını yenilgiyle bu kadar oyalarsan, kendini yenildiğine çoktan inandırırsın. Oysa ben sana nasıl başaracağını düşünmeyi öğütlüyorum. Eğer yenilirken bile gözlerinde başarı umudu varsa, işte o zaman seninle gurur duyarım kızım. Fakat utancımı soruyorsan, işte o ancak pes etmiş ve karamsarlığa gömülüp gücünü yitirmiş kızım için duyacağım utançtır."

Çeneme yaslı elini tutup "Hakkını helal et," dedim bir hıçkırığın hemen öncesinde.

"Eğer pes edersen ne benim ne halkının hakkı sana helal ama eğer sancağını bir an bile indirmediğin halde düşersen; o zaman helaldir Helya! O zaman herkese kızımın nasıl bir kahraman olduğunu haykıracağım. Tabii ben de sağ kalırsam..."

Kapının önünden gelen sesler sözlerimizi böldüğünde annem elleri yüzümün iki yananı kapadı ve "Seni seviyorum, sana inanıyorum," dedi hafifçe yanağımı okşayarak. "Allah'a emanet ol kızım."

Annem karanlığa çekilirken ve hücremin kapısı açılırken öylece olduğum yerde kalakalmıştım. Ondan ayrılışım bu kadar ani bu kadar zamansız olamazdı. Tufan'ın varlığını yanımda hissettiğimde ondan ayrıldığımı ancak idrak edebilmiştim sanki. Karanlığa bir adım atıp duraksadım. Devam edemedim, biraz daha bu hücrede olmak için delice bir istekle bir hücreme bir karanlığına bakıp durdum fakat nihayet, onu sevdiğimi söylemek için geç kalmış olduğumun farkına vararak bu ağır

kederle ellerimi yüzüme kapatıp birkaç metre ötede duran anneme son kez sarılamadığım için esaslı bir pişmanlığın esiri oldum. Kollarım iki yanıma düşmüş, dudaklarım birkaç gözyaşının titreyişinde, gözlerim ağır ağır yanıyordu.

"Geri çekil," dedi Tufan. "Zinciri açmam gerek, hızlı olmamız gerek." Karanlık köşeden gözlerimi ayırmadan geriledim, geriledim ve sırtım duvara yaslanınca dizlerimi kırıp yere çöktüm.

Annemin olduğu tarafı arkasına almıştı. Zinciri önüne çekip bir kibrit yaktı, korkuyla annemin olduğu yanı gözlesem de siyah siluetin karanlıktan çıkıp dikkatli adımlarla Tufan'ın açık bıraktığı hücre kapısına yaklaştığını fark ettim. Tufan'ın onu fark etmemesi için zincirimi ayağımın ucuyla itip annemin adım seslerini, birbirine sürten demirin iç gıcıklatan sesleri arasına sakladım. Tufan başını kaldırıp bir kez bile ne yaptığıma bakmadı. Annem hücreden çıkıp gözden kayboldu ve korkum, içi su dolu bir balon gibi patlayıp hücreme saçılarak tükendi.

Tufan büyük bir dikkatle, elindeki bir düzine anahtarı zincirin kilit yuvasında denerken anahtarların şekillerini izledim. Yapabileceğim bir şey aradım ama zaten yapılacak tek şeyle şu an Tufan meşguldü.

Geçen bir dakikanın sonunda Tufan lanetler okuyarak anahtarı yere vurdu. "Bunlar değil... Halbuki emindim! Kahretsin!" Anahtar şekilleri zihnimdeki bir benzeriyle örtüşürken Tufan ayağa kalkmış ve hücreden çıkmak için hareketlenmişti. "Bekle," dedi. "Onu kıracak bir şeyler bulacağım..."

"Bunu kıramazsın, imkânsız," dedim kalın, ağır demir burgulara dokunarak. "En azından tüm kaleyi buraya toplamadan, kırılmaz."

"Karışma!" diyerek çıkıştı, tavrındaki agresiflik planlarının bir anda tersine dönüp çuvallayacağının habercisiydi. "Ben bir şeyler bulacağım."

Zihnimdeki, ısrarcı bir çocuk gibi öne çıkmaya çalışan benzerliği düşündüm ve bir umutla, annesinin bana kaçmam için yaptığı plan sırasında adamın bana verdiği üç anahtarı hatırladım. Üçüncü anahtar hâlâ bendeydi ve bu tuhaf şekilli anahtarlara fazlasıyla benziyordu

sanki... "Bekle!" dedim hücrenin kapısı kapanmadan önce. Tufan duraksadı ama beni dinleyip zaman kaybetmemek konusunda kararlı görünüyordu.

"Bende bir anahtar var," dediğimde onun ilgisini yeterince çekebilmiştim. O adam bana, ne olursa olsun bu toprakları terk etmediğim müddetçe bunu yanımdan ayırmamam gerektiğini üstüne basa basa tembihlemişti. Nereye koyduğumu bile hatırlamıyordum şimdi.

Yanıma gelip, "Nerede?" dediğinde elimde etrafı yokladım. "Buraya bir yere bırakmış olmalıyım." Bir kibrit daha yakıp hücrenin taş zeminini dikkatle aradı. İnce uzun, yamuk bir demir parçasını andıran anahtarı bulması çok zamanını almamıştı. Hızla yanıma gelip anahtarı denediğinde biraz zorlamanın ardından kelepçe açıldı. Huzur, bir saniye için gerilmiş yüzüne büyük bir rahatlamayla dokunup geçti. "Bunun sende ne işi var? Bu anahtar yalnızca babamda ve askerlerin..." Cevabı kendisi almış gibi duraksadı. "Annem!" dedi, kafasını karıştıran hiçbir şey yok gibiydi. "Kaçmana o yardım etmişti değil mi? Eğer kaçmayı başaramazsan buraya getirileceğini çok iyi biliyordu ve son bir şansın daha olsun istedi... Babamın en büyük zayıflığı annemin onu bu kadar iyi tanıyor olması."

"Ona bir şey yapmayacaksın değil mi?" dedim suçlulukla. Sözlerime keyifsizce güldü, "Anneme mi?" dedi yanında getirdiğini fark etmediğim kıyafetleri bana uzatırken. "Ona zarar vermeyi bile düşünemem. O benim tek zaafım Helya ve öyle kalmalı... Ona Arsıl'dan bahsetmedin değil mi?"

Sesinde ne sorgulayıcılık vardı ne de suçlama ama yine de yalan söyledim, "Hayır, ona Arsıl'dan hiç bahsetmedim." Karşılık vermedi, üstelemedi.

Bana verdiği kıyafetlerin ne olduğunu anlamaya çalışırken, "Bunları üzerine giy, örtünü çıkarıp bereyi tak ve beni bekle," dedi. "Hemen geliyorum." Dışarı çıktığında getirdiği kıyafetleri hızla üzerime geçirdim. Siyah, uzun bir erkek ceketi; rengi solmuş, eski bir pantolon ve

siyah bir bereydi getirdikleri. Başımdan çıkardığım siyah örtüyü bir şal gibi boynuma sararken tüm saçlarımı berenin içine güzelce sığdırdım.

Tufan hücreye kucağında bir kızla geri döndü. Boyu benim kadar fakat bedeni benden oldukça sıskaydı. Biçimsiz, sönük kısa saçlarına ve havada cansız bir halde sallanan kollarına baktığımda Tufan, "Sadece baygın," dedi. Ne olduğunu ancak bir süre düşündükten sonra anlayabildim.

"Onu benim yerime koyacaksın, sorgu için geldiklerinde onu bulacaklar, değil mi?" İçim böyle bir gaddarlığı kabul etmiyordu. "Bunu yapamam, bir başkasını harcayamam Tufan. Bunu yapmayacağım onu götür!"

"Hayır, bak bu bir esir," dedi beni sakinleştiremeye çalışarak. "Senin yerine geçecek ama ona zarar gelmeyecek. Sorguya götürmeden evvel kontrol için mutlaka hücreye bakıp çıkacaklar. Eğer burada biri olmazsa kaçtığını sorgudan önce anlarlar ve riske gireriz. Sorguya götürüleceği ana kadar anlaşılmamalı ve zaten senin kaçışını ben duyuracağım, seni götürmek için ben geleceğim ve onu ben bulduğum için o kargaşadan yararlanıp serbest bırakacağım. Anladın mı?" Bir pürüz çıkmaması için her hareketinde olabildiğince açıktı. "Ona bir şey olmayacak, hatta bir esire özgürlüğünü vermiş olacaksın. Hayatımda ilk kez ihanet edeceğim ama son olacak. Bu yüzden bunu unutabilirim."

"Söz ver," dedim Tufan'ın benim için çabalayan endişeli yüzüne bakarak. "Ona bir şey olmayacağına dair söz ver ama aldatıcı bir Pars sözü değil, benim için bunca tehlikeyi göze almış adamın sözünü istiyorum."

Öne sürdüğüm şeyin onun yumuşak karnı olduğunu biliyordum ama böyle bir an için bunu kullanmak o kadar da kötü hissettirmedi.

Tufan'ın gözleri tuhaf bir kısılmayla bana döndü, duraksadı; kozumun farkındaydı ama bunun için gücenmiş görünmüyordu, "Söz veriyorum," dedi. "Bu tavizleri kendi elleriyle vermiş o ahmak ve utanmaz adam olarak, söz veriyorum." Bir çamurdan farksız olan kurumuş kan lekelerinin, gerçek çamur kalıntılarına karışıp rengini döndürdüğü pelerinimi

aldı ve yerde yatan kızın hiçbir yeri görünmeyecek şekilde üzerine serdi. İçeri giren biri, onun bir köşede büzülüp uyuyakaldığını düşünürdü.

Huzursuzluk hâlâ içimde kol geziyordu ama Tufan'ın sözüne itimat ediyordum. Ên azından dürüst olduğunu düşünmek biraz olsun içimi rahatlatıyordu. *Özgür olacak,* dedim kendimi teskin ederek. *Belki korkulu birkaç saat geçirecek ama sonra hürriyetinin kucağına koşacak.* Bu topraklarda hürriyet ne kadar kucaklanabilirse...

Tufan'ın planı hazırdı, önden gidecek ve bir bahaneyle koridorun ucundaki askerlerin biraz daha ilerlemelerini ve bu sayede buraya en yakın merdivenin önünden çekilmelerini sağlayacaktı. O önden çıktı ve içimden yüze kadar saydıktan sonra peşinden gelmemi ve ilk sağdaki merdivenden aşağı inmemi söyledi. Tüm katları inecek ve son merdivenin altındaki kuytuda onu bekleyecektim.

Söylediğini yaptım, saydığım sayılar yüze ulaştığında hücreden çıkıp hücremin kapısını kapattım ve bana verdiği anahtarla kilitledim. İçeride kalan kızı hücreme kapatıyor olduğum gerçeğini düşünmeyi bırakıp onun da başka bir hücreden getirilmiş mahkûmlardan biri olduğunu düşündüm.

Bereyi çekiştirip boynuma doladığım örtüyü çenemin altına çektim ve temkinle yürümeye başladım. İlk merdiveni gördüğümde hızla koşup aşağı inmek istesem de askerlerin biraz ileride, arkalarının dönük olduğunu fark ettim. Nabzımı parmak uçlarımda hissettiren adrenaline rağmen kontrolü elden bırakmayıp onların dikkatini çekmeyecek bir sessizlik ve hızla merdivene ulaştım.

Her indiğim merdiveni, ineceğim bir sonraki merdiveni kontrol ederek indim. Buradaki merdivenlerin sonuna geldiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve emekleyerek arkada kalan küçük, karanlık kuytuya girip beklemeye başladım.

Günler sonra kendimi ilk kez yaşıyor ve savaşıyor gibi hissediyordum. Bu bir kaçış olsa dahi, günü geldiğinde tüm Parsların karşısına adil bir şekilde dikilip savaşımı vermek için kalkıştığım bir kaçıştı; aciz

bir girişim değil. Ve hürriyete giden yolun engebelerini atlatmak nasıl lezzetliydi, yolun sonunun hayalini kurmak ne büyük hazdı... Korkudan göğsümü delecek kalp atışlarımın bile önüne geçemeyeceği hırçın bir heyecanın doruklarındaydım. Ellerim ve ayaklarım buz kesmiş, titriyordu.

Arsıl Alaz'ın sureti gözlerimin önünden gelip geçtiğinde dengesiz bir mutlulukla ağlamaya başlayacağımı düşündüm. Ona ulaşmak, ona kavuşmak en az onurlu bir savaşa duyduğum heyecan kadar diri ve kuvvetliydi.

İsmimin sessizce seslenildiğini duyduğumda durumun ciddiyetine yakışmayacak bir dalgınlığa kapıldığımı fark edip oyalayıcı tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Yerimden çıkıp Tufan'ın yanına geçtim, "Çabuk ol." dedi önden temkinli adımlarla yürürken. Koridor boyunca yürüdük. Her dönemeçte Tufan önden gidip etrafı kontrol etti ve ben peşinden gittim. Başka bir merdivenden birkaç kat daha indikten sonra, "Mutfağa ulaşmamız gerek ama orada askerler vardır, önden ben gidip biraz dikkat dağıtacağım. Sen o sırada koridorda, benim gittiğim yönün aksine yürüyecek ve koridorun sonundaki çöp kutularına ulaşacaksın. Beş dakika sonra hizmetçiler çöpleri boşaltmak için kalenin arka kapısından çıkacak. En büyük çöp kutusuna gir ve kutunun en altına saklan, bahçe kapısından çıkmadan önce askerler kapakları açtıracak. Korkmana gerek yok, sadece yüzeysel bir kontrol."

Anladığımı görmek için yüzüme baktığında, "Tamam," dedim. "Peki ya sonra?"

"Çöpler kamyonlara boşaltılıyor, kamyonlar bahçe kapısından neredeyse iki yüz metre uzaklıkta. Bulunduğun çöp kutusunun kamyona dökülmesini bekle. Bir sonraki çöp kutusunu boşaltmak için geri döndükleri esnada aşağı atlamak için çok kısa bir süre olacak. Aşağı indiğinde Saht'ı arkana al, güney yönünde kullanılmayan bir nöbet kulesi var, dikkat çekmeden oraya yürü. Kulenin hemen arkasında bir yol var. O yol üzerinde bir kamyonetle seni bekliyor olacağım. Yüzünü görmeyen hiçbir asker seni bu halde tanıyamaz. O yüzden koşmana gerek yok. Dikkat çekmeden, sakince yürü. Çünkü etrafta askerler olabilir."

Söylediklerini tekrar tekrar aklımdan geçirirken, "Tamam," dedim ve merdivenden inmek üzere hareketlendim ama beni durdurdu. "Helya!" Yüzündeki tedirginlikten anladığımda kadarıyla elindeki tek plan buydu ve onu ziyan etmek istemiyordu. "Anladın, değil mi?"

Geçiştirici bir baş sallamadan ziyade, ikna olmasını sağlayacak bir güvenle, "Anladım," dedim. "O kamyonete ulaşıp beni sınıra götürdüğünde her şeye rağmen sana teşekkür edeceğim."

Yüzü bir tebessümle rahatlar gibi olduğunda, karşımda ilk kez Arsıl Alaz'ın kanından bir adam olarak durduğunu hissettim. Kendini çabuk toparladı ve "Haydi!" dedi basamakları inmeye başlamadan önce. Birkaç basamak gerisinde, dua gibi bir besmeleyle peşinden basamakları inmeye başladım.

Koridora ulaştık. Tufan'ın söylediği gibi onun aksi yönünde ilerledim. Kalenin bu yanında geçit, merdiven ve koridorlar daha ıssız daha karanlık ve daha dardı. Ben ilerledikçe kademe kademe genişledi ve sonunda ekşi kokular almaya başladığımda çöp kutularını nihayet görebilmiştim. Motosiklet tekerleğini andıran siyah tekerlekli, büyük, demir çöp kutusunun önünde durduğumda, ağır kapağı itip açmak bir hayli zorlamıştı beni. Birkaç zıplayışın ardından bedenimi öne iterek içeri girebildiğimde, toparlanma imkânı bulamadan çöplerin içine gömüldüm.

Koku öyle dayanılmazdı ki boynumdaki örtüyü burnumun üzerine kadar çekip uzun nefes tutuşlarla kendimi alıştırmaya çalıştım. Kimi sert, kimi ıslak kimi yapış yapış çöplerin arasında, günlerce üzerimde biriken ter, kan ve çamurla çok da pislenmiş sayılmazdım. Hâlihazırda berbat ve yeterince mide bulandırıcı bir haldeydim.

Sanırım beş ya da on dakika geçmişti. Hizmetçilerin gelip gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım ki kalabalık bir grubun uğultusu, çöp kutusunun demir duvarlarının ardından duyuldu. Beklediğimden daha kalabalık bir gürültüydü bu. Diğer çöp kutularının yere sürtünen iç gıcıklayıcı sesiyle tekerleklerin tıkırtıları birbirine karışırken içinde

bulunduğum çöp kutusu da zorlanarak hareketlenmeye başladı. Tahminimce iki, üç kişi tarafından taşınıyordum.

Koridorun çıkıntılı taşlarının sebep olduğu sarsıntı ve çöplerin feci bunaltıcı kokusuyla birleşerek fena bir mide bulantısına sebep olsa da daha derine, çöplerin daha çok altına inmek için çabaladım. Nefes alacak alan haricinde, kat kat çöplerin altına gizlenebilmiştim.

Hizmetçilerin ara ara durup askerlerle karşılaştıklarını ve sorularını, talimatlarını saygıyla karşıladıklarını duydum. Bu şekilde yaklaşık beş ya da belki on dakikada kalenin bahçesine ulaşmıştık. Kalan yolu, kaledekine benzer bir gerginlikle aştık. Bahçe kapısına geldiğimizde asker botlarının çevremizi sardığını duyumsadım. Çöp kutularının demir kapakları özensiz bir kontrolle tek tek açılırken kapaklar menteşelerini zorlayarak tuhaf sesler çıkardı.

Benim bulunduğum kutunun kapağı açıldığında, neredeyse kutunun dibindeydim. Askerlerin konuşmaları daha bir berraklaşmıştı. İçlerinden biri tahminimce, elindeki silahla üstteki çöpleri eşeledi ama fazla didiklemeden başından ayrıldı. Çöplerin hışırtılı seslerini duyduğumda, her yanımı sarmış ekşi kokuları bile almayacak kadar kaskatı kesilmiştim.

Uzun bir bekleyişin ardından nihayet askerleri ve bahçe kapısını arkamızda bırakıp ilerlemeye devam ettik. Kapak yeniden kapatılmamıştı. Gün ışığı soğuk dokunuşlarla, gönülsüzce çöplerin üzerine düşüyor ve aradan da olsa gökyüzünü görebiliyordum.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum, tüm kalabalığın bir an için durduğunu fark ettim. Çöplerin bir yere döküldüğünü duyumsadığım sırada, içinde bulunduğum kutunun her iki yanı sert, mekanik kıskançlarla kavrandı. Havalandım ve sonunda çöplerle birlikte, daha büyük bir çöp yığınının içine düştüm. Düştüğüm yer Tufan'ın tarif ettiği kamyonlardan biriydi.

Çöp kutusu üzerimden çekildiği anda zaman kaybetmeden kamyonun köşesine ulaştım fakat yumuşak ve yapışkan çöpler ilerleyişimi güçleştirdiği için yavaşlamıştım. Aşağı inmeme fırsat kalmadan diğer çöp

kutusu havalandı ve yığının üzerine boşaltıldı, bu kez zaman kaybetmeden tırmandım ve etrafı kolaçan edip kamyonun ön kapısına yakın bir yerden kendimi bıraktım.

Hizmetçilerin tamamı çöplerle meşguldü. Görünürde başka kimse yoktu. Kaleye arkamı döndüm, yüzümü güneye çevirip Tufan'ın tarif ettiği kuleyi görmeye çalıştım. Ağaçların ardında kule olup olmadığını anlayamadığım bir demir yığını gördüğümde şüphe edecek lüksüm ve zamanım yoktu. Haddinden fazla hızlı adımlarla kimseye görünmeden kamyonların arasından çıktım. Adımlarımı yavaşlattım, bu aceleciliğim dikkat çekebilirdi.

Şimdi, bu topraklarda sıradan bir Pars gibi yürüyordum. Uzaktan bakan kimse bir Kaplan olduğumu anlayamazdı. Tıpkı Parsların benim topraklarımda özgürce dolaşabildiği gibi yürüyordum.

Etrafta kimse yoktu, yer yer kar tepecikleri gözüken çamurlaşmış alan terk edilmiş bir araziden farksızdı. Ne yazık ki bu ıssızlıkta daha çok dikkat çekebilirdim. Düz, çamur arazideki beyaz kar tepecikleri kadar seçilebilirdim.

"Dur bakalım!"

Arkadan gelen yabancı bir erkek sesi, adımlarımdaki tüm ahesteliği silip süpürdü ve bir anlık korkuya kapılarak hata yaptım, koştum. Ondan kaçtığımı fark eden adamın adımlarının benimle hızlandığını duyabiliyordum. Boynumdaki örtüyü burnumun ucuna kadar çekip yüzümü örterek omzumun üzerinden ona baktım, bu bir askerdi.

Arkama bakmak beni yavaşlatmıştı, aramızdaki mesafe daraldıkça daraldı ve sonunda gönüllü olarak bu kovalamacaya, çalılığa yakın bir alanda son verdim. Durdum, bunu fark eden asker bir anlık şaşkınlıkla koşmayı kesti ve yürümeye başladı. Bense tamamıyla hareket etmeyi bırakmış, kalenin bahçesinden görünmeyen bu kuytuda onu bekliyordum.

Asker tek başınaydı, yanıma yavaş yavaş yaklaştı. "Seni çöp kamyonlarından atlarken gördüm, orada ne halt arıyordun?" Aramızda ancak on metre kalmıştı. "Kalenin çöplerini karıştırmanın yasak olduğundan

haberdar değil misin?" Cezalandırmaya hevesli bir kibirle yanıma ulaşırken ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. Fakat dibime gelip kolumu tutmaya çalıştığında, hiç beklemediği bir an ve şekilde dönüp dirseğimi burnuna geçirdim.

Burnunu tutarak birkaç metre sendelemesinden faydalanarak midesine sert bir tekme geçirdim. Gövdesi zırhlıydı, tekmem onu pek etkilemedi. Kendine geldiğinde hızla silahına davranıp küfretti. Bana atıldığında geri çekilmeye çalıştım ama atik davranıp ayağımı yakalayıp çekti. Sırtüstü yere düşüp zemindeki her bir taş tenime acı acı gömülürken üzerime geldi, bu yakınlıktan faydalanıp çenesinin altına benim bile eklemlerimi sızlatacak bir yumruk geçirdim ve boşta kalan ayağımdaki çizmemin sert tabanıyla diz kapağını var gücümle tekmeleyip onu yere serdim.

Sonrasıysa bütün bir koşuşturmacadan ibaretti. Beni takip ediyordu ama yürüyüşü kusurlu ve yavaştı. Dizinden sebep sendeliyordu ama ben hâlâ koşabiliyordum. Nihayet Tufan'ın bahsettiği yola çıktım, adam epeyce geride kalmıştı.

Askeri araçlara hiç benzemeyen sıradan bir kamyonet gördüğümde bir an için şüphelensem de yolda başka araç olmadığını gördüğüm için ona doğru koşmaya başladım. Arkamdaki asker de yola çıkmıştı. Kamyonete ulaşınca kapıyı çabucak açıp içeri atladım. Şoför koltuğunda bekleyen Tufan adamı fark etmiş olacak ki hiç beklemeden gaza basıp askeri ardımızda bıraktı.

"Seni gördü mü?" dedi dikiz aynasından, adamın gitgide küçülen görüntüsüne bakarak.

"Hayır. Kamyondan atladığımı görmüş, kim olduğumu bilmiyor." Göz ucuyla yüzünü örten siyah bandanaya baktım. Ne araç ne de bu hali tanınmasına mahal vermiyordu, kendini güvenceye almıştı.

"Arsıl'a haber verdin mi?" Ona kavuşacağımı düşünmek; yaşadığım her şeyin, hücrede geçirdiğim her karanlık ve mahkûm günün üzerine, beni yeni yetme bir kızın heyecanıyla dirilten neredeyse tek şeydi.

Çok soğuktu, üzerimdeki bu ince kıyafetlerle hâlâ titriyordum. Bu topraklarda geçirdiğim tek bir günde bile bedenimin sıcağından başka hiçbir sıcaklık bulamamıştım. Soğuk taş, soğuk hava, soğuk demir, soğuk yatak, soğuk zincir, soğuk insanlar ve şimdi o adamı, kollarına koşacağım o adamı düşünmek bile; tıpkı ormanın soğuğunda yakılmış ateşte ellerimi ısıtmak kadar müthişti.

"Hayır," dediğinde hiç duraksamadan ona döndüm. "Haber vermedim. Çünkü, eğer o adama burada olduğu söylersem, sen onun yanına gitsen bile o sınırda kalmaz. Buraya girer. Kendimden bildiğim üzere," dedi bu halimizi işaret ederek. "Bu manasız ve lüzumsuz his, insanı ahmakça davranmaya itiyor. Arsıl'ın bu hissi benimsediğini ve yıllarca bu ahmaklığa kör kütük esir olduğunu varsayarsak, daha beter şeyler yapması fazlasıyla olası. Bu yüzden seni sınırdan geçireceğim ve sonra sen de kendi yoluna gideceksin. Ona da durumu istediğin gibi izah et. Sadece seni yeniden ortaya atacak bir harekette bulunmamasını ve benim topraklarıma adım atmamasını söyle, yeter."

Yol, bir kaçış gibi değil bir yolculuk gibi akıp geçti. Bir yanım peşimizde, bana işkence etmek için hazır yüzlerce Pars bırakmamış gibi tasasız ve sanki sadece uzun bir ayrılığın sonunda evine, sevdiği adama kavuşacak bir kadının buruk endişesi içindeydi. Bir yanımsa düşmanıyla yeniden yüzleşmenin tutkulu hayaline kapılmış, durağan anlarını savaşına ihanet bilen bir savaşçının sabırsızlığındaydı.

Yolun sonundaydık; sağımızda Ateşoyuk'un koca ormanlarından biri, solumuzda yeni yeni yanmaya başlamış kasaba ışıkları ve önümüzde sınır. Gayri ihtiyarî, "Sahiden ormanın lanetli olduğuna inanıyor musun?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Orman bana hiç şans getirmedi," dediğinde, bir an için karşı çıkacağını düşünmüştüm. "Cebel'e de getirmemiş... Buraları sevmiyorum, gövdesine bir balta vurduğumda hiçbir şey yapamayacak ağaçların üstünlük taslar gibi göğe yükselişinde riyakârlık hissediyorum."

"Bu inanışta biraz korkaklık seziyorum," dedim sözlerine muhalif bir tavırla. "Nasıl da kolay yıkılan bir inancınız var fakat kimse buna karşı

çıkamıyor. Bunca zaman bu inancın ayakta kalmasına sebep neydi, sen de biliyorsun değil mi Tufan?" Bildiğinden emindim. "Korku," dedim. "İnsanlar korkuyor, korktukları için korkutmak istiyorlar ve bu acımasız kısır döngü can yaka yaka sürüp gidiyor."

"İnancımızı çürütmek için öne sürdüğün sebebin aslında inancımızı oluşturan temel olduğunun sen de farkındasın değil mi? Çünkü korku, gücün varlığının ispatıdır. Güçlü olandan korkulur. Korku zayıf olana aittir ve zayıf olan her zaman gücün gölgesindedir."

Kemikleşmiş ezberine olan inancının tam olup olmadığı hakkında düşünmedim. Sadece, başka bir yerde doğmuş olsa ve bu aşağılık düşünceler aklına kazınmamış olsa iyi bir adam olabileceğini düşündüm.

Konuyu daha fazla uzatmadı. "Sınırın bu kısmında bir açık olduğunu düşünmeni istemem. Çünkü bir daha buraya uğrayacak olursan sorgusuz sualsiz seni vurmak için bekleyen askerler görürsün."

Eski, soluk kadranlı bir pusula uzattı. "Sınırdan sonrasına müdahale edemem," dedi. "Geri dönmem ve kaçışını ilan edip kalenin her yanında aranman için askerlere emir vermem gerek." Bir yandan ihanetinden utanç duyuyor bir yandan tatsız bir espri karşısında yüzüne yerleşen keyifsiz gülümsemeyle oyalanıyordu. "Sınırı geçtikten sonra ormana gir. Amber'e git, orada güvendesin, oraya benden başka kimse gelmedi. Arsıl orada olduğu için hiçbir askerin Amber'den haberi yok. Ama meydanlarda, kalabalıklarda çok bulunma ya da aleni bir şekilde bulunma, daima yüzünü sakla. Çünkü kimin Pars kimin Kaplan olduğunu asla bilemezsin."

Araçtan inip ona veda etmeyi bekledim. Yanıma gelmek için duraksamadı, "Ha bu arada..." dedi. "Yaptığım bu şey için sakın aynı safta olduğumuz izlenimine kapılma. Bir Kaplan'a silahımı çekmekten gocunmam ve güç bunu gerektiriyorsa, bundan onur bile duyarım."

Körlüğünü aşağılar gibi küçümser bir tavırla başımı iki yana salladım. "Bir pislik olup o iblis safsatalarından sapmayacağım, diyorsun."

Elini kaldırdı ve işaret parmağını avucundaki derin, belirgin yara izinin üzerine bastırdı. "Ben kanımı mutlak güce adarken her zaman dürüsttüm. İster iblis olsun ister başka bir şey, güç bana hangi surette gelirse kabulüm. Bu istisnai durumu kocanın zayıflıklarıyla karıştırma."

Arsıl'ın avucundaki birçok yara izinin arasından seçilemeyen o geçmişin izi, Tufan'ın avucunda bir nişane gibi dikkat çekiciydi.

"Belki yeniden görüşürüz Helya, bilmiyorum." Gözleri sınırın öteki yanındaydı. "Yine de, bunu söylemek bir yanıma ters düşse de umarım seni bir daha görmem."

Gitmeden önce merak ettiğim bir cevabı almak istedim. "Peki şimdi ne yapacaksın? Topraklarımıza lideri bulmak için gelmiştin." Şimdiyse aradığı o lideri kendi iradesiyle bırakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım savaşacağım, senin topraklarını senden almak için." Sözlerinde ne bir alay ne buna denk başka bir hafiflik vardı. Ateşkes sonrası, düşmanıyla savaş hakkında konuşan bir adamın absürt dürüstlüğü vardı. "Çünkü unutma, ben bu toprakların varisiyim, gelecekteki lideriyim."

"Düşmanımsın," dedim.

Hiç duraksamadan, "Kesinlikle düşmanınım," dedi. "Ve Arsıl'dan artık daha çok nefret ediyorum, belki onu öldürürüm."

Bu dürüst iddialar, bu raddeden sonra sinir bozan bir baş ağrısı gibi rahatsızlık vermeye başlamıştı. "Bunun niyetini almadan önce o seni öldürür." Buna inanıyordum. "Ya da olur da buna kalkışırsan, ben seni öldürürüm." Buna da inanıyordum ama Arsıl'ın fırsat vereceğine inanmıyordum.

Yeterince oyalanmıştık. Tufan saatine baktığında vaktimizin daraldığını anladım, "O halde, hoşça kal," dedim arkamı dönmeden hemen önce.

Olduğu yerden hiç kıpırdamadan, "Sen de öyle," dediğinde, ben bulunduğum yerden metrelerce uzaktaydım.

Sınırdan geçmek, askerler olmadığında bile kolay değildi. Üzerimdeki hantal kıyafetlerin birçok yerini yırtıp bir yerlere takmıştım. Nihayet Pars topraklarını arkamda bırakıp kendi topraklarıma adım attığımda, yeniden elime aldığım hürriyet hâlâ yarım bir cümle gibi boğazımda yumruydu. Henüz özgürlüğü bütünüyle hissedemiyordum.

Kaplan askerlerine yakalanmamak için saklandım. Bazen ormana ve bazen de kasabaya girip saatlerce yürüdüm. Sanki bedenimdeki, Parslardan armağan kalmış yara berelerimi yeni yeni hatırlıyormuşum gibi canım yanıyordu. Kaçışın heyecanıyla hiçbir acı, ağrı dikkatimi çekememiş olacak ki şimdi bir başımayken varlıklarını hissettiriyorlardı.

Yorgunluktan bitap düştüğüm bir anda yolda bulduğum bir camiye girmeye meylettim ama camilere olan saldırılar yüzünden tedbir alan Kaplan askerinin avlunun etrafında dönüp durduğunu görünce, herhangi bir sorguya tabi tutulmamak için onlara görünmeden yoluma devam ettim. Ama sonunda küçük ve askersiz bir mescide rastlayabilmiştim. Önce şadırvanında keçe gibi sert ve kuru kalmış boğazımı ıslatıp susuzluğumu giderdim ve abdest aldım, sonra içeri girip yatsı namazımı kılıp bir köşeye başımı koyup biraz dinlendim.

Gözlerimi açtığımda gün henüz ağarmamıştı. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama yola devam etmek için biraz daha gücüm vardı. Sabahı bekleyip daha dinç devam edebilirdim ama özgürlüğümü hissetmek için saplantılı bir sabırsızlık içindeydim.

Mescidin içindeki saate bakıp imsak vaktinin girmesini bekledim. Sonra yeniden abdest alıp sabah namazımı kıldım. O soğuk taşlarda aldığım teyemmüm ve bulduğum azıcık suda aldığım abdestleri düşündüm. Eklemlerimi sızlatan sert taşların üzerinde kıldığım namazları hatırladım. Henüz o zamanların üzerinden yarım gün bile geçmemişti. Fakat mutluydum, dizlerimdeki yaralara rağmen. O taşların üzerinde, en azından bu yumuşak halının üzerinde namaz kılabiliyor olmanın beni mutlu ettiği kadar mutluydum. O hücrede yapayalnızken aklımı yitirmememe, o delikte bile yalnız olmadığımı hatırlamama vesile olan şey buydu.

Şükür namazının ardından mescitten çıktım ve yeniden yola koyuldum. Gecenin son demindeki bu ıssız kokuyu içime çektiğimde bir yandan yanaklarım ağrıyana kadar gülüyor ve bir yandan da ağrıyan yanaklarımı gözyaşlarımın ıslaklığıyla üşütene kadar ağlıyordum.

Sabah ezanı okunurken ikinci kısımda uzun bir yolu geride bırakmıştım. Hatta ikinci ve üçüncü kısmın sınırına geçiş izni olan otobüslerden birini bile bulmuştum. Gün ağarmasına yakın, işe ve çiftliklere giden insanlarla birlikte otobüse binmiş, üçüncü kısma geçmiştim.

Sonra biraz daha yürümüş ve başka bir otobüse binmiştim. Kasabanın bu yanında karlar hâlâ tazeydi. Arnavut kaldırımlarının taşları karların arasından yer yer görünse de etraf hâlâ beyazdı. İnsanlar yavaş yavaş sokaklara çıkmaya, işlerinin başına geçmeye başlamıştı. Parslar tarafından esir alınan liderlerinin sefil bir kılıkta onların yanından geçip gittiğinden bihaberdi hepsi.

Amber'e yaklaştıkça heyecanım boğazımı tırmalayan bir coşkuyla elimi ayağımı birbirine doluyordu. Derken, bindiğim son otobüs de meydanın önünde durdu. Üzerimdeki ince şeylere karşı üşüyor olmamdan mı, yoksa heyecanımın dört bir yanımı sarmış olmasından dolayı mı dizlerim titriyordu, bilmiyordum.

Otobüsten inmeyi başardığımda kar taneleri seyrek seyrek düşüyordu meydana. Dükkânların büyük çoğunluğu açılmıştı. Aşağıda kalan pazar alanı yavaş yavaş kuruluyordu.

Adımlarım, yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuğunkiler kadar sarsak ve çekimserdi. Kepenkleri kapalı olan Amber'i artık görebiliyordum. Açık olacağını düşünüyorken Amber'i kapalı bulmak kurduğum hayalleri yıkmıştı. Yine de gözlerim etrafta içimi özlemiyle sızlatan adamı hevesle aradı. Ne de olsa Amber'in açılış saatine daha vardı.

Kapının önüne geldiğimde birkaç gözün üzerimde dolanıp sonra kaybolduğunu hissettim. İçeride olmadığına emin olduğum halde birkaç kez kepenklere vurdum ve sonra kollarımı göğsümde sımsıkı kavuşturup dükkânın önüne oturup beklemeye koyuldum.

Geçen her dakika, hücrede geçirdiğim karanlık vakitlerdeki gibi bitkin düşürdü ve heyecanım, bir an dinmeden bir kurt gibi içimi kemirip durdu. Onu ilk gördüğüm an ne yapacağımı düşünerek kendimi oyalamaya çalıştım.

Yüzümü dizlerime indirmiş, bakışlarım ayaklarımın ucunda dalıp gitmişken bir çift siyah çizme görüş alanıma girip birkaç metre ötede durdu kaldı. Ben de durdum. Bakışlarımı daldığı yerden çekip çıkardım ama yüzümü kaldıramadım. Kime ait olduğunu bildiğim çizmelere bakıp gülümsediğimde, gözyaşlarım sinsi bir atakla gülüşümü şiddetiyle sarstı. Ve bir kez daha her şey, yapmak istediklerimin dışında gerçekleşti. Kalkıp ona sarılmak isterken ellerimi yüzüme kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Adımlarını önümden çekti, arkamdaki kepenkleri kaldırdı ve dükkânın kapısını açıp içeri girdi. Bedenimdeki titremeyle oturduğum yerden kalkıp dükkâna adım atmayı başarabildiğimde kapıyı çabucak arkamdan kapattım ve nihayet yüzümü kaldırıp yüzüne bakabildim.

Gözünün beyazı kızıla boyanmıştı; kirpik diplerinde birikmiş gözyaşlarının, gözlerinde tutuşmuş kehribar alevleri söndürmeye yetersiz kaldığını gördüm fakat daha fazlasını göremedim. Çünkü bana bir adım attı ve sonra yıllarca görmediğim annemi özlemle kucakladığım anı bile sönük bırakan bir şiddetle deli gibi titreyen bedenimi kollarının arasına alıp sımsıkı sakladı.

10.01 AKREP

Güneşin doğduğu ilk vakitlerde kuş cıvıltılarının, eşsiz bir hürriyetle ormanın serinliğinde yankılanışını dinlemenin ve bir tepenin üstünde, sislerini kuşanmış ormanın seyrine dalmanın verdiği huzura denk gelebilecek dünyevi anların pek az olduğunu düşünürdüm.

Fakat bu adamın, günlerdir o rutubetli taşların arasında soğuktan uyuşmuş bedenimi tatlı, sıcak sularla yıkayıp acı acı açılmış her bir yaramı ellerindeki şefkatle temizleyip sardığı o anlara nail olduğum huzur, tüm dünyevi hatıralarımı ardında bırakmıştı.

O sıcak suyun altında ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o, kollarını sırtıma sarıp ben sakinleşene kadar bekledi. Öfkeden kaskatı olmuş çenesinin altında başımı göğsüne yasladığımı biliyordum ama bu öfkesini bana dokunan ellerinden uzak tuttu, kötü olan her şeyi benden uzak tuttu. Onun ellerinde, tıpkı yeni doğmuş bir bebek gibi kırılgandım ve o kırılgan bir bebeği yıkar gibi ihtimam ve hassasiyetle üzerimdeki tüm kirlerden arındırmıştı beni. Yaralarımı gördüğünde diline düşen her soruyu irade ve güçlükle geri çevirerek sessiz kaldığında, sabrın ilk kez onu bu denli zorladığına tanık oldum.

Çünkü bana sımsıkı sarılıp beni kollarının arasına sakladığı o ilk andan beri tek bir soru dahi sormamış; benim, beni bu hale getiren şeyi kendi rızamla anlatmamı beklemişti. O, hayatımda gördüğüm en akıl almaz insandı. Çünkü ben dahil, ondan başka bir insanın bana gösterdiği bu imtiyaza ne gücünün ne sabrının yetebileceğine inanıyordum. Doğruluğu, yanlışlığı tartışılırdı belki ama Arsıl Alaz, işte tam olarak bu sükunetti. Bu sabır, bu irade, bu nezaket ve bu nezaketin arkasında

yattığı pusu, iradesinin altından çıkardığı pençeler, sabrının yanı başında gizlenen vahşi güdüler. Onu tanımayan bir insan, dilindeki bu düğümün ardındaki vahşi açlığı tahmin edemezdi.

Nihayetinde, ona her şeyi tüm ayrıntısıyla anlatabilecek cesareti bulduğumda, sözümü bir kez bile bölmeden beni dinledi. Nasıl kaçırıldığım, babasıyla yüzleşmem, hücrede geçirdiğim günler, annesinin bana yardım edişi, yakalanışım, ölüm kararımın verilmesi, annemi Saht'ta bir hizmetçi olarak buluşum, Tufan'ın değişimi ve sonunda bana hürriyetimi geri verişi; dövülüp aşağılandığım anları mümkün olduğunca üstünkörü geçişim dışında her şeyi ona en ince ayrıntısıyla anlattım.

Ben ne kadar üstünkörü geçsem de Arsıl'ın yaralarımda ve zayıflamış vücuduma gezinen bakışları anlatmama lüzum bırakmadı. Gözleri vücudumda gezinirken hayıflanarak, "Nasıl da zayıflamışsın!" dedi dalgın dalgın.

Geri kalanlar içinse sessizliğini muhafaza etti, hiçbir şey söylemedi. Annesinden bahsettiğimde bile tek bir kelime etmedi, halbuki bu meselenin onun yumuşak karnı olduğuna emindim. Yalnızca Tufan'ın beni kaçırdığını söylediğimde, yani her şeyi anlatmaya başladığım ilk anda, kızgın bir demir gibi gözlerine düşmüş öfkeyi gördüm. Sonra onu da sessizliğine katıp gölgeledi.

Anlattıklarımla ilgili bir şeyler söylemesini beklemiyordum. Anlattıklarım onun zihninde konuşma aşamasında değil, düşünüp bir bağlama oturtma aşamasındaydı. Bu yüzden konuşmak için derin bir nefes alıp dudaklarını birkaç cümle için araladığında buna şaşırdım. "Burası o kadar da güzel bir yer değilmiş," dedi.

Söyleyişindeki mahremiyet, idrak edemediğim sözleri anlamlı kılsa bile yine de altında yatanları bilmek istedim.

Etrafa söyle bir baktı; yatağımızı, duvarları, odanın içindeki her şeyi ve sanki açık kapının dışındaki tüm Amber'i süzmüştü. "Buranın her zaman çok güzel bir yer olduğunu düşündüm, yıllar önce babanın beni buraya getirdiği ilk andan beri." Nefesini bırakışında küçümseyici bir gülüş vardı ama bu dudaklarına yansımadı. "Kitaplıklar, ortadaki koca

kubbe, merdivenler, ansiklopediler, hiçbir yerde bulunamayan kitaplar, dükkânın içine bulmaca gibi yerleştirilmiş bir sürü küçük, gizli bölme... Hepsi çok güzeldi. Fakat ben artık anladım ki, bu güzellik sen varken buradaymış meğer. Burayı güzel kılan senin varlığınmış." Başını eğip yutkunurken bir çocuk kadar savunmasızdı. "Ve orman, sen yokken gerçekten de lanetliymiş."

Sözleri nasıl da bir lütuf gibi dokunuyordu ruhuma ve bu bakışlar, savaşı umursamaksızın gözlerimdeki acıyla kederleniyordu. Fakat öte yandan, bu sabırlı ve dingin tutumunun altındaki kızışmayı hissediyordum ve bu huzurumu gölgeliyordu.

"Haydi," dedi dizlerimin üzerinde duran yorganı üzerime çekerken. "Biraz daha uyu, ben burada olacağım." Demir ızgaralar ve soğuk taş zeminlerin sertliğine neredeyse alışmış vücudum yumuşak yatağımızı garipser gibi yabancıydı bu rahata.

Yorganı göğsümün üzerine kadar çekip hemen yanı başıma oturduğunda, sanki sıradan bir günmüş gibi neredeyse tasasız göründüğüne inanacağım bir tebessümle elini naif bir hafiflikle saçlarımda gezdirdi. "Aşka düşmek, nadide bir doğa olayıdır," dedi, bir masal anlatır gibi.

Göz kapaklarım bu dinginliğin ortasında yavaş yavaş kapanmaktan başka çare bulamazken uzanıp karnımın üzerinde duran diğer elini tuttum. Onun yanında olduğumu maddi ve manevi tüm imkânları kullanarak hissetmek istiyordum.

"Geldiğim yerde sevgi duymak pek nadir ve gizli bir eylemdir," dedi. "Bu yüzden bu nadide güzelliği fark edebilmek zamanımı aldı ama yine de düşüp hapsolduğum bu yerden yıllarca bu hissi izleyebildim. Lütfen sözlerimi bir romantiğin zırvaları sanma çünkü sana olan hislerim hiçbir zaman bir peri masalı olmadı."

Bilincim fark ettirmeden uzuvlarımdan çekilirken, sesi kulaklarımda yankılanmaya devam etti.

"Aşka düşmek, tıpkı toprağa düşmek gibiymiş. Toprağa bir tohum düşer ve o tohum, filizlenmesine yardım edecek o kıymetli yardımı alana

dek toprağın altında bekler. Aşka düşmüş bir insanın çaresiz bekleyişi gibi. Sonra belki bir damla su ve biraz gün ışığıyla tohum filizlenir, büyür ve koca bir ağaç olarak gözlerini açar..."

Sesler kulaklarımdan çekilip tüm algımı uykunun sessizliği doldurmadan önce kulaklarıma ulaşan son cümlesini sakladım. "Ve tohumun, toprağın altındaki hapsi aslında onun özgürlüğü olur."

Bir eli saçlarımda, öteki ellerimin arasında ve ben bu rahat yatakta onun hemen yanında, kâbus gibi dönen günlerin sonunda; huzurlu anıların izlerini taşıyan kehribar bir rüyaya daldım.

***

Beni uykumdan eden o korku dolu sıçrayış, Alpar Alaz'ın işkencelerinin hatırasıydı. Sanki başımdaki o örtü yine boğazımı sıkarak çekip alınacakmış gibi boğazıma sarılarak uyandığımda, yalnızdım.

Henüz gece yarısıydı, gökyüzü hâlâ zifir karasıydı. Arsıl Alaz'ın nerede olduğunu tahmin etmek pek zor değildi. Tenimin hâlâ alışamadığı yumuşak, temiz geceliğimin eteklerini çabucak toplayıp yataktan kalktığımda vücudum artık alıştığım bir sızıyla ince ince sızladı. Arsıl'ın yıkayıp kuruttuğu saçlarım, omuzlarımın üzerinden tatlı tatlı dökülürken, her şeye rağmen burada olduğuma defalarca şükrettim.

Parmak uçlarımda çalışma odasına ulaşıp kapıyı çalmadan sessizce içeri süzüldüm. Koltuğun yanındaki lamba hemen altındaki adamı ve karnına uzanmış kediyi sarı, loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Bir dizinin üzerine ters bir şekilde bıraktığı kitaba bakılırsa kafasını toparlamakta bir hayli başarısızdı.

Başını yavaşça kaldırıp bana baktı, "Gel sevgilim," dedi elini bana doğru uzatarak. Yanına geldiğimde koltuktan kalktı. Tarçın huysuz bir mırıltıyla Arsıl'ın kucağından zıplayıp koltuğun hemen yanına tünedi.

"Otur lütfen," dedi beni koltuğa yönelterek. "Senin için sıcak bir şeyler getireyim, sonra da yaralarını merhem sürerim."

Kızarmış gözleri uykusuz geçen günlerinin saklanamaz deliliydi. Karışmış saçlarının tutamları uzamış ve düğmelerinin kimi ilikli, kimi açık keten gömleği dağınıktı. Ben gelmeden önceki perişanlığını düşünmek bile istemedim.

Kısa bir süre sonra sıcak bir bitki çayıyla geri dönüp fincanı avuçlarıma tutuşturdu. Ardından parmaklarını küçük bir kavanoza konulmuş kıvamlı merheme bulayıp ayaklarımdaki yaralara sürmeye başladı.

"Tedavi hakkımı kaybettim, değil mi?" Bu sözlerden emin değildim ama yine de yitirilmiş umudumun son sorusuydu.

Sorumu sessizliğiyle cevapladı. Gerçekten kaybetmiştim.

İçi kahverengi bir sıvıyla dolu avuç içi kadar ufak cam şişeyi uzattı. "İstersen bunu yanında taşı," dedi. "Nöbet anlarında başına baskı yapan ağrıları kesebilir."

Uzattığı şişeye bakıp başımı yavaşça iki yana salladım. "İstemiyorum... Ne kadar ağır olursa olsun, hafızamı yitirdiğimi bile farkına varmamak bana iyi gelmez."

"Tahmin etmiştim." Benzer renkteki sıvıyla dolu bir başka şişe uzattı. "Bunu al, bitirebilirsin. Ağrı kesici değil, yalnızca vücudunun biraz daha toparlanmasına yarayacak..."

Şişenin tıpasını kaldırıp içindeki sıvıyı koklama gafletine düşmeden tek yudumda içip bitirdim. Dilime yayılan acı, kekremsi tadı yok etmek için çayıma uzanıp neredeyse kaynar olmasına rağmen bir yudum aldım.

Tarçın geceliğime tutunup kucağıma tırmanarak vücudunu koltuk ve bacağımın arasına sıkıştırıp kıvrıldı. Ellerim beyaz tüylerinin üzerinde aheste aheste gezinirken nihayet, "Hiçbir şey söylemedin," diyerek konuşacak cesareti bulabildim.

Ayağımdaki eli duraksadı, beceriksiz bir tebessüm dudaklarına dokunup kayboldu. Sonra eline biraz daha merhem alıp diz kapaklarıma uzandı. "Elime bir kor tutuşturdun sanki," dedi elleri yaralarımın üzerinde dikkatle gezinirken. "Şimdi ne tutabiliyorum ne atabiliyorum Helya..."

Ne söyleyeceğini bilemez halde kaşlarını kaldırıp yüzünü önüne eğdi. "Saht'ın sınırına dayanıp ortalığı yıkmamak için pek az sebebim var."

Ellerini çekip bacaklarının üzerine bıraktı. Bu üzerindeki şey suçlu bir çocuğun mahcubiyetiydi. "Sanki o vahşi güç arzusu yeniden zihnimde yer bulmak için benimle savaşıyor. Babamı, ondan tek bir zerre kalmayana dek parçaladığımı hayal etmek beni mutlu ediyor. Tufan'ın ve bunlara sebep olan o hainin boğazına yapışıp son nefesini duymak için delice bir istek duyuyorum. Sana elini süren her Pars'ı lime lime edemiyor olmak beni bir hastalık gibi tüketiyor."

Sözleri kulağa olağan gelse de anlattığı şey, onun geçmişine gömülü bu hastalıklı dürtünün yeniden dirilişiydi. "Kendimi zapt etmek çok zor Helya. O dağınıklığını, yaralarını, zayıf düşmüş vücudunu gördükçe tüm bu vahşeti gerçekleştirememek bir bağımlının yoksunluk krizi gibi içimi kemiriyor."

Onun, sabrederken böylesine zorlandığına ilk defa şahit oluyordum. Halbuki en kızışmış anda bile mekanik bir soğukkanlılığa bürünebilirdi. Fakat şimdi, bacaklarının üzerinde titreyen ellerinde gerçek bir kor tuttuğunu görebiliyordum.

"Her şey farklı olacak." Kendine gelmek için başını iki yana sallayıp gözlerini birkaç kez kırpıp açtı. Bir şey söylemediği halde bu konunun kapandığını biliyordum, itiraf etmişti ve şimdi bu konu üzerine daha fazla konuşmayacaktı.

"Çok dikkatli olacağız," dedi. "İçimizde bir hain var belli ki. Çünkü küçük bir grup dışında kimse babanın lider olduğunu bilmiyordu. Casusu bulana kadar neredeyse her şey ikimizin arasında kalacak."

Ellerinde kalan merhemi küçük bir beze silip ellerimi tuttu. "Annemle tanıştığın için mutluyum." Bu cümle bu konu hakkında söylediği ilk sözdü. "Sana yardım edişi de beni öyle gururlandırdı ki, daha iyi bir tanışma ayarlamam sanırım imkânsızdı."

Bunlar, geldiğimden beri söylediği ilk olumlu cümlelerdi. Ve yüzünün aldığı şekle bakılırsa, son da olabilirdi.

"Tufan'ı da iki kez öldürmem gerekecek," dediğinde ifadesindeki ciddiyet hiçbir alayı kaldırmaz cinstendi. "İlk sebep seni kaçırması ve tutsak edilmene neden olması." Bunu biliyordum ve tuhaftır ki bir sonraki sebepten de neredeyse emindim.

"Öteki sebepse, lider olabilmek için babama bir köpek kadar sadık olan adamın senin için hainliği göze almasına neden olan o şey..."

Bu konu hakkında daha fazla bir şey söylemesini istemiyordum çünkü benim bir hatam olmasa bile bu durum beni utandırıyordu. "Bunun hakkında konuşmasak, olur mu?"

"Oradan bakıldığında bu konuyu uzun uzun konuşacak bir adam gibi mi görünüyorum Helya?" Merhemi yeniden eline aldı ve koltuğun arkasına geçti. Sırtımdaki yaralara merhem sürmek için geceliğimin ensemdeki iplerini çözmesi gerekiyordu, elleri iplerin üzerinde durdu, "İzninle..."

İpleri çözerken, "Bunu yalnızca bir kez konuşup bitireceğim," dedi kendi kendine "Ve o konuşma da seninle olmayacak."

Sabah namazının ardından ondan kısa da olsa Kur'an dileyebildim. Kulaklarımın günlerdir duyduğu bağırışın ve mahkûm olduğu sessizliğin üzerine sürülmüş bir ilaç gibi ruhuma dokunmuştu. Sonrasındaysa Arsıl'ın bastıramadığı güç dürtüsünü itiraf edişinin üzerine art arda okuduğu sessiz Fatiha surelerini dinleyebilecek kadar şanslıydım. Bunun o hastalıklı dürtüyü terbiye ettiğine inanıyordu.

Biz düşüncelere dalmışken dükkânın açılış saati gelmişti. Ben bu savaşı nasıl başlatacağımı, liderliğimi nasıl ilan edeceğimi düşünürken Arsıl koltuğa oturmuş, kucağında Tarçın'la birlikte her şey hakkında düşünüyor, gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

Aklımda dönüp duran düşüncelerin baskısı ve omuzlarımdaki yükü hakkıyla taşıyamayacağımın korkusuyla, soluğu Arsıl'ın oturduğu koltuğun dibinde aldım. Annemin telkinleri kulaklarımda çınlıyordu. "Ufak ilerlemelerle tatmin olmak istemiyorum artık," dedim, geldiğinden beri üzerimize çöküş suskunluğun acısını çıkarırcasına.

"Saht'ı gördüm, Alpar Alaz'ı ve Parsları gördüm, halkımdaki zulmü görüyorum Arsıl ve biz sadece duruyoruz! Ama artık böyle olmamalı. Annemin orada olmasının bir amacı vardı, liderliğin bende olmasının bir sebebi var, senin bu safta durmanın bir sebebi var. O halde neden hiçbir şey yapmıyoruz? Yaralarım her zaman olacak, onların iyileşmesini bekleyemem."

Yüzünü kaldırıp serinkanlılıkla sözlerimi dinleyen adamı harekete geçirecek o sözü bulmak istedim. "Yürümeye değil, koşmaya ihtiyacım var," dedim. "Ve bir adım atmak için çabalayıp durmakla değil, bin adımın hazırlığını yapmakla meşgul olmalıyız!"

"Bin birden büyüktür." Gözlerini gözlerime kilitleyip aklıma kazımama ister gibi bir kez daha tekrarladı sözlerini. "Sen bini istiyorsun ama önce bire ulaşmalısın Helya, bir olmadan bin olmaz." Gözlerini benden çekti ve bakışları yine hedefsizlikte dalıp gitti. "Ve yürümeyi bilmeden koşamazsın, önce yürümeyi öğreneceksin."

Düşüncelerine dahil olmak istedim. O aklın içinde ne var ölesiye merak ediyordum. "Peki ya yürümek artık yavaş kalıyorsa ya hızlı olmak, koşmak zorundaysak."

"Evet, hızlı olmak zorundayız." Tarçın'ın tüylerini bir kez daha okşayıp kucağından kaldırdı ve yere bıraktı." "Ama koşmak, sadece yürümeyi bilene hızlıdır."

"O halde yürümeyi öğret!"

"Helya, düşünüyorum sevgilim..." Ellerini ensesinde birleştirip heyecanlı bir düşüncenin kıyısında bekler gibi kaşlarını kaldırdı. "Bir şey var," dedi. "Bize ilaç olacak. İlk adımımızı atmamıza vesile olacak bir şey. Sanki her şey önümde ama sağlam bir düzleme oturtamıyorum... Çok yakın bir zamanda babam tahtını varisine, Tufan'a devredecek fakat savaş yüzünden bunu erteleyebilir. Çünkü Tufan'a inancı tam değil. Ne yapacağını bilmiyorum, bunu öğrenmem gerek..."

Yerinden kalkıp hızla çalışma masasının başına geçti. Masanın üzerindeki her şeyi koluyla bir köşeye süpürdü. Birkaç kitap ve kutu masadan

düşerken Arsıl büyük bir kâğıt çıkarıp masanın orta yerine yaydı. "Şey yapabilir misin..." dedi yere düşen kalemlerden birini alırken. "Beni yalnız bırakabilir misin? Sanırım şimdi, tam olarak aklımdaki taşları oturtabileceğim." Kâğıdın üzerine bir şey yazdığında ona doğru bir adım atıp yanına gitmek istesem de elini kaldırıp beni durdurdu. "Lütfen Helya," dedi. "Bu düşünceyi tam olarak düzenlemediğim müddetçe akla delice gelecek, bittiğinde sana bizzat anlatmayı tercih ederim."

Derin bir nefes alıp "Bu son," dedim kapının önünde durarak. "Bu, beni kendinden dışladığın son sefer. Bundan sonra her planını bileceğim Arsıl Alaz. Çünkü artık bu vebali üzerimde taşımak hiç olmadığı kadar ağır, biliyorsundur." Çünkü aynı yük onun omuzlarında da vardı.

Arsıl'ın söylediği her şey aklımda dönüp duruyordu. Üzerimi değiştirip kalın bir elbise ve yumuşak bir şal bağlayıp aşağı indim ve daha önce Arsıl'dan aldığım babamın defterini sakladığım yerden çıkarıp kitaplıkların arasında gezine gezine sayfalarını kurcalamaya başladım. Bundan kısa bir süre öncesine kadar Parslar hakkında bilmediğim öyle çok şey vardı ki, tıpkı diğer Kaplanlar gibi. Fakat artık onların arasına girmiş, onlardan olanlarla konuşmuş, onlar hakkında okumuş ve dinlemiştim. Düşmanım bana çok yakındı.

Dükkânın açılış saatine henüz birkaç saat varken kapı birkaç kez tıklatılmıştı. Erkenci müşterilerden biri olduğu düşünerek ağır davransam da kapının perdesini aralayınca karşımda tahmin etmediğim o yüzleri buldum.

Hızla kapıyı açıp onları içeri davet ederken Dilşah kollarını hızla bana uzattı. Kapıyı örtmeye bile kalmadan kolumu tutup beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki nefesim bir an boğazıma tıkandı kaldı ama yine de rahat edebilmesi için dizlerimi kırıp eğildim.

"Çok korktum Helya!" dedi gözyaşlarıyla çatallaşmış sesiyle. "Senden kaç gündür haber alamadım biliyor musun? Ne sen ne Arsıl hiçbiriniz yoktunuz! Direnişçilerin bile senden haberi yoktu! Feride Teyzem ve ben kaç kere buraya geldik fakat dükkân kapalıydı. Sana ulaşamadım

Helya. Kasabadaki bunca kargaşa ve... Ve bu liderlik meselesi yüzünden başına bir şey geldi diye... Delirmek üzereydim!"

Nefes almadan konuştuğu için ne onu rahatlatabildim ne de sakinleşmesine sağlayacak herhangi bir girişimde bulunabildim. Sözlerini bitirip nefeslenmesini bekledikten sonra dükkânın kapısını kapatıp kilitledim ve yanına geri dönüp dizlerimin üzerine çökerek dizlerini okşadım.

Ona olanları anlatıp anlatmama konusunda en ufak bir tereddüdüm bile yoktu, anlatmayacaktım. Kimseye anlatmayacaktım. Bu mesele yalnızca hayati önem taşıyan bir gereklilikte dillendirilecekti.

"Özür dilerim, seni bu kadar merakta bırakmak istemezdim," dedim yanaklarına düşmüş gözyaşlarını silerek. "Kasaba askerleri tarafından yakalandım, bir kargaşa esnasında. O zamandan beri beni hücrede tutuyorlardı. Arsıl beni oradan daha yeni çıkarabildi."

İçli içli ağlayışı ve yüzüne düşmüş korku öyle içimi yaktı ki elini bir an bile bırakmak istemedim. Feride Teyze'ye de sarıldıktan sonra ikisini de koltukların olduğu kısma geçirip sıcak bir çayla birlikte yanlarına döndüm.

Bu şekilde dükkân açılana kadar birlikte vakit geçirdik, Dilşah daha iyiydi şimdi ve iyice sakinleşmişti. Onun bu perişan halini görünce, gerçekten ortadan kaybolmam durumunda onun ne hale düşeceğini kara kara düşündüm. Çünkü benden ve Feride Teyze'den başka kimsesi yoktu.

Belki de vardı, netice de o bunu bilmese de Dilşah aslında bir Pars'tı ve belki de sınırın öteki yanında onun kanından olan Parslar vardı... Bu, kimsesizlikten daha mı iyiydi; yoksa kimsesizliği, ailesinin kanını akıtmış olan Parslara yeğler miydi, bilmiyordum.

Dilşah ve Feride Teyze giderken Arsıl da aşağı inmiş, onları benimle birlikte yolcu etmişti. Sonra birkaç müşteri onların ardından içeri girmişti.

"Onlara söylemedin," dedi Arsıl kasaya geçerken. Bizi mi dinledi yoksa Dilşah'ın hal tavırlarındaki sakinlikten mi anladı bilmiyordum. "İyi yaptın, Direnişçilere de söylemeyeceğiz. En azından şimdilik."

Etrafıma bakıp yakınımızda hiç kimsenin olmadığına emin olduğumda, "Rahat davranamayız," dedim sessizce. "Direnişçilerle konuşmamız gerek, en azından Direniş büyüklerine kendimizi anlatmamız lazım. Kim olduğunu bilmeliler."

"Erken," dedi. "Planlı davranmazsak her şey aleyhimize döner."

"Onlara da anlatabilirsin. Babamın seni nasıl sahiplendiğini anlatırsan anlarlar, bana anlattığın her şeyi bilirlerse..."

"Sakın." Temkinli olmak için etrafı kolaçan ederken içeri giren insanlara tedirgin bir izlenim bırakmamak için de dikkatli davranıyordu. "Bu şekilde olmaz. Bu oturup anlatılarak ikna edilecek bir mevzu değil, çok büyük bir delile ihtiyacımız var."

"Senin onların safında olmadığını gösteren bir delilin var mı? Ben somut bir şey düşünemiyorum. Arsıl, Hasan Amca bunu anlayabilir ve Direniş büyükleri... "

"Çıkar bunu aklından. Bak, bu baban ve seni suçlu gösterebilir, Direniş sana sırt dönebilir. Ne seni ne de babanı suçlamalarına sebep olacak bir şeye kalkışmayacağız."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımı fark ettiğinde. "Bu bir umut değil, bu bir risk!" dedi. "Ve ben seni riske atmayacağım."

"Peki bu konuyu nasıl çözeceğiz?" dedim ondan bir çıkış yolu bekleyerek.

Beklediğimin aksine bir soruyla karşılık buldum. "Kaledeyken Pars orduları hakkında bir şey duydun mu?"

Hücrenin dışında geçirdiğim vakitler pek azdı ve o vakitlerde de bununla ilgili en ufak bir şey duymamıştım. "Hayır..." dedim. Dedim demesine fakat ordularla ilgili olmasa bile Arsıl'a bir şeyi anlatmayı unuttuğumu fark ettim.

"Ama?" dedi bendeki bu kararsızlığı fark ederek.

"Ama annem bir şeyden bahsetti..." Söylediklerini tam olarak anımsamaya çalıştım. Arsıl bana annemin neden orada olduğunu söyleyip söylemediğini sormuştu ve ben hatırlamadığım için bir şey söyleyememiştim fakat şimdi neredeyse bana söylediği şeylerin tamamını hatırlıyordum. "Dedi ki, Pars askerlerinin tamamı lidere sadık değil, halkın tamamı da öyle ve...Ve biz dedi Arsıl, içinde olduğu bir topluluktan bahsetti. Ne olduğunu söylemedi ama bahsettiği şey kesinlikle bir topluluktu, lidere karşı olanların oluşturduğu bir topluluk olduğuna eminim ve annemin bu toplulukta söz sahibi olduğundan da öyle."

"Halktan küçük oluşumlar olduğunu biliyordum ama eğer bu isyan kalenin, askerlerin içine kadar girdiyse..." Tıpkı çalışma odasındaki düşünceli hale bürünüverdi. "Helya, bu her şeyi değiştirir."

"Annem, vakti geldiğinde bizimle iletişime geçeceğini söyledi." Başka bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışsam da şimdilik aklıma gelenlerin tümü bunlardı.

Arsıl bahsettiği o taşların yerine oturduğunu görür gibi heyecanla düşüncelerini tarıyordu sanki. "Bizden haber bekliyor."

"Bizden mi?"

"Evet."

Dükkânın içine şöyle bir bakıp aksi bir durum olup olmadığından emin olduktan sonra beni beraberinde merdivenlere çekip bizim kaldığımız bölümün kapısını açtı ve çabucak çalışma odasına ulaştık. "Şimdi her şey tamamlandı."

Çalışma masasının başına geçti, yazılar ve karalamalarla doldurulmuş kâğıda umutlu bakışları içime ondan ümit çaldı ve "Artık gerçek bir planım var," dedi. "Liderliği ilan edip kendimizi aklayacağız, savaşı başlatacağız ve halkı Direniş'in arkasına alacağız İnşallah. Annenin bize çok yardımı dokunacak." Ellerini masaya yaslayıp başını kaldırdı. Artık planı anlatılmaya değer olgunluğa ulaşmıştı. "Ama en büyük yardımı düşmanımızdan alacağız."

11.02 YELKOVAN

Savaşın başladığını birçok kez hissetmiştim fakat hiçbiri böylesine delice bir işaret değildi.

Arsıl canını alacaklarını bilse beni böyle bir tehlikeye atmaz, ben canımı alacaklarını bilsem onu bir ateşin içinde yürümesine müsaade etmezdim; tabii eğer ki savaş başlamamış olsaydı.

Bu planın Arsıl'ın zihninden çıkmasındaki akıl almazlık ve benim bu planı çok akıllıca bularak kabul etme gafletine düşmem, şüphesiz ki düşmanımızın nefesini ensemizde hissedişimizdendi.

Direniş kampındaydık. Arsıl'ın zorunlu kıldığı istirahatimin sonuna geldiğimde yatıp dinlenerek geçirdiğim bir an daha olmasını istemeyerek ayağa kalmıştım. Ayağa kalkışımın ardından geçen birkaç gün sürekli kampa, Hasan Amca'nın ve Direniş ordularının komutanlarının yanına gidip gelmiştik.

Her Direniş kampı ana kamp yönetiminde kendi birliğini kurmuştu, Direniş askerleri kendi kamplarında gördükleri eğitimle her an savaş sirenleri duyacakmış gibi hazır bekliyordu. Kampların başındakiler ve Direniş kumandanları, Direniş ordusunu olabildiğince sessiz bir şekilde toplayabilmiş ve bu çabalarına kasaba askerlerinden büyük yardım gelmişti.

Direnişçileri hücrelere atan askerlerin yanı sıra, hâlâ halkına sahip çıkacak kadar cesur kalabilen kasaba askerleri olduğunu görmek hayli umut vericiydi.

"Ordularımız sayıca Parslardan üstün olsa bile mühimmatları bizden ileri, buna bir çözüm bulmadan saldırmak akıl kârı değil."

Konuşan, kampların başındaki Direnişçilerden biriydi. Büyük kampların başındaki Direnişçiler, birliklerin komutanları ve Direniş büyükleriyle ana kampta toplanmıştık.

Bir başka kampın başındaki Direnişçi ve aynı zamanda birliklerden birinin komutanı bu sözlerin altındaki çekingenliğe iyiden iyiye öfkelenmişti. "Şu an bir saldırı öngörmüyoruz ama eğer tahminlerimizin dışında bir atak gerçekleşirse kaçacak değiliz."

"Anlaşma yoluna gidebiliriz," dedi aynı Direnişçi, çekingenliğine uygun bir kılıf bulmaya çalışıyor gibiydi. "Onları oyalayacak birkaç şey verirsek, onlar da bize bazı haklar vermeyi teklif edebilirler."

"Haklar mı?" Hasan Amca ağır bir küfür işitmiş gibi dehşete düşmüştü. "Bizim topraklarımızda bize haklar vermeyi mi teklif edecekler?" Hayal kırıklığını gözlerine sokmak ister gibi açık açık sergiliyordu. "Biz sınırları yıkmak istiyoruz fakat burada sınırları genişlemiş bir hapishaneye tamah edeceklerin olduğunu görüyorum."

"Sakin düşünmemiz gerekiyor, en azından halkımız biraz rahat nefes alır." Belli ki karşı çıkılmasına rağmen Direnişçi söylediklerinden kuşku duymuyordu. "Görmüyor musunuz, daha savaş başlamadı bile ama halkımız saldırılardan bıktı, her an korku içinde!"

Arsıl bu düşüncenin asla işlemeyeceğini görüyordu. Başını olumsuzlukla iki yana salladı. "Eğer Parslar korkuya boyun eğdiğini fark ederlerse, seni daha çok korkutmak için ellerinden geleni yaparlar. Geri çekilmek bir çözüm olamaz. Bir adım geri attığını anlarlarsa üzerine yürümek için daha çok yüreklenirler." Toplantı boyunca ilk kez konuşmuştu.

Hasan Amca ona hak verdiğini göstererek başını salladı. "Meselenin ne olduğunu iyice kavramalısınız. Düşmanınızdan merhamet dilenmemeyi öğrenin. Hele de merhameti bir hakaret sayan bir düşmandan bekleyeceğiniz merhamet sizi öldürmekten başka bir şeye yaramaz."

Önce bu fikri ortaya atan adama, sonra onun gibi düşünen birkaç kişiye hitaben, "Hapishanenin iyi ya da kötü olması bir mahkûm olduğunuzu değiştirmez. Kendi topraklarınızda, bir başkası size haklar veremez. Eğer bu oluyorsa o halde kendi toprağınızda esir düştüğünüzün farkına

varın. Evet, bu savaşta ölenlerimiz olacak ama mahkûm olarak yaşamaya devam etmektense, hürriyetim için savaşarak ölmeyi yeğlerim. Fakat aramızda hâlâ bunu kabullenmeyecek olanlarınız varsa lütfen ordularınızı, kamplarınızı bırakın ve buradan çıkıp gidin."

Direniş büyükleri Hasan Amca'nın sözlerini sessizlikle onayladılar ve ani bir saldırı olsa dahi yapılacak tek şeyin son nefesimize kadar savaşmak olacağını söyleyip konuyu kapattılar.

Birkaç konu daha salonda konuşulduktan sonra liderlikle ilgili birkaç soru soruldu ve koca salonda liderliğin Arsıl'da olduğunu sanan topu topu üç, beş kişi vardı. Hiçbiri Hasan Amca'dan habersiz tek bir söz bile söylemedi ve zaten o da belirsiz birkaç cümleyle soruları geçiştirdi.

Toplantının ardından Hasan Amca ve Zehra Teyze, Arsıl'la ikimizin yanına gelip liderlik meselesini açtılar. Arsıl bununla ilgili pek bir şey söylemedi. Planladığımız gibi Hasan Amca'nın cuma günü, namazdan sonra Zehra Teyze'yle birlikte Amber'e gelmesini istedi. O zaman her şeyin netleşeceğini söyledi. Artık ikisine her şeyi anlatacaktık. Onlar Direniş büyüklerinden sonra Direnişçilerin başında bu kadar etkiliyken, gerçekleri bilmek zorundalardı.

Kamyonete binip yola çıktığımızda Arsıl epey düşünceli ve şüpheci görünüyordu. Tufan'a liderlik hakkında bilgi veren hainin kim olduğunu düşünüyordu. O salondakilerden biri olabilirdi, olmayabilirdi. Bunu bilmemizin bir yolu olmalıydı...

"Hasan Amca ve Zehra Teyze'ye kesin bir güven duyuyorsun, sen eminsen ben de eminim ama merak ediyorum, bunun somut bir temeli var mı?"

Düşüncelerinden bir an için sıyrılıp yüzünü bana çevirdi. "Parsların o ikisinin elinden her şeyi aldığını kendi gözlerimle gördüm. Çocuklarını, yakınlarını nasıl öldürdüğünü gördüm Helya. Bu davayı çocuklarının yerine koydular. Aileleri, sevdikleri, yakınları, her şeyleri bu dava oldu. Tüm boşlukları bu Direniş'le doldurdular. Birçok ihanet gördüm, birçok hain gördüm ama hayır, onların bu davaya sadakatinden bir an bile şüphe etmem."

Tıpkı kendi kayıplarımın bıraktığı boşluğu Arsıl ve Direniş'le doldurduğum gibi... Söyleyecek bir şey bulamayıp kısa bir, "Pekâlâ" ile onun inancını kendimle paylaştım.

Eve geldiğimizde vakit gece yarısına geliyordu. Arsıl çalışma odasına çıktı, ben aşağıda kaldım. Defterimi yanıma aldım ve kitaplıkların birine sırtımı yaslayıp bağdaş kurarak yere oturdum. Defterimi açtığımda yazmak istediğim konular öyle kalabalıktı ki hepsini yazmaya mecalim yoktu. Bu gece birkaç cümleyle yetinecektim.

İnsanlar savaş istiyor, ben de öyle. Çünkü elimizde yalnızca bu yol kaldı.

Birçoğu benim gibi kör bir heyecanın gölgesinde ve bir an önce olup bitmesini istiyor. Parslar bir ateş gibi üzerimize sıçradı. Bir an önce yağmur olup onları söndürmek için yerimizde zor duruyoruz; çünkü canımız yanıyor.

Evet, yağmur olmalıyız ama unutmamamız ve bilhassa unutmam gerek ki; yağmur şiddetli değilse yalnızca çamura bular.

Birikecek, biriktirecek ve sonra tüm varlığımızla davamızın üzerine yağacağız.

Yağacağız...

Yağacağız da, ben ne zaman tam anlamıyla yeterli olacağım bilinmez. Her şeyim öyle yarım ki eğer halkımı bu illet yangın karşısında çamura bulamaktan öteye geçemeyecek olursam...

Ayaklarımın hemen dibinde uzunca bir gölge belirdiğinde elimdeki kalemi korkuyla yere düşürdüm. Arsıl bu halime gülümserken bir yandan da özür dilemeyi ihmal etmedi.

"Senin için yiyecek bir şeyler getirdim." Elindeki tabağa dizilmiş küçük, peynirli, baharatlı ekmekler mis gibi bir kokuyla aklımı çelerken

hemen yanında getirdiği büyük bir fincan çay, aromatik kokusuyla daha şimdiden gerilmiş bedenimi rahatlatmayı başarmıştı.

Uzattıklarını kucağıma çekerken içten bir tebessümle teşekkür ettim. Beni izlemeye dalarken gülümsemeye devam etti. Huzurlu geçen birkaç dakikada karnımı doyurmamı bekleyerek tek kelime bile etmedi.

Yemeğimi bitirdiğimde bu küçük hazırlık için ona bir kez daha teşekkür ettim. Uzanıp benden aldığı bir öpücükle teşekkürümü kabul etti.

Gözlerinin, açık bıraktığım defterime takıldığını fark ettiğimde yazdıklarımı da okuduğunu anlamıştım. Bakışlarını yakaladığımı görünce hiçbir şey okumamış gibi yüzünü çevirdi fakat yüzündeki düşüşü görmemek için kör olmak gerekti.

"Hiçbir lider benim kadar acınası olmamıştır, değil mi?" dedim tatsız bir tebessüme sığınarak.

"Acınası mı?" Kendimi küçümseyişim onu daima öfkelendirirdi. Hiçbir zaman aksi bir tavrına şahit olmamıştım. "Sana senden başka acıyan yok," dedi gocunmuş bir vaziyette. "Beni soruyorsan eğer, ben sadece sana hayranım sevgilim. Ve biraz da meraklıyım."

"Meraklısın..."

"Evet. İçindeki liderin şahlanacağı gün ne vakit gelecek, ben buna şahit olma onuruna ne zaman erişeceğim, bunun için ölesiye bir merak içindeyim."

Öngöremediğim gözyaşlarının hıçkırıkları aniden omuzlarıma yüklenince onu da hayrete düşüren bir gözyaşı tufanına tutuldum. "Biliyorsun..." dedim ellerimi hırsla yüzüme kapatarak. "Arsıl nasıl bir eksikliğe mahkûm olduğumu biliyorsun! İçimde bahsettiğin gibi bir lider varsa bile bir an sonra bir krizle alaşağı olabilirim, düşmanıma bile gerek kalmadan yerle bir olabilirim!"

"Bunun için yanındayım Helya," dedi özgürce ağlamama müsaade ederek. "Benim eksikliğimi sen, senin eksikliğini ben tamamlıyorum. Bunun için kaderlerimiz bağlandı."

"Hayır." Başımı histerik bir titreyişle iki yana salladım. "Hayır, eksik olan benim! Sen tamamlayansın. Parslar beni kaçırdığında, hücrelerdeki ilk kaçışımı sana anlatmıştım, hatırlıyor musun? Askerler beni Saht'ın önünde yakalamıştı ve kaçamamıştım... Arsıl, o zaman kaçışıma engel olan asıl şey askerlerin beni yakalaması değildi."

Sözlerimin devamını tahmin ediyordu, hatta tahminden öte anlatacaklarımın ne olduğunu adı kadar iyi biliyordu. Öyle klişeydim ki...

"Annen bana yardım etti, onun yanında olan Parslar yardım etti, ben o kalenin dışına kadar çıktım ama sonra... Sonra öylece ortada kalakaldım. Bir saniye öncesinde kaçmak için nefes nefese koşarken, bir saniye sonra neden koştuğumu sorgulamaya başladım çünkü hatırlamıyordum. Neden orada olduğumu neden koştuğumu nereye gideceğimi hatırlamıyordum!"

Dişlerinin içten içe dudaklarını kemirdiğini görürken beni durumun o kadar da kötü olduğuna ikna etmesinin imkânı yoktu. "Bu eksikliğimle bu hastalığımla hayran olmak ancak senin işin olabilirdi zaten Arsıl Alaz... Ama hayır, bu acziyetimi bile bile beni buna inandıramazsın."

"Kendine şunu söyleyip durmayı kes! Evet, o kafanın içinde ters giden bir şeyler var. Evet, bir saniye sonra her şey bir krizle birlikte altüst olabilir ama bununla savaşmaktan başka yapacak bir şeyimiz yok!" Yaslandığı yerden ayrıldı. Parmaklarını saçlarının arasından sertçe geçirirken, "Senden hiçbir farkım yok!" dedi günlerdir içinde tutmaktan yorulduğu bir sırrı ortaya döker gibi. "Bazen delireceğimi hissediyorum! Kontrolümü kaybedip sırt döndüğüm tüm o sapkınlıklara koşabileceğimi düşünüyorum! Geride bıraktığımı düşündüğün tüm o güç sapıklığı hâlâ zihnimde dolanıp duruyor. Tıpkı senin bir anda kendine yabancılaşman gibi, bir an oluyor ve o güç arzusu o hakimiyet arzusu bir hayvan gibi aklımı kemirmeye başlıyor. Onu zapt etmenin beni nasıl tükettiğini biliyor musun? Senin gibi bir anda kendime yabancılaşıyorum, bir anda o sefilliğin ortasında kalakalıyorum..."

Nefesimi tutmuş onu izlerken bu zayıflığı üzerine yakıştıramadım, inkâr ettim, kabullenmedim. "Bununla baş edebiliyorsun, bir an bile kontrolünü kaybettiğini görmedim."

"Görmüyorsun ama hissettiğini biliyorum."

Hissediyordum, bunu düşünmeyi ne kadar reddetsem de yok saymam olanaksızdı. "Ama güçlüsün, bunu yenecek kadar iradelisin. Şu halimize bir bak! Benim yapamadığım kadar halkımı savunuyorsun, halkımın galibiyeti için yaptığın onca şeye bir bak. Bir Kaplan gibi..."

Sözümü tamamlamama müsaade etmeyen, onun Amber'in kubbesinde yankılanan sesi oldu. "Ben bir Pars'ım, Kaplan değil!" dedi tahmin edilemez bir hırçınlıkla ve bu tavrına yenilmem öyle kolay oldu ki...

"Sana Kaplan demedim!" Bağırışına olan gücenmişliğimle sözlerinin üzerine çıkarak daha çok bağırdım. "Ama asıl mesele bu değil. Asıl mesele bunun seni neden bu kadar rahatsız ettiği?"

"Rahatsız etmek mi? Sadece sana gerçekleri gösteriyorum sevgilim. Karşında Kaplan olmaya çalışan bir adam yok, bir Pars var! Bir Kaplanmışım gibi davranmaktan vazgeç!"

Çenem sıktığım dişlerimle sızlarken elimdeki boş tabağı yere vurarak bıraktım. Ayağa kalkıp tam karşısına dikildim. "Madem bu safta durmak seni bu kadar rahatsız ediyor, ne diye buradasın?"

"Bunu kastetmedim. Yanlış olanlar apaçık ortada, bunun farkında olduğum için buradayım ama geçmişimi de içinden geldiğim insanları da unutmamı bekleyemezsin. Bir Kaplan olarak Parslarla savaşmıyorum. Bir Pars olarak kendi ırkımın sapkınlıklarıyla savaşıyorum. Eğer bundan utanıyorsan..."

Göğsüne sert bir yumruk atıp sırtını arkasındaki kitaplığa çarptığımda neredeyse bir sıra kitap gürültüyle yere döküldü. "Senden böyle bir şey beklediğimi mi sanıyorsun? Eğer bundan utandığımı düşünüyorsan, sakın bir daha beni tanıdığından bahsetme!" Yanaklarımı ıslatan yaşları hışımla silip parmağımı kaldırarak ona doğrulttum. "Sana hiçbir zaman bir Kaplan'a davrandığım gibi davranmadım. Bu sözlerini hak edecek hiçbir şey yapmadım!"

Onun ifadesindeki farkındalık ve peşinden gelen bitkinlik, pişmanlık ve yumuşama benim de irademi kırmıştı. Elimi indirirken kirpiklerinin ardındaki kehribar pişmanlıkla bana uzanmayı gözlüyordu. Buna mahal

vermeden geri çekilip merdivene döndüm. Arsıl uzanıp kolumu tutsa da burada kalmamı sağlayacak kadar sıkı değildi parmakları. "Biz neyin kavgasını yapıyoruz Arsıl?" dedim parmaklarını kolumdan sıyırırken. "Seslerimizin yükselmesinin sebebi neydi?"

Ve bu dehşet bocalama içinde ona arkamı dönüp merdiveni çıktığımda, arkamda bıraktığım basamakların sonunda bahsettiği o yabancılaşmış adamı gördüm. Ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Verdiği savaşa asıl şimdi şahit oluyordum.

Tufan gücü seviyordu ama Arsıl, gücü Tufan'dan daha çok seviyordu.

Hücrelerde kaldığım süre içinde Tufan'ın güce nasıl taparcasına bir sevda ve teslimiyet beslediğini görmüştüm. Tavizleri olsa bile o adamın güce sahip olmak için yapamayacağı pek az şey olduğunu düşünüyordum, ta ki Arsıl'ın kendisiyle verdiği bu çetin savaşı görene dek.

Aynı tutku aynı arzu Arsıl'ın içinde katbekat derinlerde mevcuttu. Gücü elinde tutma arzusu onun öyle zapt edilmesi güç bir yanıydı ki, bu yanı bastırmak ve zapt etmek için yıllar içinde o arzu kadar kuvvetli bir zıddını inşa etmişti. O yanına nefret duyuyor fakat yok sayamıyordu. Bu yüzden önce kendisi ve sonra onun ruhuna işlenmiş bu sapkın arzuya sebep olan Pars inançlarıyla canı pahasına savaşıyordu.

Fakat ben bunca yıl sonra ilk kez bu savaştan fire verdiğini görüyordum. Bunun sebebine kafa yormaya lüzum yoktu. Zaten o masada o planı yaptığı andan itibaren kendisiyle olan bu zorlu savaşın biraz daha kızışmasına sebep olmuştu.

Gece bir türlü bitmek bilmemişti, imsak vakti bile gelmemişti. Odada bir başıma bir o yana bir bu yana gidip gelirken onun da aşağıda yalnız olduğunu bilmek içimi kemiriyordu. Ona kızamıyordum, bana söylediği asılsız sözlere takılıp kalacak değildim. Bocaladığını görmemek için ahmak olmam gerekirdi. Yaptığımız plan onu geçmişine yaklaştırırken hatta kaçtığı tüm şeylerin orta yerine taşırken, onu bir başına bırakmamalıydım.

Aşağı inmek için odanın kapısını açıp bir yere bakmadan öne doğru atıldım ve bu dikkatsizliğim kapının hemen önünde duran adama çarp-

mama sebep oldu. Bu ani çarpışmayla geri çekilip ondan uzaklaşırken uzaklaşmamı yanlış anlamıştı.

Gözlerine çöken o yenik adamın yansıması elini bana uzatıp pişmanlık cümleleri için dudaklarını araladı. "Özür dilerim," dedi ona gelmemi bekleyerek. "Söylediklerim saçmalıktan başka bir şey değildi. Bu plan beni alt üst etti Helya, manasız davranışlarım bu yüzden, lütfen beni yalnız bırakma..." Uzattığı elini tutmam için bekleyişi yüzüne bir çocuğun masumiyetiyle yansımıştı. "Beni bana hatırlatmak için lütfen yanımda ol..."

Havada asılı kalan eli çaresiz bir titreyişe kurban gittiğinde yakarışına daha fazla kayıtsız kalamadım. Parmak uçlarıma yükselerek kollarımı boynuna sardım.

Göğsünü dolduran derin bir solukla nefeslenirken, beni yine kollarının arasına alıp saklamıştı. Saçlarımın üzerine art arda kondurduğu öpücüklerin altında yine birbirimize sığınmıştık.

"Yeni yetme bir erkekken..." diye söz başladığında yanağımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım. "Namazın her rekatında okuduğum Fatiha'nın, beni ne kadar rahatlattığını keşfettim. Sonra ne zaman o yanlış arzuyla geçmişin izleri duyumsasam, içten içe Fatiha'nın o muazzam ayetlerini tekrarladım, bu beni dizginledi. Bana haddimi bildirdi ama ezmedi, bilakis kendi yüceliği karşısında yardımı da doğru yolu da bana armağan etti... Bu tıpkı bir astım hastasının ilacı gibiydi. Ruhumun nefes alamadığı o anda bana ilaç oldu."

Yavaşça geri çekildi, iki avucunu yüzümün iki yanına yaslayıp koyu kehribarı gözlerime bağladı. "Sonra bana seni armağan etti. Sana her baktığımda geçmişim biraz daha gömüldü. O arzu günden güne gücünü yitirdi, artık elimde maddi manevi ilacım vardı. Farkında olmasan da beni tamamlıyordun."

Parmaklarımı kısa sakallarla çevrelenmiş çenesine yasladığımda, "Fakat şimdi geçmişim, onu göz ardı edemeyeceğim kadar yakınımda," dedi. "Var gücümle savaşıyorum ama bazen gardımı sağlam tutmak çok zor... Dilim sürekli bir tekrarda olacak İnşallah, bana beni hatırlatacak ayetleri tekrarlamayı bir an bile bırakmayacağım." Yüzüme düşmüş

uslanmaz birkaç tel saçı kulağımın arkasına itti. "Sen de bana yardımcı ol Helya Alaz, beni tamamla?"

Bu sözlerden sonra sanki göğsüme okyanuslar, gökler doldu. Sanki bileklerimdeki hayali zincirler koptu, sıcak bir günün sonunda rüzgârlar saçlarıma dolandı. Ruhum öyle naif öyle güçlü bir huzurla doldu ki... Çünkü yıllardır onun bana verdiği kıymetle kıymetlendi bir yanım ve eksikliğime gösterdiği sevecen sabrın altında günden güne ezildim. Ama şimdi hissediyordum; tamamlayan yalnızca o değildi, ben de onun boşluğunu dolduruyordum. O da benimle eksiklerini yamıyordu, tıpkı benim gibi.

Kendimi onun omuzlarında bir yük olarak görürken, şimdi kaderlerimizin bir yük gibi değil bir bütün gibi bağlandığını görüyordum. Yere çöküp mutluluktan ağlamaya başlamak ne kolay ve kendimi tutup onun kollarında sakince kalmak ne de zordu. "Benliğini hatırlatmak için senin yanındayım," dedim haince çatallaşan sesimle. "Hatıralarını tamamlamak için benim yanımdasın..."

O yanıma geldikten sonra, o vakte kadar bitmek bilmeyen gece sanki bir anda tükenip gitti. Gün doğdu, insanlar dükkânı doldurdu, sonra karanlık çöktü ve insanlar evlerine çekildi, yine baş başa kaldık. Fakat bu kez gece onunla geçemeyecekti.

Arsıl yatsı namazını kıldı, düzgünce pantolonun içine sokulmuş gömleğinin yanına eski, ince bıçağını dikkatlice sıkıştırıp ceketini giydi. Elimde tuttuğum çantasını omzuna asarken içimdeki keder büyüdükçe büyüdü. Çünkü gidiyordu.

"Önce anneni bulacağım ve sonra kendi annemi. Seni kurtarmak için yardım aldığı Parsların annenin bahsettiği insanlarla bir ilgisi olabilir."

Yaptığımız plan günlerdir beynimin içinde art arda yineleniyordu. Çok fazla risk vardı fakat bundan daha etkili bir plan da hayal edemiyordum.

"Sonra Tufan meselesini halletmek için gerekli olanlarla konuşacağım." Yüzümdeki endişeyi görmüş olacak ki, "Allah'ın izniyle halledeceğim, bana güven," dedi ve kolumu güven verircesine okşadı.

"Aksini nasıl yapabilirim, zaten bilmiyorum."

Rahat bir tebessümle eğilip yanağımı öptü, sonra birlikte aşağı indik. "Kalabalığın içinde bulunma lütfen, zorunlu olursa da pelerinin başlığını yüzüne indir. Hatta yüzünü ört, benim bandanamı kullanabilirsin."

Artık gitme vakti gelmişti fakat hâlâ konuştuklarımızı tekrarlamayı bırakamamıştı. "Ana kampa gittiğinde çok dikkatli ol. Defterler, notlar, kâğıtlar, mühür; tüm kanıtları çalışma masasının üzerindeki siyah kesenin içine topla. Ve hazırlan sevgilim çünkü döndüğümde Hasan Amca ve Zehra Teyze'ye tüm olanları anlattıktan sonra her şey başlayacak."

"Anladım, bunları defalarca dinledim. Ezbere biliyorum." Boynumu eğip kehribar kolyemi boynumdan çıkardım ve onun avucuna tutuşturdum. "Saht'a geri döneceksin, bu senin yanında kalsın. Bana seni hatırlatıyor, sana da beni hatırlatmalı." Elimi çektiğimde parmakları bir mengene gibi kolyemin üzerine kapandı. "Kolyemi bana geri getir Arsıl."

Yavaşça başını sallayıp kapıyı açtı. Kasabadan çekilmek bilmeyen kar soğuğu kapıdan sıyrılıp sinsice tenime battı. İçim rahattı, onun sağ salim geri döneceğinden şüphem yoktu. Sanki bu huzur ve eminlik bir armağandı bana.

Derin bir kucaklamayla kollarında geçirdiğim saniyelerin sonunda ruhumdan kopan bir duayla, "Allah'a emanet ol." dedim. Ellerimi çekip parmaklarımın üzerine zarif bir öpücük kondurarak başını eğdi, "Allah'a emanet ol."

Sonra arkasını döndü ve kasabaya çökmüş karakışa karıştı. Cuma sabahı geri dönecekti. Henüz hafta başındaydık ve günlerce burada olmayacaktı ama içim öyle rahattı ki, yürüdüğü ateşten yeni çıkmış olsam bile onu Allah'a emanet etmiş olmak tüm kaygılarımı silip süpürmüştü.

***

Günler, yaşlı bir hayvanın sırtındaki kağnı gibi ağır ağır ilerledi ve zaman tarlası sabır, dua ve umutla sürüldü. Kargalar gibi tepeme üşüşen umutsuzluğu ilk kez tamamıyla bertaraf ederek bu topraklarda ümidi yeşerttim.

Kamplara gidip orduları gözlemledim. İki gün üst üste Yasemin'in yanına gidip hiçbir şeyi yansıtmadan onunla muhabbet ettim. Dilşah'la telefonla konuşmak istedim ama kasabanın hatları kesildiği için konuşamadım. Bu yüzden onu ziyarete gidip içimi rahatlattım. Mührü ve tüm kâğıtları sakladığım yerden çıkarıp Amber'e getirdim. Babamın defterlerini, notlarını didik didik edip koca bir arşiv oluşturdum. Babamın Parslar hakkında bildiği her şey, dedemin babama bıraktığı tüm notlar, amcamın saf değiştirerek Kaplanların yanında yer alışı, Arsıl'ın babamın yanında gözlerini açtığı ilk an ve ırkının inanışına baş kaldırışı, liderliği bana miras bırakışı; daha bir dolu bilgi ve belgeyi çalışma masasının üzerinde düzenli bir şekilde sıralamıştım.

Gece yarısı kapılarını aralamıştı. Tüm Kaplanlar sokaklardan çekilmiş ve tüm askerler sokaklara dağılmıştı. Dükkânı zamanında kapatmış, her yanı sıkı sıkı kilitlemiştim.

Önümdeki masaya geri döneceğim sırada aşağıdan gelen sessiz tıkırtılar tüm dikkatimi dağıttı. Tarçın seke seke çalışma odasına girdiğinde kaygılanmaya lüzum kalmadan rahat bir nefes aldım fakat Tarçın gelip henüz kalktığım sandalyeye kurulduktan sonra tıkırtılar aynı şekilde devam edince bu kez elimdeki kâğıdı bırakıp dikkatli adımlarla odanın kapısının önüne yaklaştım.

Arsıl olmayabilirdi, yarın sabah burada olacağını söylemişti. Koltuğun üzerine bıraktığım şalı hızla başıma sarıp kalemlikteki bıçağı aldım. Sessizce odadan çıkıp merdivenin başına geldiğimde Amber'in kubbesi kapkaranlık bir gölgeyle kitaplıkların üzerini örtmüştü.

Tıkırtılar kesilmiş gibi gözükse de yerini ondan daha sessiz, kesik soluklar devralmıştı. Elimdeki bıçağı sıkıca kavrayıp etrafı kontrol ederek temkinli adımlarla basamakları inmeye başladım. "Arsıl?"

Onun yüzünü görebilmek için görüş alanımdaki her köşeyi dikkatle taradım. Ortama dahil olan başka gürültüler beni sonunda Amber'in kapısının önüne kadar getirmişti. Sesler Amber'in dışından geliyordu. Önümdeki son kitaplığa sırtımı yaslayıp bıçağı kaldırdım. Kapıya doğru son bir adım atıp kitaplığın arasından açık alana geçtiğimde görünürde kimse yoktu.

"Helya, sessiz ol."

Karanlığın içinden fısıldanan sese karşı korku dolu bir bağırış birbirine bastırdığım dudaklarımın arasından çıkmak için çırpındı ve sonra uzun, güçlü parmaklar dudaklarımın üzerine kapandı. "Sakin ol sevgilim," dedi aynı fısıltıyla.

Bu Arsıl Alaz'dı ve... Ve dudaklarımın üzerine kapanmış parmaklardan aldığım bu koku da kan kokusuydu. Ona doğru dönüp ellerine bulaşmış kanın kaynağını bulmak için aceleci bir arayışla yüzüne, vücuduna bakmaya koyuldum.

Beni durdurdu, "Ses çıkarma," dedi kollarımı tutarak. "Askerler benden şüphelendi ve peşimden koştu, bu tarafa yöneldiğimi gördüler. Bu sıradaki dükkânların önünde geziniyorlar, ses çıkarma..." Konuşurken cümlelerini kesen zorlanmanın sebebinin ellerindeki kanla aynı sebepten olduğunu biliyordum. "Önemli bir şeyim yok, merak etme. Sadece yaygara koparmadan merdivenden çıkmayı becerebileceğimden de emin değilim, bana yardım eder misin lütfen?"

Kolunu boynuma sarıp yükünü bana vermesini istesem de bana yaslanmamak için elinden geleni yaptı, dikkatlice basamakları çıktık. Merdivendeyken bacağında boydan boya açılmış yarayı ve ona sarıldığımda belinin sağında kalan kesiği fark edebildim.

Yukarı çıkabildiğimizde odaya geçmemiz çok uzun sürmedi. Onu yatağa bırakıp yaraları için bir şeyler toplamaya gittim. Geri döndüğümde yüzünde uyuşuk bir gülümseme vardı. "O kadar kötü değilim, merak etme," dedi aceleci ellerime bakarak. "Sadece dönüş yolu biraz zorluydu."

Ne söyleyeceğimi bilemeden canının yanacağını bile düşünemeden boynuna sarılıp günlerin özlemini kollarında dindirmek için baş edilemez bir istekle hareket ettim. "Hoş geldin."

Bir kolunu belime sarıp yüzünü boynuma sakladı. "Hoş buldum Helya Alaz."

Kesik nefesini duyduğumda özür dileyerek ağırlığımı üzerinden çektim. Kollarından sıyrılıp dizlerimin üzerine oturdum. Yarasının üzerindeki yırtık pantolon kumaşını kesmeye koyuldum.

"Bu yaralar işime yarayacak, dikiş atma. Sadece sar. Yarından sonraki gün, Pars askerleri beni bulduğunda yaralarım ikna konusunda yararlı olacaktır."

Eğer istemiyorsa bunu yapmama izin vermesi mümkün değildi, beni ikna edecekti. "Çok canını yakacak."

"Dayanırım," dedi, beklediğim üzere. "Zaten çok sürmeyecek. Saht'a götürüldüğümde yaralarla ilgilenirler."

Elimdeki kanlı benzeri yere bırakıp ellerimin tersini gözlerimin üzerine kapatıp soluklandım. Bir anda olup bitenler beni afallatmıştı.

"Yarın Cuma namazından sonra Hasan Amca ve Zehra Teyze burada olacak," dedi. "Onlara her şeyi anlattıktan ve elimizdekileri verdikten sonra planı uygulamak üzere yola çıkacağız."

"Demek başlıyoruz."

"Başladık bile." Uzanıp elimi tuttu. "Unutma Helya, bu savaşta her şeyin birleştiği nokta biziz; galip biziz, mağlup biziz, zafer biziz, kayıp biziz."

"Av biziz." Avcımızın inine göz göre göre yürüyorduk.

"Avcı biziz." Avcımıza olan bu savunmasızlık, onu avlamak için kurduğumuz tuzaktı.

"Dostumuz da kendimiz, hasmımız da. Pes edip kuşku duyarsak yeniliriz, inanırsak; kalsak da göçsek de zafer bizimdir İnşallah."

Nasıl da çetin bir muharebeydi atacağımız bu adımlar. Ateşte yürüyecektik. Ayaklarımız yanacak fakat hedefe ulaşabilecektik. "İnşallah Arsıl..." dedim zihnimde büyüyen tüm şüpheleri çürüterek. "İnşallah."

Gün batıyor, gökyüzünü alev aldı. Geceye simsiyah külleri kalacak, karanlık üzerimize bir yağmur gibi yağacak ve biz bu zifirde tan yerine koşmak için tutuşacağız.

12.03 VAKİT

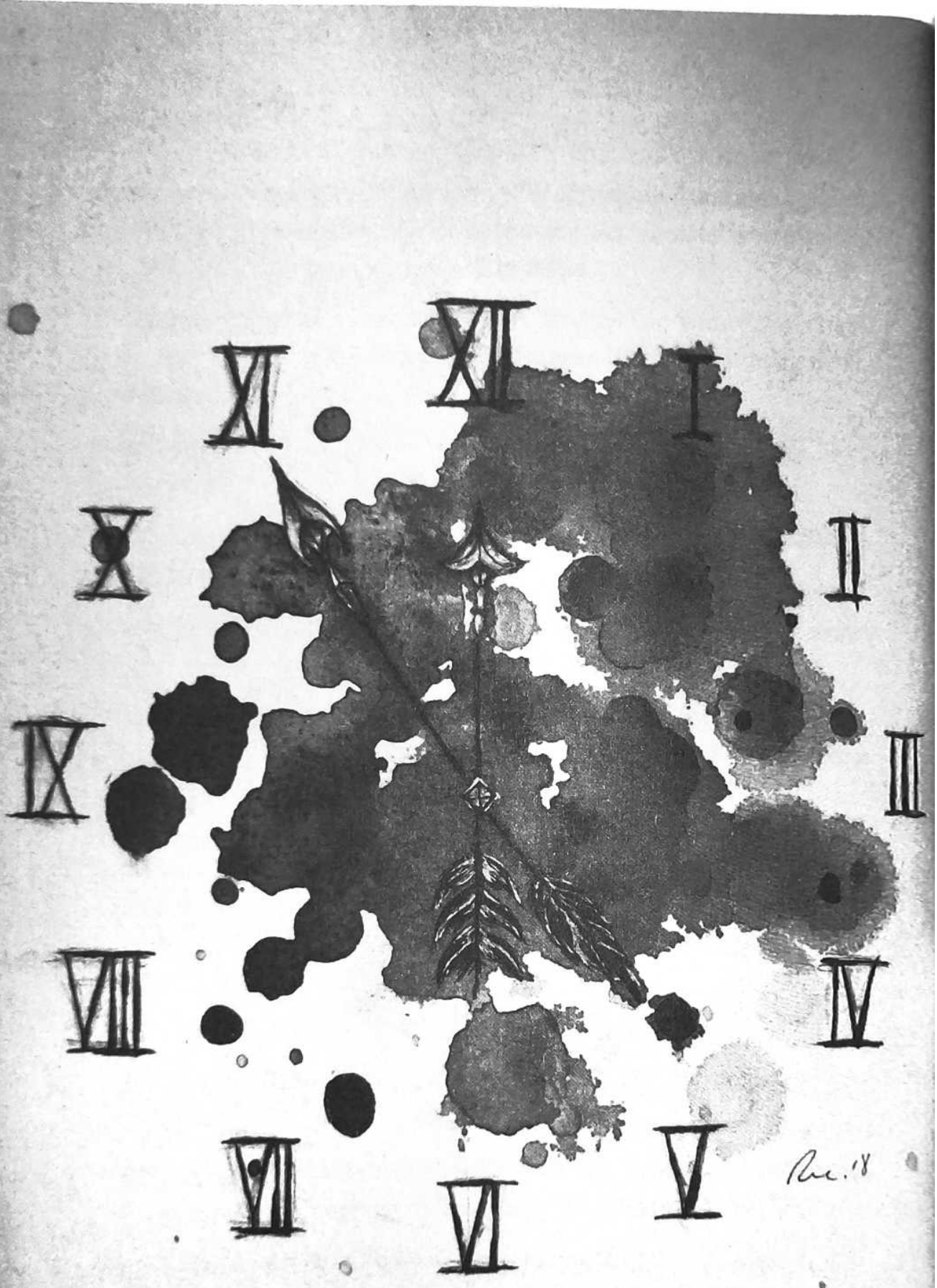

Fig. 18

Tufan Alaz'ı kaçırdık.

Aslına bakılırsa, onu kullanılmayan bir Direniş kampının hücresine hapsettik.

Bu planımızın ilk adımıydı. Daha doğrusu bu tutsaklık, Tufan'ın planımızı bozmaması için aldığımız önlemdi.

Arsıl'ın Saht Kalesi'ne olan son, gizli ziyareti her şeyi değiştirmişti. Ve tuhaftır ki bize planımızın tüm aşamalarında yardım edecek lider kişiler, annem ve Arsıl'ın annesiydi. Şimdi de onların yardımını almıştık. Arsıl'ın annesi Saht Kalesi'nin içindeki gizli, lider karşıtı askerin tümüne hakimdi. Ve annemse kalenin dışındaki, Pars halkındaki tüm Karşıtlar'a hakimdi.

Karşıtlar, yani Pars halkından olup Pars yönetim, gaddarlık ve inançlarını reddeden insanlar; onlar da Direnişçiler gibi aynı zulümle savaşıyordu. Önderlerinden biriyse annemdi ve bizim aksimize, onlar annemin bir Kaplan olduğunu biliyor ve buna rağmen önderliğini kabul ediyordu.

Kalenin içindeki Karşıt Pars askerleri ve dışarıdaki Karşıt Parslar artık bizim safımızdaydı. Kaplan lideri olan ben ve Pars varisi olan Arsıl aynı safta, Kaplan liderinin annesi ve Pars liderinin karısı aynı saftaydı. Bundan daha akıl almaz bir dayanışma hayal edemezdim.

Hasan Amca ve Zehra Teyze'ye her şeyi anlatmıştık. Cuma vaktinden sonra gece yarısına kadar dükkânda bizimle kalmış ve saatlerce baba-

mın defterlerini incelemiş, Arsıl'ın anlattıklarını dinlemişlerdi. Onları ikna etmenin zor olduğunu söyleyemem. Tüm kanıtlar önlerindeyken körü körüne bunu inkâr etmeye kalkmadılar ve zaten bu kadar kolay ikna olmalarının bir sebebi de sanırım daha önce kaçıp Direnişçiler tarafından korumaya alınmış iki Pars'ın onlara Karşıt Parslar hakkında konuşması olmuştu.

Hayrete düşmeleri zaten şaşırılacak bir tepki değildi. Kendilerine gelmeleri uzun sürmedi ve tıpkı Arsıl gibi bunun nasıl bir armağan olduğuyla ilgili birçok cümle kurdular. Direniş büyüklerinin büyük bir çoğunluğunun bunu tıpkı kendileri gibi karşılayacağını ve hatta bizi sonuna kadar destekleyeceklerini söylediler.

Planımızdan da haberdarlardı ve onlar da bizim arkamızdan üzerlerine düşeni yapacaklardı. Tek bir sorun vardı o da, benim liderliğimi Tufan'a söylemiş hainin kim olduğunu bulmak. Hasan Amca bunun için önlemler alacağını söylemişti ve zaten ona güvenmekten başka çaremiz de yoktu.

İkisi kalenin en güvenilir kumandanlarından olduğu sanılan, aşağı yukarı iki düzine Karşıt asker, Arsıl'ın annesinin emriyle; Kaplan liderinin, yani benim yerimi bulduklarını söyleyerek Kamp alanına sahte bir baskın söylentisi yaymıştı. Bunu Tufan'ın duymasını istiyorduk. Ve duymuştu da, Tufan bunu duyduğunda beklediğimiz üzere askerlerin arasına çabucak dahil olmuş ve onlarla birlikte bu kısma gelmişti.

Askerler bizimle buluşma yerine geldiğinde Tufan'ı apar topar etkisiz hale getirip Hasan Amca'nın gösterdiği hücreye kapatmışlardı.

Şimdi tam olarak Tufan'ı hapsettiğimiz hücrenin önündeydik. O hayrete düşmüştü ama bizi görünce yine de dudaklarına saklanmış yenilgiyle yarım bir gülüş tutturmuştu. "Ne hoş bir karşılaşma Helya... İnanmazsın ama seni yeniden gördüğüme mutluyum, böyle bir durumda olsa bile." Yine o alaycı maskesi yüzündeydi ama hiçbir umursamazlık oyunu bu düş kırıklığını örtemiyordu.

Arsıl onun bana olan bakışlarından epey hoşnutsuz görünüyordu. "Seni öldürmek için pek çok sebebim var Tufan," dedi benim bir adım önüme geçip hücrenin küçük penceresine yaklaşarak. "Fakat şimdilik bu delikle yetinmek zorunda kalacaksın. İntikam ahlak kurallarıma aykırı ama eğer olur da bir gün senden intikam alacak kadar gözüm dönerse ilk sebebim, karımı kaçırdığın için ve sonra da onu serbest bırakmana sebep olacak kadar ona karşı yakışıksız hisler beslediğin için olacak."

"Ne tatlı bir teşekkür!" dedi Tufan, alıngan bir edayla. Ne kadar alaycılığa sığınmış olursa olsun dibi görmüş bir adamın yorgunluğu vardı üzerinde. "Onu serbest bırakmam seni mutlu eder sanıyordum."

"Burada durup seninle ağız dalaşı yapmayacağım Tufan. Biz gittikten sonra hücrende kendi kendine bol bol dövünürsün." Tufan'ın nasıl aciz bir vaziyette olduğunu aşikârdı ve Arsıl, onun bu alaycılık maskesini küçümsüyordu. "Şimdi gideceğim ve sevgili babamdan varis tahtımı geri alacağım, yani anlayacağın daha çok işim var."

Arsıl'ın ağzından çıkanlar planımızın bir sonraki aşamasıydı.

Tufan'ın yüzündeki zoraki gülüşün nasıl güçlükle dudaklarına tutunduğunu fark etmek hiç de zor değildi. "Babamı kandıracaksın..." dedi. "Ve babam yine sana inanacak, biricik oğlunu kucaklayacak. Aferin Arsıl, babamın gözde oğlu olmaya gidiyorsun demek ve babanı sırtından vurmaya... Bir de babam benim zayıflığımdan utanırdı, senin gerçek yüzünü ona bir kez olsun gösterebilseydim..."

"Ben bu cümleleri tercih etmezdim ama senin cümlelerinle durum tam da böyle."

"Biliyor musun Arsıl Alaz..." Son çırpınışlarını yapan bir adamın acziyetinde ve yine Tufan Alaz'a özgü kibrindeydi. "Fark ettim ki beni böyle hapsederek aslında beni kendi savaşımdan kurtardın, bunun için teşekkür ediyorum."

Tufan'ın bakışları benim yüzüme kaydığında Arsıl durumu anlamış gibi onun ve benim arama girip göz temasını kesti, "Çünkü eğer dışarıda olsaydım, seni de Helya'yı da öldürmem gerekecekti... Seni öldürür-

düm, bu sorun değil ama Helya için gerekeni yapabileceğimden emin değilim, ona zarar veremezdim. En azından şimdi bu hücredeyim ve elimden bir şeyin gelmeyeceğiyle ilgili kendimi ikna edebilirim." Bana olan bu tavrının Arsıl'ı iyiden iyiye öfkelendirdiğinin farkındaydı ve elindeki son cılız hamleyi oynamaktan geri kalmayışı epey acınasıydı. Açık konuşmam gerekirse, onun için gerçekten üzülmüştüm.

"Meğer nasıl da kolay lokmaymışım," diye devam etti sözlerine. "Zaafım ne kadar da açıkmış! Fakat unutma Arsıl, o senin de zaafın ve ben, zaaflarım yüzünden yenildim kardeşim."

Arsıl, Tufan'a yavaşça yaklaştı ve onunla neredeyse burun buruna gelmişti. "Sana son bir itirafta bulunayım o halde..." dedi Arsıl soğukkanlı, öfkesinin dizginlerini elinde tutan bir adamın durgunluğuyla. "Seni, beni öldürmeye çalıştığın zamanda bile, bu kadar çok öldürmek istememiştim..."

Geri çekildi ve elimi tutup bu dar dehlizden çıkmamız için merdivene yöneldi. Tufan'ın hücresinin kapısına geçirdiği sert darbenin taş duvarlarda yankılanışından başka ses duymadık ve sonra tüm basamakları çıkıp bu kasvetli hücreleri terk ettik.

Arsıl'ın yaraları hâlâ tazeydi. Bu yüzden ona yardım etmek için beline sarıldım ama o buna gülüp bunu normal bir sarılışa çevirdi. Hasan Amca ve kucağında Tarçın'la birlikte Zehra Teyze bizi bekliyordu, birbirimizden ayrıldık.

İkisine de elimizdeki tüm kanıtları teslim etmiştik hatta mührü bile. Artık bizim ardımızdan hazırlayacakları temel için onlara güvenmek zorundaydık.

Her ikisiyle de helalleştik ve vedalaştıktan sonra planlandığımız yere ulaştık. Karşıt askerler hemen ilerideki ağaçların ardında kalabalık bir grup olarak bekliyordu. Bir an önce onların yanına gitmeliydim. Pars sınırına kadar birlikte gidecek ve sınıra ulaştığımızda, beni kıskıvrak yakalamış gaddar Pars askerleri gibi çirkin fakat aynı zamanda da

sahte bir keyfe bürüneceklerdi. Bana yapacakları sahte zorbalıklara şimdiden kendimi hazırlamıştım.

Bir Pars askeri yanımıza gelerek artık gitme vaktimiz geldiğini hatırlattı, vakit gecikiyordu. Ve sonra minnettar bir şekilde Arsıl'a dönerek ona teşekkür etti, "Annenize sadakatim sonsuzdur," dedi Arsıl'a büyük bir samimiyetle. "Anneniz, kendi ırkımızın bize yaptığı bu adaletsizliğin ve zulmün önüne geçmek için gizli gizli yıllardır Karşıtlar'ı destekliyor. Şimdiyse bize, sizi kollamamızı emrediyor. O halde lütfen size olan sadakatimizden de şüphe duymayın. Planınızın her ayrıntısından haberdarız ve çıkacak her sorun için önceden önlem aldık. Güvenlikten emin olabilirsiniz." Asker onurlu bir savaşçı gibi yüzünü eğip saygısını sundu. "Şimdi biz Karşıtlar, siz ikiniz için savaşacağız ve sonra da siz, tüm halkım ve tüm zulmü bertaraf etmek için savaşacaksınız. Bildiğinizi biliyoruz ama bir kez daha sizi kendimizden emin kılmak istedik."

Arsıl askerin karşısında gerçek bir lider gibi heybetle durup onun sunduğu saygıyı içtenlikle kabul etti. "Hepimiz için savaşacağız asker, sadakatiniz için teşekkür ederim."

Asker başını eğdi ve bir an önce yola çıkmamız gerektiğini hatırlatarak diğerlerinin yanına döndü.

"Helya."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp bana bir kez daha seslendi. "Helya, beni dinle."

Giden askerin arkasından daldığım düşüncelerden sıyrılıp ona baktım. "Efendim?"

"Eğer, başka bir adam olmaya kalkarsam... Eğer tüm planın içinde beni tanıyamamaya başlarsan, o zaman tıpkı benim sana yaptığım gibi bana seni hatırlat olur mu? Bana beni hatırlat sevgilim."

Sözleri beni bir hayli endişelendirmişti. "Bunun ne demek olduğunu bana söyler misin?"

"Sakin ol, ters bir şey yok. Yalnızca önlem... Saht'ta günlerimiz pek çetin geçecek ve ben geçmişi anımsayacağım. Bu benim imtihanım, içime kazınmış bu şerli dürtüyü bastırmak zorunda olmak benim imtihanım. Bana yardım et." Bir elini indirip elimi tuttu. "Bana yardım et Helya çünkü gideceğimiz o yer bana bu arzunun öğretildiği yer. Orada benim için her şey daha zor olacak, lütfen bana yardım et."

Elime sarılmış parmakları güven verircesine sıkıp yanında olacağımı hissetmesini istedim. "Ben yanında olacağım İnşallah, elini tutamadığımda bile aklında olacağım." Elimi boynuna götürüp hâlâ onun boynunda olan kehribar kolyemin gömleğinin altındaki kabarıklığını buldum. "Tıpkı senin gibi..."

Alnıma yaslanan dudakları bana tatlı bir buse verip ayrıldığında ellerimiz de bedenlerimiz de birbirimizden uzaklaştı, "Vakit geldi..." dedi.

Başımı sallamakla yetindim. Arkamı dönüp askerlerin yanına gitmeden hemen önce, "Allah'a emanet ol," dedim. Onun beni emanet edişinin hemen ardındansa koşarak askerlerin yanına ulaştım.

Askerler bir kalkan gibi etrafımı çevreledi ve Parsların yuvasına, Saht Kalesi'ne geri dönmek için yola çıktık.

Ben Saht'a geri dönmek ve ölüm kararımı veren adamla yüz yüze gelmek için hazırdım. Etrafımdaki askerlerse Alpar Alaz'a, Tufan Alaz'ın, beni yakalamaya çalışırken çıkan çatışmada öldüğüyle ilgili yalan haberi vermek için hazırdı.

Bir kaos için hazırdık.

13.01 HAİN

Eğer Arsıl'ın gaddar bir Pars olmadığını, Pars sapkınlıklarıyla savaştığını tüm Kaplanlara izah etmek istesek; küçük bir kısım inanır, küçük bir kısım şüpheye düşer ve Parslardan zayiat almış büyük bir kısım buna inanmazdı.

Eğer benim lider olduğumu tüm Kaplanlara anlatsak; küçük bir kısım inanır, küçük bir kısım şüpheye düşer ve büyük bir kısım, tüm kanıtlara rağmen Parslardan zayiat aldığı için ardımdan gelmekten çekinirdi.

Bizim onlara izahımız yetersiz kalacaktı fakat eğer ki izahımız bizden değil, düşmanımızdan gelirse; işte o zaman Kaplanların inancını kazanırdık. Çünkü hiç yoktan dost edinmek zordur fakat düşmanın düşman edindiğini dost edinip kabullenmek çok daha kolaydır.

Bu yüzden birinci kısma, yani Parsların arasına girecek ve onların esiri olacaktım.

Oldum da. Yaklaşık dokuz saat önce Karşıt Pars askerleri tarafından sanki kıskıvrak yakalanmış gibi yaka paça sınıra getirilmiştim. Sonra da planımız için olsa bile Saht'a girerek bir kez daha bu kalenin esiri olmuştum.

Henüz hücreme gelen giden yoktu ama bizim tarafımızdaki askerler tarafından birkaç kez kontrol edilmiştim.

Ben buraya ulaştıktan sonra gün doğumuyla birlikte Hasan Amca, Zehra Teyze ve onların konuşacağı Direniş büyükleri tüm Direniş'e ve kasabaya liderliğimi ilan eden büyük bir duyuru hazırlayacaktı.

Gün doğmuştu, kasaba ahalisi güne başlıyordu ve tam şu anda kasabada liderliğim duyurulmaya başlamıştı. Haberlerin yayılması çok da uzun sürmezdi.

Arsıl'ı kardeşim sanan Direnişçilere de Arsıl'ın kimliği saklanılmadan söylenilecekti ve bizim tarafımızda olduğu anlatılacaktı. İnanmayanlar olacaktı ama zaten onları Arsıl'a inandıracağımız radde bu değildi, onun da sırası gelecekti.

Bilinen son liderden beri süre gelen saklanmış doğum ve ölüm belgeleri, babamın notları ve benim Kaplan mührüm liderliğim için tüm halka büyük bir kanıt olacaktı fakat en büyük kanıt, benim Parsların elinde esir düşmem olacaktı.

Hasan Amca, güvendiği tüm Direnişçilerle ona verdiğim kanıtların kopyalarını kasaba sokaklarına ve meydanlarına dağıtmış, Parslar tarafından esaret edilişimi de kanıt nüshalarının altına devasa puntolarla yazdırmıştı.

Liderliği ilan edilmiş bir Kaplan'ın, Parslar tarafından öldürülmeden alınıp esir edilişinin yanında Kaplan mührü bile bu esaretten daha büyük bir kanıt olamazdı. Halkım bana inanacaktı...

Kasaba bugüne kadar şehir merkezinin izin verdiği birkaç sayfalık gazeteler dışında, hiç böyle bir bildiriyle karşılaşmamıştı.

Sonrada Arsıl'ın Kaplanların gözünde aklanmasına sıra gelecekti. Fakat ona daha vardı, Arsıl'ın kimliği yüzünden bana inanmayacak ve Arsıl'a kin besleyecek topluluğu ikna etmek için biraz daha vaktimiz vardı. Bu durum Kaplanların içinde bir karışıklığa sebep olacak olsa bile, Arsıl aklandığında bu durum kökünden çözülecekti.

Şimdilik Arsıl için sırası gelen şey, onun Pars topraklarına ve Saht'a yeniden kabul edilişiydi.

Tufan'ın sözde kaybının acısı Alpar Alaz'a akla hayale gelmeyen zalimlikler yaptırabilirdi. Burada onun kapanındayken bana hayal edemeyeceğim eziyetler edebilirdi. Fakat bunun önlemi de Arsıl Alaz'daydı.

Eğer Tufan'ın sadakatini akıllardan siler ve onun yerine ihaneti ekerse, o halde onun acısını çekmek onlara sadece utanç verirdi.

Namazımın son rekatını bitirmek için oturduğumda hücremin ağır kilitleri gürültüyle dönmeye başlamıştı. Dışarıdakinin kim olduğunu bilmediğimden namazı bitirmek için acele ettim ve selam verdiğimde kapı da aynı anda açıldı.

Annemi gözledim ya da bana Arsıl'ın kaleye girişini haber verecek bir Karşıt askeri. Fakat kapının ardında görünen kindar bakışlara bakılırsa gelen askerler beklediğimin aksine hiç de benim yanımda değildi.

Önceki kaçışımdan aldıkları dersle, önlem olması için başıma çuvalı anımsatan bir bez geçirdiler. Belki yedi belki sekiz askerle birlikte hücreden hiç de kibar olmayan itiş kakışlarla çıkarıldığımda askerlerin ikisi hariç hepsi demirden, buz gibi ifadelerle beni küçük düşürmek için hazırdı. Yüzlerinde apayrı bir öfke vardı. Belli ki tüm askerler Tufan Alaz'ın ölüm söylentisinden haberdardı.

Başımdaki çuvalı çıkardıklarında o devasa zırhlı kapının önüne getirilmiştim. İçerideki hatıralarım çok da hoş değildi; eğer kendi irademle bir şeyi unutabilecek olsaydım, Alpar Alaz'ın karşısındaki çaresizliği unutmak isterdim. İçeride karşılaşacağım her muameleye hazırdım. İstediğim tek şey, Arsıl'ın doğru zamanda gelecek müdahalesiydi.

İçeri girdim, askerler mengene gibi yapıştığı dirseklerimi hırsla itip beni koca salonun ortasında dizlerimin üzerine düşürdüler. Başımı kaldırmaya kalkıştığımda bir düşman eli enseme bastırıp engel oldu. "Bir daha onun karşısında yüzünü kaldırmaya cüret etme!" diye kinle fısıldadı, ensemdeki elin sahibi asker.

Görebildiğim kadarıyla benden birkaç metre ötede liğme liğme olmuş yarım, kanlı bir ceket ve kimi parçalanmış kimi sağlam silahlar vardı. Bunlar Tufan'ındı. O ceketin de silahların da o hale gelmesinin sebebi Karşıt askerlerdi. Fakat şiddet yalnızca eşyalaraydı, Tufan'a hayli kibar davranmışlardı.

"Helya..."

Alpar Alaz ağır adımlarla yanıma yaklaşırken, dilinin ucunda tuttuğu ismimi aheste aheste tekrarlıyordu. Bu sessizlik, harlı hiddetinden daha ürkütücüydü; tüylerim diken diken olmuştu. Fakat korktuğum asıl şey, örtüme bir kez daha dokunmaya cüret edebileceğiydi.

Kıymetli derilerle kaplı çizmeler ağır ağır yanıma yaklaşırken yere yığılmış kanlı silah, kumaş yığınını geçip hemen önümde durdu. "Senin sefil Kaplan bedenine elimi bile sürmeyeceğim kızım." Omuzlardan sarkan heybetli post ayaklarının peşi sıra süründü ve Alpar Alaz karşımda dizlerini kırıp oturduğunda hemen arkasında dalga dalga katlandı. "Çünkü eğer ki sana kazara bile dokunsam, o aciz canını almak için bir saniye bile beklemem."

Hemen karşımda dizlerini kırıp oturmuş olsa bile yüzünü göremiyordum, ensemdeki asker elini bastırdıkça bastırıyordu.

"Fakat öfkeme kapılıp seni buracıkta gebertmek, sana ancak bir armağan olur."

Oğlunun öldüğüne inanmasının asıl sebebi; bizimle buluşmaya gelen askerlerin de yarısının dönmemiş olması ya da onun en güvendiği iki kumandanın durumu bu şekilde izah etmesi değildi. Hasan Amca'nın kaleye, Direnişçiler adına bu ölümü teyit eden sahte bir intikam notu göndermiş olmasıydı.

"Ona tahtını devretmek için hazırlandığım gün, tüm halkımın önünde canını verdiğini saniye saniye hissedeceksin. O zayıf yakarışlarını her bir Pars'ın kulağına kazıya kazıya alacağım canını ve sonra, daha ölümün halkının kulağına yeni ulaşmışken; tüm Kaplanlar Cebel'in askerlerinin gücünü tadacak. Her bir koldan, kasabanın her bir yanından kızım, Ateşoyuk'ta çığlıklar ve yakarışlar yankılanacak."

Elini kaldırıp bana doğru uzattı fakat sonra söylediği sözlere binaen dokunmadan elini indirdi. "Önce sana, sonra tüm o sefil ırkına Cebel'in mirasını hatırlatacağız. Ve o zayıf vicdanının sana azabını da, o muazzam gün gelene kadar tatmanı istiyorum; çünkü halkına

bunu yapmamın sebebi sen ve arkandaki asalak Direniş. Siz onurlu bir savaşı hak etmiyorsunuz."

Bu topraklarda sahiden onurun izleri var mıydı, bu adama direnen Karşıtlar dışında?

Cümlelerinin üzerini örtmüş sessizlik, altında nasıl bir intikam inşa ettiğini gösterir gibi ince ve tehlike vaat ediyordu ve tam bu anda, planımızın işlememe ihtimalini düşündüm. Eğer bu plandaki taşlardan biri devrilirse domino taşları gibi yıkılırdık ve ben, bana hatırlattığı o azapta gerçekten de canlı canlı kavrulurdum.

"Efendim!" Ortama sonradan dahil olan bir grup asker Alpar Alaz'ın üzerimdeki ağırlığını biraz olsun çekmiş ve bu yersiz acelecilik onu rahatsız etmiş, sinirlendirmişti. Gelen askerler ona bir misafirin geldiğini söyleyerek özürlerini sundu.

Alpar Alaz keyifsiz bir halde askeri onaylayıp geleni kabul etti.

Sonunda sevgilim... Sonunda gelebildin.

O is, toz kokulu kirli çuval yeniden başımdan geçirilip askerler tarafından geri çekildim. Bu çok canımı sıktı, çünkü böyle bir anda Arsıl'ı görmek iyi gelirdi.

Çuvalın sert ipliklerinin inceldiği aşınmış kısmın burnumun ucuna geldiğini fark ettiğimde, çenemi kaşıyormuş gibi yüzümü omzuma sürttüm ve o küçücük açıklığı gözümün önüne çektim. Her şey buuğuluydu ama yine de bir gözümde hafif bir görüş vardı.

"Efendim..." Bu ses bir askere ait değildi ama Arsıl Alaz'a da ait değildi. Bu ses bir kıza aitti.

Asker postalları, mermer zemine art arda vurup koca salonda yankılandı. Askerleri de aralarına aldıkları kızı da belli belirsiz görüyordum, buğulu renklerden ibaretlerdi.

Alpar Alaz'ın elini kaldırıp askerlerin geri çekilmesini işaret ettiğini fark edebildim. Askerler geri çekildi ve küçük bir kızın bedeni ortala-

rında kaldı. Kız birden etrafından ayrılan askerlere şöyle bir bakarken gözleri benim olduğum tarafa takıldı.

Ben onu gördüm ama o beni görmedi.

İki ayağının üzerinde sapa sağlam duran kıza bakakaldım. Nefesim boğazımda düğüm düğüm olup ciğerlerime çöktü, dilim damağım müthiş bir kuraklıkla kavruldu. Kollarıma yapışmış askerlerden kurtulup kıza doğru koşmak ve tüm planı çöpe atmak uğruna onu buradan kurtarmak için canım pahasına savaşmak istedim. Yumruklarımı sıktım ve kollarımı onlardan kurtarmak için göğsümü derin bir nefesle doldurdum.

Fakat sonra sıkmaktan titreyen kollarımdaki güç bir anda yitip gitti, çünkü kız Alpar Alaz'ın ayaklarının önünde, dizlerinin üzerine çöküp ayağının hemen önündeki mermer zemini öptü. "Beni huzurunuza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim efendim. Onurlu bir Pars gibi size hizmet edeceğim için oldukça mutluyum."

Alpar Alaz elini indirip dizlerinin üzerine çökmüş kızın başını okşadı. Okşadığı baş Dilşah'ın başıydı, yere çökmüş dizler Dilşah'ın dizleriydi, sadakatini sunan sözler Dilşah'ın sözleriydi.

Ve Alpar Alaz bir kez daha elini kaldırdı. Sonra etrafımdaki askerler beni sürüklercesine onun yanından çıkarıp hücreme götürmek üzere yine o dar dehlizlere soktu.

Ayaklarım, kollarımdan sürükleyenlerin zorbalığıyla adım atıyor; bedenim ağır bir çuval gibi taşınıyordu. Aklımda olan tek şey Arsıl'ın, Alpar Alaz'ın yanına, o kız varken girmesini engellemekti. Her şey mahvolacaktı.

Etrafıma bakıp tanıdık bir asker yüzü aradım, tanıdığım bir Karşıt asker bulmak için etrafıma bakıp durdum. Arsıl yanımda her zaman Karşıt askerlerden en az birkaç kişi olacağını söylemişti. Askerlerin parmakları beni zapt etmek için demir çubuklar gibi derime gömülüp canımı yaktı ama durmadım.

Başımdaki çuvalı çıkarıp beni hücreme ittiler, sonrasında iki asker yanıma gelip duvardaki zinciri ayak bileğime geçirdi. Ben elimdeki son şansla bileğimdeki zinciri kilitleyen iki askerin üniformasını tuttum. Elimi itip bana küfürler savurmalarını beklerken askerler bana bakıp gizli bir saygıyla başlarını eğdi. İkisi de Karşıt askerdi.

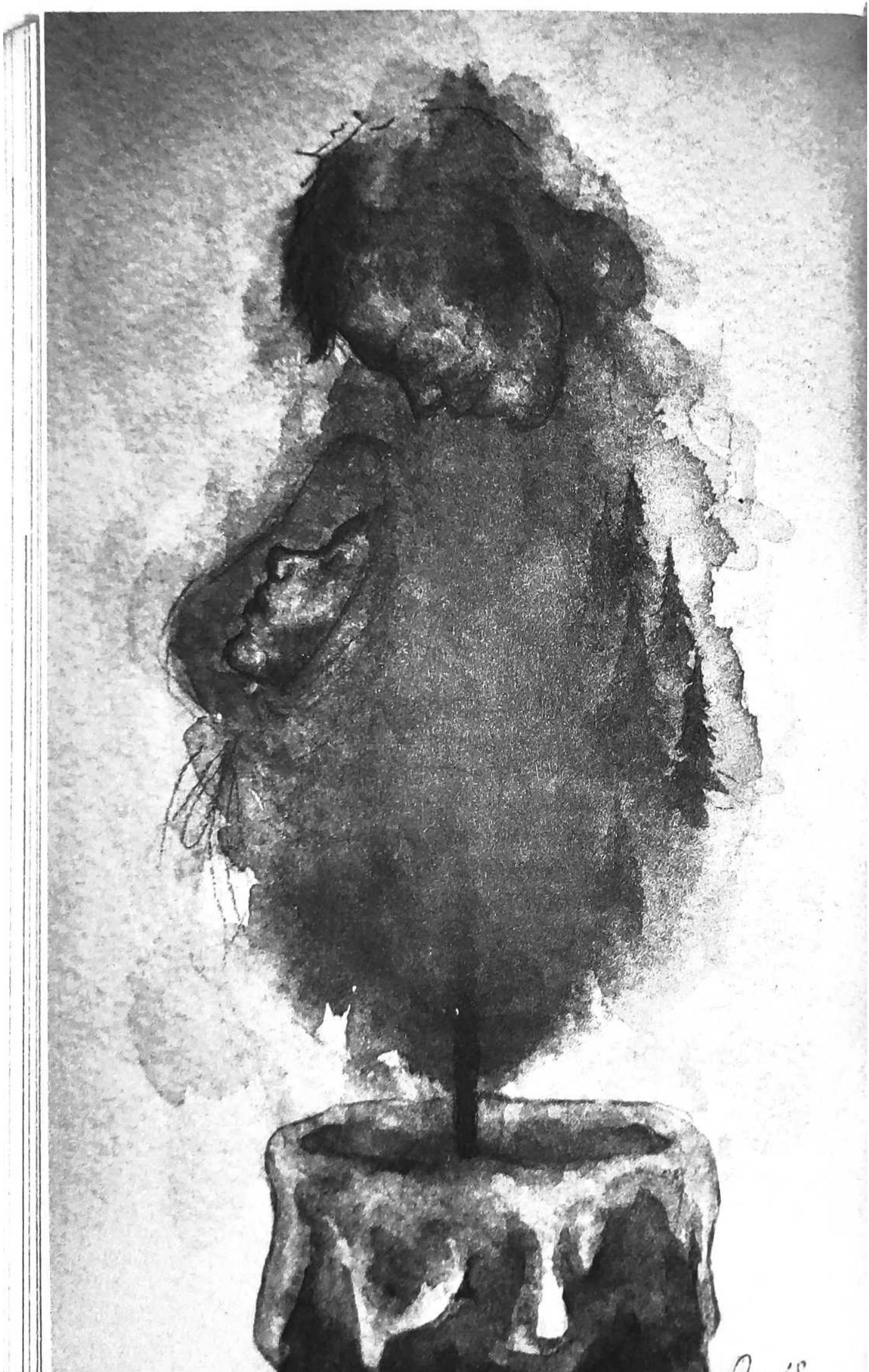
Birkaç saliseye sığdırdığım şükürlerimle birlikte onlara doğru yaklaşıp, "Ona hainin Dilşah olduğunu söyleyin," diye fısıldadım. "Ve Dilşah'ın da Alpar Alaz'ın yanında olduğunu..."

Hücrenin önündeki asker çabuk olmaları için onlara bağırınca, askerlerden biri gerekeni yapacağını söylemek ister gibi gözünü kapadı ve zincirimi diğerlerinin göreceği şekilde kontrol edip hücreden çıktı.

Hücrenin kapısı ağır ağır kilitlenirken tüm bedenim kaskatı kesilmişti. Önümdeki açık uçlar bir bir yerine otururken gerçekler, beni hayal kırıklıklarımla yaralamak için hücremin en karanlık köşesindeydi.

Hain benim kardeşim bildiğim kızdı ve iki ayağının üzerinde, sapasağlamdı.

14.02 BEKLEYİŞ

Küçükken her çocuk gibi bulutların yumuşak döşekler olduğuna inanarak, bembeyaz bulutların üzerinde Dilşah'la birlikte uyuduğumu hayal ederdim. Sonra bir gün Dilşah yanıma geldi, bulutların beni taşıyamayacağını ve düşlerimdeki gibi yumuşak olmadıklarını söyledi, bu benim için acı bir uyanıştı.

Şimdi Dilşah beni bir rüyadan daha uyandırıyordu, o uyandığımı bilmese de... Bana kanımdan olduğunu saydığım, kardeşim bildiğim insanın, aslında maskeli bir sahtekâr olduğunu göstermişti.

Benim canımı almak için şeytani hayaller kuran adamın önünde eğilip hürmetini sunarken bile bunu ona konduramamıştım. Benim korumak zorunda olduğum kardeşimin sapasağlam ayakta ve bizi elinde bir bıçakla sırtımızdan vurmak için hazırlandığını düşündüğümde bile ona saf bir öfke besleyemiyordum.

Yaşadığım güzel anları kum taneleri gibi avuçlarıma doldurmuştum ve şimdi ilk kez, hafızamı kaybetmeden anılarımı kaybediyordum. Birlikte güldüğümüz anların içi boşalıyor, güzel bir hatıra olarak değil, bir kandırmaca olarak zihnimde yeniden yer buluyordu.

Ölesiye korktum. Bunun beni davamdan, savaşımdan, planımdan alıkoymasından ve inancımı yitirmeme sebep olmasından ölesiye korktum ama şimdi görüyordum ki bu sadakat illüzyonu, yüzüme gülümseyen bu maske, bu ihanet pes etmeme değil ipe daha sıkı sarılmama sebep olmuştu.

Çünkü görüyordum ki her şey karanlıktaydı ve iyiyle kötü ayırt edilemeyecek kadar iç içe geçmişti. İşte tam bu yüzden bir güneş gibi doğacak ve siyahla beyazın arasındaki ayrımı yapmak için kanımın son damlasına kadar bu savaş meydanında silahımı savuracaktım.

Fakat yine de... Yine de daha savaşın daha en başında yara almıştım, henüz silahımı kaldırmadan ihanetin silahı ruhumu yarıp geçmişti.

***

Aynı hücrelerde, aynı sefaletle üç gün geçirmiştim. Öncekinden tek eksiğim her yanımı kaplayan kanın ve çamurun olmayışıydı. Bileğimde zincir, üzerine kıvrılıp uyuduğum, namaz kıldığım pelerinim ve bir düzeni olmaksızın kapının yanına bırakılan bayat birkaç yiyecek.

Fakat kötü değildim, hatta her şey kontrol altındaydı ve gücümü bundan alıyordum. Annem, kısa bir süre için de olsa karşıt askerler sayesinde yanıma gidip gelebiliyordu.

Karşıt askerler Arsıl'a hainin Dilşah olduğunu söylemişti, bunu annemden öğrenmiştim. Dilşah, Alpar Alaz'ın yanından çıkıp hiçbir şey olmamış gibi evine dönerken sınırda karşıt askerler tarafından gizlice yakalanmıştı, bir daha Alpar Alaz'la konuşamayacaktı.

Onun yokluğu Alpar Alaz'ı etkilemezdi, çünkü kendisi bir hizmetçiden farklı değildi. Alpar Alaz'la ilk kez yüz yüze gelmiş olmalıydı. Çünkü henüz ne benim ne de Arsıl'ın aleyhinde bir şey söyleme fırsatı bulabilmişti. Annemin söylediğine göre tek bağlantısı Tufan'mış ve onunla irtibata geçemeyince kendini sınırın bu yanına atmış.

Benden Tufan'a haber veren oydu ve daha önce ona kol kanat geren Direniş'in kamplarını bir bir Tufan'a ihbar edip ortalığın yakıp yıkılmasına sebep de oydu. Ve apaçık ki, kendisinin bir Pars olduğunun farkındaydı. Bunu nasıl öğrendi bilemem, onunla yüzleşmeden hiçbir şey bilemem ama o babasının, amcam bildiğim insanın onuruna sahip değildi.

Kendi hainimizi el üstünde tutuyorduk, kim bilir ne zamandır...

İçim ona buz kadar soğuktu. Gözyaşımı paylaştığım insanın ihaneti sanki beni bir anda büyütüp aklı başında bir yetişkine dönüştürmüştü. Şimdi karşımda olsa, onu hapsettikleri hücrenin önünde olsam... Ona vereceğim tek şey soğuk bir merhamet olurdu. Onu affederdim fakat parmaklıkların ardında.

Çünkü o benim tekerlekli sandalyesindeki mahkumiyetine kandığım saf, temiz ve fedakâr Dilşah değildi; iki ayağı üzerinde sapasağlam duran, ona gözü gibi bakan insanları arkasından vuran bir haindi.

Oysa, sağlına kavuşmuş halde ayakta dururken görmeyi, onunla Ateşoyuk'ta yürümeyi ne çok hayal ederdim...

***

Bir üç gün daha geçti gitti, annem geldi, askerler geldi gitti. Ama Arsıl'ı hâlâ göremiyordum ve büyük gün hızla yaklaşıyordu.

Bu sabah annem yanıma gelip Arsıl'ın resmi olarak Saht'a kabul edildiğinin ve kayıp varisin yuvasına geri döndüğünün kale tarafından tüm Pars halkına duyurulduğunu anlattı.

Tufan'ın ölümüyse geçiştirildi. Bu Alpar Alaz için alışıldık bir şey değildi ama bunun temelini biz hazırlamıştık. Madem minareyi çalıyorduk, o halde kılıfı da hazırlamak bize düşerdi. Arsıl buraya geldiği ilk gün bıçağını kaldırarak tüm olanlardan habersizmiş gibi Tufan'ın canını almaya geldiğini söylemişti. Sebebi hazırdı, Alpar Alaz'a kendisini yıllar önce Kaplanlara teslim edenin Tufan olduğunu anlatmıştı. Böylelikle Tufan Alaz, Kaplanlarla iş birliği yapmış, hain bir Pars olarak tüm ehemmiyetini kaybedecekti.

Yıllar önce onu öldürmeye teşebbüs etmiş bir adamın bir başka suikastına inanmak pek zor olmasa gerekti. Hele de ortada varisliği geri almak gibi hırslı bir amaç varsa. Bu yüzden Alpar Alaz yemi çabuk yuttu, hele de önüne sahte birkaç kanıt atıldığında... Tufan'ın geçmişteki hatalarını göz önünde bulundurarak Tufan için başlatılmış tüm yas törenlerini artık sadece Saht'ın itibarı için yapıyordu. Onun adına hazırlanmaya başlanmış tüm intikam planlarını durdurdu ve Arsıl'ın

önerisiyle, sözüm ona Arsıl'ı yıllarca hapsetmiş Kaplanlara daha asıllı bir vurgun için hazırlanılacaktı. Bu da zaten savaşın başlangıcı olacaktı.

Annemin anlattığına göre, Alpar Alaz'a biat eden tüm Parslar kasabada büyük bir coşkuyla kayıp varislerini kazanmanın sevincini yaşayıp meydanlarda kutlamalar yapıyormuş. İşte bu planımızın en başarılı noktalarından biriydi.

Tahtın devrediliş vakti öyle yakındı ki, bu telaş Alpar Alaz'ın beynini neredeyse uyuşturmuştu. Arsıl'ın ortaya attığı büyük yemleri yiyor, o yemlerin gerçekçiliği için hazırladığımız tüm şartları mantıklı bularak kabul ediyordu. Tahtını bir an önce varisine devredebilmek için gösterdiği bu basiretsiz acelecilik, planımızdaki hatalı noktaları dahi sorunsuz bir şekilde işletiyordu.

Paslı anahtarın kulak tırmalayıcı gürültüsü anahtar yuvasında ağır ağır duyulurken gelenin kim olduğundan neredeyse emindim. Ağır, demir kapı yavaşça aralandı ve annem küçük aralıktan hızlıca içeri süzüldü. Ama kapıyı yeniden kapatmadı. Hemen dizlerini kırıp yanıma çöktü, "Arsıl'ı görmek istediğini söylemiştin, değil mi?" dedi. Bileğimdeki zinciri açarken. "Kumandanlardan biri bu gece Arsıl için düzenlenecek ziyafette alınacak tedbirler için askerleri ana koridora topladı. Yerlerine dönmeleri çok uzun sürmez."

Zincir bileğimden ayrılınca çabucak kalktım. "Arsıl mı gelecek?"

"Biz ona gideceğiz, seni odasına sokmanın bir yolunu buldum." Başını hücreden dışarı çıkıp etrafı şöyle bir kontrol etti, sonra beni yanına çekerek dışarı çıkardı. Hücremin kapısını kapattığında üç, dört asker çoktan etrafımıza toplanmıştı. Hangi safta olduklarını bilmeme rağmen annem, "Bizden," dedi ve onların yönlendirmesiyle temkinli bir şekilde yürümeye başladık.

Bir sorun çıkmadan söyledikleri yere ulaşmıştık. Odanın kapısı altın kaplamalı, değerli taşlarla bezenmiş kıymetli bir kapı olmasına rağmen tıpkı ana kapıdaki gibi dikenli, zırhlı bir kapıydı. Annem, "Arsıl içeride değil," dedi ve yanımızdaki askerleri gösterdi. "Arsıl içeride olduğunda

bir düzine askeri kapıya, koridora dikiyorlar ama içeride değilken üç, dört asker yeterli oluyor." Anlaşılan oydu ki, nöbetçi askerler de bizim yanımızdakiler oluyordu.

"İçeri gir, bir yere saklan ve Arsıl'ı bekle." Kapıyı açıp beni içeri itti. "Seni almak için yeniden geleceğiz." Annem beni odanın içinde öylece bırakıp kapıyı kapatırken gözlerim etrafımı keşfetmeye çoktan koyulmuştu.

Kirli çizmelerim temiz, mermer zeminin üzerinde bir fazlalık gibi sırıtıyordu; tıpkı bu devasa, her köşesi heybetle döşenmiş odada darmadağın bir fazlalık oluşum gibi. Fakat buraya ait olmayan yalnızca ben değildim, Arsıl Alaz da bu sahte ihtişama ait değildi.

Odayı daha fazla incelemeden gözüme kestirdiğim küçük, kapağı ahşap ızgaralı bir dolaba girip sessizce beklemeye başladım.

Çok geçmemişti ki odanın kapısı açıldı ve askerlerle konuşan Arsıl'ın sesini duydum. Kalbim özlemle göğsümde çırpındı durdu. Dilşah'ın ihanetiyle darmadağın olmuş zihnim o sesle rahat bir nefes aldı ve günler sonra ilk kez gülümsedim.

Arsıl askerlerin birkaçıyla epey sert konuşuyordu. Söyleyecekleri bittiğindeyse çıkmalarını emretti. Askerler büyük bir hürmet ve saygıyla Arsıl'ın söylediklerini onaylayıp ve ona saygıları sunarak odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Tedbir amaçlı, biraz daha olduğum yerde sessizce bekledim. Dolabın ızgaralarından gördüğüm kadarıyla Arsıl, tıpkı babasının omuzlarından dökülen kıymetli postlar gibi bir posta bürünmüştü. Üzerindeki kıyafetler, onda görmeyi sevdiğim gösterişsiz gömlek ve pantolondan ziyade bir varisin şatafatlı kıyafetleriydi. Yaraları onarılmıştı.

Ellerini, son gördüğümden daha kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirip başının iki yanına koydu. Dudakları sessiz birkaç cümleyi tekrarlıyordu. Duymak için dolabın kapısına yaklaşacağım sırada okuduklarının sıradan birkaç cümle olmadığını, ona kendini hatırlatan ayetler olduğunu fark ettim.

Art arda okuyordu, hatırlamak ve kendinden öteye geçmemek için çırpınır gibi. Üzerindeki tüm heybete, ihtişama rağmen Fatiha suresi dudaklarından bir yakarış, bir yalvarış gibi dökülüyordu.

Onun bu sıkışmışlığı içimi acı acı burktu ve kapağı açıp yanına ulaşmak için elimi kaldırdım. Kapağı hafifçe aralayacağım sırada odanın kapısı ardına kadar açıldı.

"Efendim..." İnce bir kadın sesi, melodik bir seslenişle odanın içine dahil oldu. Arsıl ellerini başının iki yanından çekip içeri girenin kim olduğuna baktı. Birkaç saniyenin ardından konuşan kadın Arsıl'ın yanına ulaşmıştı.

Yirmilerinin ortalarında olduğu tahmin ettiğim esmer bir kadın, şuh bir tebessümle üzerindeki incecik, uzun elbisenin eteklerini tek eliyle toplayarak Arsıl'ın karşısında saygı ve cilveyle eğildi. Omuzlarını açıkta bırakan elbise kadının her hareketiyle daha bir açıldıkça kadın cüretkâr bir tavırla kendini Arsıl için sergiliyordu.

"Buraya ne cüretle bu şekilde girebilirsin?" Arsıl karşısında neşeyle şakıyan kadına göz ucuyla bakmasının arsından arkasını döndü ve onunla ilgilenmediğini beden diliyle açık açık gösterdi.

Kadının neşeli sesi gücenmişlikle kısıldı fakat duruşundaki cazibeyi bir an bile kaybetmeden Arsıl'a yaklaştı. "Babanızın izniyle odanızdayım. Varisimize hoş geldin hediyesi vermek için huzurunuzda ve emrinizdeyim..."

Arsıl eline bir defter almış ve başını önündeki sayfalara eğmişti. Kadın ince parmaklarını Arsıl'ın omzuna yasladığında içim dehşet bir öfkeyle cayır cayır kavruldu. Arsıl omzunu eğerek kadının elini düşürdü. "Lütfen, dışarı çıkar mısın?"

"Reddetmeniz onurumu kırar efendim." Elini indirdi ama Arsıl'dan uzaklaşmamıştı. "Çünkü ben, Parsların en soylu ailelerinden birinin biricik kızları olarak, hiçbir Pars erkeğine sunulmayacak bu cömert hediyeyi size sunuyorum. Liderimiz, ulu efendimiz bile oğluna yaptığım bu lütufkârlık karşısında son derece hoşnut..."

Arsıl arkasında bekleyen kızdan birkaç metre uzaklaşarak, "Kaplanlar tarafından yıllarım çalınmışken ve onlarla savaşmak için yayımızda geriliyorken birilerini yatağıma almakla vakit kaybedemem," diyerek kızı bir kez daha reddetti. "Lütufkârlığın için müteşekkirim fakat kaybedecek zamanım yok, odamı terk etmeni rica ediyorum."

Kadın ince elbisesinin eteklerini tutarken ayak bileklerini öne çıkararak Arsıl'a yöneldi, kendine bakmasını, onu görmesini ve ona sunduğu bedenini hayranlıkla izlemesini istiyordu ya da en azından kendini kabul etmesini.

Kıskançlığın ilkel saldırganlığıyla parmaklarımın, ince boynuna gömülüp onu nefessiz bırakana kadar sıktığımı hayal ettim ve ellerim bu vahşi hayalin yoksunluğuyla neredeyse titremeye başlayacaktı.

Arsıl kendine yönelen kadını durdurup vedalaşır gibi hafifçe başını eğdi. "Lütfen çıkarken kapıyı kapatın."

İnce ince omuzlarına dökülen saçlarını kırgınca sırtına iterek yüzünü düşürdü. "Bu kalede benim gibi size layık bir kız daha bulamazsınız ve ben kırdığınız gururumla bir daha yatağınıza yaklaşamam efendim."

"Güzel, o halde çıkmakta acele edebilirsin." Arsıl'ın ilgisizliğinin kızı nasıl sonuçsuz bir hırsa teşvik ettiğini görsem de bu hırsı boşa çıkaran yine Arsıl'ın kesin reddiydi.

"Küçük bir kızken sizi hayranlıkla izler ve bir kere yüzüme bakmanız için bahçede koşuşturup dururdum." Kız utangaç bir tebessümle yüzünü önüne eğdi. "Sanırım şimdi de öyle olmaya devam edecek..."

Arsıl kızın yanında ayrılıp kapının olduğu tarafa geçerek görüş alanımdan çıktı. Ardından kapının açılma sesini duydum ve kıza çıkmasını söyler gibi "Lütfen," dedi bir kez daha.

Arsıl'ı günlerdir görmüyordum ve günlerdir maruz kaldıklarından bihaberdim. Belki de daha büyük çirkinliklerle bu odaya gelmiş olanlar bile vardı.

Kız odadan çıktıktan neredeyse bir dakika sonra daha fazla bekleyemeden dolabın kapağını açtım. Menteşelerden çıkan ince ses Arsıl'ın anında bana dönmesine sebep olmuştu. "Helya?" dedi savunmasız bir hayretle.

Etrafa şöyle bir bakıp, "Gizlice burada beklediğim için özür dilerim," dedim. "Annem ve askerler seninle konuşabilmem için beni buraya getirdi. Tek kalana kadar da saklanmak zorunda kaldım."

Arsıl birkaç adımda yanıma ulaşıp serin bir nehre ulaşmış insanın susuzluğuyla beni kollarına alıp sımsıkı sarıldı, omuzlarım kollarının altına sığındı. "Nihayet..."

Üzerindekiler ona ait olmasa bile misk ve orman kokusu hâlâ boynunun bir köşesinde saklıydı. O köşeye sığınıp gözlerimi bu dinginliğe kapadım. Kollarım aynı susuzlukla beline sımsıkı sarılmıştı.

Geri çekildiğimizde, "O kız..." desem de beni susturmak için geç kalmadı.

"Lütfen," dedi elimi bırakmadan. "Lütfen bunu konuşarak değerli vaktimizi öldürmeyelim. Çünkü günlerdir seni görebilmek için deliriyorum Helya. Kapımın önündeki askerler babamın emri yüzünden bir an bile yanımdan ayrılmıyor. Onları başka bir yer göndersem bile bir düzinesini daha peşime takıyorlar ve hücrelere yaklaşmamın güvenliğim için yasak olduğunu söyleyip duruyorlar. Şüpheli tek bir hareket yapmamam gerek. Annene seni bana getirmesini söylemiştim ama o bile rahatça hareket edemiyor."

"Akşam verilecek ziyafet için yapılan hazırlıklar sayesinde beni kaçıracak fırsatı buldu."

Beni bir kez daha kendisine çekip dudaklarını alnıma yaslayıp ihtiyacım olan o naif öpücüğü bıraktı. "Şükürler olsun ki buradasın... İyisin değil mi?" Ters giden bir şey var mı diye yüzüme bakıp beni yokladı.

"İyiyim," dedim ve elimi onun eski yaralarının üzerine koydum. "Ya sen?"

"Hiçbir şeyim yok," dedi muziplikle gülümseyerek. "Senden aldığım yaraların kapanması bile çok uzun sürmüyordu sevgilim. Tabii beni yüreğimden yaraladığında haftalarca sürünebiliyorum..."

Dalga geçmeyi kesmesi için gülüşümü yutup yüzümü düşürdüm. Aksi taktirde ona kapılıp gidecektim. "Dilşah planımızı bozacak bir şey söylemiş mi?"

"Hayır, ama eğer senin kaçırıldığını öğrenseydi her şeyi söyleyecekti. En azından senin eşin olarak benden bahsedecekti ve her şey anlaşılacaktı ama buna fırsatı olmadı. Muhtemelen Tufan'a her şeyden bahsetmişti ama Tufan zaten beni saklamak için her şeyi yapardı."

"Ya Dilşah'ın peşine düşerlerse, merkezdeki bir muhbiri kaybetmek istemezler."

"Peşine düşmeyecekler. Yokluğunu anlayacaklar ama ortalık onunla uğraşamayacakları kadar karışık. Birkaç kampın yerini söylemek ve babamla tanışabilmek için buraya gelmiş."

"Feride Teyze?" Dilşah'tan sonra kimseye tüm bir saflıkla bakamıyordum.

"Hiçbir şey bilmiyormuş. Dilşah bu işi epey gizli tutmuş, Tufan da öyle. Zaten konuşabildiği tek kişi Tufan'mış." Bunu tahmin etmiştik.

"O sapasağlamdı, iki ayağı üzerinde duruyordu Arsıl." Bundan dört, beş yıl önce yürümeye öyle çok yaklaşmıştı ki, bir aya kalmaz ayaklarının üzerine kalkacağını düşünmüştük. Fakat sonra bilmediğimiz bir sebeple bir anda yeniden eski haline dönmüştü ve sonra doktora gitmeyi reddetmiş, hiçbir doktoru eve kabul etmemişti. Tüm hal ve hareketleri değişmişti, bunun umutsuzluktan olduğunu düşünmüştüm ama şimdi... Anlıyordum.

"Kendini daha ne kadar masum ve zararsız gösterebilirdi ki? Ondan asla şüphe edemezsin. Senin liderliğine birinci gözden şahit olurken yanı başımızdayken ona bir kez bile şüpheyle bakmadık."

Dalıp giden bakışlarımı yeniden kazanmak için parmaklarımı hafifçe sıktı. "Helya, kendini sakın bırakma. Sakın pes etme. Biliyorum, bu senin için unutulamaz bir ihanet..."

"Evet," dedim inancımdan emin bir vaziyette. "Bu ihaneti asla unutamam ama birlikte büyüdüğüm insanın bile onların hizmetkârı olduğunu görmek beni yıldırmadı, hevesimi tüketmedi. Aksine, bu işi kökünden bitirmek için daha kararlıyım. Geri dönüşümüz yok."

"Tüm kasabada senin liderliğin yankılanıyor," diyerek konuyu kapattı, Dilşah üzerine daha fazla düşünmemi istemediğini biliyordum. "Daha şimdiden halkın büyük kısmı senin arkanda. Belgeler kasabanın her yerine asılmış, durumdan haberdar olmayan kimse yok. Direniş seferberlik başlatmış, senin mührünle mühürlenmiş seferberlik çağrıları her sokağa asılmış. Kasaba askerlerinin bir kısmı bunu destekliyor, bir kısmı şehir merkezinin emriyle tüm ilanları topluyormuş. Ama hepsini toplasalar bile halk ayaklanmak üzere. Esir düştüğünü biliyorlar ama tahtın devredileceği gün bunu kendi gözleriyle gördüklerinde, inanmayanların bile inancını kazanacaksın İnşallah."

"O günü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Neredeyse bir hafta kaldı," dedi düşünceli bir tavırla.

"Bu gece ziyafette sana birçok hediye sunulacak." Biraz önceki anı hatırlayınca öfkelenmemek oldukça zordu. "Fazlasıyla cömert hediyeler."

"Bunu düşünme lütfen, onlarla baş etmeyi bana bırak." Böyle basit şeylerin beni yıpratmasına izin vermeyeceğini biliyordum, üzerinde daha fazla düşünmedim.

"Sadece zorlanıyorum..." dedi. "Elimde, tek sözümle sayısız insanı canları pahasına emrime amade kılacak kadar büyük bir güç varken bunun cazibesine kapılmamak çok zor..."

"Biliyorum." Bu hissi bildiğimi bana o hissettirmişti. "Parmaklarımı üzerindeki kalın, siyah ceketin boynundan içeri sokup ona verdiğim kolyemin zincirini buldum. "Arsıl, ben de çok zorlanıyorum sevgilim.

Bir adım sonrasında ya kendimde olmazsam? Zihnimin ne zamana geri saracağını bile bilmiyorum. Ya kendime yabancılaşırsam?" Elimi sakalarının örttüğü çenesine yasladım. "Beni hatırla."

"Seni ne zaman unuttum ki?" Üzerime doğru hafifçe eğildi ve parmaklarının kırılgan bir çiçeğe dokunur gibi naif bir hareketle bana ulaşacağını düşünürken; duraksadı, sonra beklediğimin aksine elleri sertçe boğazımı kavradı ve bedenimi ona yabancı bir acımasızlıkla itip duvara vurdu. Gözlerim hayretle irileşirken konuşmak için dudaklarımı aralamaya çalıştım.

"Efendim, onun burada ne işi var?" Tok, kırçıllı bir ses Arsıl'ın arkasından duyulurken; kapının açıldığını bile fark edememiştim.

Arsıl elini boğazımdan çekti, yere düşmeme izin verdi ve merhametsiz bir Pars gibi kaşlarını çatıp içeri giren kumandana döndü. "Odama müsaade istemeden girmek de ne demek?" dedi içerideki askeri azarlayarak.

"Özür dilerim efendim, hücresinde olmadığını görünce askerler onu huzurunuza istediğinizi söylediler. Fakat babanızdan onun hücrenin dışında olmamasıyla ilgili kesin emir aldık, götürmek zorundayız. Aksi taktirde onun burada olduğunu duymak babanızın hiç hoşuna gitmez."

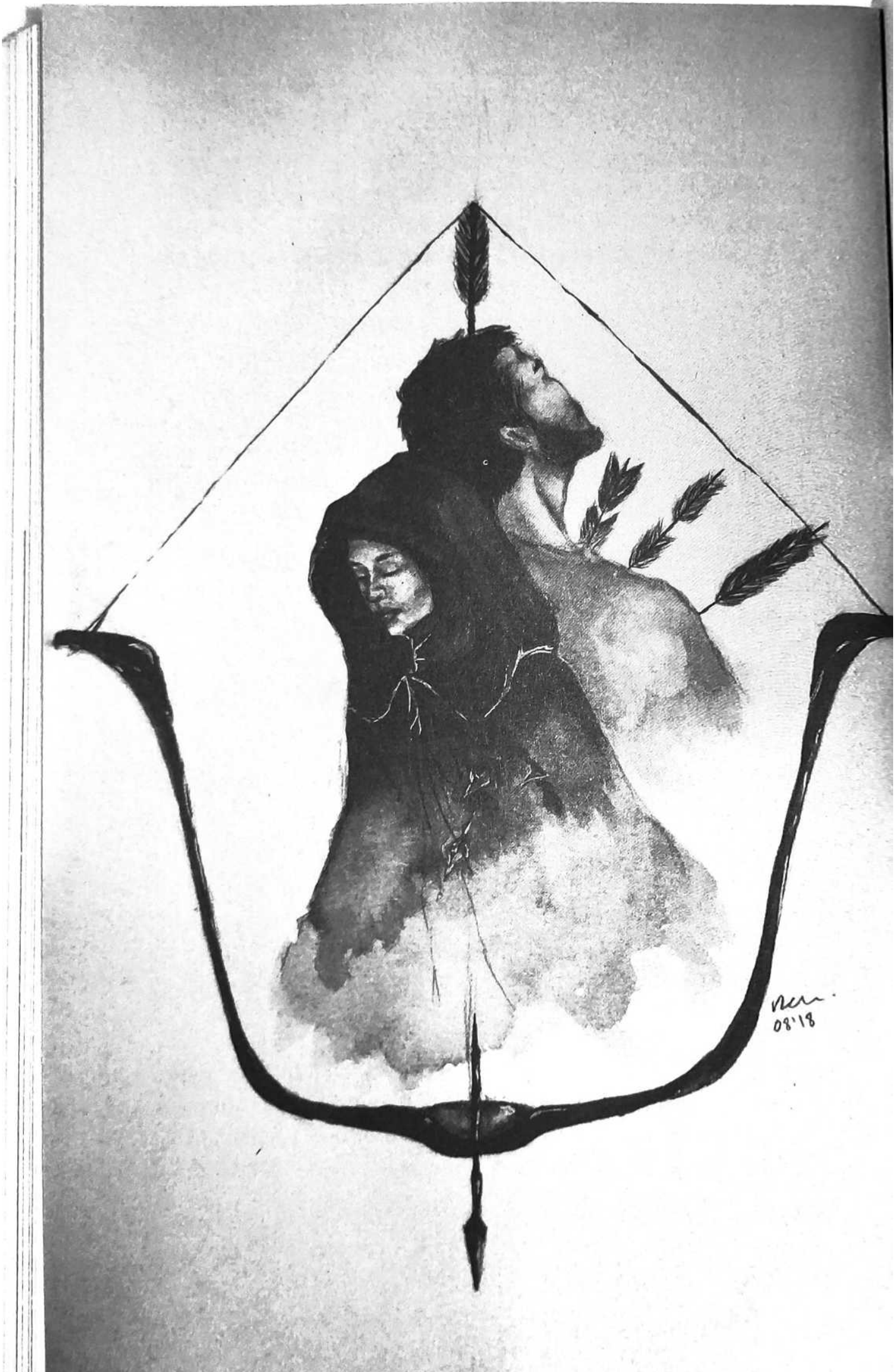
İki asker Arsıl'a sormaksızın iki yanıma dikilip sertçe koluma girdi.

"Benim hücrelere inmeme izin yok, ben de onu buraya getirttim kumandan. Beni yıllarca esir tutan aşağılık halkın sefil liderini kendi kalemizde esir olarak görme zevkini yaşamak en doğal hakkım, hak verirsiniz ki." Arsıl askerlerin önünden çekilip geçmeleri için izin verdi. "Bunu babama ben izah ederim, merak etmeyin."

"Haklısınız ve minnettarız efendim fakat yine de haddim olmayarak, bir daha babanızın haberi olmadan davranmamanızı söylemek zorundayım. Size yeni kavuşmuşken en ufak bir tehlikenin bile yanınızda olmasına müsaade edemeyiz." Saygıyla eğildi. "Liderliği devraldığınızda babanıza olan sadakatimizin aynını size sunacağımızdan şüpheniz olmasın..."

Askerler iki kolumu zincir gibi sımsıkı sarıp odadan çıkarırken kumandan da izin alarak hemen arkamızdan odadan çıktı. Ve ben, sahte bile olsa canımı yakmamış bile olsa Arsıl'ın boğazıma yapışmış parmaklarının bana hissettirdiklerini unutabilmeyi umarak hücremde yalnız kalmayı bekledim.

15.03 KIRILMA

08'18

Yıllar içinde Arsıl'ın vücuduna sapladığım oklar, acaba bana sergilediği bu yabancı tavır kadar can yakmış mıydı? Eğer öyleyse, bu güzel bir intikam olmuştur fakat değilse, bu apaçık bir insafsızlıktı.

Bana söylediği ya da gösterdiği gözle görülür bir tavır olduğundan bahsedilemezdi belki ama gözlerimin önünde, Arsıl'ın olmak istemediği o adam bir anda canlanıvermişti. Halbuki onun bu yanını düşünürken bile hiçbir zaman bu ruhsuz, kibirli, karanlık adamı hayal edememiştim.

Eğer benim Arsılımdan önce Saht'ın Arsıl'ını tanısaydım, şüphesiz ki ona besleyeceğim tek his nefret olurdu.

Evet, evet bu yalnızca sahte birkaç davranıştı. Sadece, tüm Saht'ın eziyetleri için kendimi hazırlamışken sevdiğim adamdan da bu muameleyi görmek zorunda olduğumu hesaba katmamıştım. Yine de bunları böylesine ciddiye almak ahmaklıktı, hele de bunları benim canımı kurtarmak için yapıyorsa.

Kapıldığım fuzuli duygusallığın beni daha fazla oyalamasına izin vermemek için zihnimi beklediğimiz o büyük günde olacaklar için düşünmeye zorladım.

Hücremdeki askerler çıktıktan sonra annemin benim için köşedeki karanlık duvarın dibine bıraktığı tatlı ekmeği ve suyu bitirdim. Ardından elbisemin altındaki kemere sakladığım defterimi açtım. Sayfaya birkaç cümlelik bir yazı bırakıp sayfaların arasına sakladığım kâğıdı aradım.

Defterimin içine sıkıştırdığım yabancı bir sayfa vardı, evden ayrılmadan önce yanımda Arsıl'ı hissetmek için onun defterinden hızlıca çaldığım yarım bir sayfaydı. Bu küçük hırsızlıklarım Arsıl gibi saygılı ve nazik

bir adam için bile zorlayıcı olabilirdi belki fakat bunları fark ettiğinde yüzünde beliren o olgun gülümseyiş ve başını hafifçe iki yana sallayışı bana bu yüzü veriyordu.

Benim Arsıl Alazımdan kalan birkaç cümleyi tekrar tekrar okudum.

Bir gün bana, "Ben gündüzsem sen gece misin?" diye sormuştu.
O gün ona sadece gülümseyebildim.
Hayır değilim, diyemedim.
Çünkü benim bir yanım gün bir yanım gece, bense tan yeriyim.
Gecenin cesetleri bende saklı. Gün doğumlarıyla kendini aklamaya çalışan bir acizim.
Sarı, kızıl sancılar; gece ve gündüzün, geçmiş ve geleceğin, bulunduğum saf ve ait olduğum kan arasındaki o çetin muharebenin en aleni kanıtı.
Bunu hissedecek diye korktum, elimi bırakır diye çok korktum.
Bu yüzden gülümsedim.
O da gülümsedi.
Ve gülüşü çok güzel.
Gördüğüm her şeyden daha güzel...

***

Bitmek bilmeyen üç koca günü daha geride bıraktığımda heyecan artık damarlarımda sabırsızca geziniyordu. Ellerimin ve ayaklarımın buz kesmesi bundan mıdır bilmiyordum ama kaygılarım her saat biraz daha tazeleniyor, bir çığ gibi katlanıyordu.

Dilşah'ı düşündükçe zihnimi örten keder, bir güvensizlik rüzgârıyla havalanıyordu. Yine de bu ihanet hevesimi kırmak adına ufak bir etki bile göstermedi, aksine akla karayı ayırmak için içimde büyüyen hevesle bu mesele karşısında hayatımda hiç olmadığım kadar soğukkanlı kalabildim.

Annem hücreme daha seyrek uğramaya başlamıştı. Hatta bazen Karşıt askerler aracılığıyla not göndermekle bile kalabiliyordu. Fakat ters giden bir şey yoktu, durum sadece o büyük gün için her şeyin daha sıkı tutulmasıyla ilgiliydi.

Annemden ve askerlerden aldığım bilgiye göre neredeyse her şey hazırdı. Askerlerin nasıl konumlanacağı, bu sınırı nasıl terk edeceğimiz ve bizi nasıl koruyacakları; tabii bir de o büyük güne tüm Ateşoyuk'u şahit etmek için ayarlanacak düzeneğin bölgenin bu yanına nasıl sokulacağı...

Tek sıkıntımız Direnişçilerden bilgi alamıyor olmamızdı. Askerlerden öğrendiğim kadarıyla sınırda ekstra bir asker bariyeri kurulmuştu ve bu yoğunlukta dikkat çekmeden bir şey yapmanın imkânı yoktu. Yalnızca her şeyin yolunda gidiyor olması için dua ediyorduk.

Arsıl'la görüşemiyordum. Alpar Alaz, Arsıl'ın güvenliği için paranoyaklık raddesinde takıntılı davranıyordu. Öyle ki, Arsıl'ın yanında Karşıt askerlerden yalnızca Alpar Alaz'ın en güvendiği kumandanlarımızı yanında tutmayı başarabilmiştik. Tufan'ın ihanetine inanmış olsa da onun kaybı onda büyük korku oluşturmuştu. Bu yüzden Arsıl'ı deli gibi saklıyor ve aklınca kolluyordu, aksi taktirde tahtını gururla devredeceği kendi kanından bir varisi kalmayacaktı.

Neyse ki daha bu işin en başında her şeyi, tekrar üzerine konuşmamıza gerek kalmayacak şekilde oturtmuştuk.

Pelerinimi yere serip namazımı kıldıktan sonra dudaklarım binbir duayla durmaksızın fısıltı halindeydi ve dilime düşen her duada umudum birkaç yaprak daha yeşertiyordu. Artık kıldığım her namaz yalnızca bir teslimiyet değil, bir yakarış ve çaresiz bir yalvarıştı da.

Beni duyuyordu, beni biliyordu, olacaklar onun hakimiyetindeydi. Her şeyi biliyordu ve ben böyle bir ilim karşısında hiçbir şey gizli saklı kalamazken, kendimi bu yangının ortasında bile tümüyle güvende hissediyordum.

***

Bir keresinde Arsıl'ın defterinden şu satırları okumuştum: "İnsanın yalnızlığı kendisidir, ulaşabileceği en büyük kalabalık da kendi yalnızlığıdır fakat bunu düşüncelerinin arasında kendi sesini bile duyamadığında anlar."

Ve sonra bu denli bir yalnızlığa ulaşabilmenin ne kadar güç olduğunu düşünmüştüm.

Fakat şimdi o yalnızlık burada, hem de büyük bir kalabalıkla. Bir ben bir de bu defter var.

Artık annem de askerler de hücremin kapısını açamıyor. Kapının demirliklerinden içeri atılan birkaç parça yiyecek de olmasa burada unutulduğumu düşünürdüm.

Hücremde tek başıma geçirdiğim günler, saatler sanki ruhumu yavaş yavaş çürütüyor. Heyecanım hâlâ galeyanda ama ruhum aklını yitirmiş bir ihtiyar gibi bitik, heyecanıma yetişemiyor.

Karanlık, dertleşmek için pek hevesli bir arkadaş değil; bana sunduğu tek şey ıssızlık. Fakat beynimin içi öyle bir karmaşaya kısılmış ki ben bu kalabalığın neresindeyim, kestirmek çok güç.

Yalnızca bekliyorum...

***

Tören gününe sadece iki gün kalmıştı, artık yerimde durmak öyle zordu ki... Biraz durup başımı bir taşa yaslayacak olsam sanki zihnimde koşturan koca bir sürü düşüncelerimi şiddetiyle talan ediyordu.

Bir asker demir kapının ardından bayat bir ekmek bıraktığında dizlerimin üzerinde emekleyip kuru ekmeği isteksizce aldım. Birkaç lokma yine taş gibi büyüyecek, mideme oturacaktı. Ama bir şeyler yemeliydim çünkü günlerdir mideme giren şeylerin sayısı bir elin parmağını ancak geçerdi. Bedenimi ayakta tutabilmeliydim.

Ekmekten bir parça koparacakken ortasının kesik olduğunu fark ederek ikiye ayırdım. Küçük bir kâğıt parçası ve içi sıvı dolu ufacık bir şişe yere düştü. Halihazırda olmayan iştahım da dikkatim de çabucak dağılmıştı. Şişe hâlâ sağlamdı, küçük bir heyecanla kâğıdı açtım.

Ben hâlâ senin tanıdığın adamım... Öyle olmalıyım.

Bu Arsıl'ın yazısıydı.

Öfke ve güç, merhametsiz ellerdeyse sonu daima felaket olur Helya ve ben bugün neredeyse bu cümlenin öznesi olacaktım.

Burası beni tüketiyor, öyle öfkelendim ki bir adamın boğazını kesip oracıkta öldürmeme ramak kalmıştı. Beni anlıyor musun? Silahım elimdeydi ve ben elimi kaldırmıştım. O silahı adamın boynuna indirme isteğiyle ellerim titrerken geri çekilmek bana nasıl büyük bir eziyet oldu, bunu tarif edemem. Çünkü çok utanıyorum.

Ve kimse beni bunun için suçlamayacaktı sevgilim, bunun için hiçbir insana hesap vermeyecektim. Bu nasıl akıl almaz bir imtihan... Ben bu imtihana neredeyse yenilecektim. Burası yıllarca kurduğum düzeni sarsıyor, Helya güç tutkusu gerçekten kanımda var. Tıpkı eski bağımlılığımı hatırlamak gibi, lütfen buna kapılıp gitmeme izin verme.

Tek arzum bu kaleden çıkmak, üzerime bir illet gibi yapışmış bu üstünlüğün ruhumu zehriyle besleyişinden kurtulmak. Savaşmak istiyorum, önce kendimle ve sonra ruhuma bir ihtiyaç gibi işlenmiş bu sapkın güç arzusunu zihnime yerleştirenlerle.

Fatiha'nın o kurtarıcı ayetleri dilime ağır gelecek diye çok korkuyorum. Sen o ayetlerin sahibinin bana gönderdiği dayanaksın Helya, artık seni görmemeye katlanamıyorum.

Başın ağrıyordur, bu ilacı iç. Zihnini susturacak. Törenin olacağı günden bir gece önce ilacı kes ve uyu, sabah uyandığında etkisi geçmiş olacak.

Ben buradayım, yanındayım ve bir cümle bile olsa senden kelimelerini talep ediyorum. Hücrenin önünde senden gelecek notu bana ulaştırmak için bir asker bekliyor, acele et.

Sana tüm iradesiyle teslim, gönül hizmetkârın...

Göğsümden kopan bir gülümseyişle tüm ruhum hapsolduğu sıkıntıdan sıyrılıp tüy gibi hafifledi. Kâğıdı art arda öpüp göğsüme bastırırken

gözlerim ondan aldığım cümlelerle dolmuş, üzerimdeki ölü toprağını sıyırıp atmıştı.

Kemerime sıkıştırdığım küçük kalemi çıkarıp defterimden küçük bir parça kopardım ve aceleyle birkaç cümle karaladım.

Boynundaki kolyeyi yıllarca boynumda taşıdım, seni tanıdığım günden beri bana daima seni hatırlattı ve o kehribar kolye bir gizemin anahtarı oldu. Arsıl Alaz, seni kalbimde taşıyorum ve sen de benim anahtarımdın. Zihnimin saklı kapılarını aralayan senin gözlerinin kehribarıydı. Şimdi beni o kolyede bul çünkü ben seni orada hissettim.

Az kaldı... Çok az kaldı. Seni o tahtı devraldığında gururla izleyeceğim, benim Arsılım oraya çıkıp tarihi değiştirecek İnşallah.

Sana tüm iradesiyle inanan, gönlünü çaldığın yoldaşın...

Kâğıdı hızlıca katlayıp hücrenin küçük parmaklıklarına uzandım, kalın ve uzun parmaklar küçücük pencerenin önüne yaklaştı. "Arsıl Alaz için..." dediğinde katladığım kâğıdı ona doğru uzattım ve teşekkür ederek hücreme çekildim.

Sanki dallarım bu karanlık hücrede umut kuraklığıyla solup gitmişti de Arsıl Alaz bunu hissedip birkaç cümleyle bana serin suları bağışlayıp yeniden yeşertmişti. Dudaklarım aralandı ve bu yosunlu duvarların arasında gün ışığını ruhuma doğuran adam için ettiğim dualar dilimin ucunda tekrar tekrar dirildi.

***

Tören hazırlıklarının sonlandığı günün sabahındaydık.

Törene belki altı belki yedi saat kalmıştı. Tüm halk törenin yapılacağı meydana toplanıyor olmalıydı. Çünkü burada geçirdiğim hiçbir günde uzaklardan bu kadar insan sesi duymamıştım.

Buz kesmiş ellerim heyecana yenik düşmüş, amansız bir titremeye kapılıp gitmişti.

Alpar Alaz, Tufan'ın bir hain olduğunu halka duyurmamış ve bugüne kadar süren bir yas ilan etmişti. Fakat herkese ondan bahsetmeyi yasaklamıştı. İlan ettiği yas da Tufan için değil Saht'ın itibarı içindi.

Bugün kayıp varis Arsıl Alaz tahtına çıktığında yas sona erecek ve tüm halk yeni liderlerinin sevincini yaşayacaktı. Cezamı bizzat Arsıl yeni Pars lideri olarak infaz edecekti; beni o idam tahtasının üzerine çıkaracaktı ve Alpar Alaz, tahtını devrettiği oğlunun Kaplan liderinin canını alışını gururla izleyecekti. Bugünün gecesinde savaş için hazır bekleyen orduların başına geçip Kaplan topraklarına girecek, savaşı başlatacaktı. Yani sanılan buydu, en azından Alpar Alaz bunun hayalini kuruyordu.

Tahtın devredilişi ve Kaplan liderinin idam cezasının infaz anını yalnızca Parslar izlemeyecekti. Şehir merkezine gönderilmiş Direnişçiler ve onların gizlice konuşup ayarladığı meraklı şehir gazetecilerinin ve habercilerinin yardımıyla kasabanın üzerindeki tüm yayın kısıtlamaları yasal olmayan yollarla da olsa kısa bir süre için etkisiz hale getirilecekti.

Sınırın bu yanına şehir kameraları askeri araçlara gizlenerek sokulacak ve tümüyle kamufle ederek halkın arasına konuşlandırılacaktı. Gizlice sokulan kameralarla Alpar Alaz'ın tahtını Arsıl Alaz'a devredeceği, yeni liderin halkına konuşma yapacağı ve infaz töreninin gerçekleşeceği anların tümü canlı olarak kasabadaki tüm kısıtlı ekranlara yansıtıp aynı zamanda şehir merkezine ve Kaplan halkına da canlı canlı izletilecekti.

Yolumuza köstek olma ihtimali olan şehir merkezi, o anları anbean izlerken insanların gözünde tarafsız kalabilmek için elini dahi kıpırdatamayacaktı. Zaten Kaplanların gözünde Arsıl'ı aklayan şey de onların canlı canlı izleyeceği o konuşma ve sonrasında gelişecek durumlar olacaktı.

Gün gelip şehir merkezinin teknolojisini böyle bir amaç için kullanmaya hevesleneceğim hayatımın hiçbir evresinde aklımdan geçmezdi.

Ve sonra kelimenin tam anlamıyla savaşımız başlayacaktı...

Alpar Alaz daha her şeyin en başında, kininin hiddetiyle bizi Direnişçilerin ve Kaplanların gözünde akladığı gibi şehir merkezindeki insanların gözünde de aklayacaktı.

Planımız pamuk iplikleriyle örülmüş bir detaylar ağına sahip olsa da her şeyi tepetaklak edecek bir şiddete de sahipti.

Şimdi sakin kalabilmek ne kadar da güç...

***

Tören birkaç saat sonra başlayacaktı. İşte şimdi her şeyin kopacağı o fırtınanın bir adım gerisindeydik.

Askerler başıma bir çuval geçirmeden beni hücremden çıkardılar. Yürüdüğüm yerleri incelememe mâni olmuyorlar ve gözümün alabildiği her yere bakmama izin veriyorlardı. Bu rahatlıklarının sebebini anlamam uzun sürmedi, bu bir mesajdı. Günün sonunda ölü olacağına inandıkları bir kız için önlem almaya uğraşmadıklarını gösteriyorlardı. Bu bir tolerans değildi, benimle alenen alay ediyorlardı.

Öyle olsun.

Büyük bir asker topluluğuyla birlikte Saht'ın meydana bakan yüksekçe kısmına çıktık. Merdivenlerle yükselen bu yüksek alan bir sahne gibi alanın tamamının gözü önündeydi.

Havada jilet kadar keskin kuru bir soğuk vardı. Kar yoktu fakat uzaktaki evlerin tepesinde parlayan beyaz kar tabakalarını görebiliyordum. Kara kış bu sene Ateşoyuk'ta kalmaya kararlıydı.

Daha önce görmediğim kadar büyük bir insan kalabalığı tam karşımdaydı. Bu devasa merdivenin bilmem kaç basamak sonrasından başlayıp ucu bucağı gözükmeyen bir kalabalıktı. Böylesi bir kalabalığı daha önce Amber'deki bilgisayarlarda bile görmemiştim.

Fakat bu sonsuz gibi gözüken kalabalık öyle ruhsuz ve cansızdı ki, kuru gürültü ve dikkatli bakışlar çıkarıldığında sanki meydanlar dolusu cesedi buraya istiflemişler gibi duruyordu. Meraklı bakışlarla gözlerini bana dikmişlerdi, ender bir yaratığa bakar gibi gözlerini benden alamıyorlardı. Bazılarının nefret bazılarının umut bazılarınınsa umutsuzluk işlenmişti merakına.

Askerlerin itiş kakışlarıyla benim için hazırlanmış idam tahtasının önüne çekildim ve düzeneğin hemen yanındaki demir parmaklıklı kafese itildim. Tören başlayana kadar içinde ancak birkaç adım atabileceğim bu dar kafeste vahşi bir hayvan gibi sergilenecektim.

Öfke tüm bedenimden bir elektrik dalgası gibi dağılıp geçti. Parmaklıklara yapıştım ve boğazımı tırmalayan öfkeli çığlığı koparmamak için dişlerimi sıktıkça sıktım. İstedikleri gibi, maruz bıraktıkları bu aşağılamayı doğru çıkarırcasına bir hayvan gibi bağırmayacaktım.

Öfkem zihnimde harlanıp parmaklıkların arasında titreyen ellerimde soğudu. *Tahtını yakacağım Alpar Alaz. Alev alev yanışını bu meydana oturup izleyeceğim, küle dönene dek.*

Askerler kalenin etrafına kuşanmış, insanların arasından çıkabilecek ufak bir karmaşayı gözlüyorlardı. Kimse ters düşecek tek davranışta bulunmuyordu, çünkü hepsi müdahalenin nasıl kanlı ve acımasız olacağının bilincindeydi.

Neredeyse bir saat geçti, halktan kimse yerinden kıpırdamıyordu. Kalabalığın içinde konuşlanmış askerler gardiyanlar gibi kalabalığı güdüyordu.

Derken askerlerin arasından mekanik düzeyde düzenli bir gürültü yükseldi ve tüm meydan zorunlu tezahüratlarla bağırmaya başladı, belli ki Alpar Alaz teşrif edecekti.

Bulunduğumuz alanın en yüksek kısmında askeri bir hareketlilik oldu ve sonrasında görkemli postlara sarınmış Alpar Alaz, ezberlenmiş şarkılar ve güçlü tezahüratlarla askerlerinin arasında göründü. İlahi bir varlıkmış gibi kibirli ve ezici bir gülümsemeyle elini kaldırarak sözüm ona lütufkâr bir lider gibi halkını selamladı.

Hemen arkasından Arsıl'ın annesi göründü, yüzünde gururlu bir inanç vardı ama bunu yumuşak ifadesine sindirip gizlemişti. Gözleri beni bulduğunda belirsiz bir gülümsemeyle inancını ve gururunu sundu. Bu bir bakış göğsümü coşkuyla doldurdu.

Hemen ardından Saht'ın soylu aileleri bir bir göz önüne çıkıp mağrur ifadelerle kendilerini sergiledi.

Halkın arasındaki askeri araçlara baktım. Kameralar çoktan kayda girmiş ve tüm kasabaya canlı yayın yapmaya başlamıştı. Şehir merkezi bunu ne zaman fark edecek, ne zaman müdahale edebilecekti bilmiyordum ama etmeye çalıştıklarında bile her şey çok geç olacaktı.

Kopan gürültünün sahteliği midemdeki kasılma ve kusma isteğini fitilledi. Tiksintimi gizlemek için en ufak bir çaba harcamadan gözlerimi o nemrut adamın gaddar yüzüne diktim.

Bir asker kafesimi tekmeleyerek aklınca beni uyarsa da ondan tarafa bile bakmaya tenezzül etmedim.

Alpar Alaz provasını yaptığı birkaç cümleyi, insanların üzerine dikte ettiği üstünlüğünü gerine gerine söyledikten sonra arkasını döndü ve tahtının sahibi olacak varisini gururla takdim etti.

Arsıl Alaz benim tanımadığım, bilmediğim bir yabancı olarak Alpar Alaz'ın yanında yer aldı. Onun da üzerinde Alpar Alaz'dan miras kalan kibir ve şer tüm halkın gözleri önündeydi. Onu böyle görmek öyle çok canımı yakıyordu ki, bir an önce iplerin kopması için dua ediyordum.

Alpar Alaz oğlunu yanına çağırırken tüm halk nefesini tutmuş tahtın devredileceği bu büyük anı gözlerini kaçırmadan izliyordu, kimseden tek bir çıt çıkmıyordu.

Tahtın önünde büyük bir ateş yakıldı. Ateşin yanı başında kabzaları kıymetli taşlarla bezenmiş keskin bıçaklar sıralıydı. Saht ailesi beni katlettikten sonra avuçlarını keserek kanını ateşe adayacak, vahşetini mühürleyecekti.

Askerler sıraya girdi, marşlar çalındı, konuşmalar yapıldı ve daha birçok manasız merasimin ardından nihayet Alpar Alaz elindeki ağır, gümüş kılıcı Arsıl'a doğru uzattı. Bu, tahtın devredildiğini gösteren işaretti ve Arsıl o kılıcı babasının elinden alıp kaldırarak Alpar Alaz'ın liderliğini tümüyle kendi üzerine aldı.

Arsıl kılıca dokunduğu anda meydan kulaklarımı çınlatan çığlıklar ve sahte sevinç gösterileriyle yankılandı. Askerler silahlarını kaldırıp yeni liderlerini selamlıyordu. Halkın tamamı önce dizlerinin önüne çöktü, sonra ellerini ve yüzlerini yere kapayıp yeni liderlerine varlıklarını sundular.

Arsıl'ın yüzüne baktığımda gözlerimin reddettiği o yabancı adam yavaş yavaş silikleşmeye başlamıştı. Dudaklarını hareket ettiğini gördüm. Ne

okuduğunu, hangi ayetleri tekrar ettiğini biliyordum. Onunla birlikte tekrarladım.

Alpar Alaz'ın gözleri beni bulduğunda nefretle parladı ve artık beklediği zamanın geldiğini gösterircesine acımasız bir gülümsemeyle tüm dikkatleri benim üzerime çekti. "Artık zamanı geldi oğlum..." dedi elini oğlunun sırtına vururken. "O sefil Kaplanların aciz liderinin canını senin kılıcın alacak. Üstün halkımıza hak ettiği zaferi vermek için bu Kaplan kızının kanına bulanmış kılıcını kaldıracaksın. Cebel'in askerleri o toprakları kanla sulayacak!"

Arsıl onu karşılayan bir tebessümle başını eğdi ve sözlerini kabullendi. Koltukları gururla kabarmış Alpar Alaz, göğsünü şişirdikçe şişirdi, keyfine diyecek yoktu belli ki. Arsıl'ın önünde hafifçe başını eğdi, "Yeni liderimiz, Arsıl Alaz!"

Kopan çığlıkların arasında Arsıl eğilip babasına saygısını sundu ve askerlerin eşliğinde merdiven basamaklarını ağır ağır inerek benim olduğum platform üzerine indi. Askerlerden biri kafesimin anahtarını ona uzattığında benim ve Arsıl'ın etrafını katman katman askerler kaplamıştı. Fakat hepsi bizim askerlerimizdi, onların değil.

Arsıl kafesimi açtı, askerler ellerimi bağladı ve onların çekiştirmeleriyle içeriden çıktım. Beni idam tahtasına bizzat Arsıl çıkardı, tahtanın üzerine benimle birlikte çıktı.

Tüm gizli kameralar beni ve Arsıl'ı çekiyordu, tüm Ateşoyuk bizi izliyordu.

Arsıl beni kolumdan tutarken arkamı dönüp Alpar Alaz'a baktım. Gözlerimdeki nefret onun gururuyla çarpıştı ve bana pis pis gülerek karşılık verdi.

"Öncelikle sevgili halkım..." Arsıl ağzını açtığı anda ortada dönen ufak fısıltılar bile susturuldu, tüm meydan onu dinliyordu. "Bunca yıl sonra karşınıza bu şekilde çıkabilmek, bir lider olarak burada dimdik durabilmek beni tarifi zor bir mutluluğa ve gurura sevk ediyor."

Meydanda çınlayan alkışlar uzayıp gitmeden önce askerler insanları durdurdu. Arsıl devam etti, "Ve bugün burada, her şeyden önce halkıma

onurlu bir savaşın haberini veriyorum. Tarihimizin görüp görebileceği en onurlu savaş kapımızda bekliyor ve ben bugün o kapıyı açacağım!"

"Kaplanlar, tarihimiz boyunca bizden kaçtı ve onlara zulmettiğimizi iddia ettiler. Onlara ait olan topraklara elimizi uzattığımızı, onların kaynaklarını haksız yere tükettiğimizi, insanlarını haddimiz olmayan cüretle katledip öldürdüğümüzü söylediler. Onlardan yıllar boyu, binlerce masum insanın canını, sadece kendi halkını ve toprağını savunduğu için aldığımızı söylediklerini duyduk."

"Ve yalnızca Kaplanlar da değil, bizzat kendi halkımız bile onlara zulmettiğimizi, onları korkuyla susturduğumuzu, kendi insanımızı bile keyfimize göre öldürdüğümüzü söyledi. Ve hatta kendi içlerinde iddia ettikleri bu zulme karşı birlik olarak Saht Kalesi'ne gizliden gizliye direndiler."

Alpar Alaz'ın yüzündeki onaylamanın birazdan evrileceği ifadeyi görmek bana muazzam bir haz verecekti.

"Şimdi sevgili halkım, tüm Kaplan halkına ve halkımın içinde zulüm gördüğünü, direndiğini söyleyen Parslara; bu tahtın yeni sahibi ve Pars Lideri olarak sesleniyorum..."

İşte şimdi savaş başlıyor...

"Davanızda haklısınız kardeşlerim!"

Tüm halk ve askerler durumu hayretiyle Arsıl'ın ne demek istediği anlamaya çalışıyordu.

"Bu kale, Saht Kalesi, Kaplan halkına tarihimiz boyunca zulmetti. Hiçbir hakkı olmayan topraklara el uzattı ve insanlarını öldürmeye cüret etti." Etrafımızdaki Karşıt askerler bölük bölük bir zırh gibi Arsıl ve benim çevremi sardı. "Ve evet..." dedi Arsıl. "Yalnızca Kaplanlara değil, Parslar kendi ırkını da eziyetleriyle bıktırdı. Sadece Kaplanları değil, Parsları da öldürdü. Karşıtlar ve direnen diğer Parslar, isyanınızda haklısınız!"

Kıyamet kopmadan birkaç saniye önce...

"Helya," dedi Arsıl, beni halka takdim ederek. "Size kendisini tanıtayım: Kaplan halkının gerçek lideri ve benim saygı değer eşim. Ben, Pars lideri olarak ona verilmiş cezayı tahtımın bana verdiği yetkiyle feshediyorum. Eğer onun topraklarını elinden aldığımı düşünen varsa, şimdi benim olmayan toprakları ona iade ediyorum. Helya kendi halkının başında dimdik duracak ve ben de kendi halkımın başında duracağım!"

Karşıt askerler etrafımıza çepeçevre sarılmıştı ve Saht'ın askerleri bize saldırmak için Alpar Alaz'dan emir bekliyordu. Alpar Alaz dehşet bir şok içerisinde ağzını dahi açamıyordu. Karşıt kumandanlar ve Saht'ın kumandanları birbirine karışmıştı. Karşıtlar kendilerini biliyor fakat diğerleri ne olduğunu dahi kestiremiyordu. Bizim kurduğumuz, onlarınsa kaybolduğu bir labirentin içine hapsolmuşlardı.

Arsıl son kez halkına döndü. "Ve size söylemek istediğim son şey şudur ki, bu savaş Parslar ve Kaplanların savaşı değildir kardeşlerim. Bu savaş iki halkın birleşip zulme karşı verdiği savaştır ve bu direniş gerçek güçtür. Saht'ın aldatıcı ve zalim gücü gibi değil! Şimdi, halkıma Karşıt Parsların yanında yer almasını tavsiye ediyorum ve bilin ki, Karşıt Parslarla Kaplanlar aynı saftadır. Bu size verilmiş ilk ve belki son fırsattır!"

Etrafımızdaki askerler bir an önce inmemiz için bizi uyarmaya başlamıştı ve Alpar Alaz boğazı yırtılırcasına askerlere bizi derhal öldürmelerini emrediyordu.

"Bu kale düşene kadar, bu zulüm bitene kadar hakkın yanında yer almak isteyen her Pars ve her Kaplan'la aynı safta savaşacağım!" diye bağırdı Arsıl. "Ben Cebel'in değil, hakkın askeriyim! Sevgili halkım ve işte şimdi batıla olan onurlu savaşın çığlığı atıldı... Bismillah."

Tüm halk karmaşık bir galeyanda ve bu kez gerçek bir gürültüyle alabora oldu. Düzinelerce asker bizi arasına aldı ve diğer askerler ne yapacaklarını bilemeden bize saldırmak, yolumuzu kesmek için önümüze çıkmaya çalıştılar.

Biz Saht Kalesi'nden büyük bir kalabalıkla çıkarken bölgenin uzak taraflarından peş peşe patlama sesleri duyuldu. Bu sesler Pars asker-

lerinin mühimmat depolarından geliyordu. Karşıtlar, Pars askerlerinin dikkatini dağıttığı andan itibaren tüm depoları peşi sıra patlatıyordu. Alpar Alaz istese bile bu gece bir savaşa giremeyecekti, ordusunun teçhizatını yeniden toplaması ve askerlerinin kaçına güvenebileceğini kestirmesi kaç gününü alırdı bilinmez ama ansızın yapacakları baskınların hayallerinin çoktan sulara gömüldüğünü benim kadar Alpar Alaz da biliyordu.

Ve işte sonunda, yanımda Pars lideriyle kendi topraklarıma liderliğimle giriyordum ve iki liderin de dilinde aynı dua art arda tekrarlanıyordu, *Bizi doğru yola ilet. Kendilerine nimet verdiğin kimselerin yoluna, gazaba uğraşmışların ve sapmışların yoluna değil.*

16.01 PARS NEFESİ

Ayaklarım, ateşler üzerinde yürümüş gibi sızlıyordu. Bir yangını harlamış, alevleri adımlarımıza sığdırmıştık. Yaşadıklarımızın bu benzetmeden farklı olmadığını düşünürsek, tüm bedenimdeki ince kavruluşu çok görmemeliydim.

Ellerimizde silahlarımızla Karşıt Pars askerleri tarafından çepeçevre sarılarak birinci kısımdan çıkmıştık. Bu zamana kadar hasmım bildiğim insanlar tarafından şimdi korunurken, dünyanın daha tuhaf bir yüzünü göremeyeceğime neredeyse emindim.

Askerler geçtiğimiz her sınırda yavaş yavaş azalıp dağılmıştı, tek araç kalmıştık. Üçüncü kısmın bir meydanında Hasan Amca'yla buluştuk. Arsıl askerlere yolu tek başımıza devam edeceğimizi ve onların Hasan Amca'yla gitmesi gerektiğini söyledi. Karşıtlar Direniş'le irtibatta olmalıydı. Askerler Arsıl'ın sözlerini bir emir bilerek Hasan Amca'yla birlikte yanımızdan ayrıldılar.

Hasan Amca, Kaplan mührünün olduğu keseyi bana geri verip her şeyin yolunda olduğunu söylemesinden başka hiçbir şey konuşmadan gün doğumunda ana kampta buluşmak üzere sözleştik ve Amber'e doğru yürümeye koyulduk. Benim yüzümü başlığım, Arsıl'ın yüzünü bir bandana örtüyordu.

Amber'e dönüyorduk.

Havanın karanlık olmasına karşın sokaklar ıssız değildi. Dükkânların bile birçoğu açıktı... Kasaba askerleri artık sokaklarda dolaşırken bir süre önceki gibi teftişle değil, sanki her an gelebilecek bir çağrıya kulak

kabartır gibi geziyorlardı. İnsanlar askerlerden çekinerek yürümüyordu, birçoğu birkaç eşya sırtlanmış ve bazıları da silahları kapmış sanki bir yere yetişmeye çalışıyordu. Kasaba hiç görmediğim kadar canlı, karmaşık ve heyecanlıydı. Ben bu insanları daha önce böylesine diri ve kendinden emin görmemiştim.

Buna biz sebep olmuştuk.

İnsanların gocunmadan aralarında yüksek sesle konuşmalarından öğrenmiştim ki kasabada iletişim adına hiçbir şey yoktu; ne televizyon ne telefon ne de bilgisayarlar... Bunu tahmin etmesi zor değildi. O canlı yayından sonra şehir merkezi kökten müdahaleyle Ateşoyuk'u bir iletişim karanlığına bırakacağını biliyorduk.

İnsanlar bizim yanımızdan bizi fark etmeden geçerken büyük bir galeyanla lider ve Pars varisi hakkında konuşuyordu fakat kimse etrafında kimin olduğuna dikkat etmiyordu.

Kimse tarafından fark edilmeden Amber'e gelmiş ve kepenkleri açıp oyalanmadan içeri girmiştik.

Bugün, savaş sonlanana kadar Amber'de geçireceğimiz son günümüzdü. Buraya gelişimizin sebebi elimizdeki her şeyi toplamak ve hazırlanmaktı. Fakat Arsıl'ın buraya olan sevgisini bildiğim için, bana kalırsa buradaki varlığımız aynı zamanda küçük bir vedaydı.

Telefonu kaldırıp kontrol ettikten sonra ahizeyi sertçe yerine vurarak bıraktım. "Şehir Merkezi bu kez Parslara yaltaklanamayacak ama yine de yapacağını yapmış. Gerçekten de iletişim kesilmiş."

Belinden çıkardığı bıçağı kılıfının metal kemeriyle bilerken sözlerime karşı başını salladı. "Bunun olacağını zaten tahmin ediyorduk."

Ediyorduk ama bu, her gün karşılaşsam dahi kabullenmekte güçlük çekeceğim bir onursuzluktu. "Eğer biz kendi davamız için savaşıp Parsların önüne geçemezsek, şehir merkezi bu sapkınlıktan er ya da geç nasibini alacak. Nasıl bu kadar kör olabilirler?"

"Basiretsizlik." Bıçağı parmaklarının arasında döndürürken gözleri zihnindeki düşüncelerin yoğunluğuyla kısılmıştı.

"Onlardan neden bu kadar korktuklarını hiçbir zaman anlayamadım. Sırf onların hedefi olmamak için yaptıkları şu haysiyetsizliğe bak..."

"Kan korkutur Helya. Parsların usulü bu, daha doğrusu Saht'ın, olabildiğince kan dökmek. Üstünlük haykırışları koparmak ve vahşilik, şehir merkezinin korkak politikasıyla karşılaşınca kafalarını deliğe sokmayı tercih ediyorlar."

Pelerinimi çıkarıp askıya asarken kazanılacak bir zafer söz konusu olursa bize gösterilecek sahte destek mesajlarını mide bulantısı çekmeden kabul edebilir miydim, bunu düşünüyordum. "Ateşoyuk'u zulümden kurtarmayı başarırsak, onlardan gelecek yapay kutlama ve ucuz dostluklarını görmek istemiyorum."

Arsıl duraksadı, yüzüme bakıp tatsız bir gülüşe tutundu ve sonra yeniden bıçağına döndü. "O halde gözlerini kapamalısın sevgilim."

Haklıydı, çünkü bunu muhakkak yapacaklardı.

Başımdaki şalı çıkarıp saçlarımı açarak parmaklarımı hafif hafif ense köküme bastırarak ince sızıyı bertaraf etmeye çalıştım. Savaş gözlerimin önünde şekilleniyordu sanki. Bunu düşünmek için o hücrede çok günüm vardı ve az çok zihnimde oturan şeylerden bahsedebilecek olmak beni rahatlatıyordu. Halkım silahlarını kuşanmışken hâlâ ne yapacağımı bilemiyor olmak beni öldürürdü.

Arsıl beni üst kata çağırdığında elinde tüm kasabaya dağıtılmış, liderliğimin ilanının yapıldığı kâğıtlardan birini tutuyordu. Hasan Amca'ya verdiğimiz tüm belgeler toplu bir şekilde derlenerek bir kâğıda sığdırılmıştı. Kâğıdın sonu da Kaplan mührüyle mühürlenmişti.

Kâğıdı elinden almadan yanından geçip yatağa oturdum. Bedenim ve eklemlerim sert ve soğuk yüzeylere alışmış olacak ki sanki bu rahatlığı yadırgamıştım. Arsıl'ın benim için yatağın kenarına bıraktığı çöreği,

böğürtlen reçelini ve biraz peyniri hızla tüketip boş tabağı komodine koydum.

Gözlerim yorgunlukla kapanmadan önce Arsıl elinde büyük bir fincanla çıkageldi. Yoğun esanslı bir çay için kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bu zarif uğraşını reddetmek için hazırlandım fakat o önce davrandı. "Bu kez sadece sıcak süt."

Onu reddetmek için kalkan elime tutuşturduğu fincana bakıp gülümsedim, "Teşekkür ederim."

"Dilediğin her zaman..."

Günlerdir maruz kaldığı izbe hücremin soğuğuna inat, sıcak sütümü keyifle yudumladım. "Gün doğumunda savaşa gidecek bir lider için yanıltıcı bir içecek seçimi."

"Ben de savaştan önce sıcak bir sütlü kahve alırdım," dedi omzuma saçılmış bir tutam saçı parmaklarının arasına dolarken. Mütevazı yaklaşımının doğruluk payından haberdardım; kahveyi kesinlikle sütlü severdi, savaştan hemen önce içecek olsa bile.

"Aklındakiler nedir?" Sözlerine bakılırsa genel fakat ifadesine bakılırsa oldukça muayyen bir soruydu bu.

Aklımdaki sorunun belli bir çözümü olmasa da bunu dillendirmekten geri durmadım. "Direniş'in Pars ormanlarıyla ilgili planlarını düşünüyorum..."

"Ormandaki tuzaklar için mi endişeleniyorsun?" Bedenini geri çekip benim gibi sırtını yatak başlığına yasladı. Ardından kolunu omzuma uzatıp yüzümü göğsüne çekti.

"Hayır," dedim gömleğinin açık kalmış düğmesiyle oynarken. "Tuzaklar ne kadar etkili olursa olsun büyük bir ordu karşısında küçük grupları durduracak tuzakların etkisiz kalacağına eminim. Öyle değil mi?"

Sabırla bir sonuca varmamı bekliyor gibiydi. "Kesinlikle." Kendisinin de bildiği bir sonuca...

"Endişem bundan sebep değil." Bunun doğru bir hamle olup olmayacağından emin değildim ama risk almak bir zorunluluktu. "Bu üzerine çok düşünülmüş bir strateji değil, bu kadar sade olmak beni rahatsız ediyor. Öyle tahmin edilebilir ki, eminim Parslar ormandan yapılacak taarruzlara karşı haftalar öncesinden sıkı sıkı hazırlanmaya başlamıştır."

"Bir çözümün var mı, düşündüğün bir şey?" Bunlar malayani sorular ve onaylamalar değildi. Bilinçli olarak bunları söylüyordu ve soru sormasına karşın nedense zaten bir cevaba sahip olduğunu ve bu soruları sadece benim biraz daha deşilmem için sorduğunu hissediyordum.

"Emin değilim." Omzumdan sarkan elini tutup parmaklarımızı kenetledim. "Panzerin zehir olmadıkça öneminin kalıp kalmayacağını düşünüyorum..."

"Sana tümüyle katılmaktan başka çarem yok." Parmaklarımı nazikçe sıkıp şakağıma bir öpücük kondurdu. "Zihinlerimizin benzer sonuçlara çıktığını görmek güzel..."

"Fakat yine de..." desem de sözlerimi af dileyerek bölmüş ve göğsüne yayılmış saçlarımı hafif hafif okşayarak beni durdurmuştu. "Gözlerini kapat ve biraz dinlen, buna ihtiyacın olacak. Uyandığında bunları ayrıntılı olarak konuşacağız."

Onun da rahatça uyuyabilmesi için arkamı dönüp ona biraz daha yer açmak istesem de buna müsaade etmedi. "Dur lütfen, zaten uzun bir süre sana yeniden yakın olamayacak olmak bana yeterince ıstırap veriyor."

"Aynı dertten muzdaribiz," dediğimde huysuz, sabırsız ve aynı zamanda muzip bir inilti kopardı. "Bana böyle şeyler söyleme Helya Alaz, senden zaten yeterince uzak kalmışken böyle bir zamanda hiç sırası değil. Beni düşüncesizce davranmaya sevk ediyorsun ve gönlüm yanımda yatan kadına kayıyor."

Gülerken yüzümü göğsüne gizledim ve içten içe onu onaylasam da bunu cümlelere dökmedim. Sıkı sıkıya tuttuğu elinin avuç içi gözüme takıldığında elini tamamen bana çevirip avucundaki karmaşık yara

izlerine baktım. Tufan ve Yasemin'in avucundaki tek yara izine karşın Arsıl'ın izleri bir harita kadar karmaşık ve fazlaydı.

"Yeni yetme bir gençken, bu izin Saht'ın bedenimdeki bir damgası olduğunu düşünüp utanırdım. Sonra bir gece, Parsların masum insanların canını yaktığı bir gece, elime bıçağı almış ve o izi sönük bırakacak yaralar açmıştım."

Avuçlarındaki külfeti ilk kez tam bir bilinç ve hayranlıkla izledim. Sonra da o karmaşık izlerin üzerine bir öpücük bırakarak elini tuttum. Gönlüm, avuçlarında ve parmak uçlarındaki mürekkep lekelerinde bile hikâyeler taşıyan bir adam tarafından çalınmıştı, belki de bu dünyanın en şanslı mağduruydum.

Defterime uzandım ve birkaç şey yazmak için sayfaları atladım. Arsıl elini atladığım sayfalardan birinin arasına koyup beni durdurdu. Ona mâni olmadım, sayfada yazdıklarımı onunla birlikte bir kez daha okudum.

Parmakları her zaman biraz mürekkep izine ev sahipliği yapardı. Tıpkı kurumuş kan gibi orada dururlardı. Kan ve mürekkep... İkisi de acının elçisi olabilir. Bazen bir bıçak teni yarar, bazen de birkaç kelime ruha saplanır ve biri ruhu biri bedeni yaralar.

Kim bilir hangi anının üzerine yazılmıştı bu cümleler buraya...

Arsıl müsaade isteyerek kaleme uzandı ve sayfanın altındaki küçük boşluğu doldurmak için kalemi kâğıda yasladı.

Ve sözler, mürekkebe bulaşmamış sözler, göz ardı edilemez silahlardır. Öyle ki adam, oklarla delik deşik olmuş bir vücutta nefes alabilirken insafsızca telaffuz edilmiş birkaç cümleyle can verebilir.

Kaleminden doğan cümlelerdeki rica oldukça açıktı ve bunun üzerine tek bir kelime dahi yazmak istemedim. Tek nefeslik bir gülüşle teşekkürümü sundum ve defterimi kapatıp yerine koydum.

Pencereden içeri düşen sokak lambasının aydınlığı Arsıl'a vuruyor ve Arsıl'ın ihtişamlı gölgesi beni karanlıkta muhafaza ediyordu. Kuytusun-

daki bu gizli huzur, uzun zaman sonra bana verilmiş en güzel armağandı. Ona sarıldım.

Güzel bir rüyayla noktalanan gecenin huzurunun tadı hâlâ damağımdayken kalkıp hazırlanmaya başlamıştık. Namazlarımızı birlikte kıldık, bizi tok tutacak bir şeyler atıştırıp kendimize ufak bir çanta hazırladık.

Omzuma astığım çantamın içine sığdırdığı teçhizat beni epey idare edecek gibiydi. Defterimi çantanın bir köşesine sıkıştırdıktan sonra çoktan hazırdık. Ok kılıfımı ve yayımı omzuma asıp kapının önüne çıktım, Arsıl Amber'in her yanını kapatıp kilitledi ve içine birçok bıçak ve silah yerleştirdiği ceketinin önünü kapatıp kepenkleri indirdi.

Sokak gün doğumuna az bir vakit kalmasına karşın hâlâ canlı ve hareketliydi. İnsanlar Direniş için evlerindeki işe yarar eşyaları topluyordu. Arkamı dönüp yola kamyonete yöneleceğim sırada bir iç çekiş duyduğumu sanarak etrafa baktım.

Siyah şal ve tıpkı benimkisi gibi koyu bordo bir pelerinle, on altı yahut on yedi yaşında genç bir kız gözlerini üzerime dikmiş, ellerini ağzının üzerine kapamış hayretle bana bakıyordu. İrileşmiş gözleri, henüz akmamış gözyaşlarının parıltısıyla ışıldıyordu. "Sen o kızsın!" dedi ellerini ağzının üzerinden çekmeden. "Sen lidersin!"

Sesi korktuğum gibi yüksek çıkmamıştı, kimse onu duymamıştı. Kollarını açtı ve hiç beklemediğim bir anda boynuma atıldı. "O sensin!" dedi kendini buna ikna etmeye çalışıyor gibi.

Göğsüm tatlı bir gururla dolarken bir anda böylesine bir sevginin hedefi olmak beni dehşete düşürdü. Bu sevgi bana atfedilmiş sorumlulukların da en açık beyanıydı.

Nihayet kollarımı beline sarıp ona karşılık verdiğimde Arsıl omzuma dokunup bir an önce gitmemiz gerektiğini hatırlattı. Kollarımdaki kız benden ayrılıp Arsıl'a baktı ve aynı hayrete bir kez daha düştü.

"Ve sen..." dedi kız aynı mutlulukla. Arsıl karşılık olarak hafifçe tebessüm ederek başını eğdi. "Evet küçüğüm, biziz. Fakat şimdi gitmemiz gerekiyor, bize müsaade edebilir misin?"

Kız şaşkın şaşkın başını salladı ve "Sizi çok seviyorum," dedi iki kelimeye sığdırabildiği tüm inanç ve umuduyla. "Sizi seviyoruz ve sizin yanınızdayız efendim. Tüm kasaba size inanıyor."

Arsıl duyduklarımı hazmetmem için beni kamyonete doğru yönlendirdi ve genç kıza, sunduğu içtenlik için kibarca teşekkür etti. Kız biz gidene kadar durduğu yerden ayrılmadan gidişimizi izledi.

"Arsıl," dedim nihayet kendimi bulduğumda. "Arsıl, bu gerçekti."

"Gerçekti," dedi. "Ve halkının bize karşı tutumunun özetiydi sevgilim."

Ellerimdeki titreyişi fark ettiğimde olanları da sanki yeni yeni kavrıyordum, halkım beni tanıyordu... Tamamının desteğini kazanıp kazanmadığımdan emin değildim ama ardımdan gelecek büyük bir kitleye sahiptim. *Sahiptik...*

Arsıl'ın halkı beni koruyor, benim halkım Arsıl'ı seviyordu. Bu cümle evrenin en akıl almaz en imkânsız cümlesiyken şimdi bunu yaşadığımızı aklım almıyordu.

Kampa ulaştığımızda Direniş askerleri ve kumandanları her yerdeydi. Kampların başındaki Direnişçiler her yerdeydi. Ve işin inanılmaz yanı, yalnızca Direniş değil kısım kısım Karşıt Pars askerleri de buradaydı.

Direnişçiler bizi gördüğünde hızla toparlandılar ve düzgün bir sıraya geçip yol verdiler. Bu ihtimama alışmak gerçekten güçtü.

İçeri girdik, kumandanlar Arsıl'ın yanına yaklaşıp onunla konuşmaya koyuldu ve beni görünce saygıyla yüzlerini eğdiler. Yanımıza ulaşan bir kadına Hasan Amca'yı nerede bulacağımızı sordum ve cevaben onu hemen çağıracağını söyledi.

Genç bir çocuk Arsıl'ın ve benim yanıma yaklaşıp "Efendim, Direniş büyükleri sizlerin geleceğini bildiği için ana salonda toplandılar," diyerek bizi ana salona yönlendirdi.

Kadına ana salonda olacağımızı söyleyerek girişten ayrıldık. Ana salon en iyi askerler, kumandanlar ve Direniş büyükleriyle doluydu. İçeri girdiğimizde hepsi birden ayağa kalktı ve hemen arkamızdan Hasan Amca ve Zehra Teyze içeri girip yanımızda durdu.

Gerekli konuları, akla takılmış olanları, detayları etraflıca konuştuk ve sonra Hasan Amca tüm Direniş'in bize biat ettiğini söyledi fakat bu duruma şüpheli yaklaşıp karşı çıkan küçük bir grup radikalin olduğunu ve bunların hâlâ soykırım arzusu taşıdığını da ekledi. Arsıl'ı bizim safımızda görmekten rahatsızlık duyuyorlardı. Uzun vadede sorun teşkil edilebilirlerdi. Bu yüzden daha en başından önlem almalıydık.

Askerî harekâtı kararlaştırmak ve bir an önce işe koyulmak için güvenilirliğinden şüphe duyulmayan kumandanların eşliğinde arka odaya geçtik. Savaştan önce Direniş'in içindeki aşırıları çözmek için kollarımızı sıvamalıydık ve öyle de oldu.

Arsıl hızlı, kesin bir çözüm bulabileceğini fakat bunun için sert ve toleranssız davranmamız gerektiğini söyledi. Direniş'in en sert mizaçlı ve sözü geçen kumandanlarından biri olan Yıldıray'ı muhatap alarak aklındaki hızlı planı anlattı ve hepimiz pür dikkat onu dinledik.

"Yıldıray Direniş'te sözü geçen, etkili bir karakter ve eğer Direnişçilerin arasında dört koldan Yıldıray'ın soykırımı savunduğuyla ilgili bir söylenti yayarsak, bu zihniyeti taşıyan Direnişçilerin tamamı onun yanında yer almak isteyerek ona yaklaşır. Ve Parsların arasına girmek için harekete geçmeden önce Yıldıray sahte bir isyanla sözde amacını açık açık duyurursa bunu isteyenler gizlenmeden senin yanında yer aldıklarını gösterirler."

Yıldıray durumu kabullenmiş gözüküyordu fakat yine de "Neden ben?" diye sormaktan geri durmadı.

"Çünkü sana güvenen ve yanında olan çok fazla insan var," dedi, Arsıl açık yüreklilikle. "Ve iyi bir savaşçısın, senin gücünden yararlanmak isteyecekler."

Adam yavaşça başını sallayarak kabulünü sundu ve odadaki herkes bu plana olumlu baktığını belirtti.

"Peki, onları tespit ettikten sonra ne yapacağız?" dedi içlerinden biri.

Arsıl Hasan Amca'ya baktı ve başını eğerek sözü ona bıraktı. "Savaş bitene kadar hapsedeceğiz," dedi Hasan Amca. "Çünkü soykırımı aklına koymuş bir grubu yakınımızda tutmak, elimizde ateş tutmaktan farksız olur. İnançlarımızı ve niyetimizi zedelerler. Onlara uymadığımızda bize cephe alırlar ya da en iyi ihtimalle bizden ayrılıp başına buyruk bir ölüm mangası haline gelirler."

Başta odaya çöken sessizlik, fikri özümsedikçe yavaş yavaş düştü ve nihayet çekimser davrananlar dahil içerideki herkes bu konuda hemfikir oldu. "Helya?" dedi Hasan Amca tüm konuşulanları onayladığımı görmek ister gibi. Yavaşça başımı sallayarak, "Yapılması gereken bu," dedim ve konu tartışmaya kapandı.

Hasan Amca, "Onları kontrol altına aldıktan sonra Yıldıray'ı aklayacak ve bu durumu kökten ortadan kaldıracağız. Bu iş Allah'ın izniyle gece çökmeden bitecek," dedi ve yeni bir konuyu gündeme oturttu. "Helya, bu halkın lideri sensin ve sen onları birleştiren, onların dinlediği insan olacaksın. Sen ne dersen onu yapmaya hazır bir kasaba dolusu insan var karşında. Senden güç bularak bütün haline geliyorlar, bu yüzden muhakkak dikkatli olman gerek."

"Pekâlâ," dedim. "Asıl konuya gelelim, ilk saldırıyı nereden yapacağımız, sınıra girişin nereden olacağı... Bu konuda fikirleriniz nelerdir?"

"Bu çok öncesinden beri belirlenmişti," dedi kumandanlardan biri. "Ormanlar bizim avantajımız, Karşıtlardan öğrendiğimiz kadarıyla ormanlara askerlerini sokmamışlar. Hiç çatışmaya girmeden sınıra girmiş oluruz."

"Sınıra girmiş olursun fakat ormandan hiç çatışma olmadan çıkacağımızdan emin misiniz?" dedim, aklımdaki şüpheleri burada çözmek niyetindeydim.

"Elbette ki ormanın ardında bir savunma oluşturmuşlar fakat onların böylesine bariz bir açığı varken bunu kullanmamız icap etmez mi?"

Arsıl kollarını göğsünde kavuşturmuş benim söyleyeceklerimi dikkatle bekliyordu ve Hasan Amca da tıpkı onun gibi sözlerimi gözlüyordu.

"Eksiklik bu kadar barizken sizce de hâlâ eksiklik midir? Bu raddede bir açık, büyük bir tuzak potansiyeli taşır."

"Önerin nedir?" dedi Hasan Amca.

"Kasaba sınırından girmeliyiz. Ormanın bitimine kurdukları savunmanın çok güçlü olacağına şüphe yok. Ağaçların arasından çıkıp saldıracak bir orduyu gözlüyorlar, aşılamaz bir savunma ve aynı zamanda taarruz duvarının olması çok olası."

"Ormandan girmezsek, orada bekleyen Parslar eli boş dönecek," dedi kumandanlardan biri.

"Evet." Düşündüklerimi, henüz tümüyle ifade etmemişken onların yüzlerinde bir onaylama görmek beni daha da cesaretlendirdi. "Panzehir, zehir var oldukça kıymetlidir. Eğer onlara zehri bekledikleri yerden vermezsek, kalkan için harcadıkları çaba, güç ve zaman boşa çıkacak. Orduları çok güçlü olacak olsa bile orman sınırı çok geniş, ordularını en kötü ihtimalle yarı yarıya bölmek zorundalar. Eğer kasaba sınırından girersek orman için harcadıkları potansiyelin tamamı ziyan olacak."

"Fakat," dedi Arsıl. "Eğer ormandan girdiğimiz izlenimini verirsek, o zaman çok daha büyük bir potansiyeli boşa çıkarabiliriz ve sınıra müdahale etmelerini geciktirebiliriz."

Arsıl'ın bunu söylemesine şaşırmıştım ama bu fikir benim düşüncemi çok daha ileri taşıyabilirdi.

Arsıl, "Direniş ordusu ormandan girmeyecek," diyerek devam etti. "Fakat ben, benim buradaki askerlerimle ormana gireceğim. Ormandaki tuzakların nasıl bir sistem üzere yerleştirildiğini biliyoruz. Bu yüzden dikkatli fakat güvenli bir şekilde ormanın sınırına yaklaşıp ortalığı ordunun geldiğini gösteren sahte bir yaylım ateşine tutacağız."

Sözlerinin devamı belliydi fakat yine de tamamladı. "Bu sayede Parslar orman sınırına daha fazla takviye yapacaklar, kasaba sınırı ya zayıflayacak ya da sınır için takviye kalmayacak. Ordu, kasabadan girdiğinde zorlanmadan sınırı geçip Karşıtların yanına ulaşabilecek."

Sözü Hasan Amca aldı, "Karşıt askerler ve Karşıt halk savaşa başlamak için bizim sınırdan girmemizi bekliyor. Biz sınırdan girer girmez gizlenmeyi bırakıp kendilerini belli edecek, safımıza katılacak ve birinci kısmı içten fethedeceğiz İnşallah."

Kumandanlardan biri ayaklanarak yeleğini düzeltti, "O halde toparlanıyoruz?"

"Evet." Hasan Amca ellerini çırpıp hepimize kalkmamızı söyledi. "Konuştuklarımızı birliklerinize haber verin ve işleme geçirin. Ve unutmayın ki eğer plan değişikliğe uğrarsa, Direniş'in en yetkili askeri bile bir işe kalkışmadan önce Helya'ya haber vermek zorundadır. Çünkü biz birliklerimizin lideriyiz fakat Helya tüm Kaplanların."

İçeridekiler bana dönüp başlarını eğerek saygılarını sundular ve Hasan Amca'nın sözlerine itaatle karşılık verdiler.

Odadan çıkarken Hasan Amca yanımıza gelip başlatılan seferberliğin çok iyi gittiğini ve halkın tüm gücüyle bize destek verdiğini söyledi, insanlar silahlanmış ve Direniş için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlarmış.

İçeriden çıkıp orduların yanına gittik. Askerler, şimdi gidiyoruz desek kalkıp peşimizden gelecek kadar hazırdı. Fakat Direniş'teki tehlikeli aşırılıkların önüne geçebilmek ve o insanları ayırt edebilmek için Arsıl'ın söylediği plana en azından bir yarım günümüzü daha vermek

zorundaydık. Harekete geçmemiz kısa bir süre için bile olsa ertelenmek zorundaydı.

Yanımızdaki herkes ayrılıp Arsıl'la baş başa kaldığımızda ona içeride bahsettiklerini hatırlattım. "Demek askerlerinle birlikte ormana gireceksiniz."

Kaygılarımı anlaması zor değildi. Yüzü çabucak o yatıştırıcı hale bürünmüştü. "Bir Kaplan'ın ormana girmesi kadar büyük bir tehlike taşımıyor."

Haklıydı ama bu yalnızca tuzakların tehlikesini ortadan kaldırabilirdi. "Fakat yine de büyük bir tehlike taşıyor."

"Tıpkı senin ordunun başında durmanın taşıdığı tehlike gibi..." dedi bu kez beni kendi endişeleriyle yüzleştirerek.

"Ordumun başında durmak zorundayım," dedim.

Yüzü mütebessim bir hal aldı. "Ordumun başında durmak zorundayım."

Haklıydı ve evet, ikimiz de zaten tehlikenin göbeğindeydik ama benim etrafımda koca bir ordu vardı. "Arsıl, azınlık olacaksınız. Bu çok tehlikeli."

"Helya, emin ol etrafında bir ordu bile olsa tehlikeye yaklaşacak olduğunu düşünmek beni korkudan öldürecek. Seni o tehlikenin ortasında düşünmemek için öyle büyük bir mücadele veriyorum ki... Hatta nasıl oluyor da buna müsaade edebiliyorum, bir türlü aklım almıyor!"

Son cümlesinde aniden parlayıp sönen siniri beni güldürdü. Arsıl gülüşümü yanlış anlamış ve alınmıştı. "Sözlerimin zerre kadar alay barındırmadığından emin olabilirsin."

"Eminim," dedim yanlış anlaşılmayı telafi etmek için. "Eminim ve seninle aynı durumdayım Arsıl Alaz.

Biraz önce tedirgin olan benken şimdi endişenin tamamını kendi üzerine almış gibi gözüküyordu. Başını iki yana sallayarak gözlerini kapadı.

Elimi uzatıp parmaklarına dokundum. "Gün battığında ayrılacağız."

Eli, ondan ayırıp indirdiğim elimin ardından havalansa da elimi tutmadı, tıpkı benim gibi yavaşça indirdi. "Gün doğduğunda ellerini yeniden tutacağım sevgili eşim."

"İnşallah," dedim, bıraktığım elin hasretini daha şimdiden çekerken.

"İnşallah," dedi ve derinden bir iç çekti.

***

Gece, bir mürekkep gibi gökyüzüne yayıldı; günü yuttu ve karanlığını kuşattı. Ordular hemen ardımızda, hareket etmek için ağzımızdan çıkacak bir kelimeyi bekliyordu.

Yıldıray konuştuğumuz gibi bir söylenti yayarak sapkın düşüncede olan neredeyse tüm Direnişçileri yanına topladı. Hatta söylentinin yayılmaya başlamasından birkaç saat sonra başlamış ve karanlık çökmeye başladığında bir kitle oluşmuştu. Kitlenin büyümeyi kestiğine emin olduğumuz vakitte de diğer Direnişçileri onları hücrelere kapatmaları için görevlendirmiştik. Ne olduğunu bile anlayamadan bağırışlar ve itirazlarla birlikte kamptan temizlenmişlerdi.

Kendi içimizdeki temizliği yapmış ve şimdi gerçek hedefimiz için yola koyulmayı bekliyorduk. Hasan Amca sabırsızlaşan askerleri dizginlemek ve artık öncelerindeki seti çekmek için önündeki yüksekçe tepeye çıktı. "Beni dinleyin!" dedi önündeki devasa kalabalığa bağırarak. "Amacımızı herkesin iyice kavradığına inanmak istiyorum. Daha birkaç saat öncesinde toplanıp Direniş savaşından men edilen insanların neden ayırıldıklarını anlamışsınızdır."

"Biz öldürmek için savaşmıyoruz!" dedi var gücüyle bağırarak. "Allah'a yemin olsun ki, burada insanları kurtarmak, hürriyet ve Allah'ın rızasını kazanmaktan başka gayemiz yoktur! Amacımız bu, yapacağımız bu, bunun için direniyoruz ve bunun için savaşıyoruz!"

Sesinin nasıl böylesine yüksek çıkabildiğine hayret etmek bile sıradandı şimdi...

"Allah'ın adının olduğu yerde aşırılık yapılmaz. Tek biriniz bile aşırıya gitmeyeceksiniz! Teslim olan hiçbir Pars'a dokunulmayacak. Yaşlı, çocuk ve savunmasız kimseye dokunulmayacak! Siz yalnızca sizinle savaşanlarla savaşacaksınız ve ondan gayrısına vereceğiniz tek şey merhamet olacak!"

"Allah, sizinle din hususunda savaşta bulunmamış ve sizi yurdunuzdan çıkarmamış kimselere iyilik etmenizden ve onlara adalette bulunmanızdan sizi nehyetmez. Şüphe yok ki Allah, adalette bulunanları sever." (Mümtehine/8)

Sesi, güçlü bir mikrofondan çıkmışçasına yankılanıp tüm kalabalığa ulaştı. "Ben bu dünyada mazlumun zalimliğinden daha beter olan pek az şey gördüm ve Allah'ın izniyle buna izin vermeyeceğim. Bir mazlum ancak galip olabilir, zalim değil!" Son sözleri için göğsünü derin bir nefesle doldurdu ve kalabalık son cümleleri sabırla dinledi.

Noktalanan sözlerinin ardından gözleri beni buldu ve hareket etmek için sessizce izin istedi. Önce bizden ayrılacak Arsıl'a ve askerlerine, sonra da ardımdaki devasa orduya baktım. Yavaşça başımı sallayarak onayladım.

Hasan Amca elini kaldırdı, "Allah'ın izniyle galip olmak için, ileri!" Ve elini indirdiğinde tüm ordu pimi çekilmiş bir bomba gibi kumandanların ve bizim arkamızda hareketlenmeye, kıyıya vurmak için toplanmış bir dalga gibi katman katman ilerlemeye başladı.

Heyecan ve motivasyon bir an bile düşmeden birinci kısmın sınırına ulaştığımızda, belli ki Arsıl ve askerleri çoktan orman tarafında bir karmaşaya sebep olmuştu. Çünkü sınıra dizilmiş savunma sanki acil bir ihtiyaçla zayıflamıştı.

Sınırın öteki tarafındaki Pars askerleri sınıra dayanmış devasa orduya bakakaldı ve vakit kaybetmeden toplanıp birlik olmaya koyuldu. Silahlarını bize doğrultup tek bir saniye düşünmeden ateş açmaya başladılar.

Mühimmatlarını hiç düşünmeden savurganca kullanıyorlardı. Bunlar ellerinde kalan son silah ve kurşunlardı. Arsıl ve ben Saht'ta çıkarken

patlatılan onca mühimmat deposundan geriye kalan bir avuç silahı üzerimize saçıp savurmaları, onların son çırpınışları olduğunun en açık deliliydi.

Cebimdeki cam şişeyi çıkarıp içindeki sıvıyı okumun sırtına bağladığım beze döktüm ve bezi ateşe verdim. Alev alev yanan oku kabzaya yerleştirdim ve yayımda gererek gökyüzüne çevirdim. Kirişi bıraktığımda ok bir alev topu gibi gökyüzünde dalgalandı ve Direniş'in tamamı serbest kalan alev topuna bakıp bir savaş çığlığı kopardı.

Toprak çevik ve heybetli adımlarla ezilirken; ordu, seti çekilmiş bir baraj gibi hiddetle sınıra yayıldı.

Sınır aşıldı.

Toprak, savaştan payını alarak Parslar ve Kaplanlardan verilen kayıpları taşıdı. Patlayan silahlar, serbest kalan oklar, ortalığı talan eden bombalar ve harlanan alevler muntazam bir savaş seremonisiyle, gece karanlığında parıl parıl parlıyordu. Sanki gökyüzüne saçılan tüm bu ihtişamlı ışık dansı, insanların acı acı çığlıklarının eşlik ettiği bir savaş meydanında değil de bir festival alanınla sergileniyor gibi tutarsızdı.

Kalabalık gittikçe birbirine girip açılmaz bir düğüm haline geliyordu. İlerliyorduk, yürümeyi kesmemiştik ve durmuyorduk fakat bizimle peşi sıra gelen bu karmaşa bizi yavaşlatıyordu.

Sınırı ardımızda bırakarak ilerledik, ilerledik, ilerledik... Sınır artık öylesine uzaktı ki, neredeyse artık Saht Kalesi'ni göreceğimi sandım. Fakat hiç beklemediğimiz bir anda sınırda bıraktığımız o Pars askerlerinin katbekat fazlası önümüzdeki boş arazide peyda olup üzerimize akın etmeye başladı.

Kirişimden savrulup giden okların haddi hesabı yoktu. Sürekli takviye almak zorunda kalıyordum. Çünkü bu kez üzerimize gelen kalabalık sınırdaki kadar azımsanamazdı.

Bombalar peşi sıra arazide patladı ve sanki meydanda kopan herhangi bir bağırışın bir Pars'a mı yoksa bir Kaplan'a mı ait olduğunu anlar duruma gelmiştim.

Kulağımın çok yakınında, rüzgârı yarıp ilerleyen bir geçiş duydum ve hemen ardımdaki kumandanın adımları tekledi, dizlerinin üzerine devrildi. Askerler düşen kumandanı yerden kaldırıp çabucak kalabalıktan çekip çıkarırken kolumda inceden bir sızı hissettim. Kumandanı vuran mermi benim kolumu sıyırıp geçmişti.

Oyalanacak vakit yoktu. Bir ok daha çekip kalabalığa çevirdim. Fakat bir yandan da bir sonraki adım için askerlerin bir kısmını toplamaya çalıştım. Kasaba meydanlarına inip Pars halkına Direniş'in sınırdan girdiğinin haberini vermeliydik. Elbette ki bu gürültüyle haberdar olmamalarının imkânı yoktu fakat onlara görünmek ve yönlerini göstermeliydik. Böylece Karşıtlar gizlenmeyi bırakacak ve peşimizden gelecekti.

Kolumdan dirseğime doğru aktığını hissettim sıcak kan, havanın soğuğuyla ısısını hızla kaybediyordu. Askerler önce peşimden ilerlerken sonra etrafımı çepeçevre sararak yola devam ettiler.

Kasaba çok uzakta değildi. Evlerin lambaları yapay yıldızlar gibi gece karanlığında ışıyordu ve görünen oydu ki sokaklar asla sessiz değildi.

Askerler bizi görür görmez tereddüt etmeden silahlarını kaldırdılar ve ateş açmaya başladılar. Vurulan birkaç askerin sesini duyduğumda biz de silahlarımızı kaldırmış ve bize ateş açanlara ateş açmıştık.

Yayımdan serbest kalan bir ok, silahını art arda ateşleyen bir Pars'ın göğsünün tam orasına saplanırken askerlere ilerlemeleri için bağırdım. Çünkü açılan bu ateş masum insanlara zarar verebilirdi.

Zayiat versek de koşa koşa sokaklara indiğimizde Pars askerlerinin birçoğu kaçmıştı. Direniş askerleri evlerdeki insanlara bağırarak çağrıda bulundu. Geldiğimizi ve eğer bizim yanımızda savaşmak istiyorlarsa safımıza geçmeleri gerektiğini duyurdular.

İnsanların kimi kaçıyor, kimiyse koşa koşa aramıza katılıyordu. Hatta bazıları aşağı inip yanımıza gelmese bile bizim lehimize tezahüratlar yapıyordu.

Biraz daha ilerlemeye niyetlenmiştik ki bir anda silahların patlama sesleri sokakları sarstı. Geldiğimiz açıklığa dönmek için gerilemeye niyetlensek de bir anda gittiğimiz her yerde karşımıza Pars askerleri çıkmaya başladı. Geniş bir çembere alınmıştık.

Ve bir anda çevremi saran askerler yavaş yavaş ayrıldı ve hepsi birden omuz omuza savaşmaya başladı. Farkına bile varamadan Pars askerleri aramıza karışmıştı.

Hemen yanımda bir askerin bir Pars'ın boğazına yapıştığını gördüğümde, çevremdeki güvenlik kalkanının tümüyle ihlal edildiğini anladım. Bu beni korkutmadı hatta aksine, artık ellerimi gerçek bir savaş için kullanacaktım.

Yayımda gerdiğim bir oku, askerimin üzerine saldıran bir Pars'a savurdum. Bir diğerini bana yönelmiş başka bir Pars'a. Yeni bir ok için kılıfa uzandığım sırada boynuma mengene gibi sarılan kolla dilimi sertçe ısırdım. Acıyla inleyip boğazımdaki kolu çekiştirmeye başladığımda kâr etmedi ve bana doğru kalkan bir bıçağın parıltısı gözlerimi aldığında parmak uçlarımla dokunabildiğim oklardan birine ulaşıp oku bir mızrak gibi arkamdaki adamın omzuna sapladım.

Adam inleyerek kolunu gevşetti, geri çekilip vücuduna saplayacağım ikinci bir ok için hazırlanırken bir asker adamı sırtından vurup yere düşürdü. "Özür dilerim efendim," dedi mahcubiyetle. Isırdığım dilimden ağzımın içine yayılan metalik kanı yere tükürüp mücadeleye devam etmesi için elimle işaret ettim.

Aramıza karışan askerler kalabalık Direniş askerleri tarafından çabuk sindirildi fakat yine de göz ardı edilemez bir kayıp vermiştik.

Askerlerden biri, "Büyük bir kalabalık buraya doğru geliyor!" diye bağırdığında, endişeyle kayıp verdiğim askerlerime baktım. Nüfusumuz bununla mücadele edebilecek kadar fazla olamayabilirdi. Gelenleri

görebilmek için askerlerin arasından çıkıp kalabalığın en önüne geçtim ve bize yaklaşan kalabalığa baktım.

Minnettar bir tebessümle yaklaşan kalabalığı izlerken, "Onlar Pars askerleri değil!" dedim Direniş askerine. "Onlar Karşıt askerler, bize destek olmak için geliyorlar."

Kalabalığın en önündeki kadının, annemin gözlerine gururla bakıp bu muazzam ittifak için şükrettim.

Karşıtlar, Direniş'e karıştı ve kalabalığımız koca bir orduya dönüşerek kasabanın içinde yürüdüğü her yolu fethetti. Pars askerleri kalabalığı fark ettiğinde kaçışıp uzaklaşıyordu ve insanlar camlarından sarkıp bize teşekkürlerini haykırıyordu.

Annem küçük bir baş selamıyla yanımdan geçerken küçük bir kız çocuğu kadar mutlu ve bir savaşın ortasında huzurluydum. Camdan el sallayan çocuklar parmaklarıyla beni işaret ederken idrakinde güçlük çektiğim tüm bu akıl almazlığı kendime göz pınarlarımdan taşan birkaç damla gözyaşıyla özetledim.

Annem Karşıtların başında, bense Direnişçilerin başındaydım. Bir saatten fazla zaman geçmiş ve geçen bu zaman bize Saht'a ulaşma imkânı sağlamıştı. Birbirimizle hiç konuşmamıştık. Yürüdüğümüz sokakları askerlerden temizlemiştik fakat asıl önemli olan kalenin düşmesiydi ve zaten asıl savaşı orada verecektik.

Baş ağrısı sinsi bir sızıyla bir yılan gibi ensemden girip beynimin içinde kıvrılarak gezindi. Sanki kafatasımın etrafına sarıldı ve beklemediğim bir anda sivri dişlerini beynime geçirip keskin bir ağrıya sebep oldu. Tüm dikkatim dağıldı ve düşmanımla kafa kafaya çarpışırken dahi hissetmediğim o korku, ansızın ellerimde bir titreyişe sebep oldu.

Hayır... dedim. *Hayır, şimdi değil!*

Dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ettim, Saht Kalesi'nin şerle yükselen gri duvarları korkutucu bir dev gibi önümüze dikilmişti. Fakat yalnız değildik. Kasabaya girmek için yanlarından ayrıldığımız Direniş

ordusunu uzakta görebiliyordum. Karşıt Pars ordusunu ve Karşıt halkı da çevrede görebiliyordum ama görebildiğim bir grup daha vardı; tam teçhizat hazır, bizi bekleyen Pars askerleri ve hem de neredeyse hepimizin toplamına denk bir kalabalıkla.

Kirişe bir ok yerleştirdim ve yayımı esnetip her an nişan alacakmış gibi hazırlandım. Tüm meydan kaosu doğuracak sancıların ilk kıpırtısını bekliyordu. Askerler silahlarına sımsıkı sarıldı ve hepsi yavaşça ellerini kaldırıp nişan aldı.

Çıkan ufak bir çıtırtı tüm ipleri aniden kopardı. Sesler bir kar topu gibi yuvarlandı ve çığ gibi düştü savaş meydanına. Silahlar ateşleniyor, oklar saçılıyor, bombalar kulakları sağır ediyordu.

Başımın hemen yanından geçen bir merminin bıraktığı kulak çınlamasıyla afalladığımda, kirişe çoktan asılmıştım. Fakat kulağımda süren çınlama sanki beynimdeki uyuyan yılanı uyandırmıştı. Baş ağrısı kafamın içinde kıvrıldı, büküldü, yayındı ve sonunda katlanılamaz bir açlıkla zihnime saldırdı.

Askerleri ite ite aralarından sıyrıldım. Beynimdeki bu zamansız silinişi durdurup kendime gelebilmek için kuytu köşe aradım. Oradan oraya deliler gibi koşup durdum. Askerler beni durdurmak istese de hiçbirine kulak asmadım. Yaşlar, gözlerimde sağanak yağmurlara dönüştü. Boşluğu göğsümde adım adım hissettim. Canımı ve tüm varlığımı ortaya koyduğum bu onurlu savaş, belki de benim için birazdan yabancı bir karmaşa haline dönüşecekti. Unutacaktım. Unutuyordum!

Eski ahşap tekerleklerin ve yıkılmak üzere olan köhne bir kulübenin arkasına geçip başımı ellerimin arasına alırken kendimde kalmak için art arda dualar ediyordum.

Zihnime inen sisi hissediyorum. Damarlarımda gezinen kaynar kanın sıcaklığıyla ruhuma tırmanan buzların soğuğunun karşı karşıya gelmesinin sonucu bu sis. Tıpkı ormanın soğuğu ve çağırdığı tehlikenin bunaltıcı sıcağının, ağaç gövdelerine indirdiği sisler gibi...

Boşluğu hissediyorum. Öylesine bir boşluk ki, soluklarım zihnimin duvarlarında yankılanıyor!

Kaybı hissediyorum. Birazdan bir bebek kadar savunmasız ve bihaber kalacağım. Zihnimin hafızamdan çalacağı anılar, belki de benim ölümümü getirecek...

Kulübenin hemen yanında bir hareketlilik oldu, hızla yanıma döndüm. Gelen özlemle beklediğim o tanıdık yüzdü, en azından hâlâ tanıdık...

Arsıl Alaz dizlerinin üzerine çöküp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Helya?" dedi cevabını bildiği bir soruyla.

Onun omuzlarına yapışıp gözlerimi yüzüne diktim. "Sen hâlâ zihnimdesin!" dedim çaresizce fakat onun gözlerine bakarken bile hafızam, bozuk televizyon kanalları gibi bir görünüp bir kayboluyordu.
Bunu kabul etmeyerek acı acı haykırdım, "Zihnimdesin! Benimlesin hâlâ!"

"Şşş..." Parmakları yanağımı yavaş yavaş okşayıp gözyaşlarımı kuruttu, "Buradayım," dedi aslında her şeyin farkında olduğu o hazin teselliyle. "Buradayım. Sen de buradasın."

Bedenimin düştüğü toprağa bir anlık bir şaşkınlıkla bakıp nerede olduğumu öğrenmek istedim ve hemen ardından kolumda açılmış yaranın ne zamandan beridir orada olduğunu hatırlamaya çalıştım. Savaş meydanı bir dokunup bir kayboldu zihnimde ve ben Arsıl'ın kollarına hışımla atlayarak ona yalvardım. "Hatırlamıyorum!" Kaybolan her anının yerinde kalan soğuk boşluğu hissettikçe bedenimden bir parçayı koparıyorlarmış gibi acıdım. "Hayır! Hayır, benden kopuyorlar!"

Arsıl kollarıyla titreyen bedenimi zapt etmeye çalışırken dudaklarından teselli cümlelerinin acısından başka bir şey dökülemiyordu.

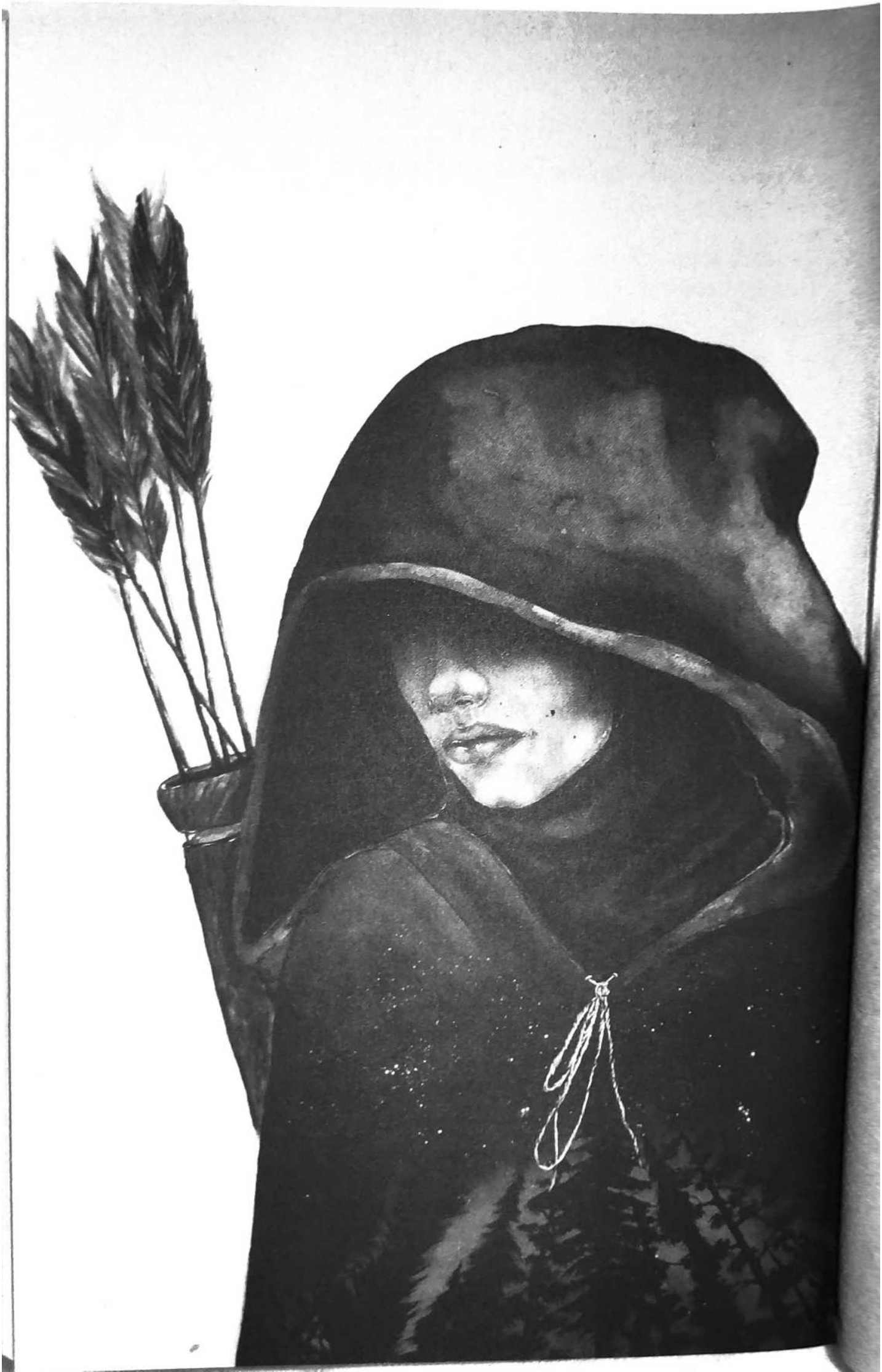
"Bana yardım et, bana bir şeyler söyle, bir şey hatırlat!" dedim gömleğinin yakasını tutup onu sarsarak. Fakat sonra yakasına yapıştığım adamın sureti silik bir yansımayla eridi sanki. Tanıdık gözlere diktiğim

bakışlarım soğuk bir yabancılıkla uyuştu, buzdan birkaç gözyaşına veda ettim.

O gördü, yüzüme inen ölü soğuğunu gördü ve alev alev tutuşan çaresizlikle dudaklarını araladı. Fakat bu kez teselli cümlelerine yer yoktu. Bildiğim cümleleri telaffuz etti. Bunlar bildiğim, ezberlediğim ayetlerdi ve ayetlerin bir dilde tekrar tekrar okunuşunu anımsıyordum...

Bana birini hatırlatıyordu. Sanki, hatırasına henüz veda ettiğim bir siluet gözlerimin önünde yeniden şekilleniyordu. Sanki dışarı çıktığında, daha arkasından kapı kapanmamışken geri dönmüş birini karşılıyordum...

17.02 KAPLAN PENÇESİ

Bu ayetler Fatiha'nın ayetleri tekrar eden sesse Arsıl Alaz'ın, Benim eşim ve yoldaşımın.

Kendini bulmak için durmaksızın tekrar ettiği o ayetler bu kez bana yol olmuştu. Bu mucizevi rehber kaybolmaya koyulmuş anılarımı karanlıktan çekip boşluklarımı doldurdu. Ve ilk kez, bunca zaman boyunca ilk kez kendimi durduracak gücü bulabildim. Ellerim sıkı sıkıya Arsıl'ın yakasına yapışmışken onun kehribar bakışları gözlerimde yeniden yeşerdi. Tüm yabancı hissiyatları aleve verip küle çevirdi.

Dizlerimi aşındıran toprağa baktım. Kolumdan akan kana baktım, ardına saklandığım bu izbe kulübeye baktım, sonunda yüzü yaralarla bezenmiş Arsıl Alaz'da durdu bakışlarım. Ve dudaklarımı aralayıp sessizce fısıldadım, "Buradayım," dedim. "Hatıralarım da ben de buradayım."

Arsıl'ın yaşadığı şaşkınlığı hissetsem de o büyük bir tepki vermek yerine tüm olanları noktalayan ağır bir tebessümle karşıladı beni.

Ondan güç alarak ayağa kalkmaya ve yayımı yeniden ellerimin arasında tutmaya çalıştım. Arsıl bu çabamı fark ederek beni çekip kalktığım yere oturttu. "Şimdi değil," dedi ellerini omuzlarıma bastırarak.

"Savaşmam gerek, insanlarım ölüyor Arsıl! İyiyim ben, gitmem lazım." İyi olup olmadığımdan emin değildim fakat bildiğim tek şey gitmek zorunda olduğumdu. "Bir korkak gibi buraya saklı kalamam!"

"Cesaret her zaman savaşmak değildir Helya. Bazen de ne zaman savaşmaman gerektiğini bilmektir." Cebinden çıkardığı cam şişenin tıpasını açtı ve şişenin ağzını dudaklarıma bastırdı. "Bunu iç ve ardından içinden yavaş yavaş yüze kadar say, ondan sonra çıkabilirsin. Eğer itiraz edersen başına askerleri diker ve seni buradan uzaklaştırırım." Şişeyi kaldırıp bir yudum almam için zorladı. Acı sıvı boğazımı kavura kavura mideme indi. "Ağrılarını uyuşturacak ve geçici de olsa enerji verecek fakat sakın erkenden kalkıp buradan ayrılma."

Cevap vermeyişimi kabul etmeyerek bir onaylama için diretti. "Söylediklerimi duydun mu?"

"Tamam," dedim ona olağanca güvenimle. "Yemin ederim, saymayı bitirene kadar çıkmayacağım."

Eğilip alnımı öptü ve kalkıp gitmeden önce, "Buraya askerleri göndereceğim, seni koruyacaklar." Sonra arkasını döndü ve kızışan savaş meydanına doğru hızla koştu.

Sayılar bitmek bilmedi, dilime dolandıkça dolandı ve sonunu gözlerken sanki hiç ilerleyemediğim bir durağanlıkta kalıp beni buraya hapsetti. Nihayet sonuna geldiğimde beni bitkin düşüren baş ağrısı beklenmedik bir uyuşmayla silindi gitti ve bitkin düşen bedenim tuhaf, alışılmadık bir enerjiyle dirildi.

Yüze geldiğimdeyse çoktan ayaklanmıştım. Yayımın kabzasına bir ok yerleştirdim ve kulübenin arkasından çıkıp savaş meydanına yöneldim. Etrafıma toplanan askerler etrafımda benimle yürürken damarlarımda gezinen enerji beni yerimde durmaktan men ediyordu.

Arsıl haklıydı.
Bin, birden büyüktü. Yürümek koşmaktan hızlıydı; ancak koşamayanlar için.
Fakat ben artık koşmayı öğreniyorum, yürümekse geçmişte kaldı. Adımlarım artık yürümekle meşgul olamayacak kadar uzağa erişiyor.

Kalenin çevresini akın akın saran Direniş, beni fark ettiğinde dalga dalga ayrıldı ve beni tam ortasına alıp önümde siper oldu. Siper olmuş askerlere yerlerine dönmelerini söyledim. Parmak uçlarımı karıncalandıran heyecan ve enerjiyle ilk oku yayımda gerdim; önünde sabit, kallavi bir silah olan Pars askerinden birinin karın boşluğuna nişan aldım.

Asker dizlerinin üzerine devrilip duvardan aşağı yuvarlandı. Bir başkası için yeni bir oka uzandım ve bir başkası için daha... Savaş öyle kızışmıştı ki, kasabada kalmış tüm karlar dökülen kanların sıcaklığıyla erimişti sanki. Gökyüzünü katman katman gri dumanlar sarıyordu.

Bir patlama Direniş'in ve bir patlama da Saht Kalesi'nin içinde oldu. Eşit miktarda kayıp verdik fakat bizim düşmüşlerimiz, şehitlerimiz koşa koşa yerden kaldırılırken onların askerlerinin cesetleri bir çöp gibi çiğnenip geçiliyordu ve hem de onların üzerlerine basan ayaklar bizlere ait değildi. Biz bunu düşmanımıza bile yapmazdık. Bu ancak Saht'ın acımasızlığına yakışır bir onursuzluktu.

Kale duvarlarına art arda atılan bombalar önümüzde koca bir taş yığını oluşturmuştu. Pars askerleri öyle köşeye sıkışmıştı ki dışarıda biz ve içeride Karşıt askerlerle savaşıyorlardı, galibiyet bize çok yakındı.

Savaş tüm heybeti ve hiddetiyle sürüp giderken birkaç Kaplan bir ağızdan sabah ezanını okumaya başladı. Bizimle birlikte kalenin dışında olan Karşıtlar ezanı duyduğunda bizi korumak için hemen aramızdan geçip ön safta durdular ve biz Direnişçiler en arka safa geçtik.

Üç ayrı grup olarak dönüşümlü bir şekilde namazlarımızı kılarken namazını kılmış Direnişçiler ve Karşıtlar arka saflarda namaz kılanları koruyup bir yandan da savaşmaya devam ettiler. Bu destansı birlik, bu aklın sınırlarını zorlayan bütünlük öyle güzeldi ki; namazlarını kılan insanların gözpınarlarına biriken gözyaşlarından yansıyan şükür, akan kanları bir kez daha onurlandırdı.

Gün doğarken gökyüzü kızışmış savaş alanını taklit eder gibi alev alevdi. Kızılı turuncusuna ve geceden arta kalan siyahı soluk mavisine karışıp muazzam bir cümbüş oluşturmuştu.

Düşmanla yakınlaştığımızda yayımı sırtıma asıp oklarımı mızrak gibi kullandım. Direnişçiler ve Karşıtlar ise bıçaklarını, yakın mesafe silahlarını çekmişlerdi.

Kale duvarları son nefesini verecek bir hasta gibi salınıyordu. Devrildi devrilecekti. Bunu fırsat bilen Parslar yıkılacak taşları bizim üzerimize itmeye çalışıyordu. Bu yüzden birkaç metre bile olsa geri çekilmek zorunda kalmıştık.

Her şey güzel gidiyor derken duvarın üzerindeki bir Pars, kalabalığa doğru art arda bir şeyler fırlattı. Sağ arka tarafta patlayan bombayla bunun ne olduğunu anlamıştık fakat geç olmuştu. Duvarın önündeki birikmiş askerlerimizi bir anda dağıtırken toprak ve taş parçaları her yana saçıldı. Sert taşlar olağanca ağırlığıyla üzerimize yağarken, kulaklarım bir an için acı bir çınlamayla işlevini yitirdi. Dengemi kaybedip dizlerimin üzerine devrildim. Ellerime sürtünen toprak ıslak kanla birlikte yaralarıma yapışıyordu. Avuçlarım taşların sivri yüzeyleriyle aşınırken kanlı toprak, tırnaklarımın içime doluyordu. Yavaşça doğrulmaya ve dengemi sağlamaya çalıştım, uzanıp yerdeki yayımı aldım.

Çınlama yavaş yavaş hafifledi, askerler yeniden toplandı fakat duvarın ardına onlar gibi bomba atamıyorduk. İçeride Karşıt askerler vardı, onları tehlikeye atamazdık.

Elinde bomba gördüğümüz her Pars'ı bir bir indirirken, aldığım hedef yavaş yavaş kaydı ve attığım oklarım hedefi şaşmış bir şekilde duvara saçılmaya başladı. Ve sağ kolumu hareket ettirmekte güçlük çektiğimi ancak bu şekilde fark edebildim. Elimi koluma götürüp yokladığımda kolumun dış yanının sırılsıklam ıslandığını hissettim. Elimi geri çektiğimde avuç içim kıpkırmızı kanla kaplanmıştı.

Pelerinimi sıyırdım ve durumun ne kadar kötü olduğunu görmeye çalıştım. Çok zor olmadı, bileğimden dirseğime kadar uzanan bozuk, derince bir yarık vardı; üzerimize saçılan taşların eseriydi.

Kendimi zorlayıp yayımı sabit tutmaya çalışsam da elim acı acı titriyordu. Açık bir yarayla devam etmem çok zordu. Çok kan kaybediyordum.

Geriye çekildim, kalabalığın arasından çıktım ve koştum. Etrafta herhangi bir yaralı çadırı görebilmek için etrafta koşup durdum.

Bir ara Yasemin'e benzer bir yüz gördüğüme neredeyse emindim. Tüm dikkatim dağıldı ve o tanıdık yüze doğru koştum fakat kalabalık onu yutup kaybetti. Bir daha onu göremedim ama bu yalnızca bir yanılsama olmalıydı. Tüm öğrenciler güvenli bölgeye nakledilmişti; evet, bu yalnızca büyük bir benzerlik olabilirdi.

Sonunda küçük bir çadır bulabildiğimde hızla içeri girip gördüğüm ilk tentürdiyot şişesini aldım. Birkaç ilaç dışında elimizdeki tıbbi gereçler neredeyse tükenmiş görünüyordu. Karşıt bir kız yanıma koşup geldiğinde ona yaralılarla ilgilenmeye devam etmesini söyledim.

Elbisemin kolunu dikkatlice sıyırıp yarayı tentürdiyotla yıkadım, temizlemeye vaktim yoktu. Kızdan iğne ve iplik istedim. İstediklerimi verdiğinde çadırdaki yaralıları ancak fark edebilmiştim. İçerisi öyle kalabalıktı ki, yaralılarla ilgilenenler bir an bile başlarını kaldıramıyordu.

İğneyi derime batırdığım ilk seferde şalımı dişlerimin arasına sıkıştırmış, çenem sızlayana kadar dişlerimi sıktım. Titreyen parmaklarım iğneyi bir kez daha tenime batırırken atamadığım çığlıklar dişlediğim şalımın arasında boğuk bir iniltiyle kesiliyordu. İğnenin ucu yarama sürtündüğünde acıdan gözpınarlarımda biriken yaşlar birer birer düştü. Göğsümü sıkıştıran derin soluklar, yeni bir iğne hamlesiyle boğazıma düğümlendi. İplik sürtüne sürtüne tenimden sıyrılırken dayanamayarak yabanıl bir yakarışla acı çeken bir hayvan gibi inledim. Yaralılarla ilgilenenlerin birkaçının acıyan bakışlarını üzerimde olduğunu hissettim.

Yaramı kalın hamlelerle idareten dikerken, anı kurtarmak için yaptığım bu yanlış müdahalenin daha sonra bana nasıl sıkıntılar açacağını düşünmeyi reddettim. Kalın bir sargı beziyle yaramın çevresini, beni bir süre için idare edebilecek şekilde sıkı sıkıya sardım.

Sargıyı sabitleyip üzerimdeki malzemeleri yerdeki örtünün üzerine bırakarak çıkmak için hazırlanmıştım ki, Karşıt bir kız beni durdurdu ve dolu gözleriyle yüzüme bakıp kollarını boynuma sardı. "Teşekkür

ederim!" dedi çatallaşmış, zedelenmiş sesiyle. "Hepimiz adına, size çok teşekkür ederim!"

Sağlan kolumla belini sarıp teşekkürüne karışık verirken çıkmak üzere ondan ayrıldım. İçerideki diğer Karşıtların aynı minnet dolu bakışlarını gördüğümde hepsini yorgun bir tebessümle karşılayıp arkamı döndüm.

Sırtıma astığım yayımı çıkarıp bir okla hedef aldığımda koluma saplanan keskin acı haricinde hareketlerimin eskisi kadar olmasa da iyileştiğini görünce rahatladım.

Derinden bir patlamanın meydanda yankılandığını duyduğumda bu sesin kalenin bahçe duvarlarının yıkılışından geldiğinden emindim. Koştum, benim ardımda yüzlerce asker koştu ve sonunda yerimize ulaştığımızda haklı olduğumuzu gördük. Kalenin bahçesine örülmüş o devasa duvarlardan biri yıkılmıştı.

Direnişçiler ve Karşıtların bir kısmı akın akın içeri girerken, bir kısmı da dışarıdan saldıran Parslarla savaşıyordu. İçeriye yöneldim. Etrafımdaki askerlerle birlikte yıkılmış taşların üzerinden atlayıp bahçeye girdim. İçeride gerçek bir kaos dönüyordu.

Sona yaklaştığımızı hissediyordum.

Kan ve barut kokusu bir sis gibi etrafımızı çepeçevre kuşatmıştı. Verdiğimiz kayıpları iliklerimize kadar hissediyorduk.

Onlarca metre ileride Arsıl'ın elinde bir tüfek ve kırık bir okla Parslarla çarpıştığını gördüğümde boğazım korkuyla düğümlendi. Karşıtlar her iki yanında, onunla birlikte savaşıyordu ama sanki o, tüm savaş meydanında tek başına parıldıyordu.

Hırsla savurduğu kollarındaki vahşilik, gözlerinden saçılan hayvani açlıkla bütünleştiğini gördüğümde kalbim sinsi bir sancıyla hayali parmaklar arasında sıkıştı.

Arsıl Alaz siyah ve beyaz arasındaki kılcal sınırın üzerinde, silahını kanından geldiği kaleye savuruyordu. Ve üzerindeki tüm bu vahşeti ehlileştiren şeyse adımlarının hâlâ onurlu bir savaşçının yolunu izliyor

olmasıydı. Bir savaşçı gibi güçlüydü ve bir yırtıcının zarafetine, avcının ölümcüllüğüne bürünmüştü; zihnimde onun için peyda olan sıfatların tek bir tanesi bile üzerinde eğreti durmuyordu.

Ayağıma takılan bir taşla hafifçe tökezlediğimde güçlü bir çift el kolumu kavranıp dengemi sağladı. "Çık buradan," dedi elin sahibi.

Önce kolumu tutan eline, ardından annemin kızıla boyanmış gözlerine diktim bakışlarımı. Bir kez daha, "Çık, çabuk ol!" diye bağırdı.

"Neden?"

"Karşıtlar kale kapısını patlatacak, uzaklaş! Bahçe duvarlarının arkasına geç, hızlı davran!" Beni duvara doğru itti, ona son bir kez bakıp duvarın arkasına geçen diğer askerlerle birlikte kalenin bahçesinden çıktım. Dışarıda çarpışan askerlerin arasına katıldım.

Sırtıma astığım yayımı çıkarmak için davrandığımda yüzü örtülü birinin elinde bir patlayıcıyla Direnişçilerin arkasından dolandığını fark ettim ve bir kez daha düşünmeye zaman bırakmadan peşinden koşmaya başladım.

Meydanın arkasına geçip tenha bir alana çıktı, yere eğilmiş ve önündeki basit düzeneği kurmaya çalıştığını gördüğümde bir oku yayımın kirişinde gerip bıraktım. Bıraktım bırakmasına fakat sağ kolumdaki yara feci bir kasılmayla okumun hedefini kaydırmıştı. Ok sırtının yanından ıskalayıp geçti ve o beni fark etti.

Düzeneği bırakıp bana döndüğünde keskin hançerini elinde çevirip bana doğru kaldırdı. Yayımı bırakıp iki oku mızrak gibi avuçlarımda kavradım. Bana doğru yavaş yavaş yaklaştı, aramızda iki üç metre vardı. Bedenlerimiz birbirine bakarken görünmez bir çemberin etrafında birbirimizin açığını yakalamak üzere döndük.

İlk hamleyi o yaptı, hançeri rüzgârı yararak sol kulağımın yanından geçip boşa çıktı. Geri çekilerek hamlesini savuşturdum. Bir kez daha saldırdı, bu kez hançerin keskin ucu karnımda ufak bir kesiğe yol açtı ama bu hamlesi bu kez karşılıksız kalmadı.

Oklardan birini bana savrulan koluna saplayıp hançeri düşürdüm. Acı acı haykırdı ve buna karşı diğer elime tekme atarak diğer okumu düşürmeme sebep oldu.

İkimiz de silahsız kalmıştık.

Bir kez daha üzerime atılıp dirseğini karın boşluğuma geçirdi. Nefesim ciğerlerimde düğüm düğüm olurken çizmelerimin sert tabanını örtülü yüzüne savurdum.

Vurduğum çenesinden duyduğuma emin olduğum kemiksi bir sesle bir kez daha inledi, dengesini kaybederken üzerine atılıp yere düşen okumu aldım ve okun başlığını boğazına yasladım.

Dizimi midesine bastırıp sağlam kolunu diğer elimle tuttuğumda kolu-ma saplanan oku bacağıma batırmaya çalıştı. Ayağımı kaldırıp sertçe bileğine basarak ağrılı bir inleme koparmasına sebep oldum.

Elimi kaldırıp örtüyü çıkararak yüzünü açtığımda neredeyse tüm be-denim enerjisini yitirmiş bir halde yere yığılıp kalacaktı. Damarlarıma kaynar demirler dökülmüş gibi ince, yakıcı bir azapla ruhum bedenimde iki büklüm oldu. Öldürmek üzere olduğum düşmanımın gözlerine bakarken soluduğum hava bile boğazıma iğne iğne batıyordu. O an istediğim tek şey onu bırakıp kırılmış kalbimin zehrini haykıra haykıra dökmekti.

Fakat zaten bunu öğrendiğim ilk anda, bu zamanın gelebileceğini biliyordum.

Lime lime olmuş ruhumu bir arada tutan bedenimdeki metanetle du-daklarımı bir soru için aralayabildim. "Neden yaptın?" dedim, bir damla gözyaşı boğazına yasladığım okun keskin ucuna düştü. "Seni koruyup, sana kollarını açan insanlara... Sana kardeşim diyen insana bunu neden yaptın!"

Dilşah gözlerindeki yabancı düşman bakışlarını yüzüme diktiğinde, bin parçaya bölünmüş kalbimi biraz daha kırmayı başarabildi. "Ben

bir Pars'ım Helya; babam gibi ihanet etmiş, kimliğini saklamış bir hain değilim. Ben gerçek bir Pars'ım!"

Dilşah için atan kalbim öldü, cesedinin ağırlığı göğsüme çöktü. "Senin için canımı bile verirdim," dedim. Kardeşim diye sarıldığım boynuna yasladığım keskin oka baktığımda derinden bir hıçkırıkla, ayağımın altındaki bileğine biraz daha bastırdım.

"Nasıl öğrendin?" dedim, göz bebeklerini sarmalayan öfkesi biraz daha harlandı. "Önemi var mı?" dedi. "Gerçek bir Pars er ya da geç özüne döner."

"Yürüyorsun..."

Dudakları hadsiz, kibirli bir gülüşle gerildi. "Tam beş yıldır," dedi bendeki kararsızlığı görmüş gibi bir rahatlıkla.

Oku sıkı sıkıya tutan ellerim tir tir titrerken kardeşim diye sarıldığım bu bedenin, son nefesini benim ellerimde verecek olmasına katlanamadım. Kendimi zorladım ama ne kırılmış kalbim ne de kan revan olmuş ruhum bunu kabullenebildi.

Hızla üzerinden kalkıp gözyaşlarımı sildim, geri çekildim. "Git!" diye bağırdım hâlâ yerde yatan Dilşah'a. "Çabuk git buradan!"

Yere serdiği patlayıcının basit sistemini etkisiz hale getirdiğimde yerden kalkmak üzere hareketlendiğini işittim.

"Seni seviyorum Helya..." dedi yıllarca duymaya alıştığım o huzurlu, o tanıdık ve candan sesiyle. "Ama ben senin için canımı vermezdim."

Arkamı döndüğümde sonunu bildiğim bir senaryoya bir şans daha vermek istemiştim ama görüyordum ki hayal kırıklıkları bir kez daha yerlere saçılmıştı.

Avcılara özgü bir soğukkanlılıkla hançerinden yansıyan ışık düştü suratına ve onu önce gözlerindeki hırs öldürdü, sonra da parmaklarında döndürdüğü silahı.

Bileğini yakalayıp beklemediği bir hamleyle dirseğini döndürdüm. Gözlerinin içine bakarak kendi parmakları arasındaki hançerin sivri ucunu sertçe göğsüne sapladım.

Onun göğsüne hançer, benim göğsüme elem saplandı. Öne doğru atıldı ve boğazından dokunaklı bir nefes kopup gitti. Soluğu kesilirken sanki tekerlekli sandalyedeki o masum kardeşime bir acı dokunmuş gibi eziyet çekiyordum..

Güçsüz parmaklarıyla kavradığı omuzlarım ıstırapla çökerken bedeni yavaş yavaş kollarımın arasından kaydı, yere serildi.

Bu acıyı tarif etmeyecektim. Çünkü eğer onu tarif edecek sözleri bulursam, ruhum ebediyen o kelimelere hapsolup kalacak ve hafızamda bu acıyı daima taze tutacaktı. Bu acının içimde yeşermesini istemiyordum. Zihnimde ölüm sessizliğinin şarkısını tutturarak yankılanmasını istemiyordum. Ruhumda güzel günlerin cesetlerini biriktirerek umutlarımı çürütmesini istemiyordum.

Ona bakmadım. Onun cansız bedenini görmedim. Saht'ın Dilşah'ını tanımadım. O ihaneti, ayaklarımın dibindeki cesedin duran kalbine gömdüm ve hafızama, savaşta yitirilmiş bir kardeşin acısını resmettim. Gerçek yüzünü unuttum.

18.03 FECİR

Arsıl'ı defterindeki yanlış bir kelimenin üzerini karaladığını gördüğümde, bunun daima mürekkep kullandığı için olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonra onun silinmeye müsait bir kurşun kalem kullandığında da yanlış yazılmış kelimelerin üzerini karalamaktan vazgeçmediğini fark ettim.

Böylesine düzenli bir adamın bu dağınıklığa nasıl katlanabildiğini anlayamamıştım. Bunu ona sormaktan kendimi alamadım.

Bana, hatalarını silmeye ve hiç olmamış gibi davranmaya tahammül edemediğini söylemişti. "Karalamak hatayı kabul etmektir ve silmekse yaptığın hatanın bıraktığı izlerin üzerine yeni bir doğru inşa etmeye çalışmaktır," demişti. "Hatayı yapmamış gibi davranmak bana derin bir keder verir. Buna katlanamam. Eğer bir yanlış yapıldıysa, üzerini karalarım ve hata orada kalır ama üzerindeki karalama ondan vazgeçtiğimin kanıtıdır."

Bana özellikle bir Pars olduğunu vurgulamasının sebebi de buydu. Ona kendi ırkını silmiş ve ırkının boşluğunu bir Kaplan olarak doldurmuş biri gibi bakmama dayanamadı. O hâlâ bir Pars'tı ama tüm yanlışlarının üzeri karalanmış bir Pars, vazgeçmiş bir Pars.

Ona hayranlığımı anlatabilmem şüphesiz ki çok güçtü fakat onun bu hayran olunası alışkanlıklarını tatbik etmem de bir o kadar zordu.

Çünkü ben hiçbir zaman babamın ölümüne sebep oluşumun üzerini karalayacak cesareti bulamadım. Ailemi darmadağın edişimi ya da

zihnimin sahip olduğu kusurun sorumlusu olduğum gerçeğinin üzerini hiçbir zaman karalayamadım.

Bu gerçekleri silip atmak istedim. Üzerlerine yeni doğrular yeni yaşanmışlıklar eklemeye çalıştım ama her seferinde elime yüzüme bulaştırıp sildiğim o sayfanın izleriyle baş başa kaldım.

Ve şimdi, tam şu anda da aynı korkaklığı yeniden sergiliyordum. Ellerime kanı bulaşan o kızın, bir hain olduğunu kabul etmek istemiyordum. Onu, ihanetiyle birlikte karalayıp atacak gücüm yoktu. Vazgeçecek gücüm yoktu.

Düşman bakışlarını, benim canımı almak için kaldırdığı hançeriyle birlikte zihnimden sildim ve o izlerin üzerine bana gülümseyen, kardeşim bildiğim kızın güzel anılarını işledim. Ona yalancı bir son kurgulayıp aklımı buna inandırmak için zorladım.

Çünkü bu, savaşta aldığım en ağır darbeydi.

Bir daha dönüp cansız bedenine bakamadan buraya getirdiği düzeneği topladım. Arkamı dönüp cesedinden koşa koşa kaçtım.

Öfkem iki kor gibi avuçlarımı tutuşturuyordu. Askerlerin arasına dalıp avuçlarımı kavuran hırsla nefes almadan savaştım. Yara aldım, kolumdan sızan kanın ıslaklığını hissettim. Alnımda açılan yaradan akan kan terime karıştı. Nefessiz kalana kadar üzerimize gelen düşmanla savaştım ama yine de durmadım.

Ölüm ya da kalımın önemini yitirdiği bir anın körkütük halinde savaş sarhoşuydum. Kendim için değil, iki kardeşi birbirinin kanını dökmeye zorlayan zulmün can çekişe çekişe geberdiğini görebilmek için savaşıyordum, fütursuzca.

Direnişçilerin ve bizimle birlikte savaşan karşıtların arasına, iki halktan da insanların dahil olduğunu fark ettim ve onların yüzlerine baktığımda; bu zulmün onlardan çaldığı her şeyin acısını gözlerindeki galibiyet umudunda görebiliyordum.

Artık ayrı, ezilen parça parça gruplar değildik; birbirini bulup tamamlamayı başarabilmiş koca bir bütündük ve zulüm, bu bütünün hakkından gelemeyecek kadar köşeye sıkışmıştı. Saht Kalesi ancak, namaz kılan Kaplanları koruyan Karşıt Parsları gördüğünde bunun farkına varabilmişti.

Kalabalık, bir sel gibi kalenin çevresine akıyordu. Dışarıdan saldıran Pars askerleri dahi bu sele kapılıyordu.

Koşarken bir görüntü adımlarımı oyaladı; annemi gördüm. Bir adamın başında oturmuş ağlıyordu, ellerini toprağa dayamış içli içli gözyaşı döküyordu. Onu böyle ağlarken gördüğüm vakitlerin sayısı çok az.

Onun yanına ulaşmak, önündeki o adamı görmek için kalabalıktan sıyrılmak istedim ve nispeten bunu başardım. Yüzü gözü kir içinde, saçı sakalı birbirine karışmış bu bir deri bir kemik adamın kim olduğunu bilmesem de, onun hakkında bildiğim bir şey vardı. Adam artık yaşamıyordu. Cansız bedeni bir kemik yığını gibi toprağın üzerine yığılmış, aşınmış teni ölümün boyasıyla soluktu.

Kolumu anneme uzattım. Aramızda metreler olmasına rağmen onun gözyaşlarıyla sarsılan omuzlarına dokunmak, ona iyi gelmek istedim ama duvarlardan gelen yeni bir sesle dikkatim çabucak dağıldı. Bir duvar daha yıkılmıştı.

Bir anneme bir de kaleye baktım ve daha önce cesaret edemediğim bir soğukkanlılıkla arkamı dönüp kalenin duvarlarına koştum.

İçeriden dışarı taşan Pars askerleri ve dışarıdan içeri akan Karşıt ve Direniş ateşli bir çarpışma halindeydi. Savaşın son deminde, bir galibiyetin eşiğinde oyalanamazdım.

Saatler geçti, içeriden durmaksızın çıkan Pars askerleri artık zayıf bir savunmadan ötesi değildi. Bahçenin çoğunluğunu kaplamıştık. Kaleden dışarı atılan korlar, bombalara rağmen kalabalığımızı seyreltemiyorlardı.

Kalenin kapısına elimi sürdüğümde artık girme zamanımızın geldiğini anlamıştık. Askerlerin yarısı bizimle gelirken yarısı dışarıda kalıp savaşmaya devam etti.

Kalenin kapısından girmeyi başardıktan sonra kalenin damarları gibi ince ince açılan dehlizlerde kan gibi aktık. Karşıt askerler tüm hücreleri boşaltmış, esirleri daha biz kalenin kapısına dayanmadan serbest bırakmışlardı. Dehlizler bomboştu. Karşılaştığımız Pars askerleri de arkalarına bakmadan koşa koşa kaçmıştı.

Yukarı çıktık, merdivende karşılaştığımız asker toplulukları silahlarını üzerimize doğrulttuğunda Direnişçiler beni arkalarına aldı ve önce kendileri merdiven basamaklarını çıktı.

Basamaklarda düşen askerlerimizi görünce hırsla yukarı çıkıp en öne geçmek istedim ama Direniş beni korumakta kararlıydı; buna izin vermediler. En azından başımızdan ansızın yağacak tehlike geçene kadar.

Sondan bir adım önceydik, yolu neredeyse tamamlamıştık.

***

Kalenin çatısında süren çatışmadan kalan son korlar söndürülmeye, direnen Pars askerleriyle savaşılmaya devam edilirken kalenin dışında savaşan hiçbir Pars askeri kalmamıştı. Bahçe duvarları darmadağın edilmiş, Karşıtlar zafer nidaları atmaya başlamıştı.

Gece yeniden yavaş yavaş üzerimize örtülüyordu.

Direniş mutlu, gururlu ve şükür halinde; Karşıtlar zafer gözyaşları döküyordu. Ateşoyuk zulmü deviren bu mücadelenin tomurcukları etrafında zafer çiçeklerinin açtığını görmek için bekliyordu. Bu insanlar, eşini benzerini görmediği bir tarihe bir mucizeye tanıklık ediyordu.

Bense göğsümde galibiyetin hafifliğiyle kalenin basamaklarında koşup birini arıyordum. Kalbimdeki savaşın galibini arıyordum çünkü eğer yüzüm bir mutluluk üzerine gülümseyecekse bu ancak o adamın yanında olmalıydı. Arsıl Alaz'ı sağ salim görmeli ve gözlerimi yakan zafer gözyaşlarını onun kollarında dökmeliydim.

Odalara baktım, o devasa salonlara baktım; Karşıt askerlere, Direnişçilere sordum ama kimse görmemişti. Hiddetle çarpan kalbimi sakinleştirecek yüzü göremedikçe zihnime gömdüğüm korku dirilerek ruhuma dişlerini geçiriyordu.

Odalardan birinden çıkıp başka bir odaya girerken annem ardında birkaç Karşıt kadınla birlikte merdivenden iniyordu. Ardından seslendim. Beni gördüğünde hiç duraksamadan yanıma koşup bana sımsıkı sarıldı. "Şükürler olsun, seni merak ediyordum," dedi geri çekilip nemli gözleriyle yüzüme bakarken.

"Ben iyiyim," dedim endişeli bakışlarını yumuşatabilmek için ve sonra başında ağladığı o adamı hatırladım. Çökmüş gözlerini ıslatan bu yaşların benim için mi yoksa o adam için mi olduğunu anlamaya çalıştım.

Endişe yavaş yavaş soldu ama yerini daha sevimsiz daha kasvetli bir hava kapladı. Annem gamlı bir tebessümle gözlerime baktığında sanki omuzlarıma sebepsizce tonlarca ağırlık yüklenmişti. "Baban, seninle gurur duyuyordu," dedi. "Öyle gurur duyuyordu ki ona bundan daha güzel bir hediye veremezdin. Senin için ettiği şükürleri unutmayacağım."

Omuzlarımdaki yükün sebebini biraz da olsa anlamıştım. Bu onun yokluğunun ağırlığıydı. "Bu anı görmesini isterdim." Eğer bu anı görseydi, babam benimle gerçekten gurur duyardı. Bir kez olsun kızını onun mirasını taşımak için çırpınan, inançlarını korumak için savaşan bir savaşçı olarak görmesini çok isterdim, sadece bir kez olsa bile.

Annemin yüzündeki tebessüm daha bir ağırlaştı, hatta dudaklarında bu ağırlığı nasıl hâlâ taşıyıp gülümseyebildiğini anlamadım. "Gördü," dedi annem. "Seni gördü Helya."

Bir an için söylediklerine inanmak istedim. Aslına bakılırsa sözlerinin maddi bir sonuçta karşılık bulmasıydı istediğim. "Biliyorum ama gerçekten görmesini isterdim..." dedim. Babamın beni gördüğünü bilmeyi ya da en azından ruhen hissetmeyi çok isterdim.

Annem, "Gerçekten gördü kızım," dedi. Sözlerindeki safi inançla ve bocalamama sebep olan o manidar bakışlarını üzerime dikti. Gözlerindeki o darmadağın kadını ancak bu şekilde fark edebildim.

"Anne..." dedim onun tüm bu perişan halini anlamlandırmaya çalışarak. Sonra gözlerimin önünde canlanan o an, bir şimşek gibi zihnimin orta yerine çarptı. Dudaklarımdan çekilen cesareti fark ettiğimde geç olmadan o soruyu sordum. "Anne," dedim bir kez daha. "Başında ağladığın o adam, kimdi?"

Kalbim göğüs kafesime hapsolmuş bir kuş gibi kanatlanıp çırpındı fakat kaçamadı. Kalbim öyle hızlı çarptı ki göğsümü delip çıkacak sandım. Sanki ya enerjiyle dolup taşacak ya da düşüp bayılacaktım.

Zihnimde o anın reddiyeleri art arda gelirken aslında ortalık çoktan ateşe verilmişti. Şüphe tohumları yeşermişti. "Ölen o adam..." dedim fakat sonra devam edemedim. Çünkü soluğumu bir lahzada kesip düğümleyen o şeyi yaptı, başını fark edilmesi güç bir hareketle hafifçe salladı.

Dünya karardı.

Gün doğuyordu ama hayır, gece yeniden düşmüştü gökyüzüne. Karanlık, günün üzerine bir mürekkep gibi damlayıp her yeri kaplamıştı.

Başında ağladığı o cansız beden, babamındı.

"Hayır!" dedim. "Babam o kadar zayıf, çelimsiz bir adam değildi..." dedim mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak çünkü aklî algılarımı neredeyse yitirmiştim. "Babam dağ gibi heybetli bir adamdı. Benim babam zaten öldü. O babam olamaz!" Sözlerim bir bebeğin anlamsız sayıklamalarından farksızdı.

"Saht Kalesi'nde canım pahasına durmamın sebebi oydu," dedi annem ve sonra darbeleri art arda indi. "Baban ölmemişti Helya, yaşıyordu. O gece, o çatışmada onu oradan aldılar ve Saht'ın zindanlarına hapsettiler, öldürmediler. Lider olduğunu bilmiyorlardı ama lidere çok yakın olduğunu biliyorlardı." Nefes almama dahi fırsat bırakmadan

cümleleri devam etti. "Onu o zindandan çıkaramadım, buna gücüm yetmedi. Bu yüzden bu kalede canım pahasına yaşadım, nadiren bile olsa onu gizlice görebilmek için..."

Hissiz bir cümleye bir soru sığdırdım. "Neden söylemedin?"

"Söylemek istedim ama baban bunu istemedi çünkü onu kurtaramazdın. Baban zaten ölüyordu Helya..." Annem her zaman sert bir kadındı. Şimdi bile sözlerini sakınmadan ve dolandırmadan ruhuma saplamayı seçiyordu.

"Yanı başımdaydı..." Sükût ve galeyan arasındaki uçurumdaydım. Düşecektim ama hangi yöne olduğunu bilecek tek bir kişi vardı, ben bihaberdim.

Ne yöne gideceğimi bilmeden birkaç adım attım. "Onu görmeliyim..."

Kolumu yakalayıp beni durdurdu. "Göremezsin."

Başımı hiddetle iki yana salladım ve yanından ayrılmaya çalıştım. "Hayır, onu göreceğim!"

Ondan kurtulmak için çırpınan bedenimi sertçe tutup var gücüyle sarstı. "O öldü!" diye bağırdı. "O, o zayıf bedeninde kalan son güçle savaşıp öldü, onurlu bir adam olarak şehit oldu."

Bileklerimi, mengene gibi sarılmış ellerinden kurtarmak için debelenirken, "Yüzünü bir kez bile olsa göreceğim!" diye haykırdım ve bu haykırış beni, çırpınışlarımı kesecek hıçkırıklara ve gözyaşlarına boğdu.

"Helya!" Hüznü yeise kapılmayı kabullenemeyecek bir güvenle bana bu ıstıraba kapılmamamı emrediyordu. "Baban bunu istemedi, baban onu o halde görmeni asla istemedi!" Hıçkırıklarla düşmüş omuzlarımı tutup kaldırdı. "Baban savaşmaya devam etmeni istedi kızım. Kayıplarına gömülmeden önüne bakmanı istedi!"

"O son nefesini verirken bile bu savaş meydanında gülümseyerek son hamlesini yaptı. Şimdi babanın kızı ol ve umutsuzluğa düşme!"

Son cümlesi beni o sükût ve galeyan uçurumunda bir yaprak gibi savurdu. Bacaklarıma inen hissizliği duyumsadığımda bunun yanıltıcı olduğunu sonradan fark edebildim. Çünkü o yakıcı tutku kanımda bir benzin gibi alev aldığında, bedenim durağan bir saniyeyi dahi reddetti.

Ben babamı tanıyamadım... O güçlü, kuvvetli adamın bedenindeki o hastalıklı, çelimsiz adamı tanıyamadım. Babamı öyle bir hâle getirdiler ki, ona bir yabancı gibi bakıp yanından ayrıldım!

Savaş bitiyor olabilirdi ama bitmeyen bir şey hâlâ vardı. Bu savaşı iliklerine kadar tatması gereken bir kişi, hâlâ oralarda bir yerde olmalıydı. *Tabii henüz ölmediyse...*

Kollarımı annemden kurtarıp bıçağını belinden çekip aldım. Arkamı döndüm, merdivenleri çıktım, önüme çıkan her Karşıt'a onun nerede olduğunu sordum. Hiçbiri bir şey söyleyemedi, kimse yerini bilmiyordu.

Tüm katları arşınladım, boğazıma biriken haykırışların kudretini ayaklarıma taşıdım. Kalede koştum durdum, bulduğum her kapıya, gördüğüm her deliğe baktım ve son kata geldiğimde o büyük, devasa kapının aralık olduğunu gördüm.

Bıçağımı kaldırdım ve tereddüt etmeden kapıya ulaşıp içeri atıldım.

Fakat gördüğüm kişi kanına susadığım Alpar Alaz değil, Arsıl'dı. Sevdiğim adamdı. Yaralı ve bitap düşmüş bir halde açtığım kapının önünde duruyor ve iki koyu kan çanağına dönmüş gözleriyle gözlerime bakıyordu. Elimi kaldırdım ve sarsak adımlarla yanına ulaşıp parmaklarımı çenesine sardım. "Ne oldu?" diye fısıldadığımda bir damla yaş, gözpınarından sıyrılıp sakallarının arasında dağıldı.

Kalbim bir kez daha kanatlandı. Önce onu bu hâle getiren şeyin ne olduğunu bilmek istedim ama sonra korktum çünkü gözlerindeki yıkıntı daha şimdiden kalbimi çatlaklarından parçalayacaktı.

Yüzümü ondan çevirip ardına, o devasa salona bakmaya cesaret ettiğimde gördüğümde şey yüzünden acı bir iç çekişle elimi kalbimin üzerine örttüm.

Elimi uzatıp hızla Arsıl'ın elini tuttum fakat bu Arsıl'a destek olmak için değildi. Ayakta kalmak için destek aradığım içindi.

Salonun farklı köşelerine düşmüş asker cesetlerinin yanı sıra tam ortada yatan kadın bedenine kilitlendi gözlerim. Yerde cansız bir halde, kanlar içinde yatan kadın Arsıl'ın annesiydi ve Yasemin annesinin hemen karşısında dizlerinin üzerine çökmüş, şok içinde gözlerini ona dikmiş, tepkisiz, annesinin yüzünü izliyordu. Annesini tanıyordu, onun kızı olduğunu öğrenmişti. Annesini, annesi öldüğünde tanımıştı.

Yasemin'e koşmak istedim. Onu o şok halinden kurtarmak ve kollarıma almak istedim. Sonra Arsıl'a sarılmayı ve eğer biraz bile gücüm kalmışsa, onun için harcamayı istedim. Ama yapabildiğim tek şey yüzümü kaldırıp Arsıl'ın gözlerine bakabilmek oldu.

Gözlerine bulaşmış kırmızılık, dudaklarını kemiren acı gülümsemeyle yoğruldu yüzünde. Bir çift kızarmış gözle acılı bir gülüşe ev sahipliği yapan dudakların nasıl tehlikeli bir silah olduğu işte o an anladım. Çünkü dudaklarına tutunan gülümsemedeki kıvrımın bir hançer gibi göğsümün ortasındaki boşluğa saplandığı yerden oluk oluk gözlerindeki kızıllık akıyordu zihnime. Kanın uğursuz sıcaklığını göğsümde hissediyordum. Yaranın acısı tenimi tırmalıyordu ve Arsıl Alaz ise tüm bunlardan habersiz hâlâ kanlanmış gözleriyle bana gülümsüyordu.

"Bu bataklıkta can verdi..." dedi elimi sıkı sıkıya tutarak. "Ama ben ona anlattım Helya..." Bir damla daha düştü yanaklarından, bir nefes daha göğsümü dağladı. "Ona her şeyi anlatmıştım. Onun şehadet getirdiğini duydum..."

Gözyaşlarımla gerilen dudaklarımı sabit tutmak için yanaklarımın içini kemirdim ama yüzüm çoktan yaşlara yenik düşmüştü. Arsıl elimi bırakıp yüzümü göğsüne kapatarak, "Şşş... Tamam," dedi çatal çatal olmuş o ağır sesiyle. "Ben mutluyum Helya." Yüzümü avuçlarının arasına alıp geri çekti ve kendi yüzündeki tebessümün gerçekliğini gösterdi.

Fakat yüzüne bakmaya dayanamadan yeniden göğsüne gizlendim ve hıçkırıklarımı omuzlarıma sardığı kolları sakladı. "Vallahi mutluyum!"

dedi. "Ömrünün çürüdüğü bu bataklıktan onu çıkardığın için mutluyum Allahım! Onu kabul ettiğin için mutluyum!"

Allahım, nefes almak nasıl da güç... Göğsümü derin bir solukla doldurmak nasıl da kuvvetli bir işmiş!

Onun derin bir feveranla çarpan kalbinin üzerinde, benim gözyaşlarımı kucakladı ve sanki bu yıkıntıda kavrulan yalnızca benmişim gibi kendi harabesine bakmadan beni teselli etmek için beni sıkı sıkı sardı.

Dayanamadım. Ruhum bu bencilliği kabullenemedi. "Ona git," dedim kollarından sıyrılıp hareketsizce annesinin bedeninin başında oturmuş Yasemin'e bakarak. "Onun yanında ol."

Fakat ben bu söylediğimi yapamadım. Çünkü kayıplar öyle ansızın zincirlenmişti ki, içimi dağlayan bu korla koşmak istiyordum ama yürümeye bile mecalim yoktu.

Arsıl'ı göğsünden itip kendimden ayırdım ve arkasını döndü. Kardeşine, annesinin bedenine attığı her adım sanki ağırlığıyla kaleyi titretti. Bakmaya katlanamadım, arkamı dönüp koşa koşa odadan çıktım.

Taş bir pencerenin önüne yaslanıp soluklandım. Aldığım nefesler boğazımı tırmaladı. Göğsüm daraldıkça daraldı.

Dışarıdaki kalabalığın yarısı mutlu yarısı buruktu. Bahçede ve yıkılmış duvarların ardındaki yaralılar taşınıyor; halk askerlere yardım etmek için varını yoğunu ortaya koyuyordu.

En mutlu olan bile, kayıpları ve kayıpların acılı yakınlarını görünce dişlerini gösterecek bir gülümsemeden ar ediyordu. Atılan zafer nidaları, fısıltılı sevinçlere dönmüştü ve şimdi o gururlu yüzlerde, kimsenin bağırmadığı ama herkesin yaşadığı bir zaferin sessiz kutlaması yapılıyordu.

Kaplanlar saflar halinde şükür namazlarına durmuşlardı ve herkes biliyordu ki o şükür namazlarının ardından cenaze namazları kılınacaktı.

Omzumu pencerenin eşiğine yaslayıp bir devrin değişimini bir zamanlar esir düştüğüm kalenin penceresinden izledim, kalbimdeki ağırlıkla.

Fakat dikkatim yabancı bir hareketlilikle dağıldı. Tuhaf bir acelecilikle atılan adım seslerini duydum ve sonra etrafıma baka baka o hareketliliği takip ettim. Bir adam yüzünü örten siyah bir örtü ve sırtında Direniş yeleğiyle başında dikildiğim merdivenin sonuna ulaşmıştı.

Beni görmemesi için geri çekildim ama sonra peşinden gitmeye de devam ettim. Çünkü o örtülü yüze olan o yakıcı merak ve o yüzün ait olabileceği kimliğin ihtimallerini düşündüğümde; kaybettiğim tüm enerjimi, bu kaleyi intikam ateşiyle arşınladığım andaki gibi yeniden bedenimde hissettim.

Döndüğü her köşeyi döndüm, indiği her basamağı takip ettim. Direniş ve Karşıt askerlerin bulunduğu koridorlardan kaçtığında, üzerlerindeki Direniş yeleğinin aslında sadece bir kamuflaj olduğunu anladım. O bir Pars'tı.

En yakınından geçtiğimiz askerlere seslenip onu kıskıvrak yakalatmayı kafama koymuştum ki elini belinin arka kısmına uzatıp bir bıçak çıkardı. Avuç içi kısacık bir an için dikkatimi dağıttı.

Daralan göğüs kafesim, heyecan ve intikamın fitiliyle birbirine girdi; o adam, Alpar Alaz'dı. Bıçağı almak için elini beline götürdüğünde, avucundaki derin yara izi gün ışığında belirginleşti ve şimdi, düşmanının kılığına girip bir fare gibi ininden kaçmaya çalışıyordu.

Hiçbir askere haber vermedim, kimseye seslenmedim. Çünkü hırsım aç bir hayvan kadar bencildi. Onu bir başkasına bırakma düşüncesine tahammül edemedim.

Ellerim alev alev yanıyordu. Alpar Alaz metrelerce ötede tek başına, gizlice yürüyordu. Bense bir elimde babamın bir elimde Arsıl'ın annesinin acısıyla yürüyordum.

Kanımdaki galeyana rağmen adımlarını ağır ağır taklit ettim. Ne kadar sessiz olsam da buraya yakın olan yalnızca ikimiz kalmıştık ve bu,

her sesi oldukça duyulabilir kılıyordu. Zaten artık saklanmak gibi bir derdim de yoktu.

Beni fark etti, adımları yavaşladı ve sonunda durup omzunun üzerinden bana baktı. Bıçağımı çekip avucumun içine sakladım. Beni gördü ama örtülü yüzünü açmadı.

"Alpar Alaz!" diye seslendim ona, "Devran nasıl da dönüyor..." Bana döndü ama hiçbir aksiyonda bulunmadı. "Yoksa üzerindeki bir Direniş yeleği mi? Yoksa sen, kendi askerlerinin bile sana sırt çevirdiği bu savaşta yenilgiyi kabullenemediğin için..." Kelimeleri manidar bir tınıyla bastırdım. "Sefil bir Direnişçi'nin yeleğine saklanarak mı kaçmaya çalışıyorsun?"

O hayvanî öfkesini soluğundaki hırıltıda hissettim, bıçağını çekti.

"Halbuki ben, o kadar gösteriden sonra aciz bir Kaplan'dan kaçmaktansa bu kalede savaşarak onurunla can vereceğini düşünmüştüm. Ne acı..." Bu hali beni öyle keyiflendirmişti ki onun bu acınası halinin canını okumak istiyordum.

Fakat daha fazla konuşmama dayanamadı. Bıçağını bana doğru savurdu. Ben de kendi bıçağımı parmaklarımın arasından çıkarıp kavradım.

Beklemediğim bir anda bana doğru koştu ve kolumu kaldırıp bıçağımı ona çevirdim fakat hemen arkamda bir el bileğimi kavrayıp bıçağı elimden kaptı ve beni duvara doğru itip elimden aldığı bıçağı Alpar Alaz'a doğru salladı.

Bıçağımı alan Arsıl'dı, geldiğini bile fark edememiştim. Ve bir şeyleri fark edemeyen sadece ben değildim. Alpar Alaz da suratının sol yanına inen bıçak darbesini fark edememişti. Yüzündeki örtü kesildi ve tek parça halinde omuzuna düştü. Yara bere içindeki kindar çehresi, sol yanağında açılan yeni bir yarayla işte şimdi tümüyle görünürdü.

Derinden bir kinle sayıkladı. "Arsıl..." Oğlunun adı dudaklarından bir beddua gibi hırsla döküldü. Elindeki bıçağı bir kez daha savurdu. Arsıl bu hamleden çabucak kurtuldu.

Beni aradan çekip çıkarmak için koluma uzansa da Alpar Alaz ondan önce davranıp beni kendisine çekip önüne siper etti.

O an Arsıl'ın saf öfkesini daha önce hiç görmediğimi anladım. Gözlerindeki kehribarda bir kıvılcım çaktı ve sanki Arsıl Alaz tepeden tırnağa bir kor halini aldı. Bu somut öfkeyi sayfalarca yazsam anlatamazdım. Sayfalar tutuşur ama bu yangın karşısında yine de yetersiz kalırdı.

Tehdidi bir kükreyiş gibi içimi titretti. Boğazım sıkıldıkça sıkıldı. Arsıl öne atıldı. Alpar Alaz bıçağını boğazıma yasladı. Fakat ben durmadım. Yüzümü eğip tenimi kesen bıçağa rağmen var gücümle kolunu ısırdım ve bacağımı kaldırıp topuğumla kasıklarına sert bir tekme geçirdim. Alpar Alaz belli ki yaralıydı. Hamlelerimi durduramadı ama ben kollarından kurtulmadan hemen önce uzanıp örtümün altındaki saçımı yakaladı. Ve beni öyle güçlü bir hareketle çekip duvara çarptı ki sanki kafatasımın kırılıp ezildiğini hissettim.

Gözlerim acı ve bocalamayla odaksız kaldı. Arsıl, Alpar Alaz'ı bir bıçak darbesiyle daha yaraladığında beni çekip arkasına aldı. Dengemi sağlayamadan dizlerimin üzerine düştüm. Ellerimin üzerinde emekleye emekleye bedenimi taş pencerenin dibine çektim.

Beynime saplanan bağ aşrısı dayanılmazdı. Başımı vurduğum yerden saçlarımın arasına karışan ve örtümü ıslatan kanı hissediyordum ve başım deli gibi dönüyordu.

Arsıl babasının üzerine yürüyüp bir bıçak hamlesiyle daha karşılık verdi. Alpar Alaz yalnızca bir kere bıçağıyla oğluna zarar verebildi ama Arsıl, avını sivri dişlerine takacak bir yırtıcı kadar geri döndürülemezdi. Alpar Alaz'ın bana dokunuşu Arsıl'ı durdurulamaz bir felaketle fitillemişti.

Pencerenin taşlarından tutunup ayağa kalkmaya çalıştığım sırada Arsıl onu, üzerine saldırırken yakaladı. Sırtını duvara çarptı ve bıçağını kaldırdı. Kaldırdığı o bıçak, Alpar Alaz'ın kalbine saplanmak için indiğinde bu anın zihnimde yer bulmaması için gözlerimi sımsıkı kapadım.

Fakat kulaklarımı kapayacak gücü bulamadım ve o bıçağın önce iri cüssesini saran kumaşları, sonra aciz bedenini yarıp geçtiğini duydum.

Ayağa kalktım, pencerenin taşlarına tutundum. Nefes almak için tırnaklarımla taşları kazıdım. Göğsümü derin bir solukla yatıştırabilecekmiş gibi dışarıya uzandım. Başımdan akan kanın boynuma doğru süzüldüğünü hissettim.

Bilincim önce ayak parmaklarımdan çekildi, sonra titreyen dizlerim hissizleşti ve ben ayakta kalabilmek için taşlara asıldım. Fakat sonra, bunun aslında nasıl yanlış bir hamle olduğunu geç fark ettim. Vücudum o taşların üzerinden dengesizce kayıp boşluğa yol alırken kendimi kurtarmaya yetecek bilincim dahi yoktu. Yanlış dala tutunmuştum.

Gözlerimi açtığımda, babasının yere serilmiş cansız bedeninin yanında, durumu idrak etmekte ilk kez güçlük çektiğini fark ettiğim Arsıl'la göz göze geldim. Beni görüp bana uzanması bir saniye bile sürmemişti belki de ama benim bu taşların üzerinden kayıp boşluğa düşmem bundan daha kısa bir zaman diliminde peyda olmuştu.

Arsıl pencereye atıldı. Babasının kanına bulanmış parmakları eteklerime dolandı. Bense rüzgâr serinliğiyle karşılandım ve Arsıl'ın ellerinden kayıp gittim.

Belki de bilincim, ben daha zeminle temas etmeden bedenimden uçup gitmişti. Hissedebildiğim tek uzvum, şehadet getirmeye geç kalmamak için çırpınan dudaklarımdı.

Gökyüzü bin parçaya bölündü, bin parçanın bini de benim omuzlarıma yıkıldı. Gecenin parça parça ayrılıp tenine battığını hissedebilir mi insan? Ben hissediyorum. Eğer sağ çıkabilirsem, kanayan yaralarımı bile gösterebilirim.
Fakat yıldızlar kanlı yaralarda, gökyüzünde durdukları kadar güzel durmazlar. Parıldamazlar, yakarlar; yol göstermezler, kaybederler.

O gece Karşıtlar ve Direnişçiler, Saht Kalesi'ni fethederek Ateşoyuk'un üzerine çökmüş zifir karasını, tan yerinde parlayan ilk ışıklarla sildi. Şafak, bir bebeğin müjdesi gibi tüm kasabanın üzerinde söktü. Tarih, efsanevi bir savaşın seyrinde kırıldı.

Kimi ölü kimi şehit, kimi sahipli kimi kimsesiz onca beden Ateşoyuk'un topraklarına gömüldü. Cenaze namazları art arda kılındı. Kaybedilenlerin acısının gözyaşları ve zaferin gözyaşları aynı topraklarda döküldü.

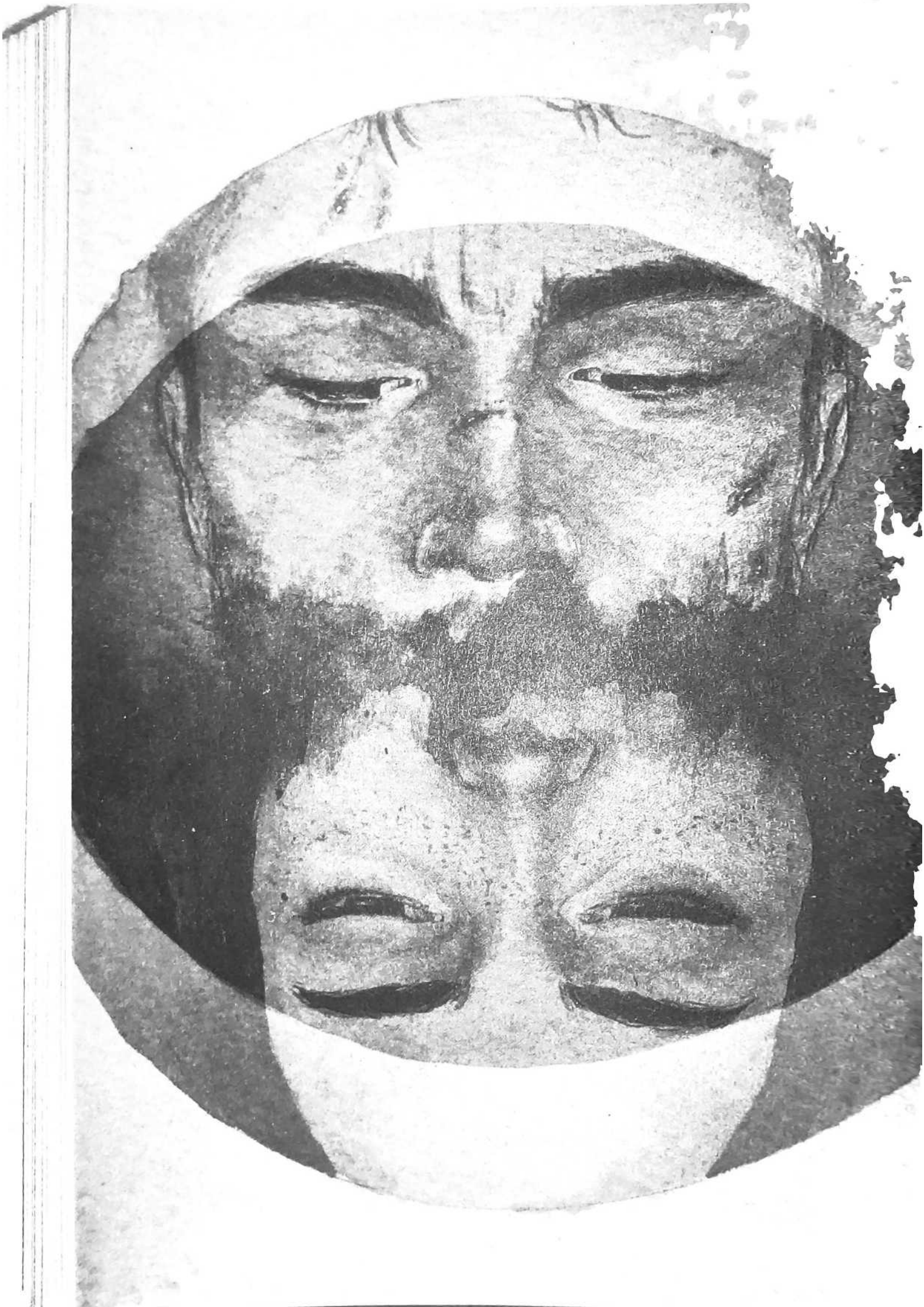
Kaplanlar ve Parslar ilk kez yüz yüze geldi. İlk kez birbirini gördü. Sırt sırta savaşmış iki halk ilk kez birbirlerinin gözlerine baktı. Nifak tohumlarından ve kötücül sözlerden uzak bir Ateşoyuk'ta, ilk kez birbirini tanıdı.

Arsıl Alaz kalbini kaptırdığı kadın için hayatta kaldı. Kadın, şer sanılan felaketlerin verdiği hayır tohumlarıyla gözlerini açtı. Tufan Alaz topraklarını ardında bıraktı. Hayatında ilk kez tattığı sevgi, yanlış sularda ilerlemeye cüret etti ve kardeşi tarafından bu cüreti bertaraf edildi. Ve küçük kız kardeşini hiç tanımadı, tanısa da bu topraklar artık ona fazlaydı.

İki kardeş bir daha karşılaşmamak üzere birbirini terk etti. Tufan Alaz ölmedi ama kardeşi için yaşıyor da sayılmazdı.

Ve sonunda geçmiş, Arsıl Alaz'a ailesinden geriye yalnızca küçük kız kardeşini bıraktı. Fakat gelecek daima cömert, ümitvar ve bağışlayıcıydı.

NİHAİ

Kehribar bir rüyaya daldım. Uyandığımdaysa yine bomboş bir odada kalakaldım.

Gözkapaklarım, kozasından çıkan bir kelebeğin kanatlarını çırpışındaki çekimserlikle hafif hafif açılırken gözlerimin önündeki geçici buğunun ardında bir adamın suretini anımsadım.

Yüzünde saklı bir kitabın sayfalarının gizlendiği, kirpiklerinin ardında ruhu bir lav gibi sarı, turuncu harelerle akışkan; saçlarının kısa tutamlarının bir avcıyı anımsatan keskin yüzüne düşmek için alnına uzandığı, parmakları her daim bir kaleme uzanacakmış gibi bilge bir hareketlilik halinde bir adam...

Gözlerimi kırptığım ilk seferde varlığı öyle vurucu bir yoğunluktaydı ki bu kez onu görebileceğime inanarak art arda gözlerimi kırpıştırdım. Fakat yine kimse yoktu. Halbuki uyanmadan hemen önce parmak uçlarımda biten naif dokunuşları dahi hissetmiştim. Rüyalar sahiden böylesine gerçek olabiliyor muydu?

Vakit gece yarısı olmalıydı. Belki de sabaha yüz tutmuştu. Yine zihnimde canlanan kimliksiz adamın yansımalarıyla uykumdan uyanmıştım. Son bir ay içinde bu rüyaları neredeyse beş kez görmüştüm. Bu zamansız anımsamaların hafızamın eksik parçalarına ait olduğunu bile düşünmüştüm.

Savaş biteli neredeyse bir ay olmuştu. Ateşoyuk yaralarını sarıyor ve yaralılarını iyileştiriyordu.

Ben savaşı hatırlamıyordum, her şeyi annemin anlattığı kadar biliyordum. Net olarak hatırladığım şeyler bile yıllar öncesindeki hatıralarımdı.

Hafızamı kaybettiğimi biliyorum. Annem durumu açıklayıcı bir şekilde anlatmıştı. İki buçuk yıl öncesinde yaşadığım bir kazadan sebep, savaşın bittiği zamana kadar hafıza kayıpları yaşamışım ve savaş esnasında başımı sert bir şekilde vurup düştüğüm o yüksekliğin ardından ölümcül bir beyin sarsıntısı geçirmişim. Aldığım bu darbeye yapılan müdahaleyle kafamın içinde oluşan tahribat mucizevi bir gelişim göstermiş. Söylediklerine göre, beynimi dağıtması gereken sarsıntı; iki buçuk yıl öncesinde oluşmuş hasarın ilacı olmuş.

Şu anda beynimin içindeki eksiklik, önceki hafıza kayıplarımdan bağımsız olarak beynimin aldığı ağır darbelerin bir tepkimesiymiş fakat doktorun söylediğine göre tekrar etmesi oldukça düşük bir ihtimal olmasıyla birlikte, anılarımı yavaş yavaş hatırlayabilecekmişim. Pek tabii ki bunun zamanını hiçbirimiz kestiremiyoruz.

Tam olarak en son hangi tarihi hatırladığımı bile kestiremiyordum. Belki iki, belki üç, belki de dört yıl öncesinden hatıralarım vardı fakat hatırladığım zamanlardan bile eksiklerim vardı sanki.

Annemin bana savaş hakkında anlattıkları sınırlıydı. Bildiklerim; Parsların içinden de Pars zulmüne karşı çıkan insanların olduğu, Direniş'in bu insanlarla müttefik olarak sapkın olan Parslara karşı bir savaşa girdiği ve bu savaştan galip geldiğiydi.

Durumun devamını zaten kendi gözlerimle görebiliyordum.

Kaplanlar ve Parslar arasında hiçbir sınır kalmamıştı, iki halk da birbirini yavaş yavaş tanımaya ve ısınmaya başlamıştı. Yıllar yılı içimde kemikleşmiş önyargının Parslara karşı kırılmasını çok güç olduğunu düşünürken, sanki annem bunları bana anlattığı anda zihnim bu durumu çabucak kabullenmişti.

Şehir merkezi ve kasaba arasındaki sınır da kalkmıştı çünkü artık Parslar şehir merkezi için bir tehdit değildi ve artık kasaba yöneti-

lirken şeffaf davranılması bir zorunluluk halini almıştı. Çünkü şehir merkezindeki insanlar kasabayı bir kez merak etmişti. Artık iki taraf arasındaki bu bilgi açlığı durdurulamaz bir hal almıştı. Şehir merkezinden insanlar kasabayı gezmeye; kasabadan insanlar şehir merkezini görmeye gidiyordu. Hatta iki taraftan da bazıları gidip gördüğü yerlere yerleşmek için hazırlanıyordu.

Sanki gözlerimi açıp kapadığım bir gecenin sabahında, yeni bir dünyaya uyanmıştım.

Annem anılarımı yeniden kazanma yolunda oldukça hassas bir tavır içindeydi. Yeniden hafızama kavuşana kadar kasabaya onsuz inmeme izin vermiyordu. Beni zorlayacak en ufak bir durumun dahi önüne geçiyordu. Çünkü zihnim anımsayamadığı bir hatırayı bulmak için zorlandığında sanki beynimin içinde her şey kaosa sürükleniyordu. Bu yüzden yalnızca suların durulmasını bekliyordum.

Anneme babamı sorduğumda uzun bir süre burada olmayacağını söyleyerek geçiştirici bir cevap vermişti fakat o söylemese bile, ben babamı kaybettiğimizi biliyordum.

Bununla ilgili bir şey hatırladığımdan değildi. Babamla ilgili iki buçuk üç yıl öncesindeki kesik anılardan daha yakın tarihte bir şey hatırlamıyordum. Bunun sebebi zihnimin en derinlerinde hissettiğim o kaybetme hissinin taze olmamasıydı. Sanki zaten onun yokluğuna alışmış ve onun kaybetmenin savunmasız hüznünü çekmiştim. Ruhum bu kaybın acısına aşinaydı.

Sanki yokluğunu yeni öğrenmemişim de yıllar önce kaybettiğim birinin hatırasını anımsamışım gibi tozlu bir acıydı.

Kapı ince bir gıcırtıyla aralandığında doğrulduğum yatağımda yüzümü kapıya çevirdim. Annem elinde dumanı tüten bir fincanla ve sıcak bir tebessümle içeri süzüldü. Fincanı bir köşeye bıraktı, yatağımın ucuna oturduğunda aldığım tatlı şakayık kokusu göğsümü mazide kalmış bir özlemle yokladı.

Sanki çok uzun zamanlardır onun kokusunun özlemini çekmişim gibi boğazımda bir burukluk vardı. Kollarımı ona doğru uzatıp yüzümü boynuma gömdüğümde o dinmiş eski hasreti soluduğum kokuda yeniden buldum.

Eli anaç bir dokunuşla sırtımı okşadı. "Seni sabah namazına kaldırmak için gelmiştim," dedi. "Bugün birlikte Amber'e gidelim, diyecektim."

"Çok güzel olur," dedim ama heyecanım çabucak törpülenmişti. "Ama yine sadece üst katta durabilirim ve insanlarla konuşamam, öyle değil mi?"

"Evet..." dedi elini koluma koyup şefkatle sıkarak. "Biliyorsun, bir süre için..."

İnsanlarla yüz yüze gelmemem konusunda oldukça dikkatliydi. Yakında hatıralarıma kavuşup sağlıklı bir hafızaya sahip olduğumda bu kısıtlamaların da kalkacağını söylemişti. Sadece bir köşede oturup insanların muhabbetlerini dahil olamadan uzaktan dinliyordum. Zihnimin bir an önce sağlığına kavuşması için dua etmekten başka çarem yoktu. Annem kafa tutmak için oldukça kontrolcü ve baskın bir kadındı. İşte tam bu zamanlarda annem ve babam arasındaki o muhteşem dengeyi çok özlüyordum.

Yüzümün düştüğünü gören annem yumuşak bir tebessümle, "Eğer dükkân kalabalık olmazsa bir köşede kitap okuyabilirsin," dedi.

"Dilşah'ın yanına gidebilir miyim? Onu uyandığımdan beri hiç görmedim," dediğimde gülüşü hafif bir huzursuzlukla lekelendi. "Bugün olmaz," dedi. "Tam olarak kendine geldiğin zaman gitmek istersen, gidebilirsin."

Sanki ağzından çıkan her cümlenin altında yatan uzun, zorlu hikâyeler vardı ve beynimdeki bu alaborada ona bunları sormaya bile cesaret edemiyordum. Bana anlattığı buz dağının görünmeyen yüzü hakkında hissettiklerim, beni sessiz kalmaya ikna edecek kadar ürkütüyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Bugün orman biraz serin, gezmek için pek halim de yok. Seninle gelebilirim."

Bir köşeye bıraktığı fincanı alıp bana döndüğünde, "Akşam eklemlerinin ağrıdığını söylemiştin, bu iyi geliyormuş... Sanırım biraz da bacağındaki ağrıyı hafifletecekmiş."

Annemin bu şekilde konuşması beni güldürse de bir şey söylemedim. Fincanı burnuma yaklaştırıp kokusunu içime çektiğimde sanki Amber'de sıcak bir gece canlandı gözlerimin önünde. Sanki fincanın içindeki bitkilerin kokusunu birbirinden ayırt edebildiğim bir zamanı anımsadım. Çaydan bir yudum alınca bu anımsama daha bir güçlendi ama yine de havada kaldı, devam etmedi.

Yataktan kalkıp hazırlanmak üzere kapıya yöneldi. Odadan çıkmadan önce birkaç gündür aklımda dönüp duran soruyu sordum. "Bir gün Alakoyu'na gidebilir miyiz?" Eğer bölgeler arasında sınır yoksa, o halde hayalini kurduğum o kumsalları görebilirdim.

"Neden olmasın?" Kapı pervazında durup yüzünü bana çevirdi. "Orayı hep merak ederdin, bir gün hep beraber gidebiliriz."

Onaylayışı yüzümde ilk gülümsemeyi açmıştı, "'Hep beraber' İkimiz için biraz kalabalık bir tanım değil mi?" dedim muzip bir tavırla ve durumun arka yüzündeki burukluğu önemsememeye çalışarak.

Benim ardıma aldığım burukluk anneme hafif bir ifadeyle dokunup geçse de dudaklarının manidar bir tebessümle seğirdiğini gördüm. "Belki öyle..." dedi odadan çıkmadan hemen önce. "Belki de değil."

Sabah namazı için abdest alıp birlikte namazlarımızı kıldık. Annem hazırlanmamı söyleyip odasına gittiğinde arkasından bakakaldım. Hâlâ alışamamıştım, karanlık havada yola çıktığımızda hâlâ bir asker tarafından çevrilip sorgulanabileceğimizi sanıyordum.

Pelerinimi omuzlarıma atıp kol desteğime yaslana yaslana verandaya çıktım. Haftalar geçip ayak bileğimden dizlerime kadar ulaşan alçının

çıkma vakti geldiğinde belki de yabancı kaldığım onca anıyı yeniden kazanacağım zaman da gelmiş olacaktı.

Sabah ayazında kasılmış kollarımı pelerinimin altından elbisemin ceplerine sokup annemi bekledim. Başımı kaldırıp ormanıma baktığımda o bile bana çekimser bir yabancılıkla yaklaşıyordu. O bile onunla geçirdiğim zamanları hatırlamamı bekler gibi küskündü sanki.

Bu muamma kozasından çıkıp gerçek hafızamın derinliklerine koşmak için yanıp tutuşurken bilinmezliğin duvarları arasında sıkışıp kalıyordum. Beklemek çok zordu, bilmemek çok gücüme gidiyordu. Kendimden bihaber olmanın bana nasıl bir acı verdiğini dürüstçe itiraf edebildiğim tek an, içten içe gözyaşları döktüğüm gece yarılarıydı. Çünkü yeniden uykuya dalmak için aklımdan geçirebileceğim eksiksiz bir geçmişe sahip değildim.

Annem çok geçmeden yanıma geldi ve araca binerken kolumdan tutup oturabilmem için yardım etti. Yerleşebilmem için bacağımı kaldırdığında kapanmaya yüz tutmuş birkaç derin yaramın sızladığını hissettim. Özellikle de kolumdaki dikişlerin ama bunu ona hissettirmedim.

Geri çekilip kapımı kapatmadan hemen önce cama yasladığı eli durdu ve aklına düşen bir şeyin farkındalığıyla kaşlarını çatarak ormana baktı, "Amber'e gittiğimizde geleceğini sanıyordum, buraya geleceğini unutmuşum..." dedi kendi kendine. "Aklım karışmış, neredeyse unutup yola çıkacaktım."

"Unuttuğun şey nedir?" Onun etrafı tarayan bakışlarını takip ederek bir şeyler görmeye çalıştım.

Gözleri yeniden beni bulduğunda, "Birisi..." dedi. "Seni tanımak isteyen ve senin tanışmanı istediğim birisi." Bakışları hâlâ ormanın içinde geziniyordu ama buna sebep olacak tek bir ses duymuyordum.

Sorumu yinelemedim, cevap verecek kadar aklını toplamasını bekledim.

"Adını duymuşsundur, dükkânda yaşanan hararetli diyaloglarda muhakkak adı geçer..." Hedefsizce dolaşan bakışlarının beni yakalamasını sabırla bekledim. "

"Öyleyse epey kibirli biriyle tanışmam muhtemel öyle mi?" dedim ilgilisini çekebilmek için.

Annemin baktığı ağaçların arasında küçük, sessiz bir çıtırtı peyda oldu ve hemen ardından birkaç adım sesi aramıza dahil oldu.

"Nasıl da kırıcı bir önyargı." Bu kelimelerin sahibi annem değildi. Sözlerimin karşılığını annemden beklerken duymayı tahmin edemeyeceğim yabancı bir sesten almıştım.

Durumu kavrayamamış olsam da hissettiğim utanç ve hayretle sesin yönüne döndüm.

Kamyonetin farlarının vurduğu ağaçların arasından beliren, uzun boylu parlak bir siluet; ağır adımlarla yanımıza yaklaştı. Bir cevap bulma umuduyla anneme baktığımda muğlak bir tebessümle yanımıza yaklaşan silueti izliyordu.

Adam farların abartılı ışığından kurtulup iki üç metre kala yanımızda durdu. Bakışlarım, daha önce hiç görmediği bu adama bir an önce ulaşmak için olağanüstü bir acelecilikteydi. Sanki o tok, şiirsel fakat yorgun ses, aklımda ince bir örtüyü çekip zihnimin bilmediğim köşelerinde yankılanmıştı.

Başını hafifçe önüne eğdiğinde yüzüne düşen gölgelerden suretini seçemedim. "Anneniz sizi benimle tanıştıracaktı." Başını hafifçe kaldırıp gözlerime baktı, "Ben Arsıl..." dedi. "Arsıl Alaz..."

Yüzünün gölgelerden arınmış yanında, gözlerindeki kehribarı kirpiklerinin arasında seçmek öyle kolaydı ki... Gözbebeklerinin çevresinde, ateşten yükselen hararetli kızıllığı anımsatan hareler, toprağı sarıp sarmalamış bir ağacın ihtişamlı köklerinin yansıması gibiydi. Bu adam... Bu adam rüyalarımda beliren o buğulu adama ne kadar da benziyordu.

Parmaklarım farkında olmadığım bir sahiplenişle boynumda asılı kehribar kolyenin kabarıklığını buldu.

Sakallarının çevrelediği güçlü çenesi dudaklarına sinmiş naif tebessümle rahatlarken gözleri bir gece öncesinin uykusuz geçtiğini anlatır gibi hafif bir şişlikteydi. Parmaklarıma inen bakışlarının yüzünde yeni bir tebessüm doğurduğunu fark ettiğimde ellerimi kolyemden, bakışlarımı da karşımdaki adamdan derhal çektim.

Bu yeni yetme ve ihmalkâr tavrımdan bir an önce sıyrılıp özümdeki hassasiyete erişmeye çalışırken adamın söylediklerini ancak idrak edebildim. *Ben Arsıl...* demişti. *Arsıl Alaz...* Bu ismi daha önce duyduğumdan emindim.

"Hedefi olduğum bir okun özlemini çekmek ne tuhafmış..." dedi. Gülüşü genişlerken başını önüne eğip yavaşça iki yana salladı. "Alışkanlıklar işte."

"Efendim?" dedim anneme ve ona hitaben. Çünkü bu tuhaf ortamda zihnim ve güçlükle zapt ettiğim bakışlarım bu adama yönelmek için direnç gösterirken diken üzerindeydim.

Uyandığımda yanı başımda aradığım, rüyalarımdaki o adamın buğulu yüzü sanki tüm netliğiyle karşımdaydı. Ya da ben bir benzerlik yakalamaya çalışıyordum...

Annem konuşmak için nefeslendiği sırada Arsıl kibarca ondan izin istedi. "Bu kez hiçbir dolaylamanın kurbanı olmak istemiyorum, eğer izin verirseniz..."

Kontrolü elinden bırakmak konusunda oldukça katı olan annemin böyle bir durumda gösterdiği hoşgörüye bile odaklanamadan kendimi, Arsıl Alaz'dan gelecek her bir sözü ilgi ve heyecanla beklerken buldum.

Başını kaldırdı ve hiçbir yanlış anlaşılmaya mahal vermeyen berraklıktaki sözlerini ortaya döktü, "Sizinle evlenme niyetindeyim."

Hayatımda böyle bir şaşkınlığa daha evvel düştüm mü bilinmez ama öyle bir hayret çukuruna düşmüştüm ki ne sağlam bir düşüncem ne de dilime dökülecek tek bir cümle kaldı.

"Aceleciliğimi bağışlayın lütfen. Şikâyetçi değilim fakat bu sahnenin tekrarı beni bir miktar sabırsız bir adam haline getirdi. Hemen cevap vermek zorunda değilsiniz fakat niyetimi en başından bilin istedim çünkü hiçbir yanlış anlaşılmaya tahammülüm kalmadı."

Bilmediğim bir dilde karmaşık denklemler dinliyormuşum gibi çocuksu bir algıyla onun suratına bakarken hâlâ sözlü bir karşılık vermeye yetecek kelime haznesine sahip değildim.

"Evli olduğumuz vakitte hatıraların yerine geçmek konusunda daha başarılı olacağından..."

Bu adam benim hafıza kaybımdan nasıl haberdardı? Önce bir tepki görebilmek için anneme baktım ama gördüğüm kadarıyla hoşnut bir izleyiciden başka bir role bürünmüyordu. Bu sessizliği öyle akıl almazdı ki!

"Durun lütfen!" dedim, elimi kaldırıp hayret izlerini yüzümden silmeye ve yerine aklı başında bir kadının olgunluğunu çizmeye gayret ettim. Fakat onun karşısında öyle savunmasızdım ki kendimi bir an için bıraksam hiç tanımadığım bu adamın evlilik düşüncesini bir rüyanın peşinden giderek çabucak onaylayacaktım. Zihnimde böyle durdurulamaz çılgınlıklar birbirini kovalarken onun karşısında nasıl olur da ağırlığımı koyabilirdim?

"Nasıl bu kadar kendinizden emin konuşabilirsiniz?" dedim. "Henüz size bir cevap bile vermedim."

Bu adamın üzerindeki bu heyecanlı halin ona yabancı olduğunu hissettim fakat bir yandan da bu heyecan gururumu okşadı. Gururumun okşanması, böyle dalgalı bir zihinde nasıl da tehlikeli bir hamleydi.

Sözlerindeki sabırsız adam duruldu ve kendinden emin mizacı, çehresini saran ağır, manidar bir güleçlikle geri döndü. "Bence o cevabı çoktan verdin Helya Ala... Helya."

Gizliden gizliye zihnimdeki karmaşayı alevlendirme niyeti güdermiş gibi sarf ettiği sözlerini ve tavırlarını, ruhum çabuk kabullenmişti. Sanki oluşturduğu bu kafa karışıklığı benliğimde, nefes almak kadar olağandı ve aklım, bu hezeyanı sanki çoktan kabullenmişti.

Gözlerimde yabancı, benliğimde tanıdık bir adamın akla mantığa sığmayan sözlerine; sabahın en kör vaktinde hapsolmuştum. Karşı çıkmak ruhuma, kabullenmek mantığıma ters düşerken zihnimin ona çoktan meyletmiş olması nasıl da gülünçtü.

Başımı gökyüzüne kaldırıp ağaçların çevrelediği göğün, gecenin zifirinden sıyrılışını izledim. Talan olmuş ruhumun, gölgelerden çıkıp gelmiş bu adamın cereyanına kapılışını hissettim. Ve engellemek için zihnime sarıldığımda, zihnimin Arsıl Alaz'ın kollarına düştüğünü fark ettim.

Kendime bile itiraf etmekte çekindiğim bu giz, kendini ispat etmek ister gibi kalp atışlarımla bedenime haykırdı. Nasıl ki uyandığım bir günde birden kendi dünyama yabancı kalmışsam, elbet bir gün yeniden uyanacaktım ve anılarıma kavuşmuş halde bitecekti aklımdaki bu hafıza saklambacı. Tüm sorularım cevabına kavuşacaktı. Kapıldığım bu yabancı adam için de zihnimde bir parça bulacağıma öyle inanmıştım ki bir tebessüm dudaklarıma bu huzurla izini bıraktı. Aldığım derin nefesle yeniden gökyüzüne diktim bakışlarımı. Gece tümüyle göğün kapısından çıktı. Gökyüzü tan yeriyle boyandı ve doğurduğu günü, ormanın kollarına bıraktı.